

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yine
Baharlar
Gelecek
Liz Fenwick

BRO*sıs

Ücretsiz PDF Kitap İndir - <https://rantey.org>

ROMAN

Eski Bir Evi Yeniden Hayata Döndürmek, Kalbi Kırık Bir Kadına Da Yaşamayı Yeniden Sevdirebilir Mi?

Ressam Maddie'ye kocasının ölümünün hemen ardından Cornwall'da bir malikâne miras kalır. Hayatında yeni bir sayfa açma umuduyla ergenlik çağındaki üvey kızı Hannah'yı da yanına alarak buraya taşınır.

Malikâne güzel ama bakımsızdır, derme çatma mobilyalarla döşenmiş olsa da hâlâ tarih kokmaktadır. Gördükleri karşısında büyülenen Maddie evin geçmişine doğru bir yolculuk yapmak ister ve nesiller boyu saklı kalan gerçekler bir bir gün yüzüne çıkar. Maddie daha önce orada yaşamış olan kadınların çektiği acıları ve yaşadığı aşkları keşsettikçe evin duvarlarında saklı olan sırların kendi hayatına da yön verdiğinin farkına varır.

Ne var ki zorluklar, kırsalda sakın bir hayat sürmeyi hayal eden Maddie'nin peşini bırakmaz. Hâlâ babasının yasını tutmakta olan Hannah'yla araları gittikçe bozulur.

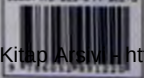
Üstüne bir de maddi sıkıntılar baş gösterince Maddie ne yapacağını bilemez hale gelir. Ancak umutların tükendiği anda Maddie'nin tekrar hayata tutunmasını sağlayacak yeni bir aşk ufukta görünür.

"Günlük hayattaki dertlerinizden bir süre de olsa uzaklaşmanızı sağlayacak duygu yüklü bir kitap arıyorsanız *Yine Baharlar Gelecek* tam size göre."

Star Magazine

www.penguenyayinlari.com

ISBN: 978-605-277-502-2

Yine Baharlar Gelecek

Pegasus Yayınları: 1588
Bestseller Roman: 687

YİNE BAHARLAR GELECEK
LIZ FENWICK

Özgün Adı: The Cornish House

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Fatma Balta
Düzeltili: Okan Ağgez
Kapak Uygulama: Fatma Can
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2017
ISBN: 978-605-299-122-0

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Liz Fenwick, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Blake
Friedmann Literary, Tv & Film Agency Ltd'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik,
elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://trantey.org>
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

LIZ FENWICK

Yine Baharlar Gelecek

Aleslihan Akgülsü
05.06.2017

İngilizceden çeviren:
MERİÇ SELVİ

Bana olan inançları için anne babama

Anlayışlı oldukları için çocuklarım Dom, Andrew ve Sasha'ya

Sevgisi için kocam Chris'e

✧ Bir ✧

Saat neredeyse on birdi ve Maddie sekiz saatten fazladır direksiyondaydı. Esnedi ve gözlerini iyice açmaya zorladı. Yavaşlayarak başka bir kör viraja daha yaklaştı. Ay ışığında ağaçların silüetleri gökyüzüne düşmüştü. Çarpık şekilli dalları çitlerin üzerinden yükselerek bir tünel oluşturunuyordu. Sanki etraflarını kuşatmışlardı. Omurgasında bir ürperti gezindi. Motor tekledi.

“Hadi kızım. Trevenen çok uzakta olamaz, oraya ulaştıktan sonra ikimiz de hak ettiğimiz gibi dinlenebiliriz.” Maddie gösterge panelini okşadı. Kaputun kenarlarından duman çıkmaya başlamıştı.

Yolcu koltuğunda uyumakta olan üvey kızına baktı göz ucuyla. Dağılmış sarı saçlarıyla çok tatlı görünüyordu. Hannah pozisyon değiştirdi ve genç kızın kolunda bir dövme ortaya çıktı. Maddie derin bir nefes aldı. Hannah onu dinlememişti. Geçen gece dövmesini gösterdiğinde Maddie sabır rezervlerine başvurmamak zorunda kalmıştı. Artık boş vermişti. Kendisi de genç olmuştu ama o anne babasının sözünü dinlerdi.

Dikkatini yeniden yola verdikten sonra, eğer harita doğruysa yeni evleri Trevenen’in yakınlarda olması gerektiğini düşündü. Elbette haritaya tam olarak uyabildiyse, ne var ki bunu yapıp yapamadığı konusunda hiçbir fikri yoktu. İhtiyacı olan son şey, ücra bir taşra yolunda mahsur kalmaktı.

Nisan ayındaki ziyaretinde onu eve avukatı götürmüştü. O zaman yol hiç de kafa karıştırıcı görünmemişti ama belki de ge-

rektiği kadar dikkat etmemişti. Bu şaşırtıcı değildi. Kocası John öldüğünden beri hiçbir şeyi gerektiği gibi yapamıyordu zaten.

Motoru soğutmak için fanı sonuna kadar açtı ancak etki etmedi. Gaz pedalına sonuna kadar basıyor olmasına rağmen araba yavaşladı. Motor iki kez öksürdü ve sonra sustu. Direksiyona vurdu. Treylerin ivmesi onları bir süre daha yol boyunca sürükledi ama sonra tüm hareket durdu. Farların ışığı önce cılızlaştı, sonra da tamamen söndü. “Kahretsin.”

Hannah uyandı. “Ne oldu?”

Maddie yeniden kontağı çevirmeyi denedi ancak motor çalışmadı.

“Şu kasvetli yere vardık mı?” dedi Hannah gerinirken.

“Şey, hayır. Araba bozuldu.”

“Ne?”

“Araba...” Maddie’nin parmakları anahtarla oynuyordu.

“Onu duydum, peki neredeyiz?” Hannah doğruldu.

“Tam olarak bilmiyorum.”

“İsa aşkına!”

“Konuşmana dikkat et.” Maddie gözlerini yumdu. Son kalan eşyalarını dikkatle paketlemek için sabah beşte güne başlamışlardı fakat Londra’dan ancak nakliyeciler eşyaları kamyonu yüklemeyi bitirdikten sonra saat ikide ayrılabilmişlerdi. Maddie nasıl bir delilik anında, resmî tatile denk gelen o cuma günü taşınmaya karar verdiğinden emin değildi.

“Yerinde bir söz oldu bence. Senin de sövdüğünü duydum.”

Maddie iç çekti.

“Hem İsa demenin nesi yanlış? Üstelik babam öldüğünden beri Tanrı’yla da aran iyi değil.”

Cevap vermeden önce Maddie içinden ona kadar saydı. “Bu yollardan daha önce de geçmiştik.”

Hannah kollarını göğsünün üzerinde bağladı. “Hayır, geçmedik. Daha önce Cornwall’a hiç gelmedik.”

“Bilgiçlik taslama.” Maddie boynundaki gerilen tendonları ovdu. “Tartışmak işe yaramayacak.”

“Yani?”

Maddie kaputu açtı ve arabadan indi. İşler daha kötü olabilirdi, dedi kendi kendisine. Muhteşem bir yaz gecesi yerine yağmur yağıyor olabilirdi. Hanımeli kokan taze bir esinti saçlarını uçuştururken Maddie karanlıkta durup kaput kilidiyle uğraşmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Hannah.

“Mitora bakıyorum.”

“Ne zamandan beri arabalardan anlıyorsun?”

Maddie güldü. Hannah haklıydı; ne yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu, bu yüzden yol yardımını aramak için cebinden telefonunu çıkardı. Ekran John’un fotoğrafıyla aydınlandı. Gözlerini kırptırdı. Öleli sekiz ay olmuştu.

“Telefona öyle bakmaya devam edecek misin?” diye sordu Hannah. Maddie numarayı çevirdi. Çekmiyordu. Harika.

Hannah başını pencereden dışarı uzattı. “Pekâlâ, neler oluyor?”

“Hiç.”

“Hiç mi? Aman ne iyi. Yani çekmeyen bir telefon ve bozuk bir arabayla hiçliğin ortasındayız.”

“İyi özetti.” Maddie güç bulmak için başını göğsüne kaldırdı ancak tek görebildiği Samanyolu oldu. İhtiyacı olan şey bu olmamasına karşın güzeldi, ışık kirliliği olmadan en son ne zaman göğsüne baktığını hatırlamıyordu. Bir yıldız siyah gök kubbede hızla kaydı ve Maddie bir dilek tutmaya cesaret edip edemeyeceğini düşündü. Şu anda ne dilerdi? Bu önceden hep dilediği beyaz çit hayali ni olurdu, yoksa son bir yılda yaşadıkları onun hayallere veya herhangi bir şeye inanma kabiliyetini yok mu etmişti?

Hannah ellini salladı. “Hey!”

“Evet?”

“Ne yapacaksın?” dedi ceketinin fermuarıyla oynayarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

“Gidip yardım bulacağım.” Maddie ıssız yola dönüp baktı ve yutkundu.

“İyi şanslar. Hiç yaşam belirtisi yok. Bizi dünyanın sonuna getirdin.”

Dolduruşa gelmemeye kararlı bir halde elini uzattı ve “Feneri verir misin?” dedi. “Torpedo gözünde.”

Hannah feneri sürücü koltuğuna attı.

Maddie sessizce bekledi, sonunda sordu: “Geliyor musun?”

“Hayır,” dedi Hannah feneri pencereden dışarı uzatarak.

“Tamam.” Maddie feneri aldıktan sonra yalnız başına arabadan uzaklaşmaya başladı. Hannah’yı gelmesi için zorlayamazdı. John ölmüştü ve Maddie’nin onun kızıyla olan ilişkisi her geçen gün daha da bozuluyordu.

Adımlarını yavaşlatarak, gözlerini kısarak ve sadece önünde karanlıkta kaybolan yolu görerek ilerledi. Sonra yeniden hızlandı ve sonunda bir ışık belirdi. Bir dizi bina görene kadar koştu ancak hayat belirtisi yoktu. Herkes neredeydi?

Zili çalarken Hannah’nın “dünyanın sonu” sözü kafasının içinde yankılandı. Cevap gelmedi. Zile tekrar bastı ve dinledi ancak tek duyduğu kendi soluğuydu. Kapıya hafifçe vurdu.

“Bu da kim...” diye homurdandı boğuk bir ses.

Maddie’nin gözleri, kahverengi gözlerle karşılaştı.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama arabam bozuldu ve telefonum çekmiyor.” Cep telefonunu tekrar kontrol etti. “Telefonunuzu kullanmam mümkün mü?” Bir an havaya sessizlik çöktü ve sonra Maddie arkadan bir kadının kimin geldiğini soran hırıltılı sesini duydu. Gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. Adamın saçları dağınıktı, gömleği üzerinde değildi ve pantolonunu da doğru düzgün giymemişti. Maddie yere baktı.

“Tabii ki.” Adam kapıdan çekildi.

Ağustosun yirmi beşi olmasına karşın yaprakların hışırtısı Maddie’ye sonbaharın yaklaştığını söylüyordu. Güneş ışıklarının acısındaki

Ücretsiz PDF Kitap Arama: <https://ranney.org>

değişimin mevsimin renklerini yoğunlaştırdığı bu geçiş dönemlerini hep çok sevmiştir. Gerçi o anda pek bir şey göremiyordu. Fenerinin ışığı karanlığı ancak delip geçebiliyordu.

Bir porsuk loş ışığa meydan okudu ve yoldan karşıya koşarak geçip ötedeki çalılıkların içine daldı. Maddie ile adamın yan yana yürümesine ancak yetecek kadar genişti yol. Adam kurtarma ekibine yol tarifini vermişti ve Maddie'ye tedbiren arabasına kadar eşlik etmeyi teklif etmişti. Şarabını yudumlamakta olan kadım evde bırakıp çıkmıştı. Maddie akşamlarına kaldıkları yerden devam edebilmelerini umsa da bundan şüpheliydi.

"Kahretsin Maddie, hiç acele etmiyorsun," diyerek gölgelerin arasından çıktı Hannah.

Maddie'nin kalbi duracaktı.

"Bu adam, kurtarma ekibinden mi?"

"Gelen oldu mu?" diye çıkıştı Maddie.

"Şaka mı ediyorsun? Bu yola gelmek için kimin bir nedeni olur ki? Yarasalar dışında bir şey yok burada." Hannah elini başının üzerinde salladı.

"Ne güzel işte. Burada koruma altındalar. Onları gördüğün için şanslısın, sayıları giderek azalıyor," dedi adam sessizce.

"Soyu tükenen türler hakkındaki son bilgileri aktardığın için teşekkür ederim ancak bu yer tüylerimi ürpertiyor. Bu arada sen de kim oluyorsun?" diye sordu Hannah.

"Hannah..." diye başladı Maddie ancak sustu.

Adam, Hannah'ya elini uzattı. "Ben Mark Triggs."

Hannah onu görmezden geldi ve yeniden Maddie'ye döndü. "Şu Trevenen'in nerede olduğunu öğrenmek gibi işe yarar bir şeyler yaptın mı bari?"

"Trevenen mı?" dedi adam. "Yani siz Daphne Penventon'ın yakınlarısınız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evet.” Maddie burnunu kırıştırdı çünkü avukatı ne söylemiş olursa olsun Daphne Penventon’ın, öz annesinin nesi olduğundan emin değildi.

“Daha önce Trevenen’a geldiniz mi?” diye sordu adam.

“Bir kez, birkaç ay önce.” Orayla ilgili anıları şimdi çok bulanıktı, son zamanlardaki her şeyin olduğu gibi. Bu bilgi yüzünden adamın korkup korkmadığını anlamak için loş fener ışığında ona baktı ancak adamın yüz hatlarında gölge oyunlarından başka bir şey göremedi.

“Bu gece orada kalmayı mı düşünüyorsunuz?”

“Tanrım, bu kâbuslarımdan bile kötü. Trevenen çatısız bir enkaz çıkacak kesin, sıcak ya da soğuk suyu bile akıyordu,” diye homurdandı Hannah. “Belgeleri gördüm; zaten onun ev değil de konut –*bir konut*– olduğunu söylüyordu.”

Mark güldü.

Hannah’nın sesindeki ima Maddie’nin sinirini bozdu. Trevenen oturulabilir durumdaydı. Zihninin bulanık olduğu zamanlar olsa da Maddie orayı kendi gözleriyle görmüştü. “Konut, hukuki bir terimdir.”

Hannah omuz silkti. “Hey, tamirci ne zaman geliyor?”

Maddie saatine baktı. “İki saat içinde.”

“Acele ediyorlar desene? İki yalnız kadın tuhaf bir adamla karanlık bir taşra yolunda kalakalmış ama onlar oyalanıyor. Ne güzel. Gelecek hafta cesetler yoldan geçen bir çiftçi tarafından bulununca manşetlerin ne olacağını görür gibiyim.”

“Yeter, Hannah.”

“Ne yeter?” diye sordu Hannah.

“Melodram.”

“Böyle mi adlandırılıyor? Güzel. Kelime dağarcığı dersi için teşekkür ederim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Maddie ellerini yumruk yaptı. “Hannah.” Derin bir nefes aldı. Görünüşe göre Hannah yalnız beklediği için korkmuştu. Belki bir dahaki sefere bu kadar inat etmez ve onunla gelirdi.

“Beni rahat bırak, Maddie.” Hannah durdu ve onlara arkasını döndü. “Sen benim hiçbir şeyim değilsin, sadece babamın dul eşisin. Fazlası değilsin.”

“Ben senin yasal vasinim,” dedi Maddie ama sonra cevap veremese daha iyi olacağını düşündü. Hannah ile konuşabilmesi için bir taşra yolunda yalnız kalmalarından fazlasına ihtiyacı olduğunu kabullendi. Belki de yıldırım düşmesi gerekirdi ancak mucizelere inanmıyordu.

“Lanet olası mahkemeler.” Hannah arabaya bindi ve kapıyı çarptı. Boğuk bir baykuş çığlığına benzer bir ses, Maddie’nin kulaklarında çınladı.

Şafağın ilk ışıkları yıkık dökük bir grup granit binanın ana hatlarını ortaya çıkardı. Ev Maddie’nin hatırladığından çok daha büyüktü. Çatı çok geniş bir alan üzerinde endişe verici bir eğimle uzanıyordu. Baharda ziyaret ettiğinde de böyle miydi? Gözlerini kapattı ve hafızasını zorladı. Ağaçların altında kümelenmiş olan mavi çan çiçekleri bir zamanlar çiçek tarhı olan alanları doldurmuştu. Yabani sarımsak kokusuna karışan mavi, gri ve yeşil. Çatının durumu hakkında hiçbir şey hatırlayamıyordu. Gözlerini tekrar açarak devasa yapıyı dikkatle inceledi.

Bir sürü pencere vardı, dört baca saydıktan sonra devam edemedi... eski bir malikâne. Bu kadar büyük olduğunu nasıl unutmuştu? Cornwall’da bir evin miras kaldığını söyleyen mektup geldiğinde küçük bir yazlık ya da bungalov hayal etmişti ama Trevenen hiç de küçük değildi. Yutkundu. Nasıl bir şeyi üstlenmişti böyle? Burada basit, beyaz çitler değil de tırizli pencereler ve sorumluluklar vardı. Bunu yapmış olduğu için aklını kaçırmış olmalıydı ancak başka seçeneği var mıydı? Yoktu, gerçekten. Londra’daki ev, Cornwall’un

ücre bir köşesindeki eski bir evden daha değerliydi. Bu yüzden Londra'daki her şeyi satıp faturaları ödemişti.

Esnememek için kendisini zorlayarak arabadan indi ve derin bir nefes aldı. Nemli toprak kokusu onu yatıştırdı. Sessizce kapıyı kapattı. Hannah, arabanın tamir edilebileceğini ancak bunun zaman alacağını öğrendikten sonra çekilmiş olduğu arka koltukta uyuyordu. Tamircinin sorunu fazlasıyla hafife aldığı da ortaya çıkmıştı.

Yeni komşuları da arabasından indi. Maddie koşulları düşününce Mark'ın nasıl bu kadar nazik olduğuna inanamıyordu. Bir daha kaybolmamaları için onları karmaşık yollardan geçirerek kestirmeden yeni evlerine kadar getirmişti.

"Sabah oldu," dedi Mark.

Maddie, geceyi uyanık ve dışarıda geçirdiğine dair hiçbir belirti göstermediğini gıpta ile fark ederek adamın yüzünde durumu açığa vuracak gölgeler aradı ancak elmacık kemikleri yüksek ve dudakları dolgundu. Klasik yüz hatları yoktu fakat ayrı ayrı parçaların birleşiminin oldukça etkileyici olabileceğini düşündü.

"Bir süredir sabah," dedi Maddie.

"Doğru ama o zaman şafak korusu şarkı söylemiyordu."

Maddie bir kaşını kaldırdı. "Sabahı böyle mi tanımlıyorsun?"

"Evet, bu ve bir fincan da güzel kahve."

"Şu an neredeyse imkânsız olan bir şeyden bahsetme." Fulham'da hep gittiği yerel bir kafenin duble espressosunun düşüncesi bile onu ağlatmaya yeterdi ancak yorgunluğu öyle şiddetliydi ki dozu ne olursa olsun kafein bunu gideremezdi.

"Yeniden benim evime gidebiliriz."

Maddie ona baktı ve teklifinin samimi olduğunu düşündü fakat sonra eve döndü ve "Trevenen'i görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Seni bekler." Elini eski binaya doğru uzattı ve gülümseyerek küçük bir reverans yaptı.

Tüm bedeni ağrıyordu ancak yeni evine odaklandı. Bazı pencereler oyma taşlarla, bazıları ise beyaza boyalı basit ahşap çerçevelerle

çevriliydi. Hepsi sabah güneşini yansıtıyor, içeriyi göstermiyorlardı. Trevenen soğuk ve boş olsa da sağlam görünüyordu.

Sol tarafında, hafızası onu yanıltmıyorsa çatısı eksik olan bir domuz ahır ve arkasında, bahçenin en uzak ucunda da diğer ahırlar vardı. Binalar, ev doğu tarafında kalacak şekilde büyük bir dikdörtgenin üç kenarını oluşturunuyordu.

Derin bir nefesten kuvvet bularak bir ayağını diğerinin önüne attı ve kapıya kadar uzanan yabancı bitkilerin sardığı yolda ilerledi. Cebinden büyük bir anahtar çıkardı ve deliğe soktu. Biraz zorlayarak kilidi çevirdi, kolu döndürdü ancak kapı yerinden kıpırdamadı. Tekrar denedi ve kabarık dökülen boyanın üzerine dayadığı diğer eliyle kapıyı itti. Kapının direnmeyi bırakmasını beklerken mide boşluğunu bir şeyin kemirdiğini hissetti. Cesur olmak zorundaydı. Bu heyecan verici olmalıydı: O, Trevenen'in sahibiydi.

Bir çatırtı duyuldu ve Maddie eşikten sendeleyerek girerken küf kokulu bir hava dalgası onu karşıladı. Bu müdahale bir toz girdabına neden oldu ve duvarlar sanki iç geçirdi. Zemin gölgeler ve ölü sineklerle kaplıydı. Maddie kollarını kendine doladı.

“Sence elektrik var mıdır?” Bitkin bir gülümsemeyle Mark’a döndü.

“Olması lazım.”

Sıkı sıkı kapalı olan kalın perdeler rutubet kokusunu içeri hapsederek buna bir de ihmal edilmişlik hissi katmıştı. Elektrik düğmesine hafifçe vurdu ve sırtını dikleştirdi. Her şey yoluna girecekti artık, er ya da geç. Onun ve Hannah’ın başlarının üzerinde bir çatı vardı ve hayatlarını yeniden inşa edebilirlerdi. Şimdi geleceğe bakmalı ve acı hatıraları ardında bırakmalıydı.

Mark yanına yaklaştı, nefesinin yanağını okşadığını hissediyordu. Maddie geri çekildi. Kocasından bu kadar farklı görünen bir adama kapılamazdı. John epey uzun boylu, zayıf ve sarışındı. Gözlerini kapatınca onu çocuksu perçemleri alnına düşmüş halde bilgisayarına eğilmiş, makalesini teslim tarihinden önce bitirmek

için delicesine bir hızla yazı yazarken görebiliyordu. Sonunda o ipeksi saçlarının hepsi gitmişti. Boynunda duran gevşek bir bukleyi parmağıyla döndürdü.

“Senin için gidip evi hızlıca bir kontrol edeyim mi?”

“Teşekkürler.” Maddie duraksadı, toz ve örümcek ağlarıyla kaplı hole baktı. Ürpertisini bastırmaya çalıştı. Ev neredeyse buz gibi soğuktu. “Hayaletler yoktur, değil mi?”

“Trevenen perili değil,” dedi Mark.

Maddie nefes aldı ve yıllar içinde görünümü yayıkaltı suyuna dönmüş olan parlak beyaza boyalı kapalı kapılara baktı. Bu rengin boya karışımı ile elde edilemeyeceğini biliyordu. Bu ton ancak yıllar içinde ortaya çıkabilirdi.

“Hayalet yok, seni temin ederim. Civarda hayaletli çok ev var ancak Trevenen onlardan biri değil.”

“Uzman gibi konuşuyorsun.”

“Tabii ki değilim.” Gülümsedi ve geniş merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu. Tırabzanın ahşabı boyalı değildi ancak damarları zar zor görülebiliyordu. Maddie ona yaklaştı. Birçok elden gelen ter ve yağ, meşe üzerinde koyu lekeler oluşturmuş ve onu aşındırmıştı. Tırabzan parmaklıklarının rengi üç ton daha açıktı. Her merdiven basamağının ortası çöküktü. Bir şey gözüne ilişince Maddie başını kaldırıp tekrar baktı ancak hiçbir şey göremedi. Kollarını ovuşturdu.

Duvara yaslanarak kalbinin etrafındaki gerginliğin gevşemesi için kendisini zorladı. Tavandan sarkan tek bir ampulden çiçekli duvar kâğıdı üzerine cılız bir parıltı düşüyordu. Çiçek dizileri duvarlarda asılı resimleri neredeyse gizliyordu ancak üç kadının sararmış fotoğrafı diğerlerinden öne çıkıyordu. Onların kim olduğunu merak etti, Daphne Penventon da aralarında mıydı?

Elini holün duvarları boyunca gezdirdi, eli dalgalı yüzey üzerinde yükselip alçalırken Maddie düşüncelere daldı. Daphne Penventon

sayesinde o ve Hannah yeni bir başlangıç yapmıştı. Her ne kadar henüz gerçekmiş gibi görünmese de Trevenen artık Maddie'nindi.

Bir güvenceye sahip olmak onun yeniden ilham bulmasına imkân tanıyacaktı. John hastayken resim yapmaya –acısını, umudunu ve sevgisini resmetmeye– hasret kalmıştı fakat zaman sorunu buna olanak vermemişti, şimdi zamanı vardı ancak şimdi de o bomboştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Bir plana ihtiyacı vardı fakat nereden başlayacağını bilmiyordu. Hayat bir zamanlar öylesine netken şimdi nasıl bu denli anlaşılmaz olabiliyordu?

Mutfağa girerken odanın ucundaki duvarı kaplayan pencereye gözü takıldı. Her biri el yapımı olan üfleme camlar, ardındaki manzaranın farklı bir görüntüsünü sunuyordu. Başını iki yana salladı ve uzaklaştı. Büyük siyah kirişler tavanla kesişiyordu ve solmuş parlak boyası da oldukça yoğundu, lakin duvarlardaki düzensiz sararmalar ahşap doğramaların gölgede kalmasına neden oluyordu. Maddie odanın ne zaman dekore edilmiş olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Aksesuarlara bakılırsa ellilerde hatta daha önce olabilirdi. Şömine takımı çok kullanılmışa benziyordu ve uzun süredir temizlenmemişti. Hiçbir şey temizlenmemişti. Her yüzeyin tozla kaplı olmasının yanı sıra havada çürümenin kokusu da asılı kalmıştı.

Maddie büyük, beyaz lavaboya eğildi ve sabah havası girsin diye pencereyi açmak için mandalı çevirdi. Pervaz köşelerini ölü böcek yığınları doldurmuştu ve çerçeveyi bir örümcek ağı sarmıştı. Ancak görünürde örümcek yoktu. Sanki Trevenen'in tüm sakinleri her şeyi arkalarında bırakarak alelacele evden ayrılmıştı. İçinde muhtemelen Daphne'nin son çayından artakalan küf kalıntıları'nın da bulunduğu bir çaydanlık bile vardı. Maddie eve bakmaya geldiğinde bunu fark etmiş miydi?

Mark'ın ayak sesleri mutfağa yaklaşmakta olduğunu haber verdi. Ağlama isteğini bastırmak için mücadele ettikten sonra ona döndü. "Gerçekten çok yardımcı oldun. Kalmak zorunda değilsin."

Mark gözlerini devirdi ve gülümsedi. "Zor durumdaki iki genç kızı bırakmak mı? Namım ebediyen yok olur."

Maddie güldü. Yakışıklı görüntüsü ve gülümsemesine bakılırsa bir namının olduğuna şüphe yoktu ancak bu onu ilgilendirmiyordu.

Mark gitmişti ve Maddie arabadaki Hannah'yı kontrol etti. Hâlâ uyuyordu. İçlerinden birinin dinlenebilmiş olması güzeldi. Etrafına baktı, güneş ışınları Maddie'ye vuruyordu. Çimler çayır gibi görünüyordu ve bahçede çiçekten çok yabancı ot vardı ancak ev çevresindekilerle beraber neşeli görünüyordu.

Aklında bir yapılacaklar listesi hazırlarken evin etrafında yürümeye başladı. Ön cepheye açılan kemer bir sarmaşık gülle kaplanmıştı. Yabancı sarmaşık, kemerden bitişiğindeki küçük binaya kadar uzanıyordu. Bitki kırık bir pencerenin içinden yayılmıştı. Yapılacak çok şey vardı. Listeye kırık pencereyi de ekleyerek yürümeye devam etti.

Trevenen ön taraftan makyajlı görünüyordu. Orta Çağ geçmişini ve ilave olarak birkaç yüzyılın izlerini yansıtan arka cepheden farklı olarak neredeyse George dönemi evleri kadar resmî görünmeye çalışıyordu. Maddie biraz geri çekildi ve evinin şeklini inceledi. Bunu tekrar söylemeliydi: *onun evi*. Bu eski bina onundu ve bitkin cephesi onu gülümsetti, oysa bu durum eve dengeli bir görünüm kazandırmaya çalışmış olan kişiyi muhakkak rahatsız ederdi. İşe yaramamış olsa da sonuç, sabah güneşinin ışığını yakalayan George dönemine özgü uzun pencerelerle gayet güzeldi.

Aynı ışık, binaya eklenti yapılmış olan yerdeki bağlantı derzlerini de ortaya çıkardı. Taşlar farklı boyutlardaydı ve yeni binadakilerden daha düzenliydi. Birleşim yerine doğru yürüdü ve elini buranın üzerinde gezdirdi. Parmakları hareketsizleşti ve tüm kolu boyunca tüyleri ürperdi. Cılız bir ağlama sesi gezindi etrafında. Kaynağını ararken başını çevirdi fakat tek gördüğü, ağustos sonu güneşinin keyfini çıkarmakta olan yabancı otların sardığı bahçeydi. Miskin bir yaban arısı dizlerinin etrafında uçuştı.

Gözlerini kırıştırdı ve elini evden çekti. Ses durdu. Omuzlarını silkti ve bahçenin en uç tarafında sivrilmiş olan büyük Monteri

çamına doğru ilerlemeye başladı. Ana dalları asimetrik bir düzensizlikle gökyüzüne uzanıyordu. Dallar arasında mavi kısımlar göze çarpıyor ve Maddie'nin yaratıcılığını tetikliyordu. Yine de bu düşünceleri bir kenara itti. Bugün resim yapmak için uygun bir gün değildi. Bütün eşyaları haftaya buraya gelmeden önce keşfetmesi ve temizlemesi gereken bir evi vardı.

Çitlerdeki bir boşluktan geçip ilerledi, burası mutfak bahçesi olmalıydı. Çit kazıkları çıplaktı ve çim her yanı sarmıştı. Tarhlardan birinin üzerine eğildi ve ekilmiş olduğunu düşündüğü ıspanakları buldu. Bahçeyi tekrar kullanıma hazır hale getirmek çok fazla çaba gerektirmeyecekti. Belki de Hannah'ı bu işle ilgilenmeye ikna edebilirdi. Bahçeyi temizlemek zor olacaktı ama sonuç buna değerd.

Yeniden ayağa kalkıp ufku gözleriyle taradı. Binalara siper olan ağaçlar seyrelemişti, Maddie bahçenin öbür ucuna ulaşırken manzara gözlerinin önüne serildi. Ağaçların yoğun olduğu yerlerde derin bir kıvrım oluşturan tarlaları inceledi. Altlarında bir dere olduğundan şüphelense de göremedi. Tarlalar diğer tarafta yükseliyordu. Güneşe karşı gözlerini kısarak baktı, çitlerle sınırları çizilmiş olan şekiller saban izlerinden, ekili alanlardan ve otlaklardan motifler oluşturunuyordu.

Döndü ve ağaçların arasından geçip eve geri yürüdü. Tüm ağaçlar meyveyle doluydu. Bir elmayı alıp çevirdi ancak koparamadı. Olgunlaşmalarına daha bir ay olduğunu tahmin etti. Onu asıl şaşırtan, gördüğü elma ve armutların çeşitliliği idi. Yeşiller, kırmızılar, koyu sarılar, açık sarılar parmaklarını huzursuz ediyordu. Yakında resim yapacaktı.

Eve döndükten sonra onu tanımaya koyuldu. Avukat onun kısa geçmişini anlatmıştı. Trevenen aşağı katta iki odası ve yukarı katta bir odası olan bir evken küçük de olsa bir malikâneye dönüşmüştü. Ev kabaca L şeklinde inşa edilmişti, büyük mutfak L'nin alt kısmındaydı ve arka tarafta bahçeye çıkıntı yapıyordu. Evin geri kalanı uzun bir çizgi biçiminde ilerliyordu. Zemin kattaki tüm

misafir odaları, eski binayı yenisinden ayıran bir holün de olduğu ana koridora çıkıyordu.

Maddie yolu üzerindeki tüm kapıları ve pencereleri ardına kadar açtı. Her oda farklıydı ve geçmişte belli bir amaca hizmet ediyor oldukları açıktı fakat pek çok bakımdan bu amaçlarını epeydir yitirmişlerdi. Daphne'nin bütün eşyaları bıraktığı gibi kalmıştı, Maddie kadının bağıışçısının hangi alanları nasıl kullandığını anlamaya başlıyordu. Yaşlı bir kadın için tek başına bakımını sağlayamayacağı kadar büyük bir evdi.

Bahçeye açılan kapının yanındaki askıda eski bir parafin ceket asılıydı. Altında da bezgin bir çift çizme duruyordu. Çamur içindeki eldivenler, yanında bir bahçıvan makasıyla beraber pencere pervazında duruyordu. Daphne nasıl ölmüştü? Bahçede çalışıyordu da bir fincan çay içmek için içeri geldiğinde yere mi yığılmıştı? Tüm bunlar bu hissi veriyordu. Maddie onları bir zamanlar takmakta olan kadını düşünerek eldivenlere dokundu.

Arka kapıdan çıkıp güzel, uzun bir masası ve uyumsuz sandalyeleri olan yemek odasına gitti. Chippendale stilinde üç tane sandalye saydı, diğerleri muhtemelen Viktoryen'di. Şöminenin yanındaki bir dolabı açınca oluşan hava girdabı çinilerin üzerindeki ölü güvelleri hareket ettirdi. Maddie hapşırdı ve tozları temizlemek için elini salladı ama bu hiçbir işe yaramadı.

Yemek odasından çıktı ve ana holde durdu. Sahanlıktaki uzun pencereden içeri süzülen güneş ışığı geniş, kayrak yer döşemelerini ortaya çıkarıyordu. Dikdörtgen şeklindeki döşemelerin çoğu farklı boyutlardaydı. Mat yüzeylerinde damarlar ve çizikler görülebiliyordu. Maddie içindeki seksek oynama isteğine boyun eğdi ve merdivenlerin dibine kadar tek ayak üzerinde zıpladı. Aniden bir kahkaha attı ve yıllardır hissetmemiş olduğu o hafiflik duygusunu hissetti. İkişer ikişer basamakları çıkmaya başladı.

Hannah'nın sırtına bir şey batıyordu, ondan kurtuldu. İneklerin kokusu burnuna dolarken ışık da göz kapaklarından içeri hücum

etti. Ölmüş de cehennemde uyanıyordu sanki. Hayır, arabanın arka koltuğundaydı. Neden? Ah evet, Maddie'nin şu Cornwall'daki bir kulübede yaşamak konusundaki harika planı yüzünden. Nedeni buydu.

Doğruldu, etrafına baktı. Solda ahıra benzeyen bir şey vardı ve tam önünde de çatısız iki duvardan ibaret, kesinlikle sıcak ya da soğuk hiçbir şeyin akmadığı belli olan bir harabe duruyordu. Harika. Hain üvey annesi onu Londra'dan koparıp bu cehennem çukuruna getirmişti. Ev bu muydu şimdi? Eğer öyleyse bu durum, geceyi dolduran yarasaların ve gece onları, daha doğrusu Maddie'yi yalnız bırakmayıp çevreci zırvallıklar anlatıp duran ahmak Mark'ın da üzerine tam bir kâbustu.

Hannah ne zamandır uyuyordu? Gözlerini ovuşturdu. Güneş gökyüzünde yükselmişti. Maddie neredeydi? Hannah sağa döndü ve çatısı olan büyük bir bina gördü. Büyük ve eski, gerçekten eski bir bina. Eski yapıları severdi; bu onun ve babasının ortak bir tutkusuydu. Beraber National Trust' işleriyle uğraşırlardı. Artık bunlardan birinde yaşıyordu demek fakat şimdi bunun önceden düşündüğü kadar harika olup olmadığından emin değildi. Hayallerinden birini gerçekleştirdiği için Maddie'ye teşekkür edebilirdi, bunu yapmayabilirdi de. Gerçekler berbattı.

Arabadan indi ve granitler, pencereler ve kayraklarda kendini kaybetti. Duvarları oluşturan taşlar bazı yerlerde düzenli gibiydi. Alt kısmındaki büyük olanlar tepeye kadar yavaş yavaş küçülüyordu ancak her yerinde böyle değildi. Hannah geri adım attı ve eve eklenti yapıp yapılmadığını anlamaya çalıştı. Evin bir yanında derz benzeri bir çizgi aşağıya kadar uzanıyordu. Düz değildi. Sanki duvarcı bunu inşa ederken sarhoşturmuş ya da belki de bina zaman içinde kaymıştı.

* İngiltere, Galler ve Kuzey İrlanda'nın kıyı boyunu, kırsal bölgelerini, tarihi binalarını ve benzeri değerlerini korumak için çalışan bir hayır kuruluşudur. (ç. n.)

Bir taraftaki pencerelerin boyutları ve şekilleri farklı farklıydı, ona bir kadının orada oturmuş iplik eğirdiğini düşündüren cumba da dâhil. Tuhaf bir zaman sıçraması hissi veriyordu. Bina-
nın çevresinde yürümeye başladı ve sonunda görkemli bir ağacın
hâkimiyet kurduğu evin ön kısmına ulaştı. Ağaç bir şekilde evi
küçük gösteriyordu.

Bir rüzgâr ağacı çevreleyen çam kokusunu ona taşıyınca Han-
nah yeniden ona döndü. Ağaca tırmanmayalı uzun zaman olmuştu,
artık bu görev için hazır olduğunu düşündü. Alt dalda sallanırken
Windsor Great Park'ında ilk ağaca tırmanışını hatırladı. Babası
işe koyulmadan önce ağacı nasıl inceleyeceğini ona öğretmişti.
Babası yaşasa bu ağacı çok severdi. Tırmanmak için yaratılmıştı
ama tabii ki babası öldüğünden, onu yapayalnız bıraktığından bunu
asla göremeyecekti.

Telefonu öttü. En yakın arkadaşı Abi'den mesaj geldiğini gördü.

Ne kadar kötü? Cadı nasıl? x*

Hannah duraksadı ve binayı oluşturan taşlara baktı. Hiç de
kötü değildi.

Ev güzel. Cadı her zamanki gibi. x

Hannah ağaçtan yere atladı ve belki de bu taşınma konusunda
Maddie'ye karşı biraz katı davranmış olabileceğini düşündü fakat
sonra Maddie'nin sesini duyunca tekrar düşündü. Kiminle konu-
şuyordu? O adam hâlâ burada mıydı? Erkekler Maddie'yi neden bu
kadar çekici buluyordu? Hannah babasının ona neden âşık oldu-
ğunu hiç anlayamamıştı. Seks yüzünden olmalıydı. Yoksa neden
kahverengi, kabarık, kıvrıkcık saçları ve üst sınıfa ait bir aksanı

* İngilizce yazışmalarda öpücük işareti olarak kullanılır (ç. n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olan zayıf, sırık gibi bir kadınla evlenmek istesin ki? Akla yatkın başka bir neden yoktu.

Karnı guruldadı. Yemek. Bina çevresindeki yolculuğuna başladığı yere dönüp yiyecek bulma umuduyla devam etti, belki arabada bir şeyler bulurdu. Yavaş yavaş yürürken bahçedeki ahırın önüne geldi. Tam bir daire çizmişti. Cadıdan hiçbir iz yoktu. Arabadan çantasını aldı ve eve giderken bir çikolata bulmak umuduyla karıştırdı.

Karanlık duvarlar çiçekli duvar kâğıdıyla kaplıydı. Kırklı yıllara hoş geldiniz. Belki de Hannah bunu sadece şu birkaç hafta süren televizyon deneylerinden biri olarak görmeye çalışırsa tüm bunları atlatabilirdi ve sonra hayatı mucizevi bir şekilde normale dönerdi. Ya da babası olmadan ne kadar olabileceksen artık o kadar normale.

Maddie merdivenlerden çıkınca ilk kapıyı açtı ve az eşyalı bir odaya girdi. Çift kişilik yatağın üzerinde tığ işi bir yatak örtüsü vardı. Duvar kâğıdını ve perdeleri küçük güller süslüyordu. Pencereye doğru yürüdü, avluya ve ötesindeki çayirlara baktı. İneklerle doluydu. Avukat, Daphne'nin seksen yaşına kadar çiftçilik yaptığını söylemişti ama şimdi çayirlar başka bir çiftçiye kiralanmıştı. Bu küçük bir gelir sağlamıştı, her miktar onun için önemliydi. Kaşlarını çatı. Bunları şimdi düşünmek istemiyordu.

Diğer odaya geçmek için yürürken döşemeler gıcırdadı. Arka girişin üstünde duran cumba pencere de buradaydı. Kütüphane olarak kullanılmış olmalıydı. Raflar iki duvarı kaplıyordu ve cumba oyuğunda da büyük bir çalışma masası bulunuyordu. Çıplak duvara dayanmış küçük bir kanepede vardı. Yüzeyini tığ işi minderler kaplıyordu ve üzerinde de sulu boyayla yapılmış güzel bir kumsal resmi asılıydı. Akli çelinse de raflardan bir kitap alma dürtüsüne direndi; daha keşfedeceği çok yer vardı.

Yeniden koridora çıktı, kapılara baktı ve ilk ziyaretinden hatırladığı odanın evin "yeni" kısmında olması gerektiğini fark etti. Bunlardan daha geniş ve daha baradardı mutfağın üzerindeki

oda ise biraz dar olsa da büyüktü. Birkaç pencere açtı ve aşağıya, oturma odasına indi.

Berbat durumdaki duvardan duvara halının altında hâlâ orijinal zeminin olup olmadığını merak etse de oyalanmak istemiyordu. Asıl sorun, yetmişlerin dekorasyonuydu ve en beteri de şu tüylü halılardı, tabii avokado yeşili banyodan sonra. Mobilyalar güzeldi ve ailesinden kalıp da satmadığı mobilyalardan birkaç parçanın buradakilerle uyabileceğini düşündü. Gözlerini kapattı. Vazgeçtiği şeylerin artık üzerinde durmamalıydı; bunun bir faydası olmazdı. Odadan çıkıp küçük bir odaya girdi, burası Daphne'nin çalışma odası olmalıydı. Çok güzel, büyük bir penceresi olsa da çok az mobilya vardı; birkaç dosya dolabı, bir masa ve bir sandalyeden başka hiçbir şey yoktu. Maddie masanın üzerindeki belgelere baktı, sadece eski faturalardı ve bunlara bakmasına gerek yoktu. Ne de olsa yakında yenileri gelecekti.

Maddie merdivenlerin altındaki küçük tuvalete şöyle bir baktı, sonra yukarı kata doğru yoluna devam ederken yuvarlak bir pencereden bakmak için durdu. Odaya girer girmez bunun aşağıdaki oturma odasının bir kopyası olduğunu gördü ama daha alçak olan tavanlar sayesinde daha sıcak bir havası vardı. Işık odayı doldurmuştu. Maddie oda boyunca yürüdü ve çalışma odasının üzerindeki büyük banyoyu dolaştı. Burasının ne Daphne ne de başka biri tarafından kullanıldığına dair bir iz yoktu. Dolap boştu ve görünürde ne havlu ne de tuvalet malzemeleri vardı. Evin bu tarafıyla ilgilenmek belki de yaşlı kadın için fazlasıyla zahmetli bir işti. Ancak hem sabah hem de akşam güneşini aldığından Maddie için mükemmeldi.

Odadaki sayvanlı karyola göze çarpıyordu. Sanki onu çağırıyordu ve Maddie bu çağrıya karşı koyamayacak kadar yorgundu. Yatak ağırlığı ile çökerken eski kuş tüyü yorgandan tozlar yükseldi. Işık uçuşan toz zerrecikleri yakalarken Maddie gözlerini kapatma isteğine direnmeye çalıştı. Ne kadar yorgun olursa olsun uyur uyu-

maz kâbusların da geleceğini biliyordu. Kendini zorlayıp doğruldu, sonra da yataktan çıktı.

“Hannah?” Maddie’nin sesi zihnini işgal etti. Onu arıyordu.

“Hannah?”

Kadının sesinde duyduğu şey telaş mıydı? Gülümsedi. Sonunda sakinlik bozulmuştu. Maddie çoğunlukla ihmalkârdı, renkler ve şekiller dünyasında kaybolurdu. Lanet olsun, dövmesi yüzünden ona bağırılmamıştı bile. Mavinin güzel kullanımıyla ilgili yorumu dışında tek bir laf etmemişti. Onun geçici dövme olduğunu, derisinin altına geçmediğini anlayacak kadar bile bilgili değildi bu konuda. Maddie bağırılmamıştı. Hiç öfkelenmemişti. Bu berbat taşınma için toplanmaya devam etmiş ve miras kalan bu evin nasıl beklenmedik bir mucize olduğu ile ilgili mırıldanmaya devam etmişti.

Hannah holde durmakta olan üvey annesinin yanına yürüdü.

“Buradasın demek.” Maddie gülümsedi. “Etrafa bakabildin mi? Ne düşünüyorsun?”

Hannah omuz silkti.

“Ben oturma odasının üzerindeki odayı aldım. Sen diğerlerinden istediğini seçebilirsin. Kesinlikle seçmene yetecek kadar oda var.” Maddie duraksadı. “Diğer odalardan da mobilya alman gerekebilir. İhtiyacın olanları bulabileceğinden eminim.”

Hannah gözlerini devirdi ve merdivenleri çıktı. Maddie her zaman her meseleye olumlu tarafından bakmaya çalışmasa olmazdı. Bu hayatın berbat olduğunu ne zaman fark edecekti bu kadın?

Bir o odaya bir bu odaya girip çıktı, karar veremedi fakat Maddie’den mümkün olduğunca uzakta olmak istiyordu. Hannah’nın o an bulunduğu oda binanın eni boyunca uzanıyordu. Mutfağın tam üzerindeydi ve sevimli bir şöminesi vardı. Aşağıdaki gibi açık ve büyük değil de küçük, siyah bir ızgarası ve beyaz, ahşap bir rafı olan zarif ve hanım hanımcık bir şömineydi.

Odaların çoğunda birbirinden farklı mobilya parçaları vardı. Maddie istediğini alabileceğini söylemişti, yani eşyaların kararını etkilemesine gerek yoktu. Belki de sadece Maddie'ninkine en uzak olan odayı seçmeliydi ve böylece bu meseleyi de halletmiş olurdu.

Şöminenin çalışıp çalışmadığını merak ederek şömine rafına yaslandı. Kullanmak gerekebilirdi çünkü Maddie merkezi ısıtmanın çalışıp çalışmadığını bilmiyordu. Daha sonra kontrol edecekti. Normal bir insan evde yaşamaya gelmeden önce bunu birine kontrol ettirirdi ama hayır, Maddie acele etmiş ve apar topar Londra'daki evi satmıştı. Bunun babasının faturalarını ödeyebilmek için gerekli olduğunu iddia etmişti ama bu tamamen saçmalıktı. Bu evi de satabilirdi. Birileri için değerli olmalıydı.

Pencere pervazına bir kuş kondu.

"Günaydın, Bay Saksagan." Hannah dudağını ısırıldı. Bu aptalca ve çocukça batıl inançları bırakacak kadar büyümemiş miydi? Hayır, uzun zaman evvel, üvey annesi ortaya çıkmadan önce babası ona bunu öğrettiği zaman henüz büyümemişti. Hannah kuşun parlak siyah tüylerine daha yakından bakmak için pencereye doğru yürüdü. Kuş başını kaldırdı, sonra da uçup gitti.

Pencerenin önünde bir tuvalet masası vardı. Üzeri korkunç derecede tozluysa ama tozun altındaki ahşap güzel görünüyordu. Hannah tuvalet masasına oturdu. Buradan, açık pencereden bahçedeki büyük ağacın muhteşem bir manzarası vardı. Dalları arasından ineklerin güneşin altında huzur içinde otladığı çayırları görebiliyordu. Pencereden giren esinti inek dışkısı kokusunu içeri taşıdı. Zaten bir şey çıkıp da her şeyi mahvetmese olmazdı.

Bakışlarını manzaradan çekti. Bu oda onun olacaktı. İhtiyacı olan tek şey diğer odadaki büyük gardıroptu, böylece her şey tamam olacaktı. Bununla ilgili heyecan duymuyordu fakat sandığı kadar kötü de hissetmiyordu.

✧ İki ✧

Uzun hafta sonu bitmiş, Maddie evi temizlemek ve havalandırmak için durmaksızın çalışmıştı. Şimdi pencerenin önünde durmuş dışarıyı izlerken çiseleyen yağmur büyük ağacın ana hatlarını yumuşatıyordu. Parmakları acıyordu ve havada geçmeyen bir sirke kokusu vardı. Bahçeden kesip mutfak masasının üzerindeki bir vazanın içine koyduğu güller kokuyu biraz bastırıyor olsa da yeterli değildi. İç çekti ve bir koltuğa çöktü. Çay demlenmişti ancak kalkıp doldurmaya mecali yoktu. Biri gelip de bunu onun için yapsa ne harika olurdu. Nefesini tuttu. Yalnızdı. Artık çay koymaktan Hannah'yı yetiştirmeye kadar her konuda ona yardım edebilecek kimsesi yoktu.

Hannah somurtarak mutfığa girdi, saçları yüzündeki ifadeyi kısmen gizleyebiliyordu. Burada işler o kadar da kötü değildi. Londra gibi değildi belki ama Trevenen da güzeldi. Maddie dilinin ucuna kadar gelenleri söylememek için kendini tuttu. Neyi vardı? Kızgın mıydı? Üzüntülü mü? Yoksa Hannah ile arasındaki bitmeyen savaşlar onun güzel duygularını bastırıyor muydu? Artık öfke onun normal ruh hali miydi? Yoksa başka bir şey miydi bu? Ne olduğunu bilmiyordu ancak içindeki kargaşayı kontrol etmekte zorlanıyordu. Belki de otuz sekiz yaşında erken menopoza giriyordu? Bunun bir nedeni olmalıydı.

Hannah gürültüyle oturdu. Tozlar ve suçluluk duygusu yerleşti Maddie'nin omuzlarına. Kaşlarını çattı. Çocuk çok zayıf görünüyordu. Bu taşınmaya zemin hazırlayan olaylar her ikisini de kötü

etkilemişti. Maddie kalktı ve ona bir bardak su koydu. Hannah'ya uzatırken onun somurtkan bakışlarının odada gezinişini izledi. Korkunç bir durumdu, yine de Maddie bu konuda bir şeyler yapabileceğini biliyordu.

Trevenen neredeyse Maddie ile konuşuyor gibiydi. Belki de bu hissin nedeni, keşfetmeyi sürdürdüğü tüm o küçük detayları sadece. Ona bir gemiyi anımsatan oturma odasındaki güzel ahşap paneller ya da odasına çıkan merdivenin kıvrılış biçimi gibi.

Mutfakta etrafına bakındı. Trevenen bir parça onarım isteyen çatı dışında sağlam görünüyordu. O ve Hannah ev ayakta kaldığı sürece burada yaşayabilirdi. Kötü dekore edilmiş olsa da evin bir çekiciliği vardı. Düşünürken içinde bir heyecan duyuyordu. Bu ev onundu. Zaman alacak olsa da onun geçmişten çıkıp şimdiki yüzyıla geçmesine yardım edecekti. Ayaktayken elini üst pervazda gezdirdi, üzerine birkaç baş harfin oyulmuş olduğunu gördü. TP 1595. Bu yaştaki bir evin anlatacak hikâyeleri olmalıydı. TP kimdi? Bu adam ya da kadın da Penventonlardan mıydı?

Hannah arkasına yaslanırken sarstığı sandalyeden yakınan bir ses çıktı. Maddie ona döndü ve gülümsedi. Bu sabah Maddie'nin içi iyimserlikle doluydu ve bu hissi neredeyse tanıyamıyordu. Bir zamanlar bardağın yarısı hep doluydu, oysa son zamanlarda hep bomboştu. Omuzlarını dikleştirdi. Bunu başarabilirdi, Hannah ile aralarındaki meseleyi halledebilirdi ve buna şimdi başlayacaktı.

"Abi'den haber aldın mı?" Hannah gözlerini devirdi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Hannah elini kaldırıp "her neyse" hareketi yaptı. Maddie geri adım attı ancak sonra yeniden denemeye karar verdi. "Ziyaret etmek isteyeceğinden eminim. Cornwall oldukça rağbet gören bir yer ve..." Maddie, Hannah'nın kıpırdanışını izledi, sonra genç kız ağzını açamadan devam etti: "Bu aynı zamanda bizim için de yeni bir başlangıç."

Hannah kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup pencereden dışarıya baktı. Maddie denemeye devam etmek zorundaydı. Bunu yapmazsa Hannah'nın kendisiyle arasına ördüğü duvarların daha da yükseldiğini hissetmeye devam edecekti. Maddie bir sandalye çekti ve karşısına oturdu. Bir nefes aldı. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Ne dedin? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Genç kız ona masanın üzerinden dik dik baktı. Maddie sırtını iyice doğrulttu ve kendisini devam etmeye zorladı.

"Hayır, yapmıyorum."

"Düşündüğümünden daha kaçıksın." Hannah ayağa kalktı ve mutfaktan çıkmak üzere kapıya yöneldi.

Maddie soluk verdi ve o anın belki de ilişkilerini onarmaya çalışmak için uygun bir zaman olmadığını düşündü. İkisi de çok yorgundu.

"Merhaba," diye seslendi bir erkek.

"Ah, lanet olsun, şu adam yine geldi." Hannah kapının önünde durdu.

Maddie ayağa kalktı. "Merhaba, Mark."

"Ev şimdiden daha iyi görünüyor." Odaya girmesini engellemekte olan Hannah'nın başının üzerinden konuşuyordu.

Maddie, birinin bunu fark etmiş olmasından memnuniyet duyarak gülümsedi.

"Biraz sosis ve püre getirmek için gönderildim." Gülümsedi ve bir manevra yaparak Hannah'nın yanından geçti.

Hannah gözlerinin önündeki saçlarını savurdu. "Ne yani? Yoksa sen erkek kılığına girmiş şu yemek programı sunucusu Nigella Lawson mısın?"

"Hayır ama kuzinenin onarılması birkaç gün sürecektir, bu yüzden biraz sıcak yemek fena olmaz herhalde."

Hannah homurdandı. Maddie gerildi.

Mark öksürdü ve kapıya yöneldi. “Ben sizi Trevenen’in güzel-liklerini keşfetmeye devam etmeniz için yalnız bırakayım. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa arayın. Çoğu günler evden çalışıyorum.”

“Evden ne iş yapıyorsun, yarasaları mı kurtarıyorsun?” diye sordu Hannah.

“Ben mimarım ama yarasa mağaraları tasarlamıyorum.”

“Seninle geleyim.” Maddie, Hannah’ya baktı. Bunun sorun-
dan kaçmak olduğunu biliyordu. Yine de üvey kızından başka bir
şeyler düşünmeye çalışarak mutfaktan çıktı. Evi dolaşırken holde
gördüğü, onu meraklandırıan fotoğraf karşısına çıktı.

“Mark?” Maddie fotoğrafın önünde durdu. “Bu, Daphne Pen-
venton mı?”

Mark yaklaştı. “Sanırım ortadaki o.” Maddie’ye merakla bak-
tıktan sonra dönüp fotoğrafı inceledi. “Onun hakkında gerçekten
hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?”

“Hiçbir şey.”

“Güzel bir kadın olduğunu görüyorsunuzdur. Birçok kalp kır-
dığını duydum.”

Maddie başını salladı. “Evli miydi?”

“Hayır.”

“Nedenini merak ettim.”

Mark ona baktı. “Sanırım savaşta nişanlısını kaybetti.”

Kadınlar gülümsemedi ama Maddie bir şekilde onlar ta-
rafından hoş karşılandıklarını hissetti. Fotoğraftaki yaşını tah-
min etmeye çalışırken parmağını Daphne’nin hatlarında gezdirdi.
Daphne’nin bu fotoğrafta kalbi hâlâ boş muydu? Yeniden genç olsa,
önünde onu aynı kararlar beklese... Hayatını hiç evlenmeden geçi-
receğini bilseydi yine aynı adama âşık olmayı seçer miydi? İnsanın
böyle meselelerde bir seçeneği olabilir miydi? Hiç evlenmemek? Dul
kalmak? Maddie gözlerini kapattı. Farklı seçimler yapar mıydı?
Cevabı biliyordu fakat ne yazık ki geri dönüşü yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dışarıda güneşin altında her şey daha az korkutucu görünüyordu. Domuz ahırının granit duvarlarındaki mika parçacıkları gözlerini kamaştırıyordu. Çok iyi ışık aldığı için mükemmel bir stüdyo olabilirdi ama çatısız haliyle bu imkânsız bir hayaldi. Evdeki işleri halletmeliydi, onlar daha öncelikliydi. Mark'ın 4x4'üne ulaştıklarında düşüncelerini küf ve rutubet kokusundan uzaklaştırdı.

“Her şey için teşekkür ederim. Sen olmasan ne halde olurduk bilmiyorum.”

“Muhtemelen benim evimin önündeki yolu kapatmış olurdunuz.”

Maddie elinde olmadan güldü, araca yaslandı ve vücudu metalin ısınıp emdi. Neden bu kadar üşüyordu ki? Sıcak bir gündü.

“Tekrar teşekkürler.” Elini uzattı ve adamın güçlü parmaklarının onunkileri sarışını izledi. Aralarında bir bağ oluştuğunu hissedip geri çekildi ve adamın elini bıraktı. Başını kaldırdı ve adamın gözlerinde fesat bir ışıltı yakaladı.

“Sorun değil. Güzel kadınları kurtarma konusunda uzmanım.” Land Rover'ına bindi.

“Öyle mi dersin?” Maddie boğazında bir yumru hissederek yutkundu. Güzel olduğunu duymayalı çok uzun zaman olmuştu, tarih vermek gerekirse John'un ölümünden beri.

Arabanın virajı alıp gözden kaybolmasını izledi, daha sonra doğuda bulutların belirmediğini gördü. John'un ölümünün acısını hissetti. Onu hayatta tutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Her şeyi vermiş ama yeterli olmamıştı. Gözyaşları yanaklarından süzüldü. Bir gülün yanında durdu, kan kırmızı yaprakları güneş ışığında parlıyordu. Maddie bir kez daha kalbinin bin parçaya bölünerek harap olduğunu hissetti.

“Hannah, gitmemiz gerek.” Merdivenlerin tepesinde durmuş bekliyordu Maddie. Hannah'nın odasına doğru koridorda yürürken, “Hannah?” diye seslendi tekrar.

“Tamam, tamam. Hemen geliyorum.” Hannah kapıyı gürültü ile çarptı.

“İyi. Bir randevumuz var ve ben gecikmek istemiyorum.”

“Evet, biliyorum. Sen hiç gecikmek istemezsin.”

Maddie yan bir bakış atsa da bir şey söylemedi ve Hannah’ın önünde arabaya doğru ilerledi.

“Emniyet kemerini taktın mı?” diye sordu Maddie.

“Tabii ki.”

Maddie endişe duyarak ve direksiyonu sıkı sıkı tutma şekli yüzünden kendisini yaşlı bir kadın gibi hissederek arabayı döndürdü. Dikiz aynasında, ilk olarak John’un cenaze günü ortaya çıkmış olan yeni kır saçlarının parıldadığını gördü. Onlar olmadan yatağa girmiş, on tane beyaz telle uyanmış ve hemen koparmıştı. Çok dikkat etmesine rağmen korkutucu bir ısrarla yeniden çıkıp durmuşlardı.

Maddie gözlerini artık yoldan ayırabileceğini hissettiğinde Hannah’ın yakındaki çitleri dikkatle incelediğini gördü. Hannah’ın bu yeni başlangıçtan çok korktuğunu biliyordu. Gerçekten çok kötü bir zamana denk gelmişti; tam da GCSE’ yılıydı.

“Peki hangi okula gidiyoruz?”

“Önce Mullion’a. En iyisi değil ancak bir yıl sonra tekrar okul değiştireceksin zaten. Diğeri de Helston.”

Hannah, Maddie’ye baktı. “Neden sadece bir yıllığına yeni bir okul arıyorum ki? Sonra yeniden Londra’ya mı döneceğiz?”

“Hayır, sadece burası küçük bir okul ve kaynaşman kolay olur diye düşündüm.”

Hannah gözlerini devirdi.

“İstedığinin bu olmadığını biliyorum ancak başka bir alternatifimiz de yoktu.” Bir ev sahibi olmak çok zor olabildiğinden bir

* Genel Ortaöğretim Eğitimi Sertifikası. İngiliz eğitim sisteminde 14-16 yaşları arasındaki öğrencilerin katılmak zorunda olduğu bir kurs ve sertifika programıdır. (ç. n.)

seçeneğe sahip oldukları için şanslı olduklarını da biliyordu. Maddie aynaları tekrar kontrol etti ve bu dar yollarda araba kullanmaya alışıp alışamayacağını merak etti.

“Londra’da kalabilirdik.”

“Hayır, kalamazdık.”

“Neden?” diye sordu Hannah.

“Sana daha önce de söyledim. İflasın eşiğindeydik.”

“Paran var.”

“Hayır, yok.” Maddie duraksadı. “Fark etmedin sanıyorum, babanın hayatta olduğu son sene hiç çalışmadım.”

“Ailenden sana bir sürü para kaldı.”

Maddie’nin suratı asıldı. “Bir sürü param yoktu ve olan da bitti zaten. Hepsi kullanıldı.” Tüm parayı harcamışlardı. Binlerce sterlini düşünerek yutkundu.

“Babam ne de olsa burada değil, tüm suçu ona at.” Hannah dudaklarını kapatıp sıktı.

“Onu hiçbir şey için suçlamıyorum. Bu birlikte aldığımız bir karardı. Ona baktım. Çalışmadım. Resim yapmazsam satacak bir şey de olmaz. Bu kadar basit.”

“Onu suçluyorsun işte.”

Maddie elini saçlarında gezdirdi. “Hayır, bu benim de kararımı zaten. Kahretsin. Dönüşü kaçırdım. Ben araba kullanırken bu konuyu tartışmak iyi bir fikir değil.”

“Seninle tartışmak hiçbir zaman iyi bir fikir olamaz zaten. Her zaman konuşmamanın bir yolunu bulursun.” Hannah yine camdan dışarıya baktı.

Okul tanıtım broşürleri masasının üzerinde duruyordu. Hannah bunları şimdi düşünmek istemiyordu. Yeni dönem yakında başlayacaktı ve kısa süre içinde seçim yapmak zorundaydı fakat hâlâ

ağustos ayındaydılar. Yaz mevsimi. Okul düşüncelerinin beynine girmesine müsaade yoktu.

Ayağının dibindeki kova şimdiye dek gördüğü en kirli suyu içinde barındırıyordu. Bu pisliğin içinde yatıyor olduğunu hatırlayınca ürperdi. Yine de dün gece iyi uyumuştı, babası öldüğünden beri en iyi uykusuydu. Havadaki sığır dışkısı kokusu olmalıydı onu yoran. Aslında o gün hiç koku almamıştı. Hayvanlar dışkılamayı mı bırakmıştı yoksa o artık buna alışmış mıydı? O noktaya gelmek istemiyordu.

Oda nihayet temizdi ve artık duvarları boyaması gerekiyordu. Neden dışarıya çıktıklarında boya almamışlardı ki? Bu, direksiyonu sanki hayatı ona bağlıymış gibi tutan Maddie'yle bir yolculuk daha etmesi anlamına geliyordu. Gerçekten de çok sinir bozucuydu. Okul gezileri sırasında, eserleri Londra galerilerinde sergilenen ressam rolünü oynamıştı. Evet, tabii. Son sergisi üç yıl önceydi.

Hannah yatağına çöktü. Bu sergi babası daha çok hastalanmadan hemen önce olmuştu. O dönem babası hâlâ çalışıyordu ve Maddie de her zaman resim yaptığından çok fazla ortalarda olmuyordu. Hayat güzeldi. Babası evden çalışıyor, Maddie de hep stüdyosunda oluyordu.

Duvarları süsleyen büyük okka gülleri renkli girdaplara dönüşmüştü. Hiçbir şey ayırt edilemiyordu, sadece boya damlaları kalmıştı. Hannah sıktığı yumruğuyla gözyaşlarını sildi. Babası ölmüştü. Hikâyenin sonu. Şimdi Cornwall'un ıssızlığında kötü bir üvey anne ile yaşamak zorundaydı. Bu kadında ne vardı ki? Babası ona hemen âşık olmuştu. Londra'daki galerilerle ilgili makale yazarken tanışmıştı onunla. Bu galerilerden birinde resimleri sergileniyordu ve babası onunla röportaj yapmıştı. Bu sonun başlangıcıydı ama mutluydu babası, uzun zamandır hiç olmadığı kadar mutlu. Annesi onları terk ettiğinde hayatla bağlantısını koparıp içine kapanmıştı. Maddie onu yeniden hayata döndürmüştü fakat bunu yaptıktan sonra o da terk etmeliydi.

Odanın bir köşesinde hâlâ açılmamış çantalar vardı. Hannah sırt çantasını aldı ve titreyen parmaklarıyla babasının fotoğrafını çıkardı. Bu fotoğrafı Brighton’da kendisi çekmişti. Yüzünde büyük bir gülümseme vardı ve kocaman bir dondurma tutuyordu ama bu onun dondurması değildi, Hannah’nındı.

Fotoğrafı çektikten birkaç dakika sonra yoğun çikolatalı dondurma kaldırımın üzerine düşmüştü. İkisi de buna çok gülmüş ve kendilerine geldiklerinde babası ona yeni bir dondurma almıştı. O hep böyle iyiydi. Dünya yanlışı olduğunda bile o her şeyi doğru yapardı.

Fotoğrafı çantaya yeniden koydu çünkü ona bakmak babasını geri getirmezd; hiçbir şey getiremezdi. Şimdi odanın işini bitirmek ve oraya bir gardırop getirmek gibi bir şeyler yapmalıydı. Sadece bunu Maddie’nin yardımı olmadan nasıl yapacağından emin değildi çünkü o Hannah’dan on beş santimetre daha uzundu. Aslında bunu Maddie’yle beraber yapabileceğinden bile şüphe duyuyordu. Yardıma ihtiyaçları vardı. Kahretsin.

“Hannah. Banyo yapacağım. Bana ihtiyacın olursa seslen,” diye seslendi Maddie aşağıdan.

“Neden böyle bir şey yapayım ki?” diye düşündü Hannah merdivenlerden aşağıya sıvışırken. Bu ev iyi olabilirdi. Dikkatli olursa Maddie’den neredeyse tamamen kaçınabilirdi. Bu hiç fena olmazdı. Londra’daki ev çok küçüktü ve kaçacak yeri yoktu, özellikle de babası hastayken. Uyandığında Maddie orada olurdu. Okuldan eve geldiğinde Maddie orada olurdu. Uyumaya giderken Maddie orada olurdu. Kadın sanki ona güvenmiyordu ve ona hiç alan tanımıyordu. Şimdi en azından kendi alanı vardı ama arkadaşlarından, Londra’dan ve her şeyden mahrumdu. Bu çok da iyi bir takas olmamıştı.

“Hayır!” Maddie’nin kendi çığlığı onu yine bir kâbustan uyandırdı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Gözyaşları yüzünden süzüldü. Kederinin zamanla azalması gerekiyordu. Herkes böyle demmişti ancak azalaca-

ğına her gece bir öncekinden daha usandırıcı oluyordu. Kendisine durmadan rahatlamasını söylemesine karşın bunu yapamıyordu.

John'un ölümünü hak etmek için ne yapmış olabileceğini bilmiyordu. Mantiğı bunun onunla bir ilgisi olmadığını söylese de cenazeden sonraki hareketleri düşüncelerine sızmıştı. O sadece, inandığı her şeye ters düşmüş olsa da John ne istediye onu yapmıştı. Her gece bununla boğuşmasının nedeni belki de buydu. Bazı şeyler öyle derinlere kök salmıştı ki bunlardan vazgeçmesi uzun bir zaman alacaktı, tabii başarabilirse. Bu düşünceleri bir kenara itti.

Henüz gün doğmamıştı ancak pencereden dışarı baktığında çam ağacını ayırt edebileceği kadar ışık vardı. Dün gece perdeleri kapatmayı unutmuş olmalıydı. Sabahlığını alıp üzerine geçirdi ve dikkatle merdivenlerden aşağı indi. Bir gürültü onu hazırlıksız yakaladı. Son basamakta durdu. Nefesini tuttu. Evde o ve Hannah dışında kimse olmamasına karşın bir çığlık duydu. Başını iki yana salladı ve ses kayboldu.

Gözüne hareket eden bir şey takıldı ve kendisini bunun oturma odasının zemininde ilerleyen bir fare olduğuna ikna etti. Fare varsa bir kapan bu meseleyi çözerdi fakat peki ya bu bir hayalet ise? Gözlerini kırptırdı. O, hayaletlere inanmazdı. Yine de evin içinde dikkatle ilerledi.

Mutfağın ışıklarını açtı ve kuzine onarılınca kadar kullandıkları kamp ocağının üzerine çaydanlığı koydu. Çay onun geceleyin gördüğünü veya duyduğunu sandığı hayali varlıkları defederdi. Hayaletler. Mark, Trevenen'da hayalet olmadığını söylemişti. Ona neden inandığından emin değildi ama zaten sağduyusu da buna katılıyordu.

Üst kattan bir patırtı geldi. Maddie'nin eli birden sarsıldı, neredeyse çayı sabahlığına dökecekti. Hayır, elbette batıl inançlı biri değildi. Güldü ve bunun Hannah'nın yatağından düşen bir kitap ya da başka bir şeyin sesi olması gerektiğini düşündü. Hannah hayalet değildi. Maddie'nin nasıl onarabileceğini bilmediği kırık kalbiyle

son derece gerçektir. Daha kendisi için hiçbir halt edemezken neden ona yardım edebileceğini düşünüyordu, bunu hiç bilmiyordu.

Çayını alarak oturma odasına geri gitti ve başka fare olup olmadığını kontrol etti. Pencerenin önündeki koltuğa kıvrıldı, ayaklarını altına çekip sabahın aydınlanmakta olan renklerini izlemeye koyuldu. Her saniyede daha fazla güneş ışığı ortaya çıkıyor ve pembe bir spektrum yeryüzüne yakın kalırken lavanta rengi dalgalar göğe doğru tırmanıyordu.

Bir an için gözlerini kapattı, içlerindeki şiddetli yanma hissini hafifletmeyi umuyordu, ne var ki bu hissi ancak birkaç gece deliksiz uykunun giderebileceğini deneyimlerinden biliyordu. Şöminenin yanından hafif bir kazıma sesi gelince gözlerini hemen yeniden açtı. Duvar, yer yer kabarıp dökülmüş ve aşınmış olan boyalı ahşap lambri ile kaplıydı. Sabah faresi duvarla tahta arasındaki boşluğa girmiş olmalıydı.

Artık güneş odayı dolduruyordu ve Maddie etrafı incelemek istedi. Gürültünün geldiğini düşündüğü yere doğru ilerledi ve kulağını duvara dayadı. Bir şey duyduğunu biliyordu ancak ses tuhaf biçimlerde iletilmişti. Lambrielerin farklı yerlerine hafifçe vurarak yüzeyin altının eğri büğrü olduğunu anlayabiliyordu. Hatta ses bazı yerlerde içi boşmuş gibi geliyordu. Bir zamanlar bu evin son duvarıydı belki de ve taştan ya da kerpiçten bile yapılmış olabilirdi. Muhtemelen Mark'ı bir dahaki görüşünde sorarsa o söylerdi. Dünyanın alışverişi yaparken Helston'da onu bir anlığına görmüştü. Yanındaki güzel sarışına dalıp gitmiş görünüyordu ve bu, Maddie'nin Cornwall'a geldiği gece karşılaştığı kadın değildi. Belli ki çapkın biriydi ama bu bölgedeki evler hakkında çok şey biliyor gibi görünüyordu.

Elini lambrinin üst kısmında gezdirirken bir şeylerin kımıldadığını hissetti ve hemen geri çekti. Parmakları tozdan simsiyah olmuştu. Duvara vurdu ve kazıma sesi durdu. Yorgunluğuna yenik düşerek duvara yaslandı ve bahçeye baktı. İçinden bir ses her şeyin sonunda yoluna gireceğini söylüyordu ama oraya ulaşmak için

de sabır gerekiyordu. Durdu ve Hannah'ya yardım etmeye kesin olarak karar verdi. Ona ulaşmanın bir yolu olmalıydı ve Maddie bunu yapmayı bütün kalbiyle istiyordu. John'a söz vermişti ve o, verdiği sözleri her zaman yerine getirirdi.

Elektrikçi kışlarda asılı dururken Maddie nefesini tutmuş, onun neden normal bir insan gibi merdiven kullanmadığını merak ediyordu. Ahırın elektrik tesisatını yeniden döşediği için minnettar olması ve yöntemlerini sorgulamaması gerektiğini biliyordu. Ne var ki sinirlerinin bunu kaldıracabileceğinden emin değildi.

Etrafında şövaleler ve tuvaler vardı; hayatının tüm gereksinimleriydi bunlar. En azından bir zamanlar öyleydiler ve yine öyle olmalıydılar. Eğildi ve kutulardan birini açtı. Burnu kıpırdandı. Terebentin kokusu havaya nüfuz etti. Bir şeyler sızmış olmalı. Kutuyu karıştırdı, mektuplardan ve kartlardan oluşan bir kâğıt tomarı bulup hemen bıraktı, yanağından gözyaşları süzülerek aramaya devam etti. Eli sonunda serin bir yüzeye ulaştı. Bu hiç iyi değildi. Bu kutuyu kim doldurmuştu? Kim kocasının kartlarını, onun için yapmış olduğu bronz büstü ve terebentini aynı kutuya koymuştu?

Derin derin nefes alarak dışarıya, güneşe çıktı. John ölmüştü ancak birkaç eşyaya dokunmak bile tüm acısını yeniden açığa çıkarmaya yetiyordu. Bu ne zaman son bulacak ya da biraz olsun dinecekti?

“Merdiveni buraya getirir misiniz?” diye bağırdı elektrikçi.

Ahırın diğer tarafından sarkıyordu. Maddie koştu ve merdiveni ona doğru sürükledi. Adam güvenli bir şekilde yere inince işine geri döndü. Güçlü bir kadındı, bunu atlatabilirdi. Önce John'un büstü ortaya çıktı. Bunu tanıştıkları yaz yapmıştı. Yanaklarına dokundu, teninde güneşin sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu. Kahkahayla ve aşkla dolu günlerin çarpıcı anıları etrafında bir girdap gibi dönmeye başladı. Gerçek miydiler? Artık bilmiyordu. Akıbet, başlangıcı çarpıtıyor ve onların hikâyesini zihninde yeniden yazmaya çalışıyordu. Çok fazla acı vardı.

Büstü yere koydu. Bunu nereye koyacaktı? Evde olmasını istiyor muydu? Onu kaybettiğini hatırlatması için sürekli olarak onun yüzüne bakmak istiyor muydu? Yeniden o duruma düşmek istemiyordu. Bunun sonu bir kutu mendilden başka bir yere çıkmazdı.

Tüm çatlaklara kadar dolan aydınlatma yüzünden gözleri kamaşmıştı, yavaş yavaş ışığa alışırken bunun altında çalışabileceğini kabul etti. Bu çok tuhaftı; ışığa umutsuzca ihtiyacı vardı ancak çok fazla yapay ışık da renk duygusunu öldürebilirdi.

“Ah, şimdi çok daha iyi, değil mi?” Elektrikçi kızarmış bir hayvana benzeyen bir şey tutuyordu.

Maddie başını salladı ve elindeki şeye baktı. “O nedir?”

“Trafo. Bir iki telini fare yemiş. Kabloları severler ve bu da patlamaya neden olmuş,” dedi uzaklaşırken. Maddie zihnine bir not kaydetti: Elektrik tesisatının yenilenmesini yapılacaklar listesinde ilk sıralara al. Asıl mesele sahip olduğu azıcık paranın ne kadar süre dayanacağıydı. Böyle zamanlarda deneysel kanser ilaçlarının maliyetine değip değmediğini düşünürdü. Bu ilaçlar olmasaydı o ve Hannah böyle meteliksiz kalmamış olurdu ancak John’la biraz daha zaman geçirmesini sağlamışlarken bunu nasıl düşünebiliyordu ki? Ama yine de o parayla... Maddie durdu ve elini saçlarında gezdirdi. Hayır, bu şekilde düşünmeyi sürdürmeyecekti. Olan olmuştu. Artık geri dönüşü yoktu bunun.

John’un yüzü yerden ona bakıyordu. Bu kahrolası şeyle ne yapacaktı? Belki de Hannah onu odasında isterdi. Orada günlerini geçiriyor, sadece yemek ve içmek için dışarı çıkıyordu. Nakliyecileri bile içeri almamıştı. Maddie kaşlarını çatı. Psikolojik danışmanlar da dâhil birçok kişiyle Hannah’nın davranışları üzerine konuşmuştu. Hoşgörülü olmasını söylemişlerdi; Hannah’nın bir sürü sorunu vardı. Maddie bunu biliyordu ve zaten hoşgörülüydü. İnsanın annesi tarafından terk edilmesinin ve sonra babasını kaybetmesinin korkunç bir şey olduğunun farkındaydı.

Gözlerini kapatıp kendi annesi onu doğururken ölmesevdi onun hep yanında olur muydu diye merak etti. Bunun cevabını

asla öğrenemezdi ama üvey annesi sekiz yıl önce ölene dek onun hep yanında olmuştu. Maddie gözlerini açtı ve bronz heykele tekrar baktı. John, Hannah'nın annesi Susan hakkında çok şey anlatmamıştı. Adını duyduğu anda konuyu hemen kapatırdı.

Hannah içeri girdi. "Hey, Maddie, boya nerede?"

"Köşede." Tenekeleri işaret etti. "Boya için hazır mısın?"

Hannah başını salladı. "Işıklar ne zaman halloldu?"

"Çok olmadı." Önemli bir soru sormak için cesaretini toplamadan önce Hannah'nın yüzünü inceledi ve ruh halini kontrol etti. İyi görünüyordu. "Bir okul seçebildin mi? Haber vermemiz gerek."

"Okulun yakında açıldığını hatırlattığın için teşekkürler." Hannah etrafında döndü.

"Evet, açılıyor ve bu işi çözmemiz gerekiyor." Maddie kendini gelecek cevaba hazırladı.

"Mullion."

"Tamam." Maddie yakındaki kutulardan birine gömüldü. "Bugün onları ararım."

Hannah birkaç boya kutusunu kenara itti, birini seçti ve gitti.

Maddie gülümsedi. En azından bir konu hallolmuştu. Hannah'nın neden Mullion'ı seçtiğini bilmiyordu fakat Maddie bundan memnundu çünkü küçük okullar yeni öğrenciler için daha rahat olabilirdi.

"Merhaba?" dedi dışarıdan bir kadın.

"Buradayım." Maddie kalktı ve kapıyı açtı.

"Yardıma ihtiyacın olabilir diye duydum." Kadın etrafına şöyle bir bakınırken yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. "Ben Tamsin."

"Merhaba." Maddie etrafındaki dağınıklığa baktı. "Evet, var. Nereden duydun?"

"Buralarda hiçbir şey sır olarak kalmaz ve ben de yardım etmek için buradayım."

Maddie güldü. "Bugün şanslı günüm o zaman."

“Maddie, bunun mutfağa gideceğini söylemiştin, değil mi?” diye sordu bir kadın sesi.

Hannah pencereye fırladı. Kimdi gelen? Maddie, tuhaf adam Mark dışında kimseyi tanımıyordu. Aşağıda, avluda ufak tefek bir kadın büyük bir kutu ile mücadele ediyordu. Koyu renk saçlı bir kafadan başka bir şey görünmüyordu.

Hannah merdivenlere koşarken ardından kapıyı kapattı. Her basamağı çıtır çıtır seslerin tadını çıkararak atladı. Evin harika sesleri vardı ve üst kat zemini, üzerinde yürürken âdeta şarkı söylüyordu. Alt katta ayağının döşeme taşlara çarparken çıkardığı tok ses de hoşuna gidiyordu. Berbat olan tek şey oturma odasındaki o küflü, kaba tüylü halıydı. Bu antika nereden gelmişti? Her adımda insanın hiç istemeyeceği türden kahverengi tonları ve statik elektrik ortaya çıkıyordu.

“Merhaba?” Hannah mutfak kapısından baktı dikkatle.

“Sen Hannah olmalısın. Ben Tamsin.” Kadın kutudan bir şeyler boşaltıyordu.

“Selam.”

“Eşyalarını boşalttın mı?” Tamsin’in sesinde bir gülümseme gizliydi.

“Hayır.”

“Sıkıcı mı geldi?” diye sordu Tamsin.

“Evet.”

“Erken gelmiş Noel gibi değil, ha?”

“Kesinlikle değil.”

“Ne kötü.” Tamsin eşyaları boşaltmayı sürdürdü.

Masanın üzerinden boş gözler Hannah’ya bakıyordu. Nefesini tuttu. Bu bronz heykelden hiç hoşlanmıyordu. Çok soğuktu ve

babasına benzemiyordu bile. Mesele görüntüsünün benzemeyişi değildi, bunun etten değil de metalden oluşuydu.

“Bu ne güzelmiş. Maddie mi yaptı?” Tamsin büste dokundu hafifçe.

“Evet, o yaptı.” Hannah biraz ekmek aldı ve üzerine öfkeyle yağ sürmeye başladı.

“Çok güzelmiş.”

“Öyle düşünüyorsan öyledir.”

“Bu kim?” diye sordu Tamsin.

“Babam.”

“Ya?”

Hannah başını kaldırıp baktı. Tamsin’in yüzünü incelerken kadının sessizdi.

“Yakışıklı bir adammış.”

“Evet, öyleydi.” Hannah yemeğini alıp ayrıldı. Tamsin’in hoş gözleri vardı. İnsanı suçlarcasına bakmıyorlardı.

✧ Üç ✧

Maddie elleri dolu halde mutfağa girer girmez telefona koştu. Telefonun bağlandığına inanamıyordu. Masaya attığı alış-veriş torbalarında yumurta olmamasını diledi; aksi halde akşam yemeğinde omlet var demekti.

“Maddie Hollis.” Dönüp bakınca araba poşetlerle dolu olmasına karşın Hannah’nın arabadan eli boş yürümekte olduğunu gördü. Maddie ergenlerdeki bencillik geninin ne zaman mutasyona uğramış olduğunu ve nasıl bu kadar uzun süre varlığını sürdürebildiğini merak etti.

“Merhaba.” Tamsin’in sesi Hannah’nın yönlendirdiği ters bakışa karşılık dostça bir merhem gibiydi. “Bu gece barda bir içkiye ne dersin? Yerel halkla tanışma zamanın geldi.”

Maddie dudağını ısırdı. Gitmek istiyordu fakat Hannah...

“Belki.” Duraksadı.

“Belki falan yok, evet de. Altı buçukta seni alırım.”

“Seçeneğim var mı?” diye sordu Maddie.

“Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Fakat Hannah ne olacak bilemiyorum.”

“Onu da getir. Gelmek isterse gelir, aksi takdirde evde kalabilir.”

Maddie güldü. “Bunu yarın yapsak olur mu? Bu gece sanırım ikimiz de fazla yorgun olabiliriz.”

“Tabii, yarın olur ancak başka erteleme olmasın.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Söz veriyorum.” Maddie telefonu kapattı ve Hannah’nın kucacı paketlerle dolu halde geldiğini görünce neredeyse dengesini yitirip düşecekti. Genler bu kadar hızlı bir şekilde değişebilir miydi?

“Kimdi o? Telefon ne zamandır çalışıyor?” Hannah her şeyi sertçe masaya bıraktı. “İstedğim meyve suyu nerede?”

“Bir defada sadece bir soru sorsak olmaz mı?” diye sordu Maddie. “Hayır.”

Maddie ağzını açacak oldu ama sonra kapattı, tartışmak işe yaramazdı. “Tamsin’di. Poşetlerden birinde.”

Hannah omuz silkti ve yuvarlak masaya gitti. “Ya? Ne istiyormuş?”

“Bizi barda bir şeyler içmeye çağırıyor.” Maddie aldıklarını masaya çıkarırken bütün konuşmalarının neden bu kadar zorlayıcı olduğunu merak ediyordu. Hannah meyve suyunu buldu ve gitmeden önce kendisine bir bardak koydu.

“Bu defa iyi gitti,” diye mırıldandı Maddie meyve suyunu buzdolabına koyarken. Ona nasıl ulaşacaktı? Önceden bu kadar kötü değildi. Aslında araları bir zamanlar oldukça iyiydi. Hannah’nın uzun sarı saçlarını taradığı ve sohbet ettikleri günleri özlüyordu. Şimdi neredeyse hiç konuşmuyorlardı ve artık onun saçları uzun bile değildi. Hannah, lohn’un cenazesinden sonra saçlarını kısacık kestirmişti. Bu yeni görünümü minyon yapısına uymuştu ancak Maddie eski Hannah’yı özlüyordu. Ama şöyle bir düşünürse özlediği pek çok şey vardı.

Birazdan Hannah’nın odasına gidip ona yardım edecekti. Hannah belki şimdi kendine ait biraz alanı varken taşınma meselesine daha olumlu yönden bakabilirdi. Tanıştıklarında dokuz yaşında tatlı bir çocuktü ve Maddie’nin hayatlarına girişini iyi karşılamıştı. Şimdi, yaklaşık yedi yıl sonra Hannah ona bir baş belasıymış gibi davranıyordu. Belki bu normaldi ancak hiç de eğlenceli değildi.

Yukarıya çıkarken yaldızlı çerçevesi olan bir aynanın yanından geçti ve çerçevenin oyma işlemelerine dokunmak için duraksadı.

Gözlerinin altında, duvarları kaplayan okka güllerinin tonlarıyla uyumlu mor halkalar görünce parmakları hareket etmeyi bıraktı. Son bir yıl içinde bu ev gibi bir antikaya dönüşmüştü.

“Pekâlâ, gençlik günlerin artık geride kaldı, bu yüzden bu bozulmanın daha da hızlanmasının aslında bir önemi yok.”

Harika. Şimdi de kendi kendine konuşuyordu. Şu hızlanma konusunda söyledikleri de neydi? Sonu şüphesiz Daphne gibi olacaktı, doksanlarına kadar yapayalnız yaşayacaktı. Maddie aynaya tekrar bakarken kaşlarını çatmıştı, sonra koridorda yürümeye devam etti ve Hannah’nın kapısını çaldı.

“Hannah, odadaki işler konusunda sana yardım edebileceğimi düşündüm.”

Hannah başını kapının arasından çıkardı. “Hayır.”

“Hayır mı?”

“Evet, hayır dedim.” Havaya eliyle Maddie’nin yüzünün etrafında kocaman bir daire çizdi ve sonra da bu dairenin üzerine çapraz bir çizgi çekti. “Burası ‘Maddie’siz Bölge’.” Ardından kapıyı kapattı.

Maddie kapalı kapıya bakarak durdu. “Bu açıklayıcı oldu.” Ellerine baktı. Belki de kendi odasının işlerini halletmeliydi.

Batan güneşin ışınları sahanlıktaki uzun pencere camının pürüzlü yüzeyinden içeri süzülüyordu. Aşağıda holün duvarına loş bir parıltı vuruyor, Daphne’nin fotoğraftan bakan ciddi yüzünü ısıtıyordu. Maddie merdivenin en alt basamağında durdu. Tam da bir şükür duası edecekti ki kendisine engel oldu. Önceleri dualarının bu mirasla cevaplanmış olduğunu düşünüyordu ancak artık dua etmiyordu. Bu iletişim türünü aylar önce bırakmıştı ancak eski alışkanlıklar kolay bırakılamıyordu. Eli karnına gitti ve sonra düşündükleri için kendisine lanet etti. Her şey geçmişte kalmıştı ve artık önemli olan tek geçmiş, Trevenen ve bunu ona bırakan Penventonlarındı.

Mutfakta buranın her zaman mutfak olup olmadığını merak ederek dikildi. Yoksa bir zamanlar oturma odası mıydı? Evin dü-

zeni onu büyölüyordu, Tudor döneminden izler taşıyan güzel tirizli pencereler gibi özellikleri de. Geçmişe dair diğer izler de şüphesiz parça parça keşfedilmek için oraya buraya serpiştirilmişti ancak o an için hayatındaki en büyük muamma bu evin neden ona bırakılmış olduğuydu. Kadının daha yakın akrabaları da olmalıydı, belki de yoktu. Avukat bu konuyu aydınlatamamıştı. Bayan Penventon'ın ağzı sıkı olduğunu ancak ölümünden sonra evin Maddie'ye kalacağı konusunda çok açık konuştuğunu söylemişti.

Maddie en çok avukat onun ne zamandır mirasın alıcısı konumunda olduğunu söylediğinde şaşırmıştı. Daphne'nin yirmi beş yıl önce erkek kardeşi ölünce vasiyetini değiştirdiğini ve böylece Maddie'nin mülkün tek sahibi haline geldiğini ima etmişti. Ama Daphne tüm bu süre boyunca madem Maddie'den haberdardı, o halde neden onunla daha önce bağlantıya geçmemişti? Şikâyet etmiyordu tabii. Bu eve ihtiyacı vardı.

Yapılacaklar listesine “evin tarihinin araştırılması”nı ekledi. Kâğıdın yanında galeriyi araması için bir hatırlatma olarak kartviziti duruyordu. *Ressam* sözcüğü gözüne çarptı. Güldü. “Ressam mı? Yeniden resim yapmaya başlamazsan bu artık doğru bir tanımlama olmayacak.”

Bu konu onu endişelendiriyordu. İlham. Artık ilhamın gelmesini bekleyecek halde değildi. Londra artık bir yarar sağlayamıyordu. Sadece acı veriyordu, Maddie de bu kaçma fırsatının hemen üzerine atlamıştı. Geriye bakmak çok acı veriyordu. Artık tek yol ilerisiydi.

Büyük mutfak penceresinden bakarak düşüncelere dalmışken telefon çaldı, Hannah atıldı. “Merhaba, Maddie'nin Kaçık Evi.”

“Selam, Hannah,” dedi Tamsin.

“Selam.” Hannah gülümsedi.

“Bu gece bizimle bara geliyor musun?”

Hannah bir elma aldı ve onu gömleğiyle parlattı. Gitmek istiyor muydu? Aslında pek değil. “Emin değilim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Gelmelisin.”

“Belki.”

“Baskı yok. Odanın işleri nasıl gidiyor?” diye sordu Tamsin.

“Harika, elbiselerimi asacak bir yerimin olmamasını saymazsak.”

“Evde gardırop yok mu? Bu şaşırtıcı.” Tamsin güldü.

“Bir sürü var ama odamda yok, ben de taşıyamıyorum.”

“Haklısın.” Tamsin duraksadı. “Bir çözüm buldum ancak bunun için bara gelmek zorunda kalacaksın.”

“Çözüm nedir?”

“Söylemeyeceğim ancak altı buçuk gibi o çözüm sana ulaşmış olur.”

“Güzel, yani sanırım.”

“Sonra görüşürüz, Maddie’ye aradığımı söylemeyi unutma.” Hannah telefonu kapatırken neden kandırılmış gibi hissettiğini merak ediyordu. Oysa iyi bir şey olmuştu, artık elbiselerini asabilecekti. Sadece bunun nasıl olacağını bilmiyordu.

Tam altı buçukta Hannah bir arabanın avluya girdiğini duydu. Arka kapıya koştu ve üç adamın Tamsin’i ördek yavruları gibi izlediğini gördü. Hepsi ondan uzundu. Hannah elini saçlarında gezdirdi, görünümü üzerine biraz daha zaman harcamış olmayı diledi. Bunlardan biri oldukça hoştu ve diğer ikisi de hiç fena değildi.

“İşte yardımcıların. Bu ikisi,” Tamsin bir elini havada şöyle bir salladı, “Fred ve Matt benim oğullarım ve diğeri de yarı zamanlı oğlum sayılan Will.”

“Selam.” Hannah ellerini ceplerine soktu.

“Şimdi güzelce rica edersen ve kirpiklerini kırıştırırsan bu üçünün gardırobu taşıyabileceğinden eminim.”

Hannah yutkundu. Güç durumunda bırakılmak gibisi yoktu.

“Sakıncası yoksa? Yatak odam bu tarafta.” Tam bir aptal gibi hissediyordu. Böyle demek istememişti. Merdivenlere koşarken ar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kasına döndü ve seslendi: “Ve gardırop da yan odada.” Arkasından ayak sesleri duyuyordu. Sanki ardında koşturan bir ordu vardı.

“Burada.” Odaya girmelerine izin verdi. Gardırop taşınması imkânsızmış gibi görünüyordu.

“Nereye gidecek?” diye sordu içlerinden en büyükleri, Hannah onun Fred olabileceğini düşündü.

“Şuradaki odama.” Hannah koridora çıkıp odasına yöneldi. Odasında halihazırda yapmış olduğu düzenlemeleri sevmişti. Duvarları terakota rengine boyamıştı, bulduğu iki eski koltuk için de yeterli yeri vardı. Koltuklar retro tarzda koyu yeşil kadife saçaklarla kaplıydı ve pembemsi kahverengi duvarlara çok güzel uymuştu.

“Pekâlâ, bunu yapabiliriz sanırım.” Fred yeniden diğerlerinin yanına yürüdü ve Hannah onun talimat verişini dinledi. Bunun işe yarayacağını umuyordu, derken içlerinden birinin, “Ah, lanet olsun,” dediğini duyunca ne olduğuna bakmaya bile korktu.

Ardından bir çatırtı sesi duyuldu ve Hannah onlara doğru koştu ama sadece terli bir sırt ve dolabın üst yüzeyini görebildi.

“Geri gidin ve sağa yatırın.” Tamsin’in sesi netti.

Hannah onların denileni yapmasını izlerken nefesini tuttu. Tamsin’in kesin talimatlarını izlediler. Hannah geri geri odasına doğru yürürken dolabın üst kısmını tutmakta olan çocuğun kaslarını fark etmemeye çalışıyordu, ne var ki dikkat dağıtıcıydılar. Bu Fred değildi ve Hannah onun hoş olan, yani Will olması gerektiğini düşündü.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Maddie.

Hannah onu göremiyor ve öylece geri gitmesini diliyordu.

“İyi. Bir iki duvarı yıkabilirler de. Nispeten zahmetsiz, hem de birkaç dakika içinde hallolurdu.” Tamsin güldü. “İyi bir yıkım ekibi oldular.”

Hannah dudağını ısırdı. Eve zarar vermelerini istemiyordu. Evi aslında sevmişti, ıssızlığın orta yerinde olsa da. En yakın dükkân sadece bisküvi ve süt satıyordu ve o bile üç kilometre uzaktaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Odada nerede durmasını istersin?” diye sordu Fred. Üçü de odanın ortasında duruyordu.

“Orada, şu duvarda.” Hannah kapı çerçevesindeki ufalanmış boyaya ve gardiropdaki ona uyan beyaz boya izine dikkat etmemeye çalışarak duvarı gösterdi.

“Emin misin?” diye sordu Will. “Bunu bir daha taşıyamayız.” Hannah başını salladı.

“Ne nazik çocuklar, değil mi?” Tamsin, Maddie’nin koluna girdi ve onu dışarı çıkardı.

Will arabanın kapısını Maddie için açık tuttu. “Trevenen güzelmiş. İçerisinin nasıl olduğunu hep merak etmişimdir.”

Maddie başını salladı. Çocuğun görünümü hoşuna gitmişti ve ona söylenmese de Mark Triggs ile akraba olduğunu anlamıştı. Gözler hariç çok bariz bir benzerlik vardı. Will’in gözleri kahverengi değil de yeşil, mavi ve sarının gelişigüzel bir harmanıydı. Birkaç ayrıntı dışında çok yakışıklı bir çocuktü. Maddie uzun, dalgalı saçlarından düşük bel kotunun kesimine kadar çocuğu incelemekte olan Hannah’yı izledi.

“Bu ev koruma altına alınmış mı?” diye sordu Will arka koltuktan.

“Sanmıyorum.” Maddie okumuş olduğu bütün o evrakları aklından geçirdi.

“Çok eski.”

“Evet ve tam anlamıyla değişik stiller karmaşası,” dedi Maddie.

“Çok değişiklik yapmayı planlıyor musunuz?” diye sordu.

“Çok değil, sadece birazcık bu yüzyıla getirmeyi düşünüyorum.” Maddie zarif pencereleri, şömineleri, kayrak ve meşe zeminleri görerek zihninde Trevenen’in en iyi özellikleri listesindeki bu maddeleri işaretledi. Şayet tahta kurtlarını, cereyanı ve çatıyı saymazsa ev oldukça umut vad ediyordu.

Bir defasında banyodayken sıcak bir memnuniyet dalgasının içine yayıldığını hissetmişti ve bunun nedeni sıcak su değildi çünkü çok miktarda yoktu. Diğer tüm hayalleri ellerinden kayıp gitmiş olabilirdi fakat bu güzel ev onundu. Çok iş vardı ama o bundan korkmuyordu. Asıl korktuğu kendi işiydi. Ahır ı elden geçirmişti ancak hâlâ aydınlatmalar ile uğraşıyordu.

“Dayım Mark’ı tanıyorsunuz. Bu konuda size yardım edecek mi?” Will, Maddie’ye dikkatle bakıyordu.

“Bunu hiç düşünmedim.” Maddie, genç adama döndü ve gülümsedi.

“Eski evler konusunda çok iyidir.”

“Öyledir ve elbette benim Anthony’mi de inşaatçı olarak kullanabilirsin.” Tamsin gülümsedi.

Maddie minivanın arkasındaki Hannah’nın bakışlarını yakaladı. Kararlılıkla camdan dışarı bakıyordu. “Pekâlâ, tüm işlerimi hallediyorsunuz ancak bir süre için içeriye yenilemek dışında bir şey yapamayacağımı sanıyorum.”

“Bu hafta yoğun geçmiştir,” dedi Tamsin.

“Evet, biraz. Yapılacak çok şey var. Boyaları elime almak için can atıyorum,” dedi Maddie.

“Ne tür resimler yapıyorsun?” Tamsin arabayı sürerken dönüp ona baktı.

“Resmi kastetmedim, duvarlar için,” dedi Maddie.

Tamsin güldü. “Peki ama yine de ne tür resimler yapıyorsun? Geçen gün, yaptığın bronz heykeli ve ahırdaki tuvaleri gördüm ama hepsi boştu.”

“Her türden. Şu sıra elimde geniş, soyut bir manzara siparişi var ama portre ve natürmort da severim.”

“Burada hiç eserin var mı?” diye sordu Tamsin.

“Evet.” Maddie iç çekti. “Ama bunları satışa sunmam için biraz zaman gerekli.”

“Burada kaldığın müddetçe aceleye gerek yok.” Tamsin ona gülümsedi ve dikkatini yeniden yola verdi.

Tamsin arabayı park edip Hannah’ya döndü. “Pekâlâ, şu ana kadar gördüğün kadarıyla Cornwall’umuz hakkında ne düşünüyorsun?”

Hannah etrafına baktı ve kusacak gibi hissetti. Bu yer fazla sevimliydi. Cicili bicili tanımlaması bile yetersiz kalırdı. Sazdan çatılar, gotik pencereler. Üzerinde kuğuların yüzdüğü bir nehir. Gerçekten bu yeri nereden bulmuşlardı, bir BBC film setinden mi? “Berbat.”

Hannah, Maddie’nin sesli bir şekilde nefes aldığını duydu.

Tamsin güldü. “O halde zaman içinde daha iyi gelebilir.”

“Neredeyiz?” diye sordu Maddie gülümseyerek, Hannah’ya bir uyarı bakışı atmadan önce.

“Helford.” Will bir grup insana el salladı ancak onlarla konuşmak için durmadı.

Hannah onlar geçene kadar arabanın yanında kalıp kendisini gizlemeye çalıştı. Canı yerel halkla tanışmayı istemiyordu; aslında neden geldiğinden bile emin değildi. Ah, tabii ya, Will, Matt ve Fred idare ederdi ve Tamsin de ona seçme şansı tanımamıştı.

“Gelmiyor musun Hannah?” diye seslendi Will. “Herkes gitti. Kızlar bekliyor.”

“Geliyorum. Sadece manzaraya bakıyordum.” Buranın inanılmaz olduğunu kabul etmek zorundaydı. Su maviydi. Maddie mavinin tam olarak hangi tonu olduğunu bilebilirdi ancak Hannah’ya göre masmavi iyi bir tanım olurdu. Nehrin diğer tarafındaki çayırılar akşamın ışıklarıyla yıkanıyor. Çok güzeldi.

Su kıyısındaki sazdan çatılı bir binaya ulaştılar. Taraçasında dizi dizi renkli ışıklar sallanıyordu. İlginçti. Hannah gülmemeye çalıştı.

“Onlar içeriye girdi bile. Sen içeride mi, dışarıda mı oturmak istersin?” diye sordu Will.

“Ondan uzak her yer olabilir.”

“Ne? Yoksa şirret falan mı?” Will cevap beklerken kafasını bir yana eğince Hannah onun ne kadar hoş olduğu dışında bir şeyler düşünmeye zorladı kendisini.

“Evet.”

“Sen öyle diyorsan.” Omuz silkti. “Ne içmek istersin?”

“Gidip kendim alsam daha iyi.”

“Hayır, ben getiririm.” Will kararlı görünmesine karşın neredeyse gülüyordu.

“Sana bir içki borcum var o zaman.” Hannah kalabalık masalara ve Will’e arkasını döndü.

“Dert etme.”

Hannah gülümsedi. Buradaki oğlanlar kesinlikle nazikti. “Pekâlâ, Maddie orada olduğuna göre ilginç bir şey alamam.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Will.

“En iyisi portakal suyu alayım. Başını derde sokmak istemiyorum.”

“Emin misin?”

“Evet.” Hannah onu uzaklaşırken izledi. Gayet iyiydi, hatta belki iyiden de öteydi. En azından bu yerde yetenekli birileri vardı.

Her şey harikaymış gibi gülen, biftek ve patates kızartması yiyen mutlu aileler taraçayı doldurmuştu. Aptal mıydılar? Her şey bir anda altüst olabilirdi. Taraçanın aşağı kısmında ayaklarını suya sarkıtarak oturdu. Güneş batmış olduğundan sular siyah görünüyordu.

Will geri döndü ve içeceğini uzattı.

“Orada ne var?” diye sordu Hannah.

“Nehrin kuzey tarafı.”

Hannah gözlerini devirdi. “Buraya yürürken ışıklar, evler ve birkaç şey görebildim.”

“O, Helford Geçidi ve ışıklar da Ferryboat’un.” Hannah gözlerini kısarak baktı ancak olduğu yerden bir şey göremedi.

“Tamam, peki o ne?”

“Bir bar.”

Meyve suyundan bir yudum aldı. “Oraya nasıl gidilir?”

“Feribotla.”

“Ya?”

“Şu uca kadar yürümek lazım.” Will elini sallayarak gösterdi. “Nehirde bir feribot çalıştırırlar. Eğer uzun bir araba yolculuğu istemezsen ya da kendi teknen yoksa karşıya geçmenin tek yolu budur.”

“Senin var mı?”

Will gözlerini iyice açtı. “Neyim var mı?”

“Kendi teknen var mı?” Hannah tüm teknelerin gelgit yüzünden sallandığını fark etti.

“Evet,” dedi Will gülümseyerek. Hannah bir teknesinin olduğunu neden çok normal bir şeymiş gibi söylediğini merak etti.

“Güzel. Beni götürür müsün?”

“Şimdi mi?” Hannah’ya sanki üç kafası varmış gibi bakıyordu.

“Hayır, şimdi değil.” Sadece ikisinin onun teknesinde buradan uzakta olma fikri Hannah’nın hoşuna gitmişti. Dudaklarının kenarı hafifçe seyirdi.

“Tabii. Ne zaman?”

Hannah onunla ne zaman kaçabileceğini merak ederek omuz silkti.

Herkes Tamsin’i tanıyordu ve Tamsin de Maddie’yi bardaki herkesle tanıştırmaya kararlıymış gibi görünüyordu. Neyse ki fazla hareket edemeyecek kadar kalabalıktı ve Maddie de Tamsin tuvalete girdince bir anlığına da olsa biraz soluk alabildiği için rahatlamıştı. Böylece yüzüne bir gülümseme yerleştirerek şarabını yudumladı.

“Güzel, eski ev Trevenen.” Yaşlı bir adam bar tezgâhının üzerinden eğildi.

Maddie gözlerini kırptırdı. Adam onu ve evini nereden biliyordu ki?

“Evet, öyle.”

“Daphne onu size bıraktığı için memnun musunuz?”

Maddie’nin ağzı açık kaldı ama bir süre bir şey diyemedi.

“Evet.”

“Peki ev için planlarınız neler?” diye sordu.

Maddie adama gülümsedi. “Yani temizlemek dışında mı diye soruyorsunuz?”

“Evet,” diyerek güldü adam.

“Çok bir şey düşünmüyorum. Önce içinde biraz yaşamam ve onu hissedebilmem gerek.”

“Akıllı kız. Aceleyle gerek yok, değil mi?” Yüzünde yılların etkileri görünebiliyordu.

“Kaç yaşında olduğunu biliyor musunuz?”

“Benden çok daha yaşlı, çok daha eski,” diyerek göz kırptı adam.

Maddie içkisinden bir yudum aldı ve Trevenen hakkında öğrenecek çok şeyi olduğunu fark etti.

“Peki Penventonlardan mısınız siz de?”

Maddie başını salladı. Kendisini öyle düşünmüyorsa da öz annesi bir Penventon’dı, dolayısıyla o da bir Penventon’dı. Smith, John ile evlenmeden önceki yasal soyadıydı. “Trevenen hep Penventonlara mı aitti?”

“Bildiğim kadarıyla öyle. Yerel Tarih Derneği veya Helston Müzesi’ndekilerle konuşun. Onlar size bunun doğrusunu söyleyebilir.” Büyük bir gülümseme yüzüne yayılırken gözleri kayboldu.

“Ben, seni yaşlı çapkın. Maddie’nin kalbini mi çalmaya çalışıyorsun?” Mark onlara doğru bara yaklaştı. Maddie gülümsedi. Sonunda kalabalığın içinde tanıdık bir yüz görebilmişti.

“Senden önce bunu başarma şansım yok. Hayır, efendim. Ondan hızlısı yoktur.” Ben başparmağıyla Mark’ı işaret etti.

“Böylece gerçek ortaya çıktı. Demek bu kadar nazik davrandığı tek kişi ben değilim.” Maddie, Ben’in yüzündeki kırışıklıkları izledi.

Ben kıkırdadı. “Onu da kandırdın demek, Mark.”

“Sırlarımı ifşa etme.” Mark gülümsüyordu ancak sesi katıydı. Ben daha da yakına doğru eğilirken Mark, Maddie’nin arabası bozulduğu gece onun evinde gördüğü kadınla konuşmaya koyuldu. Kadın Mark’a iyice yaklaşıp elini onun kalçasına koyunca Maddie’nin gözleri büyüdü ve hemen başını çevirdi.

“Ben seni rahatsız mı ediyor?” Tamsin yine yanındaydı.

“Hayır, hiç de değil.” Maddie yaşlı adama gülümseyerek baktı.

“Bunu duymak güzel. Şimdi benimle gel. Tanışmanı istediğim biri var.” Tamsin, Maddie’nin elini yakaladı ve onu bardaki sıkışıklığın içinden çekip çıkardı. Kalabalık, boş bir mide ve şarap yüzünden başı dönmeye başlamıştı.

“Judith, bu Maddie Hollis, dünyanın bu tarafına yeni gelenlerden biri.”

“Merhaba,” dedi Judith zarif elini uzatırken. Maddie’nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Amerikan aksam duymayı beklemiyordu.

“Judith tarihî bahçeler konusunda bir uzman ve senin de öyle bir bahçen var,” dedi Tamsin.

“Tarihî olabilir ama garip çiçeklerin açması dışında pek bahçeye benzediğini söyleyemem,” dedi Maddie.

“Ah, Trevenen’in yeni sahibi sensin demek.”

“Benim. Bunu herkes nasıl biliyor emin değilim.”

Judith güldü. “Yakında herkesin her şeyi bildiğini öğreneceksin, herhangi bir konuda sadece onlara uygun değilse konuşmazlar.”

“Anladım.”

“Tristan, bu Maddie, Trevenen’in yeni sahibi.” Judith yakışıklı bir adama elini sallayarak yaklaşmasını işaret etti.

“Merhaba,” dedi adam gülümseyerek ve Maddie’nin elini sıktı.

“Sen yerleştikten sonra Trevenen’in bahçesini görmek isterim,” dedi Judith.

“Görülecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Şaşıracaksın o zaman,” dedi Judith gülerek. “Bahçenin eski kemiklerinin hâlâ orada olacağına bahse girerim.”

“Sen öyle diyorsan.” Maddie, Mark’ın onlara yaklaştığını ve Tristan’ın gerildiğini fark etti.

“Merhaba, Mark.” Judith öne doğru eğildi ve adamı kucaklayıp yanağından öptü. İki adam birbirine başıyla selam verdi. Tristan yüzünü Mark’tan çevirdi ve Judith’in kulağına bir şeyler fısıldadı.

“İzin verirseniz biriyle konuşmam lazım.” Sonra da bardan çıkıp gitti.

“Bunun için üzgünüm, Mark. Onu ikna etmeye çalışmaya devam edeceğim,” dedi Judith, Mark’ın koluna dokunarak.

Maddie, Tamsin’e baktı ve bir kaşını kaldırdı. Tamsin ona doğru eğildi ve kulağına “Sonra anlatırım,” diye fısıldadı.

“Hannah ve Will’i gördün mü?” diye sordu Maddie.

“Dışarıdalar,” dedi Tamsin.

“Hey, Mark, bütün güzel kadınları kendine saklayamazsın,” dedi bir adam, gelip Mark’m yanında dururken.

“Öyle bir çabam yok. Gel de yeni komşunuz Maddie Hollis’le tanış.” Mark bir adım kenara çekildi.

“Zevkle,” dedi adam sırtıarak. “Ben Nate Barton. Trevenen’in yeni sakini siz misiniz?”

“Evet, o benim.” Gülümsedi, tüm bu insanları nasıl hatırlayacağını merak ediyordu.

“Burada sürekli olarak mı kalacaksınız?” diye sordu.

“Evet.” İnsanlar sadece kısa süreliğine mi kalıyordu acaba? Az da olsa gördüklerinden ve deneyimlediklerinden evin güzel olduğunu ve herkesin onu hoş karşıladığını düşünüyordu.

Adam ona doğru eğildi. “Bu harika bir haber. Bekâr mısınız?”

“Nate, bu biraz fazla oldu, senin için bile,” dedi Mark gülerek.

“Pekâlâ, bir adamın böyle şeyleri bilmesi gerekir. Ulaşılamaz birine kalbimi kaptırmak istemem.” Nate gözlerini kocaman açtı ve Maddie’ye kirpiklerini kırptıştırarak baktı.

“Bunun olmamasını umuyorum,” dedi Maddie gülümseyerek.

“Hâlâ bekleyen kalbimi aydınlatmadınız.”

“Ben dulum.” Daha bunu söyler söylemez kulağa çok sert geldiğini anladı. Kimse onun yaşındaki bir kadından bunları duymayı beklemiyordu. Kendisi için bu terimin kullanılmasına alışık değildi. Dul. Bu, siyahlar içinde muhafazakâr bir kadın anlamına geliyordu, o öyle değildi, yine de duldu işte. O, Cornwall’da bir bardayken John, Londra’da toprağın altındaydı.

Mark elini koluna koydu.

“Çok üzgünüm,” dedi Nate sessizce.

Maddie gülümsemeye zorladı kendisini ama Nate’in onun kadar üzgün olamayacağını da biliyordu.

“Size bir içki ısmarlayabilir miyim?” diye sordu adam.

“Teşekkürler ama almayayım. Saatlerdir bir şey yemedim, bu gidişle yaptıklarımın sorumluluğuna olamayacağım.”

“Kulağa harika geliyor; o zaman bir kadeh daha.”

Doğrudan adamın gözlerinin içine baktı. “Gerçekten, teşekkürler.”

“Madem ısrar ediyorsun.” Hâlâ umutlu görünüyordu.

“Evet, ediyorum.” Maddie kibarca kendisini Nate’in ölçüyü kaçırın flörtleşmesinden kurtarıırken odaklanmayı sürdürmeye çalıştı.

“Bu gecelik yeter sanırım, değil mi?” diye sordu Tamsin. Maddie başını salladı.

“Hannah’yı ve çocukları toplayayım mı?”

“Hayır, ben alırım onları. Biraz temiz hava bana da iyi gelir.” Kalabalığın arasından ilerlemeye başladı. Havada, midesine eziyet

eden yoğun bir ızgara et kokusu vardı. Hannah tam su kıyısında olan alt taraçadaki insanlar arasında görünmüyordu. Işıklar şiddetlenen rüzgârda sallanarak altındaki yansıtıcı branda üzerine parlak şekiller oluşturunuyordu. Will ve hemen ardından Hannah çitlerdeki bir boşluktan bir anda çıkınca Maddie irkildi.

“Bizi mi arıyorsun?”

Will, Maddie’nin arkasındaki birilerine bakıp el sallarken Hannah geride kaldı.

“Geri dönüyoruz. Hazır mısınız?” diye sordu Maddie.

“Bazı arkadaşlarım daha yeni geldi,” dedi Will, Hannah’ya dönerek. “Biraz daha kalmak ister misin?”

Hannah dikkatle Maddie’ye baktı. “Evet. Güzel olur.”

“Maddie, bizim kalmamızın bir sakıncası var mı?” Will’in doğrudan bakışları onu hazırlıksız yakalamıştı. Maddie, Hannah’ı bırakma fikrinden hoşlanmıyordu. Ancak Will oldukça sorumluluk sahibi görünüyordu ve Hannah’nın da arkadaş edinmesi lazımdı.

“Eve nasıl döneceksiniz?” diye sordu.

“Kolay. Ya yürürüz ya da biri bizi bırakır. Sorun olmaz. Hannah saat ondan önce dönmüş olur.” Gülümsedi.

“Peki.” Maddie duraksadı ve derin bir nefes aldı. “O zaman sonra görüşürüz. Bana ihtiyacın olursa ara.”

“Olur,” dedi Hannah arkasına dönerken.

Köyü arkalarında bıraktıklarında karanlık da iyice bastırıyordu ve yol sarkık ağaçlar ile çevriliydi. Hannah’nın bir şeyler görebilmesi uzun zaman aldı, gördüğü de sadece düz ya da doğru olma nezaketinde bulunmayan önlerindeki yoldu.

“Daha önce Tamsin’e söylediğinle ne kastettin?” Will adımlarını onunkine uydurdu.

Hannah ona döndü. “Ne dedim ki?”

“Buranın berbat olduğunu.”

Hannah etrafına baktı ve düşündü. Işık olmamasına rağmen şekilleri az çok çıkarabiliyordu ancak yolda neredeyse kör olarak ilerlemekte olduğu hissinden kurtulamıyordu. Ürkütücü gelmesi gerekirdi ancak gelmiyordu, yine de bu yolu yalnız yürümek istemezdi. Will iyi bir arkadaşı ve çok da yakışıklıydı. “Sadece biraz öyle,” dedi.

“Tamam o zaman.”

“Neden?”

“Şey, berbat değildir, ayrıca burası benim evim. Hep burada olabilsem keşke.”

“Olamayacak mısın ki?” diye sordu Hannah.

“Hayır, işte asıl berbat olan da bu.” Güldü.

“Sanırım öyle. Londra’dan ayrılmak da öyleydi.” Hannah duraksadı. “Neden hep burada olamayacaksın?”

“Okul.”

“Okul mu?”

“Devon’da okula gidiyorum,” dedi.

“Seviyor musun orayı?” Soluklanmak için durdu. Dik bir tırmanıştı.

“Çoğunlukla. Sadece buradan ayrılmaktan nefret ediyorum.”

Çevrelerindeki sessizlik garipti, neredeyse Will’in yarasalar ile dolu bu vahşi yeri sevmesi kadar tuhaftı. “Bir bakıma anlıyorum. Keşke ben de uzak bir okula gidebilsem.”

“Neden?” Will durdu.

Hannah tekrar yürümeye başladı. “Kötü kalpli üvey annemden uzak olmak için.”

“Bana gayet iyi göründü.”

“Tabii öyledir, sen erkeksin,” diye mırıldandı Hannah ve daha da hızlı yürümeye başladı. Biranın neden olduğu uğultu ortadan kaybolmuştu. İki kilometrelik yürüyüş insana bunu yapıyordu. Gerçekten müthiş.

Sonunda evin silueti göründü. “Bu Mark’ın arabası. Neden burada?”

“Maddie’yi bırakmıştır sanırım.”

“Harika.” Durdu ve patikadaki büyük bir granit bahçe sak-sısını tekmeledi.

“Bunda ne sorun var?” diye sordu.

“Hiç.” *Her şey*, diye ekledi Hannah sessizce.

Tökezleyerek odasına gitti ve kapıyı kapattı. El yordamıyla ışık düğmesini buldu, açtı ama ampul patladı. Kahretsin. Karanlıkta çantasını arayıp buldu, içinde bir fener olmalıydı.

Merdivenlerdeki ayak seslerini duyunca elleri durdu. Yumruk yaptığı elinin tersiyle gözlerini sildi. İçeri girmelerine izin veremeyecekti.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Maddie.

“Git başımdan.” Hannah feneri buldu.

“İyi misin? Neden kaçtın öyle? Girebilir miyim?”

Hannah elinin kapının kolunda olduğunu işitti. “Hayır!”

“Ne oldu?” diye sordu Maddie.

“Hiçbir şey, sadece git başımdan.” Hannah feneri açtı ama çalışmadı. Buraya gelmek her şeyi mahvetmişti, aptal feneri de dâhil.

“Will’e ne diyeyim? Endişeleniyor.”

“Ah, defol git artık. O gayet iyi.” Hannah fenerle yastığa vurdu ve sonunda ışık geldi. Bir mendil aldı ve sümkürdü. Maddie’nin buna hakkı yoktu. Belli ki babasını hiç sevmemişti. Sevseydi Mark’a böyle yaranmaya çalışmazdı.

İçindeki tüyler etrafa saçılana kadar yastığı defalarca yumrukladı. Fenerin ışığında aşağıya süzülürken ışıltıyorlardı. Kalktı, yatağı tekmeledi, sonra da topallayarak gidip makyaj masasının üzerindeki çekici aldı. Bunu aynayı asacağı zaman kullanmıştı.

Parmakları çekicin üzerinde gezindi, ahşap sapa dokunmanın verdiği hissin tadını çıkardı.

Maddie umursamıyordu. Hiç umursamamıştı da. Nasıl başka bir adamı düşünebiliyordu? “Bize ihanet ediyor baba,” diye mırıldandı, çekici bir daire çizecek şekilde savururken. Kolu onun ağırlığıyla hareket ettikçe çekiç hız kazanıyordu. Fenerin cılız ışığında bir rüzgârgülü gibi bulanıklaşmıştı, babasının ona beş yaşındayken aldığı kırmızı ve mavi rüzgârgülü gibi.

Gözlerini koluna sildi, hâlâ dönmekte olan diğer kolu onu büyülüyordu. Avuç içleri terledikçe çekici kavrayışı gevşedi. Yavaşça avucundan kaydı, havada uçup şiddetle gardırobun alt kısmına çarptı. Kahretsin.

Maddie sesi duymuş olmalıydı ki yeniden kapıya geldi. “Hannah, o neydi? İyi misin?”

“Evet.”

“Mark ve Will gitti. Girebilir miyim?”

Hannah’nın boğazı kurudu. Gözleri bir anda odanın diğer ucuna döndü. “Hayır. Ne istiyorsun?”

“Konuşmak.”

“Unut gitsin.”

“Seni bu hale ne getirdi?” Hannah kapının arkasındaki Maddie’nin solüğünü duyabiliyordu.

“Ne hale?”

“Koşup kaçmandan bahsediyorum.”

“Ne olmuş?” Maddie şıllığın tekiydi ve beraber olacağı ilk adamla ilk fırsatta çekip gidecekti. Hannah, annesinin böyle yapıp yapmadığını merak ediyordu. Şimdi, aşağı yukarı on üç yıl sonra Hannah hâlâ annesi onu ve babasını terk ettiği için çok kızgındı. Babası, annesinin gittiğini söylemek dışında bu konuda konuşmazdı. Hannah bunun nedenini hep merak ederdi ve artık bunu asla öğrenemeyecekti. Kaçan birini bulmak için bir yol var mıydı? Peki onu istemeyen bir kadını gerçekten bulmak istiyor muydu?

“Hannah, kapının arkasından konuşmak hoşuma gitmiyor.”

“Konuşma o zaman.” Hannah, Maddie’nin iç çektiğini duydu. Artık dırdırcı Maddie ile baş başaydı. Koruyucu aile bile daha iyi olurdu.

“Hannah, ne zaman istersen senin için buradayım.”

Hannah cevap vermemenin daha iyi olacağına karar verdi. Maddie’yi istemiyordu ve hiçbir zaman da istememişti.

✧ Dört ✧

Hannah ahşap kutuyu inceledi. Çekici onun içinden çıkarmak, çarptığı zamandan daha fazla hasara neden olmuştu. Güzel yüzeyi köşesindeki derin bir yarık yüzünden bozulmuştu. Üst kısmının ortası da oyulmuştu fakat geri kalanı sorunsuzdu. Daha yakından incelemek için çekici kaldırıncı hafif bir bal mumu kokusu aldı. Ahşabın damarları çoğunlukla düz ve inceydi. Emin olamasa da bunun meşe olduğunu düşündü. Eski kurt yenikleri alt ve yan kısımların görüntüsünü bozuyordu ama bunlardan üst yüzeyde çok az vardı.

Alt dudağını ısırıldı. Eski elbiselerini ayıklarken dolabın arkasına gizlenmiş kutuyu fark etmemişti. Ahşabın rengi dolabın içindeki karanlığa karışıyordu ve kutu da koca dolabı sabitleyen iki destekleyici payanda arasına sıkıştırılmıştı. Üzgün görünüyordu. Kırık ahşap parçaları dik bir şekilde havaya kalkmıştı. Neyse ki içindikiler sağlamdı. Zarar gören sadece kutuydu. Onu onarmak için ne yapabileceğini bilmiyor olsa da bunu istiyordu.

İçindekilere şöyle bir baktı. Bazıları gerçekten çok eski görünen belgeler vardı. Hannah ne yazdığını tanı çözemiyordu ancak içlerinden biri bir listeye benziyordu, sonra bir de üzerinde arma olan bir fincan ve tabak ile eski ve kirli bir alıştırma kitabı vardı. Zavallı kutu -belki de sandık daha iyi bir tanım olabilirdi- artık işe yaramaz durumdaydı. Kırık tahtaya dokundu. Kızgın görünüyordu.

O an için yapabileceği hiçbir şey yoktu çünkü bir partiye gitmesi gerekiyordu. Kapüşonlu eşofman üstünü kaptığı gibi aşağıya indi, tam da içeri girmekte olan Fred'le karşılaştı. "Burada ne arıyorsun?"

"Güzel selamlama." Gülümsedi ve elindeki poşeti kaldırdı. "İşe giderken, annemin Maddie için gönderdiklerini bırakıyorum."

"Bara mı?" diye sordu Hannah.

Fred başını salladı.

"Orası Padga-bilmemneye yakın mı?"

"Padgagarrack. Eğer seni bırakmamı istersen yakınından geçiyorum."

"İsterim."

"Barbekü için mi gidiyorsun?"

Hannah başını salladı. "Sanırım."

"Matt'in kız arkadaşı Emma'yla önceki gece tanışmıştın. O da orada olacak."

"Evet."

"Yeni olmak zor, değil mi?"

Hannah başını yana eğdi ve sonra onu arabaya kadar takip etti. Bir erkeğe göre Fred'in sezgileri güçlüydü. Yol boyunca Fred pek bir şey söylemedi, Hannah bu durumdan memnundu çünkü midesi altüst olmuştu. Pencereden dışarıya bakmak bile işe yaramamıştı. Fred arabayı durdurdu.

"Bıraktığın için teşekkürler," dedi ve hemen arabadan atladı.

"Selam söyle."

"Söylerim," dedi ve arabanın kapısını kapatmadan önce duraksadı. "Bu yoldan devam edip oradan patıkaya sapacağım. Yaklaşık on dakikalık yürüme mesafesi demiştin, değil mi?"

"Evet. Sağdan gidip kıyı boyunca yolu takip et. Sesleri duyarsın ve sahile vardığını anlarsın zaten."

"Teşekkürler."

Fred hızla uzaklaştı ve Hannah önündeki yola baktı. Bunu neden yaptığından hâlâ emin değildi. Maddie dışarı çıkmasını ve insanlarla tanışmasını istiyordu, bu gitmemesi için iyi bir nedendi. Ancak arkadaş edinmeye de ihtiyacı vardı çünkü bunu yapmazsa Maddie dışında konuşacak kimsesi olmazdı ve bu da ölümden daha kötü bir kader olurdu.

Hannah en azından Tamsin'in çocuklarından birinin orada olmasını diliyordu ancak hiçbiri gelmeyecekti. Fred çalışıyor, Matt ise babasına yardım ediyordu ve Will de okulda olduğundan burada değildi. Yani neredeyse hiç tanımadığı insanların olduğu bir partiye gidiyordu. Yine de cumartesiydi ve bu yüzden ya gidecek ya da Maddie'den kaçınmak için odasında oturarak sıkıntıdan patlayacaktı. Bu daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

Eylül sonu için sıcak bir gündü. Hannah eşofman üstünü çıkardı ve beline bağladı. Sırt çantasında Maddie'nin küçük koleksiyonundan aşırıldığı bir şişe şarap vardı. Bir şeyler götürmek zorundaydı ve ne götüreceğini bilmiyordu. Davetiyede açık biçimde belirtilmemişti.

Yol sola kıvrılırken Hannah sağdaki garaj yolu gibi görünen yola saptı. Ağaç dalları arasından koya doğru ilerleyen yelkenli bir teknenin olduğu nehri az çok görebiliyordu. Ama hepsi bu kadardı. Garip bir şekilde terk edilmiş gibi görünüyordu. Haftalar geçtikçe hava hâlâ güzel olmasına karşın nehirdeki teknelerin azaldığını fark ediyordu. Bugün yalnız bir tekne dışında nehir boştu, aslında bu bir nehir de değildi. Batık bir vadi, bir ria idi. Garip.

Bir evle karşılaştı ve arkasındaki patikayı izledi. Nehri görebiliyor olmasına rağmen patika su seviyesinin çok üzerindeydi ve ağaçlarla çevriliydi. Köklerine takılmamak için ayaklarını izlemek zorundaydı, bir yandan da kimlerin partiye gittiğini hatırlamaya çalışıyordu. Matt'in kız arkadaşı dışında kimseyi hatırlayamadı. Saatine baktı. On beş dakikadır yürüyordu ve hâlâ sahilden hiç iz yoktu. Sol tarafta koylar vardı ancak sahile benzeyen bir şey yoktu. Sırtın üzerinden baktı ve bir mağaraya çıkan kayaların arasında bir avuç kum görebildi. Ona göre bu bir plaj değildi ama çok güzeldi.

Beş dakika daha yürümüştü fakat değil partiden, insandan bile eser yoktu. Onu olmayan bir partiye davet ederek alaya mı almışlardı? Şehirli kızı kandırmışlar mıydı? Yoksa yeri değiştirmişler ve ona söylemeyi mi unutmuşlardı? Geri dönmeli miydi? Gerçekten hiç tanımadığı insanların olduğu bir partiye gitmek istemiyordu. Durdu ve tekrar saatine baktı. Yirmi beş dakikadır yürüyordu ama ağaçlardan ve nehirden başka bir şey yoktu. Belki de yanlış yola sapmıştı.

Sonunda bağırma sesleri ona ulaştı. Gözlerini kısarak baktı ve uzakta bir koy fark etti. Yol bir dere boyunca aşağıya uzanıyordu.

“Hey, Hannah, bizi bulmuşsun.” Emma belirivermişti.

“Evet, biraz zaman aldı.”

“Gerçekten mi?” Emma’nın kaşları birbirine yaklaştı. “Yoldan sadece yirmi dakikalık yürüme mesafesi.”

“Benimki yarım saat sürdü ve Fred de on dakika demişti!” dedi.

“O uzun bacaklarla belki onun için o kadardır,” diyerek gü-lümsedi Emma. “Hadi gel ve insanlarla tanış.”

Hannah burnunu buruşturdu.

“Isırmazlar.” Emma elini Hannah’nın koluna koydu. “Yani en azından çoğu.”

Hannah etrafına baktı ama pek emin değildi. Alçalan sular nehrin içinden uzanan kayaları açığa çıkarmıştı. Eğimli sahilde kriketin çılgın bir versiyonu oynanıyordu.

“Midye toplamaya gidiyorum. Gelmek ister misin?” Emma bir kova ve bir bıçak aldı.

“Hayır, teşekkürler.”

“Neden ateş yakmalarına yardım etmeyi denemiyorsun?” Emma uzaklaştı ve Hannah kibritle oynayan erkeklerin olduğu gruba döndü. İlerleme hızlarına bakılırsa tüm sahil yakında ıslıl olacaktı. Yardımına ihtiyaçları yoktu.

“Hey, Hannah?” dedi bir çocuk. Hannah sese döndü.

Çocuk gülümsüyordu. “Gidip patikadan biraz daha çalı çırpı getirebilir misin?”

Hannah omuz silkti. “Tabii.”

“Harika.” Yeniden sahilde ateş yakma işine döndü.

Hannah dereyi geçti ve patikaya doğru küçük çalı çırpılar toplayarak yürümeye koyuldu. Abi’ye mesaj yazmak için telefonunu çıkardı.

Burası bir cehennem. Tıkılıp kaldım, yerel halk dünyayı aydınlatılsın diye çalı çırpı topluyorum. x

Mesajı, bir sonraki tepeye ulaşana kadar gönderilemedi. Lanet olası yer. Kolları iyice dolana kadar dal parçaları toplayarak yürümeye devam etti. Telefonu öttü ama dalları bırakana kadar bakamadı. Abi muhtemelen Oxford Caddesi’nde alışveriş yapıyor ya da bir arkadaşının evinde takılıyordu.

Birkaç kişi daha geldi ve çalı çırpıları elinden bıraktı. Birisi bira ikram etmiş ve o da kabul etmişti. Okuldan tanıdık birkaç yüz vardı ama çoğu yabancıydı. Birasını içti ve kutuyu ezdi. Emma’dan hiç iz yoktu.

Gözleri sızladı. Duman ateşinden olduğunu düşünmeye çalıştı ama kendisine yalan söylemesine gerek yoktu. Çatırdayan dalların kokusu aklına babasını getirmişti. Onu özlemeyi bırakabilecek miydi? Aptalca bir soruydu bu. Onu hatırlamıyor olmasına karşın annesini özlemeyi bırakabilmiş miydi ki? Gözlerini kapattı, annesine dair bir şeyler hatırlamaya çalıştı ancak tek görebildiği babasının öfkesi oldu.

Lanet olsun baba, beni nelerle yalnız bıraktın böyle? Öfke ve Maddie.

Hannah diğerlerinden uzaklaştı. Onlardan çok farklıydı. Ayaklarının altındaki nemli kum, küçük çakıl taşları ve yosunlarla doluydu. Öyle yoğundu ki ayakları yüzeyde neredeyse oyuklar bile

oluşturamıyordu. Başını kaldırdı ve Emma'nın kayalıklarda olduğunu gördü. Emma el salladı ve onu çağırdı ama Hannah yiyecek aramaya gitmek istemiyordu. O bir şehir kızıydı.

Hannah nehre bakmak için durdu. Güzeldi ama görünürde izlemeye değer hiçbir şey yoktu. Diğer tarafta görünürde garip bir kulübe dışında ne bir dükkân ne de bina vardı. Gülümsedi. Birkaç milyon sterlinlik evlerin sahipleri onlara kulübe denmesine kızardı.

Kuru bir kaya üzerine oturdu. Sular hâlâ alçalıyordu. Parti planı yapmak için gelgiti göz önünde bulundurmaları gerekiyordu. Ne kadar da garip.

"Parti ne zaman? Ah, sular alçalınca..." Deliydiler, hepsi deliydi ve Hannah onlara uyum sağlayamıyordu.

Durdu ve sonraki koya kadar kayalıklar üzerinden ilerledi. Ardında bıraktığı hareketliliğe kıyasla burası çok huzurlu görünüyordu. Güneş küçük bir mağaraya çarpıyordu ve kumların üzerinde mavi bir şey parılıyordu. Bir deniz camına ulaşıncaya kadar yürümeye devam etti. Işığa tutunca mavi rengi neredeyse titreşiyordu. Onu cebine koydu ve yeşil olanı da almak için eğildi. Etrafı az az miktarlarda deniz camlarıyla kaplıydı. Nemli kumların arasında mücevher gibi parlıyorlardı.

Çok geçmeden cepleri doldu ancak sadece bir tane mavi deniz camı bulabilmişti. Bu çok nadirdi. Bir sonraki koyda daha fazlasını bulup bulamayacağını merak etti. Yürüyüş boyunca deniz yosunlarının üzerine bastıkça çıkan patlama sesleri hoşuna gitti. Bu tür çok kaygan değildi ama neon yeşili olanlar buz üzerinde yürümekten çok daha kötüydü. Durdu ve dinledi. Kumdan hafif tıkırtılar geliyordu. Yere eğildi. Nehre akan suyun mu, kum içinde yaşayan şeylerin mi sesiydi? Herhangi bir hareket göremeyince durup aramaya devam etti.

Kayalara tırmandı ve yukarıdan baktı. Kum ışığı yansıtıyordu ve bu yüzden orada bir hazine sandığı bile olsa onu göremezdi. Hiçbir şey bulamayınca bir sonraki koya doğru ilerledi. Son geçtiği kayada fark etmediği deniz salyangozları ve kabuklu deniz hayvanları

ile dolu olan kaygan arazide tırmanıp indi. Etrafına bakındı ve en sonunda deniz kabuklarını ve cam parçalarını gördü. Topladığı bu camları ne yapacağından emin değildi ama daha fazlasını istiyordu. Bir kayanın üzerine ayağını koyarken kayıp düştü. “Kahretsin.”

Bileği garip bir açıyla bükülmüş ve elleri deniz kabuklularının keskin kenarları üzerine düşmüştü. Avuç içlerindeki binlerce küçük kesikten kan damlaları süzülüyordu.

Maddie eskiz defterini aldı ve sırt çantasına koydu. Gerindi, manzaraya tekrar ancak bu defa onun resmini yapmayı planlamadan hayranlıkla baktı. Nehir aşağıda ayrılıyordu ve kolların arasında gür ağaçlarla kaplı bir arazi uzanıyordu. Islak bir burun gelip ellerini dürttü. İrkilerek bakınca springer spaniel cinsi bir köpek gördü. Bu Tamsin’in köpeğiydi, ardından Tamsin de patikada belirdi.

“Sana rastlamama çok sevindim,” dedi Maddie. Tamsin gü-lümsedi.

“Daphne’yi tanıyor muydun?” Maddie çantasını aldı ve Tamsin’in yanında yürümeye başladı.

“Pek değil. Neden?”

“Onun hakkında biraz daha fazlasını öğrenmek istiyorum.”

“Mantıklı. Helen Williams ile başlaman gerekir sanırım. Çoğu şeyden haberdardır, bilmiyorsa bile en azından bilen birini tanır.”

“Mükemmel. Onu nerede bulabilirim?”

“Pengarrock. Oranın kâhyası.”

“Pengarrock mı?”

“Evet, nehrin yukarısındaki büyük ev. Önceki gece tanıştığın Tristan’ı hatırlıyorsun, değil mi?”

Maddie başını salladı.

“Orası onundur.”

“Aklıma gelmişken, neler olduğunu bana hâlâ anlatmadın.”

“Hafızan iyi,” dedi Tamsin.

Maddie gülümsedi. “Çok iyidir. Peki, Mark ile Tristan arasındaki sorun ne?”

“Ah, sadece birkaç eski mesele.”

“Bu bana hiçbir şey açıklamıyor.”

Tamsin gülümsedi.

Patika daralınca ve su kenarına doğru alçalınca Maddie arkada kaldı. “Galiba Judith ve Tristan beraber.”

“Sanırım.”

“O zaman dur tahmin edeyim: Mark, Judith’in ilgisini çekmeye çalıştı ve böylece Tristan’ın damarına bastı.”

Tamsin durdu ve döndü. “Hayır, Mark önce davranmıştı.”

“Bu beni neden şaşırtmadı acaba? Müsait olan her kadına asılır mı?” Maddie gözlerini devirdi. Mark iflah olmazın tekiydi.

Tamsin başıyla onayladı.

“Yani çıktılar. Tristan bana şu delicesine kıskanç tiplerden biriymiş gibi gelmedi.” Köpek önlerinde koştu ve Maddie, Frenchman Deresi’nin durgun sularına baktı. Su yüzeyine ulaşan ağaç dalları gökyüzünün yansımasını bozuyordu.

“Hatırlamıyorum. Sadece Mark geri adım attı.”

“Peki, anlat bakalım.” Maddie neler olduğunu bilmek için neden bu kadar can attığından emin değildi. Belki de başka insanların hayatlarını düşünmek, kendininkini incelemekten çok daha kolaydı.

“Bu uzun zaman önce oldu.”

“Ne oldu?” Maddie durdu.

“Claire için birbirlerine girdiler.” Tamsin suya düşmüş bir ağaç gövdesi üzerinde yürüdü. Oturdu.

Maddie onu takip etti. “Claire de kim?”

“Mark’ın karısı.”

“O evli mi? Bir yaşına daha girdim!” Mark, Maddie’nin evli olduğunu düşünebileceği son adamdı. Son zamanlarda onu ne zaman görse yanında farklı bir kadın vardı.

“Dul.”

Maddie’nin gözleri büyüdü. “Ne zaman dul kaldı?” Kıyı boyunca yüzen balıklara baktı. Su, dibini görebileceği kadar berraktı.

“Yıllar önce.”

“Bu kadar önce ise neden Tristan ile Mark anlaşıyor?” diye sordu Maddie.

“Uzun zaman önceydi.” Tamsin nehre dökülen dereye baktı.

“Bunu söylemiştin.” Rüzgâr şiddetlendi ve dalgalar yüzeydeki yansımaları dağıttı. Ayaklarının altındaki derenin berraklığı neredeyse bir anda yok oldu.

“Söylemiştim.” Tamsin ayağa kalktı.

“Hadi ama beni böyle ortada bırakamazsın.” Maddie oturmaya devam ederek Tamsin’in geçişini engelledi.

“Claire ile evlendikten sonra Mark bir mimarlık programıyla Amerika’ya gitti ve Claire geride kaldı,” dedi Tamsin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Maddie bir kaşını kaldırdı. John’la evlendiği zaman o da böyle gitseydi bundan hiç hoşlanmazdı. “Neden?”

“Claire fizyoterapi eğitimine devam ediyordu.”

Maddie dudağını büktü. “Bu yine de mantıklı değil. Tristan neden bu kadar kızgındı? Bu onu kesinlikle ilgilendirmez.”

“Doğru. Claire hastaydı ama Mark bunu bilmiyordu.”

Maddie kaşlarını çatı. “Neden?”

“Bilmiyorum fakat öğrenmesini istemediğini biliyorum.”

“Anlamıyorum.”

“Ben de ama Mark’m bunun için ne kendini ne de onu affettiğini sanmam.”

“Of!” Maddie ayağa kalktı. Mark kendisini nasıl affedebilirdi ki? John’a kendisi bakmış olmasına karşın onu yine de unutamıyordu. Hiçbir şey yapmamış olsaydı çok daha kötü olurdu muhakkak.

“Mark uzun süre dönmedi.”

“Ne kadar uzun?” diye sordu Maddie.

“On beş yıl.”

“Arafta geçen çok uzun bir zaman.” Maddie kaşlarını çatı. “Peki Tristan’ın olayı ne?”

“O da Claire’i seviyordu.”

“Tamam, şimdi biraz anlam kazandı.”

Tamsin köpeği çağırı. “Hemen eve gidip benim askerler için yemek hazırlamam gerek.” Tempolu bir şekilde yürümeye başladı ve Maddie bütün hikâyeyi duymamış olduğu hissine kapıldı.

Hannah ağırlığını bileğine vermeye çalışsa da acı hemen bacağına vurdu. Sahilin üst kısımlarına, gelgitlerin girmediğı tarafa doğru sürüklenerek ilerledi. Kum ya da muhtemelen tuz avuç içlerini kaplayan kesiklere batıyordu. Ne yapacaktı?

“Hey!” diye bağırdı. Cevap gelmeyince tekrar tekrar bağırdı ama yine yanıt alamadı. Gözleri dolsa da ağlamayacaktı. Bu aptalca ve tamamen yararsız olurdu. Telefonu. Sinyal yoktu. Lanet, çifte lanet olsun. Poposu kum yüzünden ıslaktı, telefonu işe yaramıyordu ve giderek kaybolmakta olan bir sahilde sıkışıp kalmıştı. Suların bu kadar hızla hareket ettiğini nasıl hiç fark etmemişti? Alçalması çok uzun zaman almıştı ancak şimdi her saniye koy biraz daha kayboluyordu.

Kendisini zorlayarak dizlerinin üzerinde doğruldu, parmaklarının eklemlerini kullanarak sahilde biraz daha sürünerek ilerledi ve kendini üzerine çekebileceğı bir kaya buldu. Taş ve topraktan oluşan sarp bir bendin altındaydı. İçinden ağaç kökleri neredeyse bir elin parmakları gibi dışarıya çıkmıştı. Titredi. Belindeki eşofman üstünü çözüp giydi. Etrafındaki sivri kayaların üzeri yumuşak, koyu renkli, jöle benzeri bir şeyle kaplıydı. Ayağı zonkluyordu. Öne eğildi ve bağcıklarını gevşetti ama daha da zonkladı.

“İmdat!” Sesi buradan da uzağa ulaşmıyordu. Nehre baktı ama boştu. Yalnızdı. Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Tırmandığı kayalar şimdi sular altındaydı.

Yutkundü. Burada ölecek miydi? Ya kimse onu fark etmezse?

“Sakin ol, panik yapma,” diye fısıldayarak telefonuna tekrar baktı. Sinyal ışığı yandı, sonra hemen kayboldu. Telefonu fırlatmak için elini kaldırmıştı ki yeniden ışığın yandığını fark etti.

Tek ayağının üzerinde ayağa kalktı ve dengesini sağladı. Hâlâ sinyal vardı. Kimi arayabilirdi? Maddie’yi mi? Kendi başına do-laşmanın tehlikeleri hakkında ona nutuk atmakla kalırdı. Zaten gelgitler ve Cornwall sahilleri hakkında bir nutuk çekmişti. Hannah güldü. Aslında onu dinlemişti. Ama yine de oradaydı ve gidecek bir yeri yoktu. Numarayı çevirdi. Nefesini tuttu, bağlantı kurulurken kıpırdamaya bile cesaret edemedi.

“Hannah, araba kullanıyorum, şu an konuşamam. Daha az önce bir polis arabası gördüm. Eve döndüğümde ararım.” Telefon kesildi.

“Yardım et!” diye bağırdı Hannah ancak çok geçti. Yine aramayı denedi ancak Maddie telefonu kapatmış olmalıydı. Gözlerini kapattı. Ne yapacağını bilmiyordu. “Düşün, lanet olsun, düşün.” Telefonla kafasına vurdu.

Aptal. 999. Araman gereken numara bu, Maddie değil. Numa-rayı çevirdi ancak telefonu öttü ve kapandı. Şarjı bitmişti.

Ne yapacaktı? Başını kaldırıp baktı. Tırmanamayacağı kadar dikti. Su toprağı aşındırarak bir çıkıntı oluşturmuştu. Aslında hemen üzerindeki kısım her an yıkılabilirmiş gibi görünüyordu.

Güneş ışınları suyun üzerinde parlıyordu ama Hannah göl-gedeydi. İyi yüzemezdi zaten, kırık bir ayak bileğı ile hiç umudu yoktu. Ağzı kurudu.

“Hannah?” diye seslendi Maddie alışveriş torbalarıyla eve girer-ken. Kimse karşılık vermedi. Telefonu açtı ve Hannah’yı aradı.

Hannah'nın yüzüne telefonu kapatmaktan nefret ediyordu ancak eller serbest özelliğini önceki konuşmalarında açmayı unutmuştu. Telefon telesekretere düştü. Hannah ne için aradıysa herhalde çok acil bir şey değildi. Maddie aldığı yiyecekleri kaldırdı ve sonra araştırmasının sonuçlarını masanın üzerine yaydı. Daphne 24 Mart 1921'de Edward ve Agnes Penventon'ın çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Trevenen'da doğmuş ve burada ölmüştü.

Maddie internette ve kütüphanede ev hakkında bilgi olduğunu görünce çok şaşırmıştı. Will'in, evin koruma altına alındığı ile ilgili varsayımı da doğruduydu. Bu gerçeği nasıl gözden kaçırmıştı? Bunu kolayca öğrenebilirdi. İşin iyi tarafı, çatı onarımı konusunda mali yardım almasının mümkün olabilecekti olmasıydı.

1100'lerin sonundan beri bu yerde bir ev bulunuyordu. Mevcut ev 1500'lerde alt katta büyük bir oda ve doğu tarafında iki küçük oda ile ortaya çıkmıştı. Kayıtlara göre 1540 civarında şimdi yemek odası ve salonun olduğu yere tek katlı bir müstemilat eklenmişti. Maddie mutfağa baktı ve odanın yarısının üzerinde bir çatı yükselseydi nasıl görünebileceğini hayal etmeye çalıştı.

1700'lerin sonunda yemek odası ve holün üzerine ikinci bir katın yanı sıra, şu an oturma odası ve Maddie'nin yatak odası olan iki katlı bir müstemilatın da eklenmesiyle son büyük değişimler gerçekleşmiş. İnternetteki kaynaklar Trevenen'ı Cornwall ev mimarisinin en güzel örneklerinden biri olarak tarif ediyordu. Maddie yutkundu ve Daphne'nin fotoğrafına bakmak için hole yürüdü. Maddie fotoğraftaki kadınlardan birinin Daphne'nin annesi Agnes olması gerektiğini görebiliyordu. Diğer kadın da onlarla aynı boydaydı, Maddie onun da Agnes'in kız kardeşi olması gerektiğini düşündü. "Hanımlar, bana ne bıraktınız böyle? Bu eve nasıl bakacağım? Daphne, bu evi kendi başına nasıl idare edebildin?"

Maddie döndü ve ana merdivenlerden Daphne'nin yatak odası olarak kullanmış olduğu odaya çıktı. Evdeki büyük odalardan birini değil de evin en basit odasını seçmişti. En azından bu odayı temizlerken bulduğu giysi ve evraklardan Maddie böyle olduğunu

tahmin etmişti. Komodin çekmecesinde Daphne için bir ithaf da bulunan yıpranmış bir dua kitabı vardı. Bu kitap ona 1936 yılının Mayıs ayında kiliseye kabul ayininde verilmişti. Sayfalar sadece yılların etkisiyle değil, aynı zamanda kullanılmaktan da sararmıştı. İçinden üniformalı genç bir adamın siyah beyaz bir fotoğrafı düştü. Maddie fotoğrafı çevirdi ve arkasında kurşun kalemle yazılmış, silikleşmiş Arthur Tripconey ismini gördü. Bu adam Daphne'nin hayatının aşkı mıydı?

Fotoğrafı yeniden kitabın arasında koyduktan sonra yatağın üzerine dizmiş olduğu giysilere dokundu. Hepsı eskiydi. Bunların bir tarzı olmadığından vintage oldukları da söylenemezdi. Daphne'nin beğenileri daha çok iş tulumlarına yönelikti. Sadece iki elbise vardı. Bu kadın nasıl biriydi?

Yeniden aşağıya indi ve oturma odasına geçti. Halı bakamayacağı kadar mide bulandırıcıydı. Odanın köşelerini inceleyerek halıyı kaldırıp altındaki zeminin neye benzediğini görebileceği bir kısım aradı. Şöminenin yanında yukarıya kaldırmasının mümkün olabileceği bir çıkıntı olduğunu gördü. İçindeki istek direnemeyeceği kadar güçlüydü.

Eğildi, halıyı çekti, sonra bir kez daha. Aniden geriye, poposunun üzerine düştü ve güzel ancak bakım gerektiren bir ahşap döşeme gördü. Dizlerinin üzerinde durarak halıyı yeniden yerine itti. Belki ilkbaharda halıyı çıkarmasına yardım edecek birilerini bulabilirdi ve o zaman ne yapacağına karar verebilirdi. Eski raptiyeleri yeniden yerine yerleştirirken parmaklarında bir hava akımının gezindiğini hissetti. Başını kaldırıp fareyi gördüğü yere baktı. Bacanın içinde havanın ve farenin girebileceği bir boşluk olmalıydı. Dudaklarını büzdü. Endişelenecek bir şey daha vardı.

Yeniden ayağa kalktı ve tekrar Daphne'ye odaklanmaya çalıştı. Evin bir yerlerinde onun hayatı ile ilgili daha fazla bilgi olmalıydı. Ofiste kişisel evraklarını saklıyor olabilirdi. Maddie günde birkaç kez oradan geçiyor olsa da hiç içeri girmemişti. Odanın ortasında durup orada bulunanlara bu defa daha yakından bir göz attı. Her

şey daha önce gördüğü gibi olsa da bu kez masanın üzerinde eski, büyük bir İncil olduğunu fark etti.

Maddie, İncil'i kendine doğru çekti. Deri kapağı çatlamış ve pul pul dökülmüştü. Sayfalar kalındı ve biraz kırıkmıştı ancak yine de iyi durumdaydı. Kapağını açtı ve kalbi duracak gibi oldu. Bu Penventonların aile İncil'idyi. İlk sayfalarda bir soyağacı vardı. Süslü el yazısını incelerken eli titredi.

Eskilerin tarihini öğrenmek istemiyordu. Sadece bu yüzyılı bilmek istiyordu. Arka sayfanın yarısına geldiğinde Maddie aradığı şeyi buldu: Daphne'nin adı. Sondan bir önceydi. Daphne'nin bir erkek kardeşi vardı, Diggory. Bundan başka bir isim de yoktu.

Hannah bir mendil çıkarıp gözyaşlarını dindirmeye çalıştı. Onu kurtarmayacaklardı ve şimdiden sular etrafını sarmıştı. Bir kayanın üzerinde mahsur kalmıştı. Kum çoktan ortadan kaybolmuştu. Cornwall'da bir sahilde boğulmak üzereydi. Kimsenin umurunda olmayacaktı, Maddie'nin bile. Maddie sinirlenirdi. Hannah yardım için onu aradığında da telefonu öfkeyle kapatmıştı. *Ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım.* Ne saçmalık. Gerçekten yardıma ihtiyacı olduğu zaman o andı.

Kahretsin. Ölecekti. Yeniden gözyaşlarına boğuldu. Gözlerini kapatıp babasını düşündü. Babası öylece nefes almayı bırakmıştı. Ve şimdi o da buz gibi suyun altında boğulmak üzereydi. Belki de hiç mücadele etmezdi. Belki de şimdi ölmesi gerekiyordu. Peki ya gerçek annesi? Hannah yutkundu. O da umursamazdı. Hannah'yı yıllar önce terk etmişti.

"Kes şunu artık!" Sırt çantasındaki şarabı çıkardı. Eğer ölecekse en azından bunu sarhoş haldeyken yapabilirdi, o zaman belki farkına varmazdı. Başını iki yana salladı. Bu ucuz beyaz şarapla kafayı bulamazdı. Vidalı kapağı çevirip açtı ve koca bir yudum aldı. Kapağı kapattı, kusacak gibi oldu fakat sonra yeniden bir yudum aldı. Belki de şişeyi bir dikişte içip sızabilirdi. Şarabın tadı iğrençti ve şimdi kayanın yarısına kadar yükselmiş olan aşağıdaki

suların aksine sıcaktı. Güneş yavaş yavaş soluyor olsa da hâlâ nehir boyunca tepelere vuruyordu. Neden suda kimse yoktu?

Rüzgâr yön değiştirdi, şimdi doğu yönünden gelen soğuk rüzgâr doğrudan nehir ağzına esiyor ve suları dalgalandırıyor. Nehrin o mutlu sakinliği yok olmuştu. Dalgalar koya, onun ölüm koyuna bile vuruyordu.

Biraz daha şarap içti, şişe yarıya inmişti. Kulaklarını bir uğultu doldurdu. Şişeye baktı. Alkol oranı yalnızca yüzde 13.5'ti ancak kesinlikle çarpıyordu. Ses daha da artıyordu, derken bir şaman-dırının yanında küçük bir tekne gördü.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama nehre düştü. "Lanet olsun!" Bir ağız dolusu su yuttu. Vücudu kaskatı kesildi. "Hayır." Kayayı yakaladı ve kendini yukarı çekti, elleri çok fena acıyordu. Teknedeki kişi yukarı baktı ve sonra bir ipi çekmeye devam etti.

Nihayet sudan çıktı, Hannah tepeden tırnağa titriyordu. "İmdat!" Sesi duyulmadı. Ne yapacaktı? Adam bir kafesi tekneye çekip çıkardı. "İmdat!"

Adam motora eğilirken Hannah onu izledi.

Kalbi deli gibi atıyordu. "Hey, sen!"

Adamın hâlâ ona arkası dönüktü. "Kahretsin!" Ellerini kenetledi ve derin bir nefes aldı. "Hey, buraya gel!"

Adam döndü ve suyu inceledi.

Hannah deli gibi ellerini salladı. "Buradayım! Burada!"

Adam arkasına döndü ve Hannah birden olduğu yere yığıldı. Su neredeyse kayanın üzerine ulaşmıştı. Buraya kadardı.

✧ Beş ✧

Maddie saatine baktı. Hava kararmıştı ve Hannah henüz eve gelmemişti. Dudağını ısırды ve telefonu alıp Hannah'yı aramaya çalıştı. Onu biraz kendi haline bırakması gerektiğini biliyordu ama nerede olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Masanın üzerine bir not dahi bırakmamıştı.

Telefon çalmadan telesekretere düştü. Maddie gözlerini kapattı ve yine bilmem kaçınıcı kez John'un orada olmasını diledi. O ne yapacağını bilirdi. Hannah'yla nasıl başa çıkacağını bilirdi. Alnını ovuşturdu. Bu hiç adil değildi ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. İşlerin Hannah için daha kötü olduğunu hatırlamalıydı.

Telefon çaldı ve Maddie hemen atladı. "Hannah, neredesin?"

"Ben Tamsin."

"Merhaba," dedi Maddie bir koltuğa çökerken.

"Hannah, seninle birlikte değil mi?"

"Hayır."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Tamsin.

"Hayır, neden soruyorsun ki?"

"Emma burada ve sahilden ayrılırken Hannah'yı bulamamış, bu yüzden seni arayıp Hannah evde mi diye sormamı istedi."

"Ne sahili?" Maddie ayağa kalktı.

"Nehir kıyısında bir plaj partisindeydiler."

“Ne zaman?” Maddie aklından geçmekte olan düşüncelerden hoşlanmamıştı. Hannah kendi başına dolaşacak kadar aptal değildi muhakkak.

“Bu öğleden sonra. Eminim ki her şey yolundadır ve Hannah şimdi bazı yeni çocuklarla takılıyor. Birkaç telefon görüşmesi yapacağız. Panik yapma.”

“Tamam.”

“Diğerleriyle konuştuktan sonra seni tekrar arayım.”

“Teşekkürler.” Maddie telefonu kapattı. Hannah’nın başına bir şey gelmiş olamazdı. İyi olmalıydı. Peki ya değilse? Maddie başını ellerinin arasına aldı. John’a Hannah’ya göz kulak olacağı konusunda söz vermişti. Ya bunu başaramamışsa?

Hannah teknenin içinde yere yığıldı. Konuşamıyordu, sesi çılgılık atmaktan kısılmıştı ama işe yaramıştı. Mark onu duymuştu. Tüm bedeni titriyordu. Tepeden tırnağa ıslanmıştı. Mark onu kazağı ile sarmış ve sonra motoru vitesine takmıştı. Karanlıkta yollarını bulmak için Hannah’nın üzerinden ileriye bakarken hiç konuşmadı. İki kıyıda da ışıklar parılıyordu ve küçük tekne dalgalar arasında şiddetle sarsılıyordu. Hannah’nın elleri teknenin kenarına tutunamayacak kadar acıyordu. Midesi şarapla mücadele ediyor olsa da kusamayacak kadar çok titriyordu.

Bir kafesten büyük bir ıstakoz ona bakıyordu. Boncuk gibi gözlerini ondan hiç ayırmadan kıskaçlarını şaklattı. Hannah geri çekildi. Bu şeyler onun az önce içinde olduğu suda yaşıyordu. Daha da titremeye başladı.

“Neredeyse vardık!” diye bağırdı Mark. Hannah ona bakmaya cesaret edemedi. Ne düşündüğünü Tanrı bilirdi. Aptalın tekiydi ancak en azından hayattaydı. Başını kaldırınca bir tombaz gördü. Artık güvendeydiler. Mark tekneyi bağladı. Mark elini uzatınca Hannah kalkmaya çalışsa da bacakları onu taşıyamadı. Mark onu kaldırdı ve güverteye yerleştirdi.

Hannah tek kelime edemedi Mark onu yelken kulübüne kadar taşıdı ve kadınlar tuvaletinin hemen dışında durdu.

“Merhaba?” dedi. Kimse cevap vermeyince bir kapıdan içeri girdi ve Hannah’yı bir banka yerleştirdi.

“Duşu açacağım ve seni sıcak suyun altına koyacağım, ben geri dönene kadar orada kalmanı istiyorum.”

Hannah başını salladı ya da öyle yaptığını sandı. Tüm vücudu kendi kendine hareket ediyordu. Üzerinde herhangi bir kontrolü yoktu. Artık şok ve hipoterminin nasıl hissettirdiğini biliyordu.

Maddie telefonu bırakıp mutfakta gezinmeye başladı. Tamsin ona geliyordu. Ne yapacaktı? Ne yapabilirdi? Hiçbir şey. Durdu ve başını cama dayadı.

Farlar avludaki karanlığı delince Maddie, Tamsin’in nasıl bu kadar çabuk gelmeyi başardığını merak etti. Arabadan Mark’ın indiğini ve arka koltuktan bir şeyi kucaklayıp dışarı çıkardığını görünce kaşları çatıldı.

Kalbi durdu. Sarışın başını Mark’ın göğsüne dayamıştı. Hannah bir battaniyeye sarılmıştı, sağ ayağında ve bileğinde bir bandaj vardı. Ne olmuştu? Maddie kapıya koştu ve açtı.

“Merhaba. Hannah iyi.” Mark, Hannah’yı doğruca yukarıya taşıdı.

“Hangisi onun odası?”

“Koridorun sonundaki.” Maddie hemen arkasındaydı. “Sana kapıyı açayım.”

Mark durdu ve Maddie hemen yanından koşup odaya girdi. Yatağın üzerindeki yorganı çekti ve Mark’ın Hannah’yı yavaşça yatağa koyuşunu izledi.

“Ne oldu?”

“Küçük bir kaza,” dedi Mark ve Maddie’ye baktı. “Hannah biraz dinlensin.”

Maddie, Hannah'nın üzerini örttü. Kızın gözleri ardına kadar açılmıştı ve elleri de bandajlıydı.

"Teşekkürler." Hannah'mn sesi zorlukla duyulabilmişti.

Mark, Hannah'yı başıyla selamladı ve Maddie'yi kolundan tutup odadan dışarı ve buradan da aşağı kattaki hole çekti.

"Mark?" Maddie merdivenlerin dibinde durdu.

"O iyi."

"Tamam ama ne oldu?"

"İstakoz kafeslerini kontrol ediyordum ve bir çığlık duydum."

"Neredeydi?" Ya Mark onu duymamış olsaydı? Maddie'nin midesi kasıldı.

"Nehirdeki bir kayanın üzerinde."

"Ne?"

"Gelgite yakalandığını söyledi," dedi.

"Aman Tanrım. Beni aramıştı ama yüzüne kapatmıştım."

Mark bir kaşını kaldırdı.

"Araba kullanıyordum." Maddie başını eğdi.

"Talihsiz ama anlaşılabilir." Kolunu Maddie'nin omzuna attı ve onu mutfağa yönlendirdi. "İçecek bir şey var mı? Bir bardak alırım."

"Tabii. Sana teşekkür etmeye yetmez ama."

"Başka birkaç yol daha düşünebilirim." Sırıttı.

"Bunu yapabileceğinden eminim." Maddie hafifçe gülümsedi ve viski aramaya başladı.

Maddie, Hannah'nın yatağının yanındaki masaya üzerinde çay ve tost olan bir tepsi koydu. Hannah hâlâ uyuyordu ve yüzü çok solgundu. Neredeyse boğulacaktı. Çok korkmuş olmalıydı. Maddie neler olmuş olabileceği üzerinde durmak istemiyordu. Bir kez daha başarısız olmuştu işte.

Saat dokuz otuzdu, Hannah'yı doktora götürmesi gerekiyordu. Mark ona doktorun bileğin kırılmayıp kötü bir şekilde burkulduğun-

dan emin olmak için şişlik biraz inince Hannah'yı tekrar görmek istediğini söylemişti. Neyse ki doktor o akşam yelken kulübünde yemekteymiş de Hannah'yı muayene edebilmişti.

Yatağın kenarına oturdu, Hannah'nın tıpkı babasınıninkilere benzeyen saçlarını okşamak istedi ancak bunun yerine ellerini birbirine kenetledi. Bir genç kız ile nasıl başa çıkılacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Hatta genel olarak hiçbir şeyle nasıl "başa çıkacağını" bilmiyordu. John bu olayı nasıl ele alırdı? Maddie'nin bir yanı bu kadar aptal olduğu için onu boğazlamak, diğer yanı ise ona sadece sarılmak istiyordu. Yapılacak doğru şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Kızın alnına elini koydu ve Hannah gözlerini açtı, sonra kıstı ve Maddie kendini hazırladı. Hannah'nın ondan yardım istemek için aradığını artık biliyordu, peki Maddie ne yapmıştı? Telefonu yüzüne kapatmıştı.

"Özür dilerim." Maddie, Hannah'nın alnını tekrar okşadı ve Hannah onun elini itti.

Maddie ayağa kalktı. "Seni doktora götürmem gerek. Giyinmene yardım etmemi ister misin?"

Hannah gözlerini devirdi.

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver." Maddie yatak odasından çıktı. Ne yapacaktı? Bunu nasıl düzeltecekti?

Sepet elmalarla doluydu. Maddie bu kadar meyveyle ne yapacağını bilmiyordu. Aşağıdaki kıvrıma kadar arazi boyunca uzanan, meyve yüklü ağaçlarla dolu bahçeyi incelerken omuzlarını dikleştirdi. Judith uğrayıp bahçeye ve meyve ağaçlarına bakmıştı. Bazılarının çok nadir, eski türler ve aynı zamanda yerli olduklarından şüphelendi. Birkaç fotoğraf da çekti. Yanıtları bulduğunda Maddie'ye yeniden uğrayacağını söyledi.

Elma ağacının dallarının hepsi, renkleri benekli griden açık yeşile değişen likenle kaplıydı. Armut ağaçlarının dalları hâlâ olgunlaşmamış olan meyvelerinin ağırlığıyla bükülmüştü. Maddie,

hava olgunlaşmalarına yetecek kadar sıcak kalır mı diye merak etti. Meyveleri kullanmamak israf olurdu ancak elma marmeladı, elma sosu ve benzeri şeyler yaparak ne kadarım kurtarabilirdi? Son birkaç gündür aşçılık sınıfına geri dönmüş gibiydi ama bu en azından Hannah'yı aklından çıkarmasına yardımcı oluyordu. Hiç konuşmuyordu, yani Maddie'ye tek kelime bile etmiyordu ancak onu suçlayamazdı. Her sorusu karşısında sessiz kalmayı tercih ediyordu. Onu telefonda Abi ile muhabbet ederken duymasaydı konuşma yetisini kaybettiğini düşünürdü.

Eli kolu dolu bir halde eve doğru ilerledi. Evin, etrafında dik bir şekilde alçalan ve yumuşakça yükselen tarlaların olduğu, neredeyse bir plato seviyesinde uzanan arazi üzerindeki duruşunu seviyordu. Binaların düzlemleri ve çizgileri yeni bir resim için aklına birçok düşünce getirdi ancak eve ulaşana kadar bu fikrin uçup gideceğini biliyordu. Şu anda hiçbir şeyi elinde tutamıyor gibiydi. İlham parıltıları gün boyunca titreşecek ama Maddie onları yakalayamadan kaybolacaktı. Sanki içinde bir bağlantı kesilmiş gibiydi. Dünyayı görebiliyordu, bu görüntüyü kendi eşsiz görüşüne aktarabiliyordu ancak orada kesiliyordu. Çıkış bağlantısı kopmuş ya da tamamen kaybolmuştu.

Muhtemelen çok fazla düşünüyordu. Sadece resmetmeye, resmetmeye ve resmetmeye ihtiyacı vardı. Ama başlamadan önce tüm bu meyvelerle ne yapacağını bulması gerekiyordu. Son partiyi de mutfak masasının üzerine koydu.

Tarçın ve karanfil aroması endişelerini bastırdı. Her bir yüzey küçük kavanozlarla doluydu. Çok evcimen bir görüntüydü. Maddie güldü. Kendisini hiç böyle görmezdi. Kesinlikle evcimen bir tanrıça değil de biraz entel ve kesinlikle bohemdi. Yine de bu hoşuna gitmeye başlamıştı.

Mutfaktan çıktı, şimdye kadar evde yaptığı işleri takdir etti. İhmal edilmişlik havası, bir kat boya ve bol toz bezi kullanımı sonucu ortadan kaybolmuştu. Penventon kadınları da dâhil olmak üzere eski fotoğraflardan birkaçını tekrar asmıştı, ayrıca her ne

kadar modern olsalar da evin antik hatlarına güzel gidecek birkaç eserini de. Bu âdeta kendi retrospektif sergisinin olduğu bir galeride yürümek gibiydi. Ona tüm yaratıcılığının John'la birlikte ölmüş gibi görüldüğünü anımsatıyordu.

Acı yine üzerine üşüşmüş, ışığını engellemiş, havasını alıp götürmüştü. Nasıl hâlâ yasta olabilirdi? Onu kederlendiren neydi: John mu yoksa Maddie'nin kaybettikleri mi? Açıkçası bilmiyordu ve bunu çok da kurcalamak istemiyordu çünkü çok acı veriyordu. Pısıriğın tekine dönüşmüştü. Sonsuza dek aşk yemini etmiş olduğu adam artık, hiç iyileşme belirtisi göstermeyen açık bir yaranın kaynağı olmuştu.

Yemek odasına yürüdü ve pencerenin önündeki koltuğa oturdu. Güzel masada bıraktığı evrak kargaşasına rağmen orada bir parça huzur bulabildi. Kendine çektiği uzun bacaklarına sarıldı ve dışarıdaki ağaca baktı. Göz hizasındaki zarif bir dalı, çizgilerini çarpıtan ve kenarlarını yumuşatan bir pencere çerçeveliyordu. Yeşillerin harmanı onu ayağa kaldırıp ahırlara yöneltti. Resim yapması gerekiyordu. Elmaları unutmalı, evi unutmalı, her şeyi unutup resim yapmalıydı.

Hannah, Maddie'nin mutfaktaki telaşını izliyordu. Eğer biraz daha etrafında dolansaydı Hannah ona vuracaktı. Sahildeki olaydan bu yana Maddie dayanılmazdı, durmadan ona nasıl olduğunu soruyordu. Maddie gerçekten çok yorgun, hatta neredeyse babası öldüğünde olduğundan bile daha kötü görünüyordu.

“Sana başka bir şey getireyim mi?” diye sordu Maddie.

Hannah başını iki yana salladı. Maddie duraksadı, onun yanında durup yukarıdan ona baktı. Hannah dişlerini sıktı. Bu çok fazlaydı; sonunda bir şey söylemek zorunda kalacaktı.

“Senin sorunun ne?”

“Ben iyiyim, teşekkür ederim.”

“İyi.” Hannah onun far ışığına yakalanmış tavşan gibi göründüğünü düşündü. “O zaman dışarı çık ve bir şeyler yap. Yolumu şaşırp sahile gitmeyeceğim.”

Hannah’nın yeniden nehrin yakınlarına gitmeyi istemesi için aradan uzun bir zaman geçmesi gerekiyordu, sırtında bir ürperti gezindi.

“Hannah.”

“Bana ‘Hannah’ deyip durma. Beni hiç yalnız bırakmıyorsun. Dışarı çık.”

“Ben iyiyim.”

“Değilsin. Belki Londra’ya ya da başka bir yere gitmelisin. Hatta belki bir bara. Dışarı çık ve hayatını yaşa!” Hannah elmasından bir ısırık aldı. “Bu gece gelsin ve seni alıp götürsün diye Tamsin’i arayacağım.”

“Buna gerek yok. Bara gitmek istemiyorum.”

“Evet, istiyorsun. Kafayı yedin artık.”

“Saçmalama. Sadece biraz moralim bozuk. Bu herkese olur.”

“O zaman git de çakralarını açtır ya da onun gibi bir şeyler yap ama bana kalırsa bara gitmek daha iyi olur. Bir kadeh şarap iç ya da iki üç kadeh. Hayatını yaşa.”

Hannah mutfaktan çıkıp odasına gitti. Kutuda bulduğu belgelerden birinin kopyasını çıkarmaya çalışıyordu. Çok yavaş bir işti ama son birkaç haftayı yaralı bir bilekle geçirirken okul ödevleri dışında yapacak pek bir şeyi olmamıştı.

Yatağın üzerine oturdu ve bir kâğıt destesi çıkardı, sonra parşömeni açtı. Harflerin eğimi ve karmaşıklığı hoşuna gidiyordu ancak bu okumayı zorlaştırıyordu. Şimdiye kadar on kelimeyi deşitre edebilmişti ve bunlardan biri de Penventon’dı. Bunu Maddie’ye gerçekten göstermesi gerekiyordu fakat bunu istemiyordu, en azından henüz. Bu onun keşfiydi.

“Hannah senin neden evden çıkmanı istiyor, söylemeyecek misin?” diye sordu Tamsin arabadan bara yürürlerken.

Maddie gözlerini devirdi. "Bilmiyorum."

"Dengesizleştğini ve iyice içmen gerektiğini söyledi." Tamsin, New Inn'in kapısını açtı.

"Öyle mi dedi?"

"Evet, çakralarını yeniden dengelemek için seks yapman gerekebileceğini de söyledi."

Maddie güldü. "Bu çakra dengeleme işi öyle mi oluyor? Hep merak ederdim."

"Hiçbir fikrim yok. Ama eğer durum buysa iş hacimlerinin neden bu kadar büyük olduğu anlaşılıyor." Tamsin güldü ve bara doğru yürüdü. "Kırmızı şarap?"

Maddie başını salladı ve gidip yanan kömür ateşinin yanında durdu. "Mark nasıl?"

Tamsin döndü. "Her zamanki formunda. Neden?"

"Onu bir süredir görmüyorum, sadece merak ettim."

"Öyle mi?" Tamsin gülümsedi.

"Ah, öyle deme. Sana sorguya çekilmeden kimseyi soramayacak mıyım?"

"Hayır."

Bu yeterince açık, diye düşündü Maddie. İleride çenesini kapalı tutacaktı.

Tamsin döndü ve Maddie'ye bir kadeh uzattı. "Şimdi biraz şarap iç ve bana neler olduğunu anlat."

Maddie, "Bilmiyorum," dedi hemen.

"Dürüst bir cevap." Masaya geçmeden önce Tamsin bir adama el salladı. Koltuğa oturup yanındaki yere hafifçe vurdu ve Maddie de oturdu.

"Halsizim, bu taşınma işi mi yoksa başka bir şey mi benim böyle pestilimi çıkardı bilmiyorum." Maddie ellerine baktı. Eskiden kontrol onda olurdu ama şimdi her şey dağılıyor gibi hissediyordu.

“Hannah haklı. Bir içkiye, sevişmeye ve yüzüne tokat gibi çarpacak bir şeye ihtiyacın var.” Tamsin elini kaldırdı.

Maddie güldü. “Pekâlâ, ilki kolay. Sonuncusundan başımı eğip kurtulurum ve ikincisi için hiç aday yok.”

“Senin için hevesli bir partner bulabileceğimden eminim.”

Maddie, Tamsin’in bardaki potansiyel aday adaylarını incelemesini izledi. Aradığı bunlardan biri değildi, peki o ne istediğini biliyor muydu ki? Yakınlığı, sarılmayı, konuşmadan iletişimi özlemişti ama bunların hiçbirini bir randevuya çıkarak elde edemezdi. Hayatına yeniden bir erkeği nasıl alabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Aslında ne istediğini o bile bilmiyordu. Hem sonra, elbette, Hannah da vardı.

“Ah, bundan şüphem yok ama birilerinin bu görevi üstlenmesine ihtiyacım da yok. Sevişilip kaçılacak bir tip değilim. Sadece öyle biri değilim işte.” Maddie’nin parmakları şarap bardağının ayağında gezindi.

“Biz kadınların sorunu da bu. Bizim aşka da ihtiyacımız var, değil mi? Lanet olası aptal yaratıklarız.”

Maddie gülümsedi. Tamsin her şeyi çok yalın hale getirebiliyordu.

“Ya sana bir tanışma randevusu ayarlarsam?” diye sordu Tamsin. Maddie ürperdi.

“Hayır.”

“Hadi ama. Bir randevunun zararı olmaz; Truro ya da başka bir yerde altı üstü bir akşam yemeği.”

“Bu zavallı adamı nereden bulup çıkaracaksın?” Maddie’nin gözlerinin önünde, ülkedeki tüm bekâr adamların bir idam mangasındaki askerler gibi dizildiği ve yılmak bilmeyen arkadaşının da onların uygunluklarını tek tek kontrol ettiği korkunç bir hayal belirdi. Tamsin’i tanıyordu, hiçbiri Maddie’nin gerçekten ihtiyaç duyduğu şeye uygun olmazdı ancak bu iyi vakit geçirmesine yardımcı olabilirdi. Ve belki de asıl ihtiyacı olan buydu.

“Bana güven.”

“Sorun da bu, güvenmiyorum.” Maddie güldü.

“Peki ama güvenmek zorunda kalacaksın. Şimdi içkini iç hadi.”

“Benim dışımda bir konuya geçelim mi?” Maddie şarabından bir yudum aldı.

“Tamam. Şu bara girene bir baksana.”

Maddie uzun boylu, sarışın adamı inceledi. İnsanın aklına Viking kelimesi geliyordu, hem de çok hoş olanlarından.

“Evet, kesinlikle katılıyorum,” dedi Tamsin.

“Neye?” diye sordu Maddie.

“Yüzünden geçen ifadeye.” Tamsin güldü.

“Neden bahsediyorsun?”

“Ş-E-H-V-E-T. O adam uzun bir ambalaja bürünmüş şehvet.” Tamsin yavaşça ısıklık çaldı.

“Sessiz ol yoksa seni duyacak,” diye fısıldadı Maddie.

“Hımmmm. Neden bize birer kadeh şarap almıyorsun?” Tamsin onu koltuktan neredeyse Viking’in kollarına itiverdi.

“Özür dilerim, yanlışlıkla oldu.” Maddie döndü ve ona masum bir şekilde gülümsemekte olan Tamsin’e kaşlarını çatarak baktı.

“Sorun değil.” Sesi toktu ve İskandinav etkilerinden izler taşıyordu.

Maddie adamın bardaki işini bitirmesini beklerken onun grubunun geri kalanı için etrafına bakındı ama görünüşe göre tek başınaydı.

“Size bir içki ısmarlayabilir miyim?” diye sordu adam.

“Efendim?” Maddie adamın buz mavisi bakışlarına dikkat kesildi.

“Size bir içki ısmarlayabilir miyim?” diye sordu.

“Teşekkürler ama ben ve arkadaşım böyle iyiyiz.” Maddie gülümsedi ve başını çevirdi.

“O zaman neden barda duruyorsunuz?” diye sordu.

Maddie kibar bir cevap düşündü. Tamsin’in gülmekten katıldığını görebiliyordu. Bu iyi değildi.

“İçki alıyorum,” dedi Maddie kendi ayaklarına bakarak.

“O halde izin verin.” Küçük bir reverans yaptı.

Ne yapacaktı? Eğer reddederse sevimsiz bir şapşal gibi görünecekti, kabul ederse de daha kötü hissedecekti. Lanet olsun.

“Teşekkür ederim.”

“Ne içiyordunuz?”

“Cabernet.” Maddie, Tamsin’in arkasından yaklaştığını hissetti.

“Merhaba. İçki için teşekkür ederim. Ben Tamsin.” Elini uzattı.

“Rica ederim. Ben de Gunnar.”

“Merhaba, Gunnar. Cornwall’un bu kesimine hangi rüzgâr attı seni?” diye sordu Tamsin.

Maddie gizlice ayağıyla Tamsin’in bacağına dürttü ve adama bakarak şarabından bir yudum aldı. Bronzlaşmış yüzüne düşen beyaza yakın sarı saçları ve keskin hatlı çenesiyle bir Viking kadirgasının pruvasında duruyormuş gibi bir havası vardı.

“Küresel ısınmanın balıkçılık sektörü üzerindeki etkileri üzerine bir belgesel çekiyorum.”

“Ne kadar ilginç,” dedi Tamsin.

Tamsin bu oyunu biraz daha sürdürürse Maddie içkisini püs-kürtecekti.

“Evet, tüm dünyadaki balıkçılığı etkiliyor ama burada, Cornwall’daki durum daha özel; sadece büyük fabrika tekneleri değil, küçükler de var. Bu da hikâyeyi daha anlamlı kılıyor.”

“Burada ne kadar kalmayı planlıyorsun?” diye sordu Tamsin.

“Yaz boyunca. Şimdi çoğunlukla araştırma ve küçük çaplı bir çekim için buradayız ama hava düzeldikten sonra daha fazla çekim yapacağız.”

Harika, diye düşündü Maddie, Tamsin’in sonraki sorusu artık, “Nerede kalıyorsun?” olurdu herhalde.

“Ne zaman geldin?” diye devam etti Tamsin sorgusuna.

“Bir hafta önce,” diye cevap verdi adam.

“O kadar mı? Nerede kalıyorsun?” Maddie, arkadaşının küstahlığı karşısında korku ve şaşkınlık içinde nefesini tuttu.

“Manaccan’da bir kulübe kiraladım.” Gülümsedi.

“Küçük dünyamıza hoş geldin, Gunnar,” diyerek gülümsedi Tamsin.

“Teşekkür ederim.” Kadehini kaldırdı ve doğrudan Maddie’nin gözlerine baktı. Loş ışıktaki parıldayan beyaz dişleriyle Viking’in oldukça çekici olduğunu kabul etmek zorundaydı.

÷ Altı ÷

“E n son ne zaman seviştin?”

Tamsin’in sözleri âdeta kulaklarında yankılanıyordu. Mutfaktaki her şeyin hatları bulanıktı, bardağının üzerinden gördüğü Tamsin’in muzip gülümsemesi de dâhil. Maddie arkasına yaslandı ve şaraptan bir yudum daha aldı. Gece yarısını geçmişti ve üçüncü şişeye başlamışlardı. Pişman olacağını biliyordu ama o anda iyi hissediyordu.

“Ne sormuştun?”

“Beni duydun,” dedi Tamsin.

“Adil bir soru değil.”

“Neden değilmiş?” diye sordu Tamsin.

“Bilmiyorum. Sen en son ne zaman seviştin peki?”

“Dün gece,” dedi Tamsin sırtarak.

“Kocanladır umarım.”

“Söylemem.”

Maddie öne doğru eğildi. “Ben de söylemem o zaman.”

“Hatırlayamadığın kadar uzun bir zaman önce miydi?” diye sordu Tamsin.

“Hayır, maalesef öyle değil. Hatırlıyorum. Son kez olacağını biliyorduk. Çok dokunaklıydı.” Ağlayacak gibi olsa da gözlerini kırıştırdı ve titrek bir gülümseme ile Tamsin’e baktı.

“Özür dilerim.” Tamsin uzanıp Maddie’nin eline dokundu.

“O zamandan beri olmadı mı?”

“Ah, Tanrım, kesinlikle hayır. Kim benim gibi yaşlı bir cadıyı istesin?” Maddie zoraki bir kahkaha attı.

“Sen cadı falan değilsin ve Gunnar bu gece numaranı sordu, hem Mark da var. Geldiğinden beri etrafında gezinip duruyor.”

“Başka seçeneği yoktu ki. Onun karşısına çıkan bendim.”

“Kesinlikle şikâyetçi değildi.”

Maddie gülümsedi. Mark çekiciydi ama herkesle flört ediyordu. Bu yüzden onun tipi değildi, ne var ki dış görünüşü cazipti. Belki bir nü çalışması için ondan poz vermesini isteyebilirdi. Güzel vücut yapısı dikkatinden kaçmamıştı. Yanakları kızardı.

“Bak işte, ondan hoşlanıyorsun. Bunu anlayabiliyorum.”

“Tamsin, Mark’tan kim hoşlanmaz ki?”

“İkinize de merhaba.” Tartışmanın konusu olan kişi ile Tamsin’i eve götürmek için gelmiş olan kocası Anthony mutfak kapısından içeri girdi. Maddie sandalyesinde daha da kayarak sindi. Mark ne konuştuklarını duymuş muydu acaba?

“Selam çocuklar.” Tamsin ayağa kalktı ve iki kadeh daha alıp doldurdu, bu esnada da masaya biraz kırmızı şarap sıçrattı.

Anthony’nin gözleri çöpteki boşlarda gezindi. “Akşam iyi geçiyor sanırım.”

“Evet.” Tamsin ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. Mark, Maddie’nin yanındaki sandalyeyi çekti. Deniz kokuyordu.

“Neredeydiniz?” Maddie şarabından büyük bir yudum aldı.

“Ah, Yariş Gecesi için yelken kulübündeydik. Kaçırdınız.” Mark masanın altından uzun bacaklarını uzattı.

“Hayır, kaçırmadık. Bizimki de harikaydı. Maddie bar ziyaretimizin ardından güzel yemekler hazırladı.”

“Tüm bu ölü neferlerden de anlaşıldığı gibi.” Anthony çöpe doğru elini salladı.

Tamsin onun koluna vurdu. Maddie adamın yüzündeki gücenmiş ifadeye güldü. Birbirleriyle çok iyi geçiniyorlardı. O ve John da böyle miydi? Buna fırsatları olmuş muydu ki? Kanseri her şeyi durdurunca yeni evli çiftlere özgü tutkunun ötesine doğru bir adım atmışlardı.

“Pekâlâ, ne hakkında konuşuyordunuz söyleyin bakalım,” dedi Anthony.

“Hayatta olmaz!” Tamsin elini masaya vurdu.

“Ah, o halde konu seks.” Karısının bakışlarından kaçınarak güldü.

Mark, Maddie’ye baktı. “Hannah nerede? Dışarıda mı?”

“Hemen üzerimizde, yani muhtemelen konuştuklarımızı duyabilir.” Maddie çarpık bir gülümsemeyle baktı.

“Bileği nasıl?” diye sordu Mark.

“İyi görünüyor. Gençler çabuk iyileşiyor,” dedi Maddie.

“Çok güzel bir kız. Ten rengi seninkinden çok farklı,” dedi Anthony.

“O benim üvey kızım.” Maddie yukarıdaki minyon, sarışın kızı düşünerek kaşlarını çattı. Kendi çocuğu nasıl görünürdü acaba? John gibi sarışın mı yoksa kendisi gibi esmer mi?

“Annesine ne oldu?” diye sordu Anthony.

Maddie elini saçlarında gezdirdi. “Hannah üç yaşındayken terk etmiş.”

“Yani öylece gitmiş mi? Kayıplara mı karışmış?” diye sordu.

“Bırakmış. John’a gideceğini, onu ve Hannah’yı bir daha görmek istemediğini söylemiş. John da ona eğer bunu istiyorsa bunları yazılı olarak da ifade etmesi gerektiğini söylemiş.”

“Vay canına,” dedi Tamsin.

“Öyle,” dedi Maddie.

“Bir kadının çocuğunu bırakıp gidebileceğini hiç düşünmedim,” dedi Tamsin sessizce.

Sözleri Maddie'nin boğazına bir yumru oturmasına neden oldu. Hannah onu kendinden ne kadar uzaklaştırırsa uzaklaştırsın Hannah'yı asla terk edemezdi ama Hannah'nın annesini de suçlayamazdı. Susan'ı böyle bir davranışa zorlayan neydi? Doğum sonrası depresyonu mu? lohn mu? Maddie orada durdu. John'a karşı adil değildi. Yine de acaba John, Maddie'den istediği yardımı Hannah'nın annesinden de beklemiş miydi diye merak ediyordu.

Anthony karısına döndü. "Ama onun kocasını terk etmesini anlayabiliyorsun, öyle mi?"

"Tabii ki, mesela daha önceki gün şu yardım ettiğin delikanlıya bakarken ben de bunu düşündüm. Neydi adı, Michael mı?"

"Sen onu çok yorardın. Çocuk çok genç." Anthony güldü. "Yani Hannah artık senin kızın, öyle mi?"

"Evet. Mahkeme birkaç ay önce bunu resmileştirdi. Gerçi Hannah buna pek memnun olmadı." Maddie iç çekti.

"Onu istemeyen bir annesi var, bu gerçekle yaşamak çok korkunç olmalı," dedi Tamsin.

Maddie başını salladı. Artık birbirlerinden başka kimseleri yoktu ve Maddie bu işi yürütmenin bir yolunu bulmalıydı. Söz vermişti.

Hannah odasında geziniyordu. Bir ucundan diğerine on üç adımlık mesafe vardı. Bunu biliyordu çünkü yirmi kere kontrol etmişti. Can sıkıntısı berbattı. Sırt çantasından kitabı çıkardı. Sararmış sayfaları pek ilgi çekici değildi ama öğretmenini bunun 1500'lerdeki Cornwall hakkında bilgi edinebileceği iyi bir kaynak olduğunu söylemişti. Nedense öğretmenini bunu neden öğrenmek istediğini sormamıştı bile, Hannah tarihe meraklı bir inek gibi görünüyormuş olmalıydı. Bu endişe vericiydi.

1570 yılında yazılmış bir belgeyi okumaya çalışıyordu şimdi de. Tarihi çözebilmesi uzun sürmüştü çünkü Roma rakamlarını tamamen unutmuştu. El yazısı zarifti ve kâğıt da kırısktı.

Hannah bahçede bulduğu güvercin tüyünü aldı ve onu parmaklarının arasında tutarak, böyle güzel yazı yazabilmek için gerekli olan zarif hareketleri hayal etmeye çalıştı. Yerde duran, onun el yazısını geliştirmesine hizmet eden, kargacık burgacık yazıların olduğu ödevine baktı. Acınası bir haldeydi. Hızlıydı, öfkeliydi ve okumak isteyen kişiyi önemsemiyordu. Ne kadar da doğrudu. İngilizce öğretmenin ödeviydi bu. Bu cehennem çukuruna gelmeden önce İngilizceden birazcık da olsa keyif alırdı ama buradaki ahmak tam bir inekti. Onun için hiçbir şey yeterince iyi değildi, bu yüzden Hannah daha da az çabalamaya karar vermişti. Son sınav kâğıdı kırmızı mürekkeple tamamen çizilmişti. O sürtüğe gününü gösterecekti.

Hannah tüyü bıraktı. Bunları okuyamamak çok sinir bozucuydu. Mektuba ve kâğıt yığınınına tekrar baktı. Anlamsız olsalar da çok güzellerdi.

Nihayet mutfığa sessizlik çökünce merdivenlere doğru süzüldü. İlerlerken, ay ışığının zeminde yaptığı ürkütücü desenler yüzünden odanın döndüğü hissine kapıldı. Merdivenlere doğru dönmek yerine araştırmak için yürümeye devam etti.

Maddie buraya hiç dokunmamıştı. Tarih âdeta duvarlardan dışarı sızıyor, köşelerdeki örümcek ağlarından bile sarkıyordu.

Hannah ürkütücü ışığın altındaki avluyu seyrederek bir nişteki masaya oturdu. Çekmecelerinin kulpları oymalı olan masanın üstü çatlamış deri ile kaplıydı; parmaklarında kulpların soğukluğunu hissetti. Ortadaki çekmeceyi açtı ve tozlu bir fotoğraf albümü buldu. Masanın üzerine koydu, kapağını açarken pencerelerdeki çatlaklardan bir yel esti. Ürperdi.

Hannah gri sayfaları çevirmeye başladı. Siyah ve beyaz haliyle ev farklı görünüyordu. Domuz ahırının bu fotoğraflar çekildiğinde bir çatısı vardı. Fotoğraflardaki kadınlar Maddie gibi uzun boyluydu ve bundan da akraba oldukları bir şekilde seziliyordu.

Birden nefesi kesildi, eli hareketsiz kaldı. Gözlerinin önündeki siyah ve beyaz fotoğrafta Maddie ön bahçedeki büyük bir ağacın

dibinde poz vermişti. Hannah albüme iyice yaklaştı. Bu kesinlikle Maddie'nin genç kızlık haliydi. Burnu, saçları, fotoğraftan görebildiği her şeyi aynıydı. Garip görünen tek şey giydiği gömlekti. Yetmişli yılların retro tarzındaydı.

Bu çok garipti. Maddie, Trevenen'a ilk defa bu nisan ayında geldiğini söylemişti ancak onun bariz yalanı tam karşısında Hannah'ya bakıyordu ve şimdi elinde kanıtı da vardı. Hannah albümün kapağını çarparak kapatırken Maddie yarın bununla karşılaştığında ona ne diyeceğini merak etti.

Vakit öğleyi geçmiş olmalıydı. Hannah'nın başı ağrıyordu. Her şeyden önce bir fincan çaya ve baş ağrısı için bir şeylere ihtiyacı vardı. Muhtemelen bu durumdaki tek kişi o değildi. Maddie dün gece sarhoş olmuştu. Tamsin çok komikti, Maddie'nin kadehini tekrar doldururken Hannah'ya göz kırpmıştı. Maddie'nin bugün canı çok yanacaktı, özellikle de Hannah ona neden yalan söylediğini sorduğunda. Hannah gülümsedi. Bugün mükemmel olacaktı. Yataktan bir sıçrayışta çıktı.

Hannah mutfığa girince radyoyu ayarladı. Hayat bazen iyi olabiliyordu. Pencerenin sürgüsünü açtı ve güneşe el salladı. Biraz yemek baş ağrısına iyi gelirdi. Bir kâsenin içine yumurta kırarken en sevdiği şarkı çalmaya başladı. Şarkı söylemeye ve dans etmeye başladı.

"Günaydın, Hannah. Sesin ne güzelmiş." Mark saçları dağınık halde ve daha çok yeni filizlenen çimler gibi görünen bir günlük sakalıyla kapı pervazına yaslanmıştı.

Hannah sıçradı. "Burada ne yapıyorsun?"

Mark mutfığa girdi. "Yeni uyandım."

"Yani kahvaltı için mi geldin?"

"Hayır."

Hannah tavayı masaya vurdu. En iyi günü hızla berbat bir hal alıyordu. Mark burada kalmıştı. Maddie ile beraber.

Mark gerindi. "Sandığa ne oldu?"

"Sen benim odama mı girdin?" Hannah yumurtaları kırmayı bıraktı.

"Evet, tam uyanamamıştım ve oranın tuvalet olduğunu sandım."

"Odama mı işedin?" Hannah zihninde beliren görüntülerden hoşlanmamıştı.

"Hayır. Ama duvarların rengine bayıldım," dedi.

Onun odasına izinsiz girmişti. Bu, Maddie ile yatmış olması kadar kötüydü. Gerçi Maddie hiçbir şey yapacak durumda olamazdı. Masada üç boş ve bir de yarım dolu şişe vardı. Hem tuvaleti neden onun odasında arıyordu ki? Maddie'nin odasında bir banyo vardı zaten. Hannah'nın yanındaki odada kalmış ve yanlış yöne sapmış olmalıydı.

"Cevap verecek misin?" diye sordu Mark.

"Ah, bir kaza oldu."

Mark bir kahve aldı. "Çekiçle mi?"

Hannah başını kaldırıp baktı.

"Bana anlatmak ister misin?"

Hannah dudağını ısırdı ve sonra, "Burada bekle," dedi. Koşarak yukarı çıktı, kutusunu aldı ve mutfığa geri koştu. Masanın üzerine koydu.

Mark kutuyu inceledi. "Maddie'ye söyledin mi?"

"Hayır."

"Anladım."

"Neden?" diye sordu Hannah.

"Ona pek bir şey anlatmıyorsun."

"Neden anlatayım ki?" Hannah ayaklarına baktı.

"Tabii, neden anlataşın ki?" Mark gülümsedi.

"Şimdi bana kendini beğenmişlik taslayacaksın." Hannah burnunu buruşturdu.

Mark güldü.

“Bu kadar komik olan ne?”

“Daha önce bana kimse kendini beğenmiş dememişti. Birçok, birçok şey söylediler ama bunu, asla.”

“Eh, zamanı gelmiş demek,” dedi.

“Belki de.”

“Peki. Bu tamir edilebilir mi sence?” Bunu gerçekten umuyordu. Parlak, koyu renkli ahşabı ile çok güzeldi.

“Bilmiyorum. Bu taraftaki ahşap çok zarar görmüş. Eski de.”

“Evet, bin beş yüzlerden kalma sanırım.”

Mark ona baktı. “Nereden biliyorsun?”

“İçinden çıkan belgelerden.”

“Belgeler mi?” diye sordu Mark.

“İvir zıvir şeyler,” dedi Hannah omuz silkerek. Onun bilmesine gerek yoktu.

“Bunları birine gösterdin mi?” Sandalyeye oturmak için davrandı.

“Hayır.”

“Sır olarak mı saklıyorsun?” diye sordu Mark.

“Evet. Bunları ben keşfettim. Tek bilmek istediğim, bu kutu tamir edilebilir mi?” Ayağını yere hafifçe vurdu.

“Muhtemelen. Bunu sana söyleyebilecek olan adam buradan yaklaşık bir buçuk kilometre uzakta oturuyor. İhtiyar Tom Martin. Birçok şeyden iyi anlar ama en sevdiği şey herhalde mobilya restorasyonudur.”

“Tamam. Onu arayayım mı?” diye sordu Hannah.

“Olur ya da yürüyerek gidebilirsin. Epey yaşlandı ve atölyesinden hiç çıkmaz, tabii gitmek istersen onu orada bulacağını sanıyorum.”

“Oraya nasıl gidebilirim?”

“Garaj yolundan sağa dön ve solda Martin’in Arazisi tabelasını görene kadar yolu takip et. Orası evidir. Etrafını dolanırsan evin arkasındaki atölyeyi bulursun. Seni benim gönderdiğimi söylersin.”

“Yaşlı olduğunu söyledin. Kaç yaşında? Senin gibi mi?”

“Daha yaşı,” dedi Mark kıkırdayarak. Hannah başını iki yana salladı. Onu anlamıyordu.

Kulübenin geri kalanını göremeden sazdan çatısı ortaya çıktı. Sazların alt kısmındaki karmaşık desenler Hannah’yı şaşırttı, ona kurabiyeden evleri hatırlatmıştı. Hangardan klasik müzik sesi geliyordu. Büyük kapılar sonuna kadar açıktı ve çatı girişindeki floresan ışık, tezgâha eğilmiş bir tahta parçasını okşamakta olan sıska bir adamı aydınlatıyordu.

“Merhaba?” Hannah yere yayılmış ahşap ve mobilya parçaları arasında dikkatle yürüdü. Daha önce hiç görmediği kadar mavi olan bir çift göz ona bakmaktaydı. Tüyler ürperticiydi.

“Tom Martin siz misiniz?” Hannah yüzündeki kösele gibi duran deriye baktı. Mark’tan çok daha yaşlıydı, aslında mezarından çıkmış gibi görünüyordu.

“Evet.” Keskiyi bıraktı ve elini uzattı. “Peki ya sen?”

“Ah, evet, ben Hannah Hollis.”

“Trevenen’den mi?”

“Evet. Nereden bildiniz?” diye sordu.

“Meneage küçük bir yerdir.”

“İşte bu çok doğru.” Hannah, Tamsin ve geri kalan herkesin birbirlerini tanıyormuş ve her şeyi biliyormuş gibi göründüklerini düşünerek gözlerini devirdi.

“Senin için ne yapabilirim?” Gözleri Hannah’nın elindeki nesneye yöneldi.

“Mark bunu sizin onarabileceğinizi söyledi,” dedi.

“Mark Triggs mi?” diye sordu.

Hannah başını salladı.

“Bir bakalım.” Parmakları köşedeki paramparça olmuş yere gelene kadar ağaç damarları üzerinde gezindi.

“Ne olduğunu bana söylemek ister misin?” O delici bakışları yüzünü inceliyordu. Hannah sanki okuldaymış gibi hissetti. Omuzlarını dikleştirdi ve adamın bakışlarına karşılık verdi.

“Kırıldı.”

“Bunu görebiliyorum. Nasıl?” Konuştuğu sırada gözlerini Hannah’dan hiç çekmedi.

Hannah ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Bilmen gerekiyor mu?”

“Evet, bir bakıma. Ahşabın nasıl zarar gördüğünü bilmek, onu en iyi nasıl onarabileceğim konusunda bana fikir verebilir.”

“Bunun nasıl yardımı dokunabilir anlamadım.” Derin bir nefes aldı. “Çekiç elimden kaydı.”

“Epey kuvvetlice mi?” diye sordu.

“Evet. Neye isabet edeceğini nereden bilebilirdim?” Hannah omuzlarını silkti.

“Açıkçası bilemezdin. Pekâlâ küçük hanım, sanırım yardımcı olabilirim.” Gülümsedi.

Hannah masaya oturdu. “Harika.”

“Lütfen bana penseyi uzatır mısın? Arkanda.”

“Ah, peki bu bana ne kadara mal olacak?” diye sordu.

“Bu sandık başka birine mi ait?” Hannah’dan penseyi aldı ve dikkatle kutudaki kırık ahşap parçalarını çıkardı, sonra bunları tezgâha yaydı.

“Hayır, kim bulursa onun olur türünden bir şey işte.” Tavana baktı.

“Anladım. O halde senin, değil mi?”

“Evet,” dedi ve bakışlarını indirdi. Maddie’nin olması gerektiğini biliyordu ama nedense Hannah odasındaki her şeyin ona ait olduğunu hissediyordu.

“Çok paran olduğunu zannetmiyorum.”

Hannah başıyla onayladı.

“Tamam, o zaman bana burada yardımcı olabilirsin.”

“Tamam.” Hannah her yerde bıçkı tozu ve talaş olduğunu fark etti.

“Köşede bir süpürge var.” İhtiyar Tom sandığa geri döndü. Hannah temizlikten nefret ederdi. Trevenen'daki odasını temizlemeye aldırmazdı çünkü orası onundu ama burası başkasının çöplüğüydü. Süpürgeye doğru yavaşça yürüdü. Duvarlarda eski işkence aletlerine benzeyen metal parçalar asılıydı. Bu yaşlı adam işkenceci miydi? Acaba onunla burada yalnız kalmaması mı gerekirdi?

“Oradayken su ısıtıcısını açar mısın? Seni bilmem ama ben çok susadım.” Sesi siyah beyaz filmlerdeki şu havalı adamları hatırlattı ona. Sesi ya da görünümüyle Cornwall halkına hiç benzemiyordu. Saçları olduğu zamanlar sarışın olmalıydı.

Su ısıtıcısını açtığında korkunç bir gürültü çıkardı. Süpürge tam önündeydi ve Hannah talaşları yığın haline getirmeye başlarken kadar onunla alay eder gibi bir hali vardı. Esen rüzgâr küçük hortumlar yaratıyor ve oluşturduğu toz dağlarına çarparak yerle bir olmalarına sebep oluyordu. Durum umutsuzdu. Daha küçük yığınlar oluşturmalı ve daha sonra bunları hızla çöp kutusuna atmalıydı.

Su ısıtıcısının tık sesini duyunca başını kaldırırken tezgâha çarptı.

“Hassiktir.” Ellerini kafasını vurduğu yerin üzerinde gezdirdi.

“Ne oldu? Kaçırdım.”

Hannah ona baktı. İfade­siz bir yüzü vardı ama gülüyor olduğuna dair yemin edebilirdi. Yaşlı bunak.

“Çay su ısıtıcısının arkasındaki teneke kutuda. Sürahide de biraz süt var ama yeterli değilse mutfağa gitmen gerekir.”

Hannah bir eliyle başını ovuştururken diğeriyle farası tutarak su ısıtıcısına doğru yürüdü. Şişmeye başladığını ve kanın etrafında zonklayarak toplandığını hissedebiliyordu.

Raftan iki fincan aldı. Fincanlarla takım çiçekli bir demlik gördü. Fincan tabakları da vardı ama onları kullanmayacaktı çünkü bulaşık işinin de ona kalacağını biliyordu. Bunu anlamak zor değildi. İki fincan şimdiden iki fincan ve bir demliğe çıkmıştı. Kahrolsun fincan tabakları; bir de onları yıkama zahmetine girmeyecekti.

Kutunun içinde kanca saplı, bol işlemeli gümüş bir kaşık buldu. Dokunduğunda kabartıların ve girintilerin verdiği his hoşuna gitti. Kokladı.

“Bu şey de ne?”

Tom başını kaldırdı. “Çayın türünü mü soruyorsun?”

“Evet, sanırım.”

“Lapsang souchong.”

“Evet, bence bu lapsang bok gibi,” diye sessizce mırıldandı Hannah.

“Ferahlatıcı tütsülü bir Çin çayı.”

“Yaşasın. Normal demli çaya ne oldu?” diye sordu.

“Demli çay tiryakisi misin ki?”

Hannah bir çay kaşığı yaprak koydu ve sonra demliğe su döktü. Aksi takdirde bu şeyi içemeyecekti. Yaprakların sıcak suda kıvrılarak dönmesini izledi.

“Biraz bisküvi de olacaktı.” Yaşlı adam açık kapıdan süzülen güneş ışınlarına baktı. “Sence hava dışarıda oturamayacak kadar serin midir?”

Hannah dışarı baktı. Güneş hâlâ parlıyordu, eğer korunaklı bir yeri varsa sorun olmazdı. “Hayır, uygun bence.”

“Çöp kutusunun arkasında tepsi var.”

Hannah tepsiyi çıkardı ve üzerini süsleyen gülün suratı görünce gülümsedi. İnce porselen fincanlara ve demliğe uymuyordu ama ona neydi ki – onun değildi ne de olsa. Sütü, demliği, fincanları ve bir paket bisküviyi tepsiye koydu. O daha tepsiyi kaldıramadan Tom üzerinden uzanıp iki fincan tabağı, bir süzgeç ve bir de tabak çıkardı. Sonra bisküvi paketini açıp içindekileri tabağa yerleştirdi.

Yüzsüz. Hannah dilini tuttu ve onun arkasından bahçeye çıktı. Çitlerdeki bir boşluktan geçip meyve dolu ağaçlarla dolu güzel, güneşli bir yere yürüdüler.

“Peki, Bayan Hollis, çayları koyar mısınız?”

Hannah bakışlarını incelemekte olduğu elma ağacından çekti ve adama döndü. “Şaka yapıyor olmalısın.”

“Neden latife edeyim?” Tom bir banka oturdu ve sıska bacaklarını üst üste attı. Çok rahat görünüyordu.

“Neden mi? Çay koyabileceğimi de nereden çıkardın?” Hannah adamın mavi gözlerine baktı.

“Bunun sadece herkesin belli bir yaşta öğrendiği temel bir beceri olduğu izlenimine kapılmıştım. Yanılıyor muyum?”

Narin seramiği alırken Hannah dudağını ısırıldı. Elleri beceriksizce hareket ediyordu ancak küçük süzgeci ıskalalamayı ya da aşırı doldurmamayı başardı. Bardağı uzattı ama Tom almadı.

“Hey. Çayın,” dedi Hannah.

“Hayır, benim değil.”

“Senin değil mi? Neden bahsediyorsun?” diye sordu.

“Tamamlanmış olanı benim çayım. Fincan, tabak ve kaşık ile.”

“Delirdin mi? Şekerimiz bile yok. Neden kaşığa ihtiyacın olsun ki?”

“Çayı karıştırmak için,” dedi Tom.

Hannah gözlerini kırptırdı. Bir aptal gibi elinde fincanla kalakalmıştı. Adamın çayını onun istediği gibi yaparsa kendisinin kolayca hazırlayabilirdi. Tabağı aldı ve bir fincanı onun üzerine yerleştirdi. Ortada kaşık yoktu, bir tane bulmak için atölyeye yürüdü. Sadece çay kutusunun içinde bir tane vardı: gümüş ve bol işlemeli. Ne hoş.

Tekrar dışarı, bahçeye koştu. Hayır, meyve bahçesine, İhtiyar Tom gibi düşünürse burası bir meyve bahçesi olmalıydı. Hiç çiçek yoktu, sadece meyve ağaçları vardı, bu yüzden bahçe değildi. Bir ağacın köküne ayağı takıldı ve yere düştü.

“Aceleye gerek yok, Bayan Hollis.”

“Hannah.”

Kotundaki çimleri eliyle silkeledi ve sakince masaya yürüdü. Daha önce koyduğu çay soğumuş olmalıydı. Bunu döküp yenisini koysa İhtiyar Tom acaba gücenir miydi? Hannah soğuk çaydan nefret ederdi, bu yüzden nefesini tutarak fincandakini çimlerin üzerine döktü. Şikâyet eden olmayınca yeniden çay doldurmaya koyuldu.

“Süt ister misin?” Hannah saçlarının arasından onu inceledi.

“Evet, lütfen, çok az. Lapsang çok hassas bir çaydır ve fazla süt tadını kaçırır.”

“O halde benim bol süte ihtiyacım olacak.” Dikkatle fincanı, tabağı ve kaşığı dengeleyerek çayı ikram etti.

“Teşekkür ederim, Bayan Hollis.”

“Hannah.”

Kendi çayını doldurdu, kokusu gibi tadının da kül tablası gibi olup olmadığını merak ediyordu. Elinde sadece fincanla ahşap sandalyenin arkasına yaslandı ve bir ayağını sandalyenin kolçağına attı.

“Peki, Bayan Hollis, hangi rüzgâr attı sizi Cornwall’a?”

“Bana Hannah de. Bayan Hollis yaşlı bir öğretmenmişim gibi hissettiriyor.”

“Bu bir sorun teşkil eder mi? Tanıdığım tüm –senin tabirinle– yaşlı öğretmenler çok hoş insanlardır.”

“Tabii ama sıkıcı da olduklarından eminim.”

“Hiç de değil.”

“Doğru. Belki sana öyle gelmiyordur.” Hannah cesaretini toplayıp bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu.

“Soruya dönecek olursak; sizi Cornwall’a getiren nedir?”

“Kör olasınca kötü şans,” dedi çayına somurtarak bakarken.

“Küfretmene gerek yok,” dedi.

“Küfür etmedim.”

“Ettin,” dedi.

“Ne? ‘Kör olasıca’ mı küfür dediğin?” diye sordu.

“Evet. Bir sövgüdür.”

“Hayır,” dedi.

“Evet.”

“Peki, karanlık çağlarda belki öyleydi ama artık değil.” Araziye girerken bir zaman makinesinden mi geçtim acaba diye düşündü. Yine de güzeldi. Meyve bahçesi çok güzel bir şekilde tasarlanmıştı ve masa ile sandalyelerin rengi solmuş, tatlı bir maviydi.

“Sana bunu kim söyledi?” diye sordu.

Hannah ayağa kalktı ve ne zaman içip bitirdiğinden emin olmadığı boş fincanını masaya koydu. “Bak, bu her gün kullanılan yaygın bir sözcük.”

“Evet ama bu onun anlamını değiştirir mi?” diye sordu.

“Hayır ama hiç kimse artık o anlamda kullanmıyor.”

“Kimse dediğin de kim?” diye sordu.

“Karanlık çağlarda yaşamamış olanlar demek istedim.” Buruşuk cildine bakıp yaşını tahmin etmeye çalıştı.

“Yani mesela altmış yaşın üzerindeki herkesi mi kastediyorsun?”

“Evet, bir bakıma.”

“Peki, ben de o kategoriye girdiğime göre o sözü kullanmaktan kaçınabilir misin?”

“Evet, sanırım. Seni bu kadar rahatsız ediyorsa.”

“Teşekkür ederim. Bana bir iyilik yapıp bir fincan çay daha koyabilir misin?” İhtiyar Tom tekrar arkasına yaslandı.

Maddie o gün ikinci kez gözlerini açtığı anda doğu penceresinden güneş gelmiyordu; bunun yerine yatağın ucunda bir tepsi ile ayakta duran Mark’ı gördü. Gözlerini kırıştırdı.

En son baş ucu saatine baktığında saat sabah sekizdi ve bir saat daha uyursa kendine geleceğini düşünmüştü. Tüm gün ziyan

olmuştu. Hannah ne yapıyordu acaba? Odaya gelip onu bu halde görmüş müydü? Bu ona bir daha tekrarlamaması için ders olmuştu.

Dün gecenin sonu, hayır, bu sabahın başı bulanıktan da öteydi; aslında odasına nasıl geldiğini bile hatırlamıyordu. Hatırladığı son an Tamsin ve Anthony'yle vedalaşmasıydı. O ve Mark yeniden mutfığa gitmiş ve bir iki kadeh şarap daha içmişlerdi.

“İyi akşamlar,” dedi Mark.

“O kadar geç olmadı, değil mi?”

“Neredeyse içki zamanı.” Gülümsedi.

Maddie yüzünü buruşturdu. “Ah, yapma.”

“Biraz çay ve tost iyi gelir mi?”

“Olabilir.” Maddie dirseklerinin üzerinde doğrulmaya yeltendi ancak yeniden aşağı kaydı. Üzerinde sadece külot vardı. Mark'ın gözleri büyüdü.

“Yatağın ucundaki şu tişörtü bana uzatır mısın?” diye sordu.

“Tabii.”

Yorganın altında bir süre tişörtle boğuştu.

“Üzgünüm. Dün gece pijamalarını bulamadım.”

“Ne?” Maddie birden doğruldu. “Dün gece yatarken bana yardım mı ettin?”

Gülümsedi. Maddie akşamdan kalma beynini iyileştirmekte olan kanın yüzüne akın ettiğini hissediyordu.

“Ah, Tanrım, ne yaptım?”

Gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı.

“Hayır, ne dedim?” Maddie başını ovuşturdu. Her şey hızla tepetaklak olmuştu.

Mark yatağının ucuna oturdu ve tepsiyi ona uzattı.

“Bu hoşuna gidiyor,” dedi Maddie. “Eğer kendimi kaybettiysem ve çıplak halde bahçede falan dans ettiysem lütfen bana söyleyerek bu ızdırabıma bir son ver, sonra da utancımdan boğulmama izin ver.”

Mark'ın kahkahası göğsünde bir homurtu olarak başladı ve birden patlayıverdi. Maddie de kendini tutamayıp onunla güldü.

“O kadar kötü müydü?” diyebildi.

“Kötüydü.”

“Ah, Tanrım, sana uygunsuz bir teklifte bulundum mu?” Çayından küçük bir yudum aldı.

Mark öksürdü.

“Ah, hayır. Bir şey yapmadık değil mi? Yapmadım. Hayır, yapmış olamam.” Maddie, Mark'ın gülümseyen yüzüne baktım. “Yaptık mı?”

“Hayır.”

“Ohh.”

“Benimle yatma fikri bu kadar korkutucu mu?” diye sordu Mark.

“Ah, bunu gerçekten düşünmemiştim.” Mark'a yan gözle bir bakış attı. Değil biriyle yatmak, daha randevu düşüncesini bile kabul edemiyordu. Gözlerini kapattı, barı düşündü. Gunnar ile yemeğe çıkmayı gerçekten kabul etmiş miydi?

“Her ne yaptıysam artık, davranışlarım için gerçekten özür dilerim.”

“Bilmek istiyor musun?” diye sordu Mark.

“Dürüst olmak gerekirse emin değilim.” Maddie yutkundu. Böyle davranmak için fazla yaşlıydı.

“Nasıl istersen. Sadece evin diğer tarafındaki boş odalardan birinde yattığımı bil.”

Şakaklarını ovdu. “Teklifim üzerine benden kaçtın mı?”

“Pekâlâ... Ne dersem diyeyim yanlış anlaşılacağı için sanırım buna yorum yapmayacağım.”

Maddie çay fincanının içine baktı. “Hımmm.”

“Böyle sessiz kalma.”

“Hannah bunları gördü mü?” diye sordu Maddie.

“Hayır.”

“Neyse ki.” Maddie saçlarının yüzüne düşmesine izin verdi, böylece arasından onun ifadesini okumaya çalışabilirdi. Odasında etrafına bakındı. Elbiselerinden hiç iz yoktu. Telaşı artmaya başladı. “Mark, sanırım neler olduğunu bilmem gerekiyor.”

Adam bir kaşını kaldırdı. “Madem ısrar ediyorsun.”

“Evet.”

Birden merdivenlerden Hannah’nın sesi duyuldu. “Hey, Mark. Cep telefonun çalıyor.”

“Geliyorum.” Döndü ve Maddie’nin gözlerinin içine baktı. “Hemen dönerim.” Mark yorganın üzerinden ayak bileğine uzanıp okşadı ve Maddie bir karıncalanma hissinin bacaklarından yukarı tırmandığını hissetti.

Dünya deli gibi dönmüyordu artık ve Maddie mutfak masasında oturuyordu. Bir daha asla bu kadar çok içmeyeceğine kendi kendine söz verdi. Mark’a baktı.

“Bugün Hannah nasıldı?”

“Harika.”

“Güzel. Hâlâ ona olanlar hakkında kendimi kötü hissediyorum.” Hannah’nın süren sessizliği, Maddie’nin telefonu yüzüne kapatmasından dolayı duyduğu suçluluk hissini daha da artırmıştı. Her gün daha da çoğalmıştı.

“Senin suçun değildi.”

“Ama polis yüzünden endişelenmek yerine onu dinleseydim...”

“Artık geçti ve o iyi.”

“Umarım.” Maddie parmaklarını çapraz yapıp bunu içtenlikle diledi ve Hannah’nın odaya girdiğini duyunca elini gizledi.

“Onu yataktan çıkarabildin demek...” dedi Hannah. Maddie bardağının üzerinden ona baktı.

“Galeriden telefon ettiler.” Hannah tavana baktı.

Maddie başını dikleştirdi. “Ve?”

“Şey, kafanı klozetten çıkaramadığın için telefona gelemeyeceğini söyledim.”

“Ne dedin?” Maddie ayağa fırladı, neredeyse içeceğini döküyordu. Mark lavaboya geri döndü.

“O zaman seslerden anladığım kadarıyla oradaydın.”

Maddie sandalyesine yığıldı ve başını ellerinin arasına aldı. “Teşekkürler. Dürüstlüğün için seni suçlayamam ama bana bir satış kaybettirmiş olabilirsin.”

“Dün gece deli gibi on litre kırmızı şarap içtiğin için orada olduğunu söylemedim.”

Maddie başını kaldırıp baktı. “Neyse ki.”

“On beş litre içtiğini söyledim.” Hannah ayağa kalktı ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Maddie’nin kafası karman çormandı. Hannah’nın vermiş olduğu bu zararı nasıl düzeltebilirdi? Bunun bir şaka olduğunu düşünmüş olmalarını umdu.

Hannah geri döndü ve masaya eski bir fotoğraf albümünü attı.

“Bana yalan söyledin.”

“Ne?” Maddie gözlerinin arasını ovuşturdu. Galeriyle işler sallantıda olabilirdi ve şimdi de Hannah öfke nöbetlerinden birine kapılmıştı. Bu önceki gece eğlendiği için ona verilen bir cezaydı.

“Bana Trevenen’a ilk kez bu nisan ayında geldiğini söylemiştin.”

“Evet.” Maddie kaşlarını çatı.

“Hadi oradan! İşte.” Hannah albümü açtı ve bir fotoğraf gösterdi.

Maddie yutkundu. Fotoğrafta kendisi bahçedeki büyük ağacın önünde duruyordu. Ama bu, o olamazdı.

“İşte kanıt.” Hannah parmağıyla resme vurdu.

Beynindeki tüm kan çekilmişti ve oda sallanmaya başladı.

“Derdin ne senin? Yalanın ortaya çıkınca bayılacak mısın?”

Maddie albümü kucağına aldı. Yanaklarından gözyaşları süzölmeye başlayınca Hannah geri çekildi. Mark, Maddie'ye yaklaştı ve onu kendine getirmeye çalıştı.

“Bu ben değılim.”

“Nasıl sen değılsin? Sayfaları çevir de gör, sensin işte. Genç halin. Zevksiz giysi seçimlerin olsa da.”

Maddie burnunu çekti. “Nereden buldun bunu?”

“Kitapların olduğı odadaki masada. Şimdi burada bulunduğunu hatırlıyor musun bakalım?”

“Ben daha önce buraya hiç gelmedim. Annem buradaymış.” Maddie bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyordu, bu fotoğraftaki kızın kendi annesi olduğuna şüphe yoktu.

“O senin annen değıl. Annen kısa ve şişmandı.”

“O benim manevi annem. Bu kadın ise Nancy Penventon, öz annem.”

Hannah sandalyeye çöktü. “Sen evlatlık mısın? Bana bunu hiç söylemedin.”

“Söyledim sanıyordum.”

“Hayır, söylesen hatırlardım.”

Maddie, Hannah'nın sesinde belli belirsiz bir hayal kırıklığı sezdi. “Özür dilerim.”

Hannah omuz silkti. “Annemi tanımak istemedin mi?”

“İstedim ama on altı yaşına kadar evlatlık olduğumu bilmiyordum.” Maddie, Hannah'nın sesindeki özlemi duyabiliyordu. Bunu anlayabiliyordu. Annesinin onu terk etmiş olması aklından çıkmıyor olmalıydı. Maddie harika manevi annesi sayesinde öz annesi hakkındaki soruların cevapları dışında hiçbir şeyden mahrum kalmamıştı. Maddie hayatında hiçbir zaman sevgiden yoksun bırakılmamıştı. Hannah'nın ise aklında cevapsız sorulardan çok daha fazlasının olduğundan emindi. Hannah'nın kendisini suçlayıp suçlamadığını merak etti Maddie.

“Onu aradın mı? Tanıştın mı? Nerede?”

“Kuzey Cornwall’da bir mezarlıkta. On altı yaşında beni doğururken ölmüş.”

“Vay canına, benden sadece birazcık büyükmüş.”

Maddie başını salladı.

“Daha önce onun fotoğraflarını görmüş müydün?”

“Hayır.” Maddie, Hannah’ya baktı ve yutkundüğünü gördü. Sonra onu şaşırtarak uzandı ve elini Maddie’nin koluna koydu. John öldükten sonra Hannah ona gönüllü olarak hiç dokunmamıştı. Hıçkırıklar Maddie’nin bedenini sarstı.

Hannah geri çekildi. “Ben çıkayım.”

“Kalmamı ister misin?” Ona mendil uzatmakta olan Mark’m sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Maddie başını iki yana salladı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Oda karanlıktı ve Maddie aynı fotoğrafa ne zamandır baktığından emin değildi. Arkasındaki pencere takırdayınca Maddie ilk sayfaya tekrar döndü. Üzerinde bir tulum olan uzun, zayıf Daphne bahçede bir kürekle duruyordu. Holde her gün Maddie’yi izleyen kırıksız yüzü fotoğrafından biraz daha yaşlı olmasına rağmen çok tanıdık geliyordu. Daphne bu fotoğrafta kırk beş ila elli yaşları arasında olmalıydı. Fotoğrafta tarih yoktu.

Maddie eli titreyerek devam etti. Annesi burada yaşamıştı. Bu bilginin onu neden şaşırttığından emin değildi. Belgelere göre Maddie’nin doğum yeri Plymouth idi ve o da annesinin o civarda yaşadığını varsaymıştı. Trevenen ile bağlarının olmadığını düşünmüştü ancak bu fotoğraf ona farklı bir hikâye anlatıyordu.

Maddie’nin gözleri önündeki fotoğrafta, sahilde poz vermiş olan Nancy biraz hantal ama yine de güzel görünüyordu. Siyah beyaz olmasına karşın Maddie annesinin omuzlarının üzerindeki güneş yanıklarını görebiliyordu. Fotoğrafı dikkatle kaldırdı ve çevirdi. Yıl 1970’ti. Maddie hesap yapmaya çalıştı. Bu fotoğrafta annesi ona

hamile miydi? Nancy'nin bedeninde buna dair bir belirti yoktu, gerçi kendi bedeninde de olmamıştı.

Babası kimdi? Annesini sevmiş miydi? Belki de aşk yoktu? Yavaş yavaş albümde ilerlerken Maddie annesinin her bir fotoğrafım okşadı. Nancy hepsinde gülümsüyordu. Berrak gözlerini gölgeleyen karartılar yoktu. Nancy âşık görünüyordu, peki ama kime?

Maddie evlatlık olduğunu ve annesinin öldüğünü öğrendiğinde babasını merak etmişti ancak bir sonuca ulaşamamıştı. Doğum belgesinde "baba bilinmiyor" yazıyordu. Manevi anne ve babasının elindeki tek belge buydu. Yine de dürüst olmak gerekirse bu sorular hep aklında olmasına rağmen iyi bir hayatı vardı ve sanat okulu onu çağırıyordu, bu yüzden boş vermişti. Geçmişi bilmeye gerek olmadığım, asıl geleceğin önemli olduğunu söylemişti kendi kendine.

Gelecek? Şimdi gelecekte dört gözle bekleyeceği neyi vardı ki? Dulluk ve kırgın bir ergen mi? Maddie albümü dikkatlice masaya yerleştirdi. Gerinirken tavandan geçen kirislere dokundu. Eski kurt deliklerini ve kaba yontmanın izlerini görebiliyordu. Etrafındaki her şey ona geçmişten bahsediyordu. Bir şekilde bunu başarmak zorundaydı. İleriye bakmak için bir şey gerekiyordu. Yalnız diye hayat sona erecek değildi. Belki de annesi hakkında bir şeyler öğrenmesi iyi bir şeydi ve geçmişi keşfederek, ilerlemesi mümkün olacaktı.

Trevenen'dan önce geçmişi basitti. Bunu yok mu ediyordu? Öz anne ve babası hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyerek manevi anne ve babasına ihanet mi ediyordu? Maddie şakaklarını ovuşturdu. Charles ve Grace Smith onu seviyordu. Ondan sadece inancına bağlı olmasını istemişlerdi. Maddie güldü. Bu konuda onları hayal kırıklığına uğratmıştı, bu yüzden öz anne ve babası hakkında daha çok şey keşfetmesi onları bundan daha çok incitemezdi.

"Trevenen, benim için sakladığın başka sırların var mı?" Bedenine bir ürpertinin yayıldığını hissetti. Pencereden dışarıya, ağaca

Liz Fenwick

baktı. Annesi orada bir fotoğrafçıya gülümseyerek durmuştu. Nancy en az bir yazını burada Daphne ile geçirmişti. Daphne'nin neyi oluyordu? Ve bu soruları kim cevaplayabilirdi?

✧ Yedi ✧

Maddie hâlâ annesinin fotoğrafına bakıyordu. Doyamamıştı. Bunca yılı rahatça atlatmış biri olarak şimdi durmadan onu düşünüyordu. Albümden bir fotoğraf almış, bunu eskiz defterine koymuştu bile. Şimdi bu muhteşem günde çevresindeki güzelliklerden ilham alması gerekirken Nancy'nin gebe kalması hakkındaki sorular aklından çıkmıyordu. Ne olmuştu? Babası kimdi? Neredeydi?

Ekim sonu olmasına rağmen hava ağustos ayı gibiydi. Sırt çantasına yaslanıp Nare Burnu'nu kaplayan uzun, sarı çayırlarda otlanan koyunları seyrederken güneşin sıcaklığını oldukça güçlü şekilde hissediyordu. Tenini serinletecek bir esinti bile yoktu ve aşağıdaki kayalara vuran dalgaların yumuşak sesi uykusunu getirecek kadar onu yatıştırmaya yetmişti.

“Merhaba, burada kim varmış?”

Maddie, Mark'm sesi hoşuna gittiğinden daha gözlerini bile açmadan gülümsedi.

Adamın gölgesi üzerine düştü. “Bir öpücük Uyuyan Güzel'i uyandırır mı acaba?”

Panik ve heyecan güneşin yarattığı uyuşukluk halinden onu çekip çıkarmak için mücadele verdi. Gözlerini açtı ve adamın yüzünün, kirpiklerinin uzunluğunu görebileceği kadar ona doğru yaklaşmış olduğunu gördü. Mark'ın dudaklarında bir anlığına bir gülümseme belirdi. Maddie birazcık kıpırdasa dudakları birleşecekti. Maddie ne istiyordu? Mark'ın tarzı flörtleşmektir ancak Maddie normalde böyle değildi, bu yüzden kendi davranışlarını açıklayamıyordu.

“Merhaba.” Maddie aklını başına almak için çabaladı. O sıcak gün Mark gelmeden önce bile zaten onu baştan çıkarmıştı.

Mark geri çekildi. “Ve uyandı.”

Maddie gözlerini kırıştırdı ve kendisini zorlayarak gülümsedi. “Dikkatli olmam gerektiğini unutmamalıyım. Bu tepelerde güzellik uykumu kimlerin bir öpücükle bölmeye yelteneceğini bilemeyiz.”

“Evet, seni uyandıran benim yerime şuradaki koyun Nelly de olabilirdi.”

Maddie güldü. “Hangi rüzgâr attı seni buraya?”

“Kıyı izleme istasyonu.”

Maddie başını bir yana eğdi.

“Yola yeni elektrik direği dikimi yüzünden telefonları bozulmuş ve unutulmuş öğle yemeğini alma işi de bana düştü.”

“Yine birilerini mi kurtarıyorsun?”

“Beni bilirsin.”

“Evet.” Yine de Maddie onu henüz çözememişti.

“Hemen dönerim. Teslimatı yaptıktan sonra.” Uzun adımlarla uzaklaştı.

Maddie onun kulübeye gidişini izlerken içinde ani bir arzu dalgasının yükseliyor olmasına şaşırdı. Bunun için kendini suçlamazdı, zaten son zamanlarda her şey için kendine yükleniyordu. Kucağındaki Falmouth Koyu’nun eskizi ile manzarayı karşılaştırdı. Kırmızı gövdeli bir tanker demir atmıştı ve renklerdeki kontrast neredeyse gözlerinin yaşarmasına neden olmuştu. İlk denemesi acınacak haldeydi.

Pastel boyalarını ve temiz bir kâğıt çıkardı. Parmakları birkaç dakika hızla hareket etti, şekil ve renkler dışında hiçbir düşünce yoktu aklında. Ne büyük mutluluktan bu. Tam bir boşalım.

Mark başında durmuş yaptığı resmi inceliyordu. “Bu çok hızlı oldu.”

Maddie başını kaldırıp baktı. Döndüğünü fark etmemişti. Bu kaçış anları o günlerde çok nadir oluyordu.

“Bazen olabiliyor.”

Kâğıdı bıraktı ve defteri aldı. Bir kara kalemle Mark’ın yüzünün ana hatlarını çizdi. Ağzına geldiğinde hareketleri yavaşladı. Başparmağını kullanarak dudağının altındaki gölgeyi yaydı ve burada biraz oyalandı. Durdu ve Mark’a baktı. Delici bakışları vardı. Maddie yutkundu.

Çizmek bu defa onu dünyadan koparmak yerine dünyaya döndürmeye zorlamıştı. Maddie elini ağzını götürdü. Mark’ın gözleri onu izliyordu, ardından adamın yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Kara kalem kâğıt üzerinde çok daha iyi duruyor ama sana da yakıştığını söyleyebilirim.”

Maddie güldü. Parmakları siyah toz içindeydi ve ağzının da aynı durumda olduğunu biliyordu.

Mark fotoğrafı aldı. “Çok güzel bir kadın. Tıpkı senin gibi.”

Maddie güldü ve bacaklarını kımıldatarak daha rahat bir pozisyona geçti. “Teşekkür ederim.”

“Sonunda sende onun bir fotoğrafının olması iyi, değil mi?”

Maddie evet diyecekti ki durdu. “Bilmiyorum.” Denize baktı. Yelkenli bir tekne hafif rüzgârda yavaş yavaş ilerliyordu, denizciler için şüphesiz sinir bozucu bir durumdu ancak en azından ilerliyorlardı. “Fotoğraflar harika ama...” Maddie devam etmek için kendisini zorladı. “Sadece hiçbir şey bilmesem daha mı iyi olurdu diye düşünmeden edemiyorum.” Kuru bir kahkaha attı. “Bu kulağa korkunç geliyor, değil mi?”

“Hayır, gerçekten gelmiyor. Anlıyorum. Bazı şeyler öylece bırakılsa daha iyidir çünkü cevapları bilmek hiçbir şeyi değiştirmmez.”

“Doğru.” Maddie durdu. “Arabayla mı geldin?”

Mark başını salladı.

“Seninle dönebilir miyim?”

“Elbette.” Gülümsedi.

“Mutlu görünüyorsun.” Tamsin, Hannah’ya gülümsedi.

“Hınnım.” Hannah boynundaki kalp biçimindeki kolye ucuyla oynadı.

“Burada hayat o kadar da kötü değil, değil mi?”

“Yorum yok.”

“Bu mutluluk yakında gelecek olan malum kişi ile ilgili olabilir mi?”

Hannah ellerine baktı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Tabii. Ne kadar da aptalım. Matematik sınavına çalıştığın için kendinden geçmiş görünüyorsun.” Tamsin ciddi yüz ifadesini korudu ve Hannah kahkahalara boğuldu.

“Kesinlikle.” Hannah kitaplarını aldı ve Tamsin’in arka kapısından çıktı. Will’i tekrar göreceği için neden bu kadar heyecanlı olduğunu bilmiyordu. Aslında aralarında bir şey yoktu ama saatleri saydığını kendine itiraf etmek zorundaydı. Cuma günü gelecekti ve cumartesi akşamı da yelken kulübünde bir eğlence olacaktı. Will ona doğrudan değil de Tamsin’in çocukları aracılığıyla sormuştu. Zaten Hannah da gitmeyi düşünüyordu. Başka yapacak bir şeyi yoktu.

İnternetle bile kafasını dağıtamıyordu. Maddie interneti bağlatmamıştı ve suçu eve, özellikle de evin elektrik tesisatına atmıştı. Hannah dünyanın geri kalanıyla iletişim kurmak için sadece okuldaki bilgisayarları kullanabiliyordu. Burada ise lanet olası karanlık çağlarda yaşıyordu.

Sırt çantasını çitlere dayayıp telefonunu çıkardı ve Abi’nin mesajını tekrar okudu.

Dün gece Andrew ile öpüştük. Muhteşemdi. Onu beğeniyordun biliyorum ama burada değilsin. Umarım benden nefret etmiyorsundur. x

Hannah alt dudağını çiğnedi. Nasıl hissediyordu? Cevap yazmak için tuşlara bastı.

Senden nefret etmiyorum. Sadece dışlanmış hissettim, üçlü takılmak ilgimi çektiğinden değil. Ne zaman ziyarete geleceksin? x

Gönder düğmesine basmadan önce manzarayı izlemek için duraksadı. Arazideki kıvrımı görebilecek kadar yüksek bir noktadaydı. Araziye tarlalar âdeta serpiştirilmişti ve denizin şaşırtıcı manzarası da oradaydı. Onu ne zaman görse içinde bir şey sanki hopluyordu. Bunun umulmadık bir güzellik olduğunu düşünüyordu. Doğa ile insanın garip kombinasyonu: düzenli sınırları olan tarlalar, ağaç kümeleri ve deniz. Su bugün o kadar berraktı ki mesafeye rağmen sanki uzansa dokunabilirmiş gibi hissetti.

Fulham civarında dolaşırken hiç bu kadar güzel bir şey görmediğini itiraf etmek ona tuhaf geldi. Thames güzeldi ama insanın nefesini kesmezdi çünkü kirliydi. Kendi düşüncelerine güldü, her ne kadar Londra'yı özlüyor olsa da burası güzellikte onu geçiyordu. Ama tek üstün olduğu şey de buydu.

Gönder düğmesine bastı, çantasını aldı ve eve yürümeye koyuldu, sonra durdu. Ev. Trevenen evi miydi? Hayır. Evi değildi ama bu da bir evi olmadığı anlamına gelirdi. Şu an yaşadığı yerdi Trevenen. Yağmurdan koruyan bir yerdi işte, hepsi bu. Hayır, bu hiç adil değildi. Trevenen bayağı ilginçti; eve karşı bu kadar acımasız olmamalıydı. Bu zevkten Hannah'yı oraya sürüklemiş olan Maddie yüzünden mahrum kalıyordu. Evet, her şeyin sorumlusu Maddie'ydi, Abi'nin Andrew ile öpüşmesi de dâhil.

Maddie yatağının üzerine iki tane etek attı. Ne giyeceğini de Gunnar'ın yemek teklifini neden kabul ettiğini de bilmiyordu. Hayır, bu doğru değildi. Çok yakışıklıydı ve bunun yeterli bir neden olduğundan emindi ama çok uzun zamandır kimseyle çıkmamıştı. Büyütmeye gerek yoktu. Sadece bir akşam yemeğine çıkacaklardı. Basit bir akşam yemeği. Yemek yemeyi ve havadan sudan konuşmayı biliyordu. Tek gereken de buydu.

Maddie suyu açtı ve John'un ona vermiş olduğu banyo yağından son kalanları döktü. Bir şekilde bunu onaylayacağını hissetti. John ondan sadece üç şey istemişti. İlk Hannah'ya bakmasıydı ve şu anda bu konuda çok iyi değildi. İkincisi hayata sıkı sıkı sarılmaya devam etmesiydi. Bu konuda da çok iyi olamamıştı. Aslında son isteği dışındakilerde tam bir başarısızlık örneğiydi. Ama sonuncusunu yapmıştı.

Suya girdikten sonra etrafında uçuşan gardenya kokusu hoşuna gitti. Gözyaşları yanaklarından kontrolsüzce süzüldü. Kolunu okşayarak son sevişmelerini hatırladı. Eğer bu kadar üzücü olmasaydı aslında çok gülünç olurdu. John zayıftı, çok güçsüzdü ancak yine de sevişmişlerdi. Gülmüş ve ağlamışlardı. Sanki her gözeneğine aşkı işlemek istercesine Maddie'nin tenini okşamıştı. Daha sonra hızla kötüye gitmişti. Sadece bir yıl önceydi.

John onu bu kadar severken nasıl terk edebilmişti, Maddie hâlâ anlamıyordu. Ondan bunu nasıl isteyebilmişti? Maddie'nin kafası allak bullak olmuştu. Maddie'nin neye, nasıl inandığını çok iyi biliyor olmasına karşın asla yapmayacağına yemin ettiği tek şeyi yapmasını istemişti ondan. Affetmesi imkânsızdı.

Lif cildini eski derilerden kurtararak kazıyordu. Keşke acı verici hatıralardan kurtulmak da böyle kolay olsaydı.

Sufle ağzında eridi. Maddie şefin yengeç, limon ve peyniri böyle mükemmel bir şekilde nasıl karıştırmış olduğunu öğrenmek isterdi.

"Başlangıçlar hoşuna gitti bakıyorum." Gunnar gülümsedi.

"Hem de çok. Hem çok hafif hem çok leziz. Tadına bakmak ister misin?"

"Çok iyi olur." Gunnar, Maddie'ye çatalını uzattı.

Maddie çatalı doldururken bu gece için neden böyle endişelendiğini merak etti. Gunnar'ın neredeyse eski moda olan görgü anlayışı akşamın kolay başlamasına neden olmuştu. Maddie'den çatalı aldı ve gülümsedi. Gözleri parladı. Böylesine soğuk bir mavi-

nin nasıl böylesine sıcak bakabildiğinden emin değildi. Maddie'nin midesi hoş bir şekilde kasıldı.

Başını masadan kaldırdığında Mark'ın yanında başka bir kadınla restorana girdiğini gördü. Gülümsedi. Sadece tek bir kadınla birlikte olmanın nasıl olduğunu biliyor muydu acaba? Nedense bundan şüpheliydi ve bu durumun Mark'ı üzüp üzmediğini merak etti.

Elinde hissettiği Gunnar'ın parmakları onu yeniden sohbete döndürdü. Parmakları yumuşaktı ve solgun tenini okşuyordu. Bu his hoşuna gitmişti, adama baktı.

“Bana resimlerinden bahset,” dedi.

“Eskizlerden başka bir şey yapmadığımdan mı bahsedeyim?”
Güldü.

“Bunun yapmak istediğin şey olduğunu ne zaman anladın?”

“Basit.” Gülümsedi. “Her zaman biliyordum. Annem durmadan çizdiğimi, resim yaptığımı, boyadığımı söylerdi.”

“Hiç başka bir şey yapmayı düşündün mü?”

“Hayır.”

Garson ana yemekle geldi. İkisi de kereviz püresi yatağında levrek fileto istemişti.

“Buranın yemeklerini seviyorum.” Gunnar duraksadı. “Yerel malzemeler kullanıyorlar, böylece insan çevresindekileri tatma fırsatı buluyor.”

Maddie gözlerini kırıştırdı. Ne demek istediğini anladığını sanıyordu. “Evet.”

“Bu balık muhtemelen Manacles civarındaki kıyılarda yakalanmıştır.”

“Manacles mı?”

“Sahilin hemen ilerisindeki tehlikeli bir resif. Birçok geminin batmasına neden olmuştur.”

Maddie'nin gözleri büyüdü.

“Evet, eğer St Keverne Kilisesi’ni ziyaret edersen bir çoğunun ismini görebilirsin. Üzücü bir durum ama bu resif balık avlamak için oldukça iyi bir yerdir. Birkaç hafta önce oradaydım.”

Maddie başını salladı. Batık gemiler aklına Hannah’nın koyda mahsur kalışını getirdi.

“Canını sıkın bir şey mi var?”

Gözlerini kırıştırdı. Bu akşamı da mahvedecek olan daha fazla suçluluk duygusu istemiyordu.

“Sadece puding için yerim var mı diye düşünüyordum.”

“Paylaşabiliriz.”

“Evet.” Maddie, Manacles’taki balık avı hakkında bir şeyler daha anlatmakta olan Gunnar’ı incelese de aklından boğulan insanların görüntülerini atamıyordu.

“Yorgunsun sanıyorum,” dedi Gunnar.

“Ah, çok da iyi bir izlenim olmasa gerek.”

“Hayır, katiyen. Çıkalım mı?”

Maddie başını salladı.

Gunnar hesabı ödedi ve Maddie’nin bölüşmek istemesini duymadı bile. Maddie onun Viking görünümünden hoşlansa da aynı zamanda parlak zırhlı bir şövalye de olabilirdi. Gunnar ceke-tini giymesi için tutarken Maddie, Mark’la göz göze geldi. Sonra Gunnar’a döndü ve “Teşekkür ederim,” dedi. Kapıya doğru yürürken de Mark’a el salladı.

Mark ayağa kalktı. “Maddie, seni burada görmek ne güzel.”

“Harika bir yemek yedik. Size de afiyet olsun.” Maddie masaya dönerek başıyla selamladı.

“Natalie ile tanışmış mıydın?” diye sordu Mark.

“Hayır.” Maddie gülümsedi ve narin yapılı sarışın kadına elini uzattı.

“Merhaba,” dedi Natalie.

“Mark, Gunnar ile tanışmış mıydın? Manaccan’da yaşıyor.”

“Merhaba, Mark.”

Mark ile Gunnar’ı karşılaştırdı ve Viking’in daha uzun olduğunu ancak Mark kadar geniş omuzlu olmadığını fark etti.

“Hannah nasıl?” diye sordu Mark.

“İyi.” Gülümsedi. Garsonun yaklaştığını görünce çekildi. “Yemeğiniz de geliyor. Afiyet olsun.” Maddie, Mark ve Natalie’ye belli belirsiz gülümsedi ve daha sonra eli Gunnar’ın belinde kapıya doğru yöneldi. Bir erkeğe dokunmanın nasıl hissettirdiğini unutmuştu. Etleri nasıl da sert olurdu. Gunnar’a sadece dokununca bile, özel bir temas olmasa da anıları yeniden canlandı. Arabaya doğru yürürlerken soğuk hava ısınmış yanaklarına çarptı.

“Yemek için teşekkür ederim.”

“Benim için bir zevkti.” Arabanın kapısını açtı. Babası öldükten sonra kimse Maddie için bunu yapmamıştı. Babasının her zaman yaptığı küçük, centilmence bir davranıştı. Neyse ki hava kararmıştı ve Gunnar onu görmemişti. Boğazına bir yumru oturmuştu, yutkundu. Babası öleli çok uzun zaman olmuştu. Bu davranış onu neden şimdi bu kadar duygusallaştırmıştı? Büyük yağmur damlaları cama vurmaya başladı. Gunnar yola odaklanmıştı, Maddie ise duygularını kontrol altına almayı başardı. Güzel bir akşam geçirmişti ve tek düşünmesi gereken buydu.

“Maddie, evinin yolunu tarif edebilir misin lütfen?”

“Tabii.” Aksanlı İngilizcesi çok tatlıydı.

Trevenen uyarı olmaksızın ortaya çıkıverdi. Evdeydi. Kapının üzerindeki ışık dışında karanlığa gömülüydü. Hannah o gün Tamsin’in tayfasıyla dışarı çıkacağını söylemek dışında onunla neredeyse hiç konuşmamıştı. Saatine baktı; ondu. Hâlâ erkendi.

Arabayı durdu. Maddie şimdi ne yapmalıydı? Onu içeri davet etmeli miydi? Çok ileri gitmiş olur muydu?

Gunnar arabanın kapısını açarken adama döndü. “Kahve içmek ister misin?”

“Çok isterim ama sabah, daha doğrusu saat beşte birkaç balıkçıyla görüşeceğim.”

“Ah.” Maddie eve gitmek için döndü.

“Maddie, inan bana, kahve çok iyi olurdu ama sabahın o kadar erken saati çok çabuk geliyor.”

“Doğru.”

Kapıya geldiğinde Maddie döndü. Yağmur azalmıştı ancak yine de hâlâ yüzünden süzülen damlaları hissediyordu.

“Bu akşam için tekrar teşekkür ederim.” Adamın yanağını öpmek için parmak uçlarında yükseldi. Kirli sakalına bir anlık dokunuşuyla dudakları tatlılıkla sızladı. Maddie duraksadı, uzaklaşamadı, yakınlığı hoşuna gitmişti. Gunnar başını çevirip de dudakları dudaklarına dokununca kıpırdamadı, kıpırdayamadı.

“Haftaya, ertesi sabah ilk işimin bir balıkçıyla buluşmak olmayacağı bir akşam tekrar yemek yiyelim,” dedi Gunnar kulağına.

“Evet, iyi olur.”

“Salı nasıl?” diye sordu.

“Olur sanırım.”

“Bir aksilik olursa ara beni.”

Maddie kapının önünde durdu ve arabaya binişini izledi. Garaj yolundan çıktıktan sonra parmakları dudağına uzandı. Masum bir öpücük onu nasıl böyle titretebilmişti? Bu saçmalıklar için çok yaşlıydı. Yine de kapattığı kapıya yaslanıp Viking tarafından tam anlamıyla öpülmenin nasıl bir his olduğunu merak etti. Belki bunu sah günü öğrenmiş olurdu.

“Merhaba.” Maddie ahırın kapısından bir başın uzandığını gördü.

“Merhaba.” Fırçasını bıraktı ve tombul bir kadın içeri girdi.

“Ne güzel bir gökyüzü çizmişsin öyle.” Kadın tuvali işaret etti.

Maddie burnunu buruşturdu. Tüm sabahını Nare Burnu'nda geçirdiği o gün çizdiği eskizi tuvale bir şekilde, herhangi bir şekilde aktarmaya çalışarak harcamıştı ancak her şey yavan geliyordu gözüne.

“Ben Helen Williams ve Daphne hakkındaki mesajını aldım.”

Maddie zorlukla, “Evet,” diyebildi.

“Biliyor musun, ona ve yeğenine çok benziyorsun.” Helen onu baştan aşağı süzdü.

Maddie'nin gözleri büyüdü. “Yeğeni mi?”

“Nancy,” dedi Helen.

“Onu tanıyor muydun?” diye sordu Maddie.

“Evet, biraz. Aynı yaştaydık. Yazlarını Daphne ile geçirirdi.”

Maddie buna inanamıyordu: önce fotoğraflar ve şimdi de anesini tanıyan biri. Helen detayları inceleyerek stüdyoda etrafına bakındı. Maddie onun burayı geçmişten hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

“Nancy'nin anne babasını tanır mıydın?” diye sordu Maddie.

“Babası Diggory, Daphne'nin kardeşiymi ve burada büyüdü, şansım denemek için büyük şehre gitti. Londralı bir kadınla evlendi. Hiç ziyarete gelmediler. Ancak her yıl kızını gönderirdi.” Helen iç çekti. “Daphne için ne büyük bir acıydı.”

“Ne oldu ki?” Maddie hikâyeyi takip etmeye çalışıyordu.

“Nancy'yi kaybetmesi ve sonra da kardeşiyle arasının bozulması.”

Maddie başını iki yana salladı. “Anlamadım.”

“Diggory biricik kızının çöküşünden Daphne'yi sorumlu tuttu. Sanırım o ve Daphne'nin bir daha hiç konuşmamış olması anlaşılır bir durum.”

“Çöküşü derken?”

“Sen Nancy'nin yaz aşkının meyvesisin, değil mi?”

Maddie başını salladı, kalbi deli gibi çarpıyordu.

“Nancy'nin günahı duyulmuştu. Her nasılsa böyle haberler çabuk yayılır.” Helen küçük bir kahkaha attı.

“Babamın kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu Maddie.

“Keşke bilsem. Nancy çok güzeldi, senin gibi.” Gülümsedi. “Bütün erkekler onun peşindeydi ama onun özellikle birine karşılık verdiğini hatırlamıyorum.” Duraksadı ve derin bir nefes aldı. “Tabii, Petroc ile çok zaman geçirmesi dışında.”

“Petroc?” Maddie’nin ağzı kurumuştı.

“Petroc Trevillion.”

“Onu tanıyor musun?” Maddie kendisini yavaş nefes almak için zorladı.

“Ah, onu çok iyi tanıyordum. Onun kâhyasıydım.”

“Kâhyasıydım derken?”

“Bu yaz öldü.”

“Üzgünüm.”

Helen başını salladı.

“Babam olabilir mi?”

Helen gözünü ayırmadan baktı bir süre. “Sanırım mümkün.”

Maddie iç çekti. “Artık bir önemi yok. Bunu öğrenmek için çok geç.”

“Petroc’u kendimi bildim bileli tanırdım.” Helen şövaledeki resme doğru yürüdü. “Acaba, ben de merak ediyorum.”

“Hiçbir şey söylemedi mi?”

“Hayır ama çok da bahsedebileceği türden bir konu değildi.” Helen, Maddie’ye gülümsedi. “Öyleyse Tristan’ın kız kardeşisin demektir.”

“Tristan mı?” Maddie barda tanıştığı adamı düşündü. Onun gibi uzun boylu ve esmerdi.

“Petroc’un oğlu. Sanırım ondan DNA örneği isteyebilirsiniz. Bu sorunu yanıtlayabilir.”

Maddie dudağını çiğnedi. “Başka biri var mıydı?” Durakladı. “Bir kere tanıştığım bir adamdan DNA örneği istemeden önce Petroc’un babam olma ihtimalinin ne kadar olduğunu bilmek isterim.”

“Bunu düşüneneğim, birkaç kişiyi arayıp neler hatırladıklarını soracağım.”

“Teşekkürler, Helen.” Maddie, kadın stüdyoda resimlerine ve etrafa saçılmış eskizlerine bakarak gezinirken onu izledi. Bu yeri daha davetkâr hale getirmek için gerçekten bir şeyler yapması gerekiyordu.

“Daphne tüm bunlara nasıl dayandı?” diye sordu Maddie.

“Zor oldu. Nancy’yi kendi kızı gibi seviyordu. Annen öldüğünde çok üzüldüğünü sanıyorum.” Helen elini Maddie’nin koluna koydu. “Bunların hiçbirini bilmiyordun, değil mi?”

“Hayır,” dedi Maddie.

“Eski evde yeniden bir ailenin yaşadığını görmek güzel. Tam da ihtiyacı olan şeydi bu. Çok güzel bir ev. Aslında Penventonlar yıllar içinde çok inişler ve çıkışlar yaşadı. Ama şu an burada olmanın harika olduğunu düşünüyorum.” Helen, Maddie’nin eski Northumbria sahili tablolarından birinin önünde durdu. Her zaman çok sevilen bir resim olmuştu ancak Helen’in yüzündeki ifadeden onun zevkine hitap etmediği belliydi. Maddie bunca yılın ardından o soruyu sormamanın daha iyi olduğunu biliyordu. Zamanla vurdumduymaz olmayı başarmış olsa da birisi beğenmediğini ya da hayal kırıklığını dile getirdiğinde bu hâlâ canını yakıyordu.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordu Helen.

Maddie başını salladı. “Penventonlar hakkında çok şey biliyor musun?”

“Ah, hayır, sadece uzun zamandır bu bölgede yaşadıklarını ve tüm aileler gibi kendilerince sorunları olduğunu. Eğer Daphne hakkında daha fazla şey bilmek istiyorsan Keziah Bates onu çok iyi tanırdı. St Martin’de yaşıyor. Şimdi gitmeliyim. Eğer bir şey bulursam sana haber veririm.”

“Teşekkürler.” Maddie ona el salladı ve ardından fırçasını aldı. Kendisinin de şüphesiz Penventonların aile sorunlarının bir parçası olduğunu biliyordu. Bilmediği şey ise buraya gelmesinin

annesinin kısa yaşamını açığa çıkaracak olmasıydı. Sonra zavallı Daphne'nin Nancy'nin hatası yüzünden suçlanması da vardı. Her şey yanlış görünüyordu.

✧ Sekiz ✧

Kovaya *tink tink* diye vuran yağmurun sesi çalışmakta olan Maddie'nin dikkatini dağıtmıştı. Elleri ve ayakları donmuştu. Ekim ayı bu kadar soğuk olmamalıydı ama hava durumuna göre havanın mevsim normallerine dönmesi üç günü bulacaktı.

Ahır stüdyoya dönüştürmek ağustos ayının son günlerinde iyi bir fikir gibi görünmüştü ama şimdi kuzey rüzgârı uğuldarken ahır yenilemek için acilen para bulmak zorundaydı. Fakat önce evin ısıtma sistemi ve elektrik tesisatıyla ilgilenmek gerekiyordu. Para. Odaklan. Lanet olası resmi bitir.

Başlangıçta iyi gidiyordu ancak söz verdiği tarihten bir hafta önce yaratıcılığını kaybetmişti. Neredeyse tadını alabileceği kadar yoğun renkleriyle ve tüm berraklığıyla Nare Burnu'nu resmettiği o parlak günler şimdi çok uzak geliyordu. Ortaya çıkan taslakları çok canlıydı ancak resimleri artık çamur gibi görünüyordu. Tutkusu neredeydi? Taslaktan tuvale aktarım aşamasında bunu nasıl oluyor da kaybediyordu?

Fırçayı terebentin kabına koyup yanlış araç kullanıp kullanmadığını merak etti. Belki de akrilik boya yağlı boyadan daha çok işe yarayacaktı. Eskizlerine göz gezdirirken boynunu ovdu, bir şey arıyordu. Durum çok umutsuz bir hal almıştı, ona yeniden ilham verecek bir şeylere ihtiyacı vardı, dua dışında herhangi bir şeye. Yeniden Tanrı'da teselli aramak istemiyordu.

"Maddie?" Tamsin kapının önünde durmuş şemsiyesini sallıyordu.

“Bu berbat havada seni buraya getiren de ne?”

“Kahve ve sohbet ihtiyacı.”

Tamsin resmini incelerken Maddie onu izledi.

“İlginç.”

“Tercümesi: korkunç çamur çukuru.” Kendi bildiğinin onaylanması için Tamsin’in sözlerine ihtiyacı yoktu. Kafasının içinde ne varsa resme o yansiyordu.

“Şey, aslında ben öyle söylemeyecektim...” Tamsin gülümsedi.

“Harika. Sen kahve yap, ben de biraz toparlanayım.”

“Elbette.” Tamsin aceleyle çıktı.

Maddie kırmızı tüpü açtı ve hepsini tuvalin üzerine fışkırttı. Geri çekildi, ellerini sildi ve kapıdan çıkıp gitti. Dışarı çıkar çıkmaz yatay yağmakta olan yağmur yüzüne çarptı ve günler süren bu yağmurun insanın beynine sızıp onu alaşağı edebileceğini kabullendi.

“Dökül bakalım,” dedi Tamsin, Maddie geldiğinde.

“Buzlarım çözülünce.” Maddie ellerini ovuşturdu.

“O kadar da soğuk değil.”

“Hava nemli ve ahır da rüzgârın uğuldadığı ve yağmurun sızdığı bir kevgirin içinde çalışmak gibi.” Maddie’nin eklemleri ağrıyordu ve burnunun da kızarmış olduğundan emindi. Kuzinenin sıcaklığı pek işe yaramıyor gibiydi.

“Ev çok büyük. Bahara kadar burada çalışamaz mısınız?”

“Hayır. Öncelikle evin durumu daha iyi değil, ikincisi de büyük tualler için yeterince büyük bir oda yok.”

“Peki ya birinden bir yer kiralamaya ne dersin?”

“Olabilir ama ben burada çalışmak istiyorum.” Bunu açıklayamıyordu ancak Trevenen’i bırakmak istemiyordu. Burası onu sarıp sarmalamıştı. Maddie bir sandalyeye oturdu. Ne yapacaktı? Resim yapamıyordu. Tam bir felaketti. Otuz sekiz yaş, başka bir şey için yeniden eğitim almak için biraz geçti.

“Tamam, bugün iyi bir fikir çıkmayacağı hissine kapıldım.” Tamsin önüne dumanı tüten bir fincan koydu. Maddie gülümsedi ve elleriyle fincanı sardı.

“Bana neler olduğunu anlatacak mısın? Hannah ile bir sorun mu var?”

“Onunla her zaman sorunluyuz zaten.”

“Doğru ama normalde olduğundan daha mı kötü?” diye sordu Tamsin.

“Hayır.”

“O zaman bu büyük bir lütuf.”

Maddie başını salladı, dönerek yükselen buharı yok olana kadar izledi. “Senin oğlanlar nasıl?”

“Konuyu değiştiriyor musun? Hımmmm. Her zamanki gibi iyi ve pisler. Peki, o zaman sorun ne? Ahırdaki soğuktan daha çok canını sıkan bir şeyler var. Birkaç resmini gördüm ama hiçbiri şu an üzerinde çalıştığın kadar karanlık değildi. Anlat bakalım.”

“İsterdim ama beni rahatsız edenin ne olduğundan emin değilim.” Ama aslında biliyordu. Sadece kafasının etrafında dönüp duran şeyi kelimelere dökemiyordu. Her gece uyuyamadan yatıyordu, işkence gibiydi, sonra nihayet uykusu geldiğinde rüyaları John’un buruş buruş bedeninin görüntüleriyle kâbusa dönüyordu. Her gece biraz daha değişiyordu. Her gece daha da kötüleşiyordu. Her sabah eksik bir şey yapmış olma ihtimali onu uyandırdıktan sonra bitkin bir halde yataktan çıkıyordu.

“Maddie, benimle misin?”

Kendisini zorlayarak beynine kazınmış görüntüleri aklından çıkardı.

“Belki de yine güzel bir içmemiz lazımdır,” diye önerdi Tamsin.

“Aman Tanrım, hayır. O geceden sonra ancak kendime geliyorum.”

Tamsin bir sandalye çekerken güldü. “Sorun para mı? İnsanın moralini bir anda çökertebilir.”

Maddie başını salladı. Para kaygısı da vardı tabii. Bu ayki hesap özeti artık işe ara veremeyeceği konusunda uyarı veriyordu. Yakın zamanda ilham gelmezse bir iş bulmak zorunda kalacaktı, artık ne iş olursa.

“Daphne sana evin yanında hiç para bırakmadı mı?”

“Vergiler ödendikten sonra bir şey kalmadı.”

Tamsin başını salladı. “Buraya kapandın kaldın. Daha fazla dışarı çıkmalısın.”

“Yapacak çok iş var.”

Tamsin gözlerini kırpıştırırken Maddie neredeyse beyninden yükselen dumanları görebiliyordu. Kendini hazırladı.

“Şu şövale üzerindeki şeyden memnun olup olmadığından emin değilim ancak zamanını kim olduğun hakkında daha fazla şey öğrenmek için harcarsan boşa gitmemiş olur.” Tamsin gözlerini Maddie’den hiç ayırmadan bir yudum kahve içti.

“Deniyorum ama bu zor bir iş.”

Maddie’nin aklını kurcalayan çok soru vardı. Nancy doğum yaparken yalnız mıydı? Anne babası onu evlatlıktan ret mi etmişti? Neden bebeği doğurmayı seçmişti?

Tamsin uzanıp elini Maddie’nin koluna koydu. “Seni evlatlık alan anne baban nasıl insanlardı?”

Maddie, Tamsin’in tam da çapraz sorgulama modunda olduğunu sezdi.

“Yaşlı, tatlı ve koyu dindarlardı, hiç çocukları olmadığı için benim dualarının cevabı olduğumu düşünürlerdi.”

“Dindar mıydılar? Ne kadar? Propagandacı tiplerden mi?”

“Hayır, dindar Katoliklerdi.” Boş odada anne babasına ait olan ve atmaya elinin gitmediği kitapların, haçların ve diğer kişisel eşyalarının olduğu üç koli vardı. Onlardan geriye çok az şey kalmış olduğundan bu eşyaları saklıyordu.

“Peki sen?”

“Artık değilim.” Maddie kuru bir kahkaha attı ve boğazının kasıldığı hissetti. İnancını bırakmak insanın canını acıtmamalıydı ama acıtıyordu. Döndü ve pencereden dışarı baktı.

“Sanat okulu mu dindarlığını senden aldı?”

Maddie yutkundu. Küçük bir yalanın ne önemi vardı? “Evet,” dedi.

Tamsin kıkırdadı.

Hannah sallana sallana mutfağa girdi ve çantasını masanın üzerine attı. “Hava bok gibi. Cornwall’un sıcak olacağını sanmıştım.”

“Merhaba.” Tamsin gülümsedi.

“Merhaba, Tamsin.”

“Cornwall sıcaktır. Palmiyeleri görmedin mi?” diye sordu Tamsin.

“Lanet palmiyeler yağmurda ıslanırken harika görünüyor.”

“Okulda günün güzel geçti mi?” diye sordu Tamsin.

“Sence?” Hannah bir bisküvi aldı ve odadan çıktı.

“İnsanın hayatına neşe katıyor. Neden yorgun olduğuna şüphe yok, Maddie. Ben de benimkiler eve varıp ortalığı yıkmadan çıkayım.” Tamsin, Maddie’ye içtenlikle gülümsedi ve gitti.

Maddie gözlerini kapattı. John’un ölümü çok hızlı olmuştu, her ne kadar Maddie onu yaşatmaya çalışmış olsa da o öylece gitmişti. Verdiği sözleri yerine getirmesi ve tek başına yasını tutması için onu bırakıp gitmişti.

Yarıyıl tatiliydi ve Hannah şimdiden sıkılmıştı. Maddie, Londra’ya seyahat etmekten bahsetmişti ancak her ne sebeptense bu plan suya düşmüştü. Hannah ahırda Maddie’nin üzerinde çalışmakta olduğu resme bakmış ve bunun daha önceki eserlerinden çok farklı olduğunu görmüştü. Ondaki tek iyi şey, merkezindeki parlak kırmızı boya lekesiydi. Sanki birinin kalbi yarılmış ancak kan daha akmaya başlamamış gibiydi. Bir bakıma etkileyici olsa da çok kasvetliydi.

Neden bu kadar erken uyanmıştı? Saat daha sabahın altı buçuğuydu ve ev sessizdi. Hannah sahanlıktaki lanet gıcırıltılı tahtadan kaçınmaya çalışsa da yine ona basmayı başardı. Mutfaktan bir elma aldı ve kapıdan dışarı koştu. Sabahın erken saatlerindeki bu huzur neredeyse ürkütücüydü. Rüzgâr, tepelerden derenin yolun altında süzülmemekte olduğu yere doğru ılık çalarak inerken sadece en yüksekteki dalları okşuyordu. Bir gün o dereyi koya kadar izleyecekti ama o gün bugün değildi.

İhtiyar Tom zaten bir saattir atölyede olmalıydı. Hannah orada vakit geçirmek istiyorsa onun da erkenden kalkması gerekiyordu. Bu gerçekten berbattı ama ahşaba dokunmayı ve ağaç damarlarının hayata dönüşünü izlemeyi seviyordu. Kırık kutu çok daha iyi görünüyordu ve başka bir restoratörden gelecek bir meşe parçasını bekliyorlardı sadece. Sonra kırık köşe için zıvana ve kiniş parçaları kesilecekti. İşin sırrı onun yeni gibi görünmesini sağlamak değil, onarımın izinin belli olmasına izin vermektir, demişti İhtiyar Tom. Bu garipti. Ona iyi bir restorasyon örneği ve daha sonra da tamir etmeye çalıştığı bir şeyi göstermişti. Görmeden önce onunla tartışmıştı ama gözünün önünde bunun kanıtı olunca sesini kesmişti.

Atölyeden ışık geliyor olsa da ilk önce oraya gitmedi. Mutfakta gülümseyerek kahveye uzandı. Su ısıtıcısını beklerken ağzı altın yaldızlı, Fransız bistro stili fincanları aldı. Çekmeceden ucunda kahve çekirdekleri olan gümüş kaşıkları çıkardı. Sonra da esmer şekerle dolu gümüş şekerliği. Dolaptan sütü çıkardı, gümüş sürahi-nin içine az bir miktar döktü. Öğütülmüş kahvenin üzerine kaynar suyu dökerken yükselen koku hoşuna gitti. Bunun bu denli yatıştırıcı olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Son birkaç sabahtır İhtiyar Tom'dan bu alışkanlığı kapmıştı. İlk gün etrafta cıkcıkla-yarak dolaşırken ertesi gün Hannah onu atölyeye geri göndermiş ve mutfağı keşfetme özgürlüğünün tadını çıkarmıştı.

Tepsiyi bir elinde dengeleyerek bahçede ilerledi.

“Günaydın, Bayan Hollis.”

“Günaydın.” Hannah tepsiyi tezgâhın üzerine yerleştirdi. “Kahve için hazır mısınız?”

“Evet. Teşekkür ederim.”

“Burada mı yoksa çardakta mı?” diye sordu.

“Senin için de bir sakıncası yoksa bu sabah burada içelim.”

“Elbette.” Hannah tepsiyi tezgâhta biraz daha itti ve kahve presinin demleme pistonuna bastırdı. İhtiyar Tom lavaboya doğru yürüdü ve özenle ellerini yıkadı. Hiçbir şeyi aceleye getirmezdi. Hannah onun neden bekâr kaldığını anlayabiliyordu. Onunla sadece birkaç gün geçirmiş olmasına rağmen alışkanlıkları zaman zaman Hannah’yı neredeyse delirtiyordu.

“Annen bugün nasıl?” diye sordu.

“O benim annem değil, üvey annem ve gayet iyi.”

Hannah kahveyi doldurdu. Tom fincanını aldı ve Hannah şekeri nasıl koyduğunu izledi. İlk önce kaşığı tam dolduruyor, sonra da şekerin yarısı kalana kadar kaşığın ucunu şekerliğin kenarına vuruyordu. İlk seferde yarım kaşık alsa olmaz mıydı?

“Dün akşamki yemek nasıldı?” diye sordu Hannah.

“Mükemmel, teşekkür ederim. Sen ne yaptın?”

“Bana verdiğin Tudor Cornwall hakkındaki kitaba başladım. Okulda kullandığımız kitaptan daha güzel.” Hannah duraksadı. “Öğretmenliği ne zaman bıraktın?”

“Yirmi yıl önce.”

“Neden?” diye sordu.

“Akademik hayat değişti,” dedi.

“Evet, özgürce seks yapmak ve uyuşturucu kullanmak. Kulağa daha iyi olurmuş gibi geliyor.”

“Kişinin bakış açısına göre değişir, ayrıca bu bahsettiğin değişim daha önceydi.”

“Her konuda bu kadar net olmak zorunda mısınız?” diye sordu.

“Bu mümkünse neden olmasın ki insan?” diye sordu Tom.

“Bilmiyorum. Biraz sıkıcı sanırım.”

“Hiç de değil.”

“Sen öyle diyorsan.”

Hannah, İhtiyar Tom’un saate bakışını izledi. Tam bir gizemdi. Eğer yirmi yıl önce emekli olduysa bu seksen beş yaşında olduğu anlamına mı geliyordu? Oldukça iyi görünüyordu ama mutlaka daha genç olmalıydı yoksa ahşap işleme yapacak güce sahip olabilir miydi? Bir ahşap parçasına doğru ilerleyişini ve onu testereyle kesmeye başlamasını izledi. İhtiyar Tom’un ahşap üzerindeki hareketleri yavaştı. Hannah devralsın diye bir adım geri çekildi. Hannah bunu yaptığı ilk gün acele etmiş ve bir ahşap parçasını parçalayarak mahvetmişti. Artık ivediliğin incelik istemeyen sert ahşapta işe yaradığını ancak narin ağaçlarda yumuşak bir dokunuş gerektiğini biliyordu.

Sap sıcak ve yumuşaktı. Testereyi yavaş bir şekilde itip çekerken sakar hissetmiyordu. İhtiyar Tom durup onu izledi, sonra başka bir parça ile geri döndü. Hannah’dan bir kez emin olduktan sonra işine hiç müdahale etmezdi; ahşabın gerektirdiği ritim ve kendi ritmiyle hareket etmesine izin verirdi.

“Maddie?” Hannah merdivenlerden elinde eski bir kitapla indi ve gözlerinde hiddetli bir ifadeyle oturma odasından çıkmakta olan Maddie ile karşılaştı.

“Heyooo, yüzünde garip bir ifade var.” Hannah tam önünde durdu. “Ne yapıyordun?”

“Hiçbir şey. Ne okuyorsun?”

“Cornwall’daki kaçakçılar hakkında bir kitap. Biliyorsun ki bu ev Frenchman Deresi’nin başlangıcı sayılır.” Hannah elindeki kitabı salladı.

“Öyle mi?”

“Son bir aydır neredeydin sen?” Hannah duraksadı. “Hayır, buna cevap verme. Her neyse, öyle işte, ben de bu kaçakçılık hakkındaki kitaba bakarak evde herhangi bir gizli oda var mı diye araştırıyordum.” Hannah kaçakçıların bilindik rotasının bu kadar

yakınında olan bu büyük ve eski evde bir gizli oda ya da geçit olduğundan emindi.

“Ne zamandır kaçakçılarla ilgileniyorsun?”

Hannah neredeyse kahkaha atacaktı. “Burada yapacak başka bir halt var mı sanki?” Maddie’nin ağzının iki kenarının seğirmesini izledi. “Sende doğal bir merak duygusu da yok sanırım. Anneni veya babanı pek bir araştırmamışsın, şimdi de bu koca, eski evi...” Hannah’nın sesi cılızlaştı.

“Bu hiç adil değil. Annemi araştırdım ve babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Ama benim tanışmış olduğum annene hiç benzemediğin de bir gerçek.”

“Ah, aslında ben babama benzerdim.” Maddie gülümsedi. “Benim gibi uzun boylu ve esmerdi. Merak edecek bir şey yoktu.”

Hannah kaşlarını çatı. “Hâlâ anlamıyorum. Nasıl şüphelenmedin?”

“Sorgulamak için bir sebebim yoktu.” Maddie durakladı. “Belki de haklısın. Belki merak eksikliğidir ya da muhtemelen kendimi başka şeylere vermiştim. Sen anneni merak ediyor musun?”

“Hey, orada dur, iç dünyamızı bu kadar açmak yeterli.” Hannah elini kaldırdı. Maddie’yle annesi hakkında konuşmak istemiyordu. “Sadece şüpheli bir şey bulup bulmadığını bilmek istiyorum.”

“Hayır.” Maddie başını iki yana salladı, sonra birden yüzünde gülünç bir ifade belirdi. “Dur. Bir süre önce oturma odasında bir tırmalama sesi duydum.”

“Yani faremiz var.”

“Evet, faremiz var.” Maddie gülümsedi ama dönüp yeniden oturma odasına yürüdü. Hannah onu takip etti ve Maddie doğrudan şöminenin yanındaki lambriye yaklaşırken ağzı açık halde onu izledi. Birkaç kez ahşap panele vurdu, sonra da kenarında parmağını gezdirdi. Bir kapı açıldı.

✧ Dokuz ✧

Toz havayı bulutlandırırdı ve Maddie öksürdü. Kapı küçüktü, Maddie'nin göğüs hizasındaki iki ahşap panelden oluşuyordu.

"Harika." Hannah, Maddie'nin omzunun yanında durdu.

"Evet, öyle." Soğuk hava Maddie'nin ayak bileklerinde dolandı. "Ama ben olsam henüz heyecanlanmazdım; örümcek ağları dışında bir şey göremiyoruz." Maddie eliyle ağlardan birini bozdu.

"Gidip bir fener getireyim." Hannah'nın sesinden heyecan yayılıyordu. Maddie geri çekildi ve kapıyı ardına kadar açtı. Oturma odasının ışığı bu odanın derinlerine ulaşmıyordu. Şömineyi çevreleyen kayrakların kenarında birkaç tespih böceği dolaşıyordu.

Maddie lambayı açmak üzereyken bir mum gördü. Şömineden kibrit aldı ve Hannah'nın dönmesini beklerken mumu yaktı. Mumu önünde tutup kapıdan eğilerek geçti.

Mumun alevi hava akımı yüzünden titredi ve küçük odayı bir ağlama sesi doldurunca boynunun arkasındaki tüm tüyler havaya kalktı. Mum söndü. Bir şey üzerine düştü. Sıçradı ve kapıdan geri geri çıkarken başını çarptı.

"Hey, beni bekle." Hannah ellerini beline dayamış duruyordu.

"Özür dilerim, dönmen çok uzun sürdü."

"Tabii canım."

Maddie ensesini ovuşturdu. "Pek bir şey göremedim zaten."

"Bembeyaz görünüyorsun."

"Tozdandır."

“Hayır, sanki bir hayalet görmüş gibisin.”

Maddie omuz silkti. “Hayalet yok ama...” Duraksadı ve mumu yerine koydu. “Biri mezarımın üzerinde yürümüş gibi ürperdim.”

“Garip. Öldün de ben fark etmedim herhalde. Ben de bir bakayım.” Hannah, Maddie’yi iterek geçti. Hannah ılık çalarken Maddie bekledi.

“Harika.”

“Ne oldu?” Maddie içeri girip ne olduğuna bakmak zorunda kalmamayı umuyordu.

“İşte bu.” Hannah elinde küçük, yuvarlak bir top ile çıktı.

“O ne ki?” diye sordu Maddie ve Hannah ona topu uzattı. Ağırlığı yüzünden neredeyse Maddie onu elinden düşürecekti.

“Emin değilim ama bir top güllesi olduğunu tahmin ediyorum.”

“Gerçekten mi?”

Hannah başıyla onayladı.

“Neden orada bir top güllesi var ki?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Hannah.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu Maddie elinde metal topu döndürerek, engebeli yüzeyinin verdiği his hoşuna gitmişti.

“Evet, mezar taşına benzeyen bir şey daha var.”

“Ne?”

“Gelip bakamayacak kadar korkuyor musun?” Hannah güldü.

Maddie yutkundu. “Hayır, yolu göster.”

“Yapamam çünkü burası ikimiz için çok dar.”

“Peki o zaman.” Maddie uzanıp feneri aldı. Böcekler, garip bir gülle ve belki de bir fare dışında orada bir şey olamayacağını biliyordu. Duyduğu ses de rüzgâr olmalıydı.

Kapıdan eğilerek geçti ve yavaşça doğruldu. Hannah’nın fenerinin ışığı sayesinde, bir zamanlar evin ve bacanın arka duvarını oluşturan taşları seçebiliyordu. Dışarıdan hiç ışık sızılmıyordu ve bu da Maddie için iyiye işaretti. Havada nemli toprak kokusu ve tam

olarak çıkaramadığı bir koku vardı. Belki hafif bir çiçek kokusu ama emin değildi. Duvarlara dokundu, soğuklardı. Tıpkı bir mezar gibi. Bu alan her ne kadar aşağı yukarı altmış santim genişliğinde ve üç metre uzunluğunda olup baca boyunca uzanıyor olsa da Maddie'ye çok boğucu gelmişti.

Hava tükenmişti. Maddie nefes nefese kaldı.

“Orada her şey yolunda mı?” diye seslendi Hannah.

“Evet, şimdi çıkıyorum.” Maddie tüyleri diken diken olmuş kollarını ovuşturdu.

Maddie saçlarını bir kez daha başının üzerinde kıvırdı ve içinden bir boya fırçası geçirerek topuzu tutturdu. Tutacağını umuyordu. Ne zaman doğru yolda olduğunu hissetmeye başlasa saçı dikkatini dağıtıyordu. Daha önce stüdyosuna bir fil sürüsü girse bile fark etmezdi ama şimdi çatı gıcirtısı şöyle dursun, zapt edilmeyen saçları bile onu işinden alıkoymaya yetiyordu.

Gülümsedi. John gün sonunda stüdyosuna gelirdi ve Maddie'ye, çırılçıplak önünde dursa bile yaptığı resim onunki değilse onu fark etmeyeceğini söylerdi. Haklıydı da. Bir defasında yaklaşmış, boynunu öpmüş, onu okşamıştı ancak John'un deyişiyle Maddie transtan çıkana kadara bunların farkına dahi varmamıştı.

Maddie yutkundu. Daha sonra orada, stüdyonun beton zemini üzerinde sevişmişlerdi. Çılgıncaydı. Harikaydı. John gitmişti. Boya beziyle burnunu sildi, bunu yapar yapmaz hata ettiğini anladı. Aynaya bakmadan da yüzünün yeşilin çeşitli tonlarıyla kaplı olduğunu anlayabiliyordu.

“Selam, Marslı kadın.” Mark ahırın kapısına yaslanmış ve elini Uzay Yolu'ndaki Spock gibi kaldırarak selam verdi.

Maddie güldü. “Uzun yaşa ve başarılı ol. Asıl önemli olan yeşil boya, bilmiyor muydun?”

“Lanet olsun, bunca yıldır yanlış yapıyormuşum demek.” Maddie ona doğru yaklaşırken dimdik durdu. “Şaka bir yana, nasılsın?”

“Boya kaplı bir yüz ve boyasız bir tuval dışında mı demek istedin?”

Mark başını salladı.

“İyi. Ben yüzümden şunları çıkarırken sen de gidip su ısıtıcısını açar mısın? Sonra da beni varlığıyla onurlandırmanın nedenini anlatabilirsin.”

Maddie terebentini alırken Mark’ın mutfğa doğru ilerleyişini izledi. Yeşil boya ten rengi olarak çok da fena değildi ancak terebentin de ayrı bir konuydu. Aynadaki kırmızı gözlü, yeşil burunlu ve ağızlı yansımasını görünce çılgılık atmamak için kendisini zor tuttu. Mark’ın onu görünce ahırdan kaçmaması şaşırtıcıydı.

Neden birden John’la iyi zamanlarından birini hatırlamıştı? Bu güzel bir değişiklikti ancak iyi ya da kötü artık onu ve geçmişini düşünmek istemiyordu. Yüzünü sildikçe altındaki lekeli cildi ortaya çıktı. Yeşil daha çekiciydi. Soğuk suyla yüzünü yıkadı ve dağınık saçlarının yüzündeki korkunç görüntüyü biraz olsun gizlemesi umuduyla saçındaki boya fırçasını çıkardı.

Mark ona bir kupa uzattı. “Marslı kılığından kurtuldun mu?” Maddie başını salladı, onun lekeli bir cilde sahip olmadığını ya da bir kamyonun kasasından düşmüş gibi görünmediğini fark etti. Önceki hafta hava bulutlu olmasına rağmen hâlâ parlayan bir bronzluğu vardı. Maddie’nin daha fazla dışarı çıkması gerekiyordu.

Gülümsedi. “Burada olduğuna göre, keşfettiğimiz gizli odaya göz atmak ister misin?”

“Gizli oda mı?” diye sordu Mark.

“Şey, pek de oda sayılmaz, daha çok küçük ve karanlık bir boşluk, oturma odasındaki bacanın arkasında.”

“Gösterebilirsen.” Maddie’yi takip etti.

Maddie kapı mandalını çevirirken yutkundu.

“Fener var mı?” diye sordu Mark.

Maddie şöminenin üzerine bırakmış olduğu feneri ona uzattı. Geri çekildi ve adamın gözden kaybolmasını izledi. Pencereden

dışarı, ağaca baktı. Dalları hareketsizdi. Mark kapıdan çıktı, toz içinde olsa da rahatsız görünmüyordu.

“Standart kaçakçı zulası diyebilirim. Bacanın yakın gelecekte yeniden onarılması lazım.”

“Çıkardığı sesler yüzünden mi?”

Mark kaşlarını çattı. “Hayır, yangın tehlikesi yüzünden.”

“Ah.”

“Ses de çıkarıyor, öyle mi?”

Maddie başını salladı. “Şu an için güvenli mi?”

“Kullanmadığınız sürece öyle olduğunu düşünüyorum.”

“Biraz rahatladım şimdi.” Maddie kanepeye çöktü. “Peki seni Trevenen’a getiren nedir?”

“Bahaneye gerek mi var?” Yaralı bir yavru köpek ifadesi yerleştirdi yüzüne.

“Evet.” Maddie gülümsedi.

“O zaman yelken kulübü başvurun için diyelim.”

“Ah.” Maddie duraksadı. “Mutfakta. Hesabımda yeterli para olana kadar bekletmeyi düşünüyordum.”

“Durum o kadar kötü mü?”

“Evet. Vadeli hesabımın vadesinin dolmasını bekliyorum, o zaman işler daha kolaylaşacak.”

“Serbest meslek sahibi olmanın faydaları var ancak nakit akışı gibi olumsuz tarafları da oluyor.”

“Çok doğru.” Maddie güldü. “Mimarların işlerinin daha istikrarlı olduğunu sanıyorum.”

“Ressamlara kıyasla kesinlikle öyle. Eğer şu an paran yoksa bile cuma komite toplanırken başvurunun bir senetle beraber de getirebilirsin. Onay için sonraki toplantıyı beklemene gerek yok.”

“Tamam.”

Mark, Maddie’ye biraz daha yakından baktı. “Pek kendinde değilsin.”

Maddie adamın dikkatini dağıtmak umuduyla gülümsedi. “Haklısın. Sadece bir rutin bulmaya çalışıyorum.” Etrafına baktı. “Özellikle de uzun süredir bunu yapmamışken, şey, yeni bir ortamda...”

“Kendine bu kadar yüklenme.”

Maddie derin bir nefes aldı. “Söylemesi yapmaktan daha kolay ama deneyeceğim,” dedi.

“Söz mü?”

“Ben artık söz vermiyorum ama deneyeceğim.”

“Tamam.” Mark gülümsedi. “Şimdi çıkmalıyım. Sonraki du-
rağım, St Keverne’deki bir bungalovun yenilenmesi.”

“Kolay gelsin.”

“Sağ ol, görüşürüz.”

Maddie, Mark’ın arkasından bakarken onu hayal kırıklığına uğratmış olduğu hissine kapıldı. Artık söz veremiyordu zira her zaman sözlerini tutmuş olsa da en son verdiği sözler ona çok pa-
haliya mal olmuştu.

Maddie, Hannah’nın mutfakta avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söylediğini duyunca gülümsedi. Belki de bir seferlik de olsa ruh halleri denkti.

“Güzel bir sesin var.”

“Sallama,” dedi Hannah.

“Hayır, ciddi. Okulda koro var mı?”

Hannah, Maddie’ye ters ters baktı. “İşte şimdi batırdın.”

“Sahi mi? Sadece güzel şarkı söylediğini söylediğim için mi?”

“Evet. Git de kulaklarını bir kontrol ettir.”

“Peki. Bir dahaki sefere sana iltifat etmemem gerektiğini hatırlarım.” Maddie buzdolabına döndü ve bir marul çıkardı. Yap-
raklarını kopardı.

“Böylesi daha iyi. Konuşamazsak kavga da edemeyiz.”

“İstediğin buysa.” Maddie dişlerini gıcırdattı.

“Evet, istediğim bu.” Hannah mutfaktan çıktı ve sonra geri döndü. “Bu arada bu akşam dışarıda olacağım.”

“Kiminle çıkacaksın?” Maddie, Hannah’ya doğru iki adım attı.

“Seni ilgilendirmez.”

Maddie derin bir nefes aldı. “Beni ilgilendirir. Bundan hoşlan ya da hoşlanma, benim sorumluluğumdasın.”

“Defol git. Umurunda bile değil zaten.” Hannah omuzlarını geri itti.

“Bir dakika dur bakalım...” Maddie ezilmiş marulu bıraktı.

“Hayır.” Hannah döndü ve kapıya doğru yürüdü.

“Hannah, buraya gel.” Maddie’nin elleri iki yanma düştü.

Hannah döndü. “Siktir git.”

“Bu kadarı yeter. Bu tavırlarından bıktım artık!” diye bağırdı Maddie.

“Ah, yazık sana. Umurumdaydı sanki,” dedi Hannah ön kapıyı açarken.

Maddie arkasından koşup ona yetişti.

“Ne istiyorsun?” Hannah, Maddie’ye döndü.

Maddie’nin eli tokat atmak için havaya kalktı ama hemen sonra arkasını dönüp mutfığa gitti. Bir tencereyi tuttuğu gibi duvara fırlattı.

“Benden neden nefret ediyorsun?” diye sordu Hannah.

Maddie duvara baktı. Ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordu. Hannah’ın çıktığını duydu. Maddie baştan aşağı titriyordu. Ne yapacağını bilmiyordu ve kesinlikle neye uğradığını da şaşırmişti. Duyguları böyle her yöne uçuşurken herhangi bir şey onun fitilini ateşleyebilirdi. Telefona baktı, biriyle konuşmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu ve muhtemelen onu anlayabilecek tek kişi Tamsin’di.

“Neredeyse ona vuracaktım. Öfkeden deliye döndüm.” Maddie’nin sesi titriyordu.

“Tamam, sorun değil. Sonuçta vurmadın.” Tamsin’in sesi yumuşaktı.

“Hayır, en sevdiğim tenceremi duvara fırlattım ve kulpu kırıldı.” Enkaz önünde duruyordu. Kontrolünü nasıl böyle kaybetmişti? Ne düşünüyordu ki?

“Onarılabilir. Ama ona vursaydın bunu telafi edemezdin.”

“Biliyorum, biliyorum. Üstelik ben de çok iyi bir ruh halindedim.” Gunnar’la bu akşam bir randevusu vardı ve bunu dört gözle beklemekteydi.

“Ne oldu?” diye sordu Tamsin.

“İçeri girdim ve sesinin güzel olduğunu söyledim.” Maddie burnunu çekti.

“Tamam, şimdi anlaşıldı. Ona karşı nazıktın.”

Maddie güldü, sonra burnunu sildi. “Özür dilerim.”

“Sorun değil. Bir fincan çay için uğrasana.”

“Yapamam. Ya geri dönerse?” diye sordu Maddie.

“Ne zaman döner acaba demek istedin galiba.”

“Şey, evet, sanırım. Nereye gitmiştir sence? Ya kaçarsa...” Maddie içini bir panik duygusunun kapladığını hissetti.

“Sakin ol. Sadece tartışmışsınız. Onu kovmamışsın.”

“Kovmadım tabii. Sadece kimle dışarı çıkacağını bilmek istemiştim. Mantıksız bir hareket miydi?” diye sordu Maddie.

“Tabii ki öyle. Bana sormalıydın. Matt, Will ve Emma ile. Helston’a sinemaya gidecekler.”

“Neden bana söylemedi?” Maddie şakaklarını ovuşturdu.

“Çünkü o zaman söylemiş olurdu.” Tamsin güldü.

“Anlamıyorum.” Maddie, Hannah için her şeyi yapmıştı ama bunların çoğunu Hannah asla bilmeyecekti. Belki de mirasının hepsini ve annesinin mücevherlerini John’a o son ilacı alabilmek için kullandığını anlatmalıydı. Hannah o zaman anlar mıydı?

“Sakinleşecektir. Dışarı çıkmak istiyor ve bunun için önce giyinmesi gerek, bu yüzden üstünü değiştirmek için eve geleceğini düşünüyorum.”

“Ah.” Maddie gazetenin kenarları ile oynadı.

“Paniğe gerek yok. Kavgaya normaldir. Ben annemle hep kavga ederdim.”

“Ben hiç etmedim, benim annem çok yaşlı ve narindi.”

“Seni zavallı şey. Bu, büyümenin en temel yapı taşlarından biridir.”

Maddie pencereye yürüdü. Görünürde kimseler yoktu. Hannah’ı görmediği için rahatlamış olduğunu fark edince birden durdu. Nasıl böyle hissedebiliyordu? Ona neden bu kadar kızgındı?

“Dinlediğin için teşekkürler. Geri geldiğinde ne diyeceğimi hâlâ bilmiyorum.”

“Sadece soruyu tekrarla. Hepsi bu.”

“Peki ya yine ağız dalaşına başlarsa?” diye sordu Maddie.

“Duymazdan gel ve zaten kiminle çıktığını bildiğini söyle. Burada dünya çok küçük.”

Maddie güldü. “Banyo yapacağım, umarım o da geri döner.”

“Evet, bu gece ateşli bir randevun var.”

“Saçmalama. Gunnar ile sadece akşam yemeğine çıkıyoruz. Hiç de ateşli bir randevu sayılmaz.” Maddie bir tutam saçını parmağı ile kıvırmaya başladı. Bu üçüncü randevularıydı.

“Zaman gösterecek.”

“Sen iflah olmazsın.”

“Kesinlikle.” Tamsin telefonu kapattı.

Maddie, Tamsin olmasa ne yapardı bilmiyordu. Söylediği her şey mantıklıydı. Bu kadın gerçekten de çok iyi bir anneydi ama neticede günbegün bu becerileri edinme fırsatı olmuştu ve ona bir anda sorunları olan bir çocuk miras kalmamıştı. Sorun neydi? John, Hannah’nın üzerine çok titremişti ve her adımını onu göz

önünde bulundurarak atmıştı. Maddie'yle çocukları olsa onun için de aynısını yapar mıydı? Öyle yapacağına inanmak istiyordu ancak Maddie'den istediği o şeyin ardından beyninde dönüp duran bu şüpheden kurtulamıyordu.

Dışarıda hava aniden soğumuştı ve bar sıcak olmasına karşın Hannah hâlâ üşüyordu. Fred bardaydı, Will ile Matt bardo oynuyordu ve Emma da tuvalete gitmişti. Hannah, Matt ve Emma'nın bir süredir çıktıklarını biliyordu ve uzun süreli bir erkek arkadaşının olmasının nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştı ama babası öldüğünden beri daha fazlasını istiyordu.

Will kötü bir seçim olurdu. Hem çok uzaktı hem de Mark'ın yeğeniydi; kendi kalesine iki gol atmış olurdu. Üçüncü sebebi de bulduğunda onu düşünmesine bile gerek kalmayacaktı. Bunu çabuk bulsa iyi ederdi çünkü Will ona ne zaman gülümsese dizlerinin bağı çözülüyordu. Daha önce hiç bu kadar aptallaşmış mıydı? Yoksa Noel atmosferi yüzünden miydi? Tüm o ökse otları ve benzeri şeyler insanın aklına öpüşen insanları getiriyordu. Ve Hannah, Will'i öpmek istiyordu, hem de çok.

"Hey, sonraki oyuna katılmak ister misin?" diye seslendi Matt.

"Evet, olur." Hannah masaya doğru yürüdü, Matt istekasına yaslanmışken Will atış yapmaya hazırlanıyordu. Ne yazık ki bu duruşu, giydiği bol kota rağmen Will'in harika durmakta olan kalçasını Hannah'nın gözleri önüne sermişti.

Will son üç topu da deliğe sokunca Matt, Hannah'ya istekasını uzattı.

"İyi şanslar. Çok para kazanmasına izin verme," dedi.

"Teşekkürler," dedi. Sonra istekasını tebeşirlerken Will'e, "Nesine oynuyoruz?" diye sordu.

"Bir düşüneyim. Az önce Matt'den birkaç sterlin kazandım zaten, o yüzden paraya ihtiyacım yok. Bir öpücüğe ne dersin?" Gülümsedi.

“Eğer kaybedersem. Peki ya kazanırsam?” Hannah içinden kendi kendine sakın olmasını söyledi. Onun aklını mı okumuştı?

Will gözlerini Hannah’dan hiç ayırmadan yavaşça masanın diğer tarafına yürüdü. “Ne istiyorsun?”

Ne mi istiyordu? Kaybetmek istiyordu. “Matt’den kazandığın paraya ne dersin?”

“Anlaştık. Açılışı sen yap.” Will topları dizdi.

Kahretsin, her ne kadar kaybetmek istiyor olsa da kendini aptal yerine koymak istemiyordu. Ellerinin içi terlemeye başlamıştı. İstekasını ileri geri hareket ettirirken parmaklarına yapışıyordu. Kahretsin, kahretsin! Bu bir kâbustu, yine de başını kaldırıp Will’e baktı ve atışını yaparken gülümsedi. Tüm toplar durana kadar nefesini tuttu, sonra masadan geri çekildi.

“Aferin.”

“Teşekkürler.” Hannah onun masayı inceleyerek etrafında dönmesini izledi. Çok sakın görünüyordu, Hannah ise çok gergindi. Atışının çıkardığı ses dikkatini mevcut problemine çekti yeniden, nasıl rezil olmamayı başaracaktı. Will ikinci atışını yaparken Hannah kendisinin tekrar atış bile yapamayacağını düşünmeye başlamıştı. Bu çocuğun okuldaki bölümü bu muydu yoksa?

“Sıra sende.” Will sırtıttı.

Masa karman çormandı. Hangisine vuracağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama bu önemli değildi. Atışını planladı ve gözlerini kapattı, ta ki tok düşme sesini duyup şaşkınlıkla onları ardına kadar açana dek. Hoplayıp zıplayarak masanın etrafında bir mutluluk dansı yaptı. Will’in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

“İyi atış,” dedi.

“Evet, bahse girerim benim kolay lokma olacağımı sandın.”

“Hayır ama gözlerin açıkken oynadığını görmek isterdim.” Öksürdü.

Yakalanmıştı. Ahmak! Demek izliyordu. Omuzlarını dikleştirdi ve iyi bir atış noktası bulmak için masanın diğer tarafına

geçti. Her şey karmakarışık. Neye vurursa vursun Will'in atışını kolaylaştıracaktı. Başını dikleştirdi, birini seçti ve en iyi şekilde sonuçlanmasını umdu.

"Sıra sende." Geri çekildi. Will ona dönüp başını salladı ve atışı için eğildi. Belki Hannah öksürse atışı kaçırırdı ve o kazanırdı ama bunu istemiyordu. Will'i, başka hiçbir çocuğu öpmek istemediği kadar çok öpmek istiyordu. Bu iyi değildi. Sıra ona gelene kadar Will dört top daha sokmayı başardı. Hannah neden kendisini çabalama zahmetine sokuyordu ki? Bunu bilmiyordu ama hayatta pes etmeyecekti.

İstekasını aldı, içinden kısa bir dua etti. Iskalamadan önce iki başarılı atış yaptı. Çok top kalmamıştı ve Will onları kısa sürede bitirdi. Hannah'nın midesi altüst olmuştu.

"Sen kazandın," dedi.

Will'in yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Kazanacağını biliyordun." Hannah yutkundu.

"Evet." Gözlerinde muzip bir bakış belirdi.

"Hadi oradan."

Will güldü ve diğerlerinin yanına gitti. Hannah istekaları yerine koyarken olanları düşündü. Will onu öpmek istiyordu. Bu iyiydi. Hannah da onu öpmek istiyordu. Bu kötüydü. Ne zaman olacaktı? Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve diğerlerine katıldı.

"Oyun epey sürdü," dedi Matt, kolunu Emma'nın omzuna atmıştı.

"Evet. Will'in nasıl olduğunu bilirsin." Hannah, Will'e bir bakış attı.

"Elbette." Matt güldü. "Oyunbozanlık etmekten nefret ediyorum ama Emma'nın beş dakika içinde evde olması lazım. İçkilerimizi bitirelim."

Hannah kolasına baktı. Daha güçlü bir şeye ihtiyacı vardı. Borcunu ödeme zamanı yaklaşıyordu ya da en azından öyle olabileceğini düşünüyordu. Diğerleri yürümeye başlayınca onları takip

etti. Arabaya ulaştığında kalbi deli gibi atıyordu. Arka koltukta Will'in yanına sıkışırken, sadece bir öpücük, diye hatırlattı kendine. Sinirleri tetikte bekliyordu.

Emma inince Hannah yana kaydı. Başını kaldırdı, nefesini tuttu. Will'in gözleri onunkilerden ayrılmıyordu. Uzanıp Hannah'nın elini tuttu. Yutkundu, kafasını toplamaya çalıştı. Çok hoş bir çocuktu. Noel için buradaydı, bir sonraki tatile kadar orada olmayacaktı. Kaybedecek neyi vardı ki?

"Hey, Fred, beni de Hannahlarda bırakabilirsin, buradan yürüyerek giderim." Will, Hannah'ya gülümsedi.

"Emin misin? Hava acayip soğuk dostum," dedi Fred.

"Eminim."

"Tamam. O halde yarın görüşürüz. Hoşça kal, Hannah." Fred dikiz aynasından baktı.

Hannah, Matt'in Will'e göz kırptığını gördüğüne yemin edebilirdi.

"Tanrım, hava çok soğuk," dedi Will, Hannah'ya yaklaşırken.

Mutfak penceresinden yayılan ışıkta Hannah elini cebine sokarak anahtarını aradı. "Bir süreliğine içeri gelmek ister misin?" Boğazı kurumuştu ve kelimeleri pek düzgün çıkmamıştı.

"Çok iyi olur."

"Evet." Hannah kapıyı açtı, ceketini çıkardı, Maddie ortalıkta görünmüyordu. "Mutfağa gel. İçecek bir şey ister misin?"

"Elbette."

"Bira, çay, sıcak çikolata?" Hannah'nın dişleri birazcık takır-dıyordu.

"Sıcak çikolata kulağa hoş geliyor. Donmuşsun."

"Birazdan geçer. Sütü uzatır mısın?" Bir tencere çıkardı ve hazır sıcak çikolata karışımını almak için dolaba uzandı. Ani bir sıcaklık hissiyle Will'in tam arkasında durduğunu anladı. Boynunda nefesini hissediyordu. Eli Hannah'nın beline, çıplak tenine uzandı. Hannah

neredeyse elindekileri düşürecekti. Döndü. Onunla yüz yüze gelene kadar Will'in parmakları sırtında gezindi. Tuhaf şeyler oluyordu.

“Merhaba,” diye fısıldadı Will.

Hannah, kelimeler aklından uçup giderken Will'in gözlerindeki sarı benekleri gördü. Onu öpmek üzereydi. Dudakları yaklaşırken Hannah dengesini sağlamak için uzandı ve ellerini Will'in omuzlarına koydu. Will daha da yaklaştı ve vücudunun sıcaklığı onun titreyen bedeniyle birleşti. Sonunda onu öptü. Hannah'nın parmakları ensesinde ve saçlarında gezindi. Will'in elleri onun tenini okşarken her yerinde küçük ürpertilerin dalgalandığını hissetti. Öpüşmek, daha önce hiç böyle olmamıştı.

✧ On ✧

Maddie'nin soluğu sabah aydınlığında küçük bulutlar oluştu-
rurken buzlanmış mutfak camlarının içini karmaşık şekiller
kaplamıştı. Yorganına sarılmış halde, mutfak masasının üzerindeki
dağınıklığı inceledi. İki bardak vardı. Hannah'nın yanında kim
olduğunu merak etti. Lavabonun içinde hâlâ sıcak olan bir kızartma
tavası buldu. Yoksa Hannah çoktan kalkıp çıkmış mıydı?

Saat dokuz buçuktu, yani o kadar da erken değildi.

Terliklerini ararken, geceyi Gunnar'la geçirmiş olsa ısınmanın
sorun olmayacağı düşüncesi geçti aklından. Ne düşünüyordu böyle?
Doğru dürüst tanımadığı bir adamla daha önce hiç yatmamıştı.
Ama belki de şimdi bunu deneme zamanıydı.

Titriyordu, ısınma konusunda bir şeyler yapması gerekti-
ğini biliyordu; yoksa ya çocuk istismarından ihbar edilecek ya
da Hannah'yla birlikte kış bitmeden donarak ölecekti. Terliklere
rağmen ayağı hâlâ buz gibiydi, bu yüzden yün çoraplarını bulmak
için çamaşır sepetini eşeledi. Askılı geceliği eski ve soğuk bir ev
için tasarlanmamıştı.

"The First Noel" şarkısını mırıldandı ve çoraplarını giyerken
kış havasına girmeye çalıştı. Başını kaldırıncı Mark'ı eşikte buldu.
Maddie öyle hızlı ayağa kalktı ki sendeledi ve yere kapaklandı.
Mark ona yardım etmek için elini uzattı.

"Teşekkürler." Maddie onun nasıl oluyor da gözlerinin hep
böyle parıldadığını ve kendisinden memnun görüldüğünü merak

ederken muhtemel nedeni aniden hatırladı. Gülümsemesi kayboldu. “Bu ayaz topraklara seni getiren de ne?”

“Soğuk aslında.”

“Sahi mi?” Çaydanlıktan çıkan buhar saçlarına karışırken onları daha da zapt edilmez bir hale getirdi.

“Evet. Isınma sorununu biliyordum, fazladan birkaç elektrikli sobam olduğunu hatırladım ve ihtiyacın olabileceğini düşündüm.”

“Nereden çıkardın bunu?” Dişlerini takırdattı.

Mark onu baştan aşağıya süzdü. “Yorgan modasının son trendi mi bu?”

Maddie yorgana iyice sarındı.

“Beğendin mi?” Maddie kendi etrafında dönmeye kalkıştı ancak yorganın bir köşesi mutfak sandalyesine takıldı ve Mark onu yere düşmeden kurtardı.

“Evet ama sadece yatakta.”

Bu sözleri söylerkenki ses tonu ve bakışı Maddie’nin soluğunu kesti. Gözlerini kırptı ve görüntü yok oldu.

“Odam çok soğuktu, bu yüzden orada giyinemedim.”

“Birini Hannah’nın odasına, diğerini de senin odana koyacağım ve sonra da bana yapacağın kahve teklifini kabul edeceğim.”

Mark çıktı, Maddie ise kahve hazırlamaya koyuldu. Çok geçmeden Mark yeniden mutfığa geldi.

“Önümüzdeki birkaç saat içinde odanın buzunun çözüleceğini umuyorum. Ayrıca sana birkaç giysi seçme cesareti de gösterdim.”

“Teşekkürler.” Maddie kot pantolona ve kalın kazağa baktı. Eğer gün, sabahın vadettiği gibi soğuk devam ederse bunlara ve daha fazlasına ihtiyacı olacaktı.

“Giyinmek istersen bahçede bir yürüyüşe çıkayım.”

Maddie ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Teşekkürler. Sadece bir saniye sürer. Neden buzlu manzaranın tadını çıkarmıyorsun?”

Mark güldü. Bu sesin ruh hali üzerindeki etkisi Maddie'nin hoşuna gitmişti. Mark mutfaktan dışarı çıkınca Maddie isteksizce yorganı üzerinden atıp buz gibi giysileri giydi.

“Gelebilirsin,” diye seslendi Maddie.

“Dışarıya baktın mı?”

Maddie başını iki yana salladı.

“Gelsene.”

Omuzlarına yeniden yorganı çekerek kapıya, Mark'm yanma gitti. Ufkun üzerindeki güneş, yapraklardaki kırağılara vurarak gümüş rengi bir parıltıya neden oluyordu. Arka kapının yanındaki ortancaların başları kristalleşmişti.

“Nefes kesici,” diye mırıldandı Maddie.

“Evet.” Mark bunu söylerken çiçeklere değil de ona bakıyordu. Maddie'nin neredeyse kalbi duracaktı.

“Titriyorsun.”

“Eveet.”

“İçeri girelim.”

Maddie başını salladı. Mark onu kuzineye yönlendirirken omzundaki yorganı düzeltti. Maddie'nin ellerini ellerinin arasına alıp sardı, sonra onları ağzına yaklaştırdı. Nefesi, buz gibi parmaklarını gıdıklıyordu. Dudakları çok yakındı. Maddie onlara dokunmak istedi. Göz göze geldiler. Mark'm bakışlarındaki ateşin her yerine yayıldığını hissetti. Aslında Maddie kalçasında tuhaf bir biçimde bir sıcaklık hissediyordu.

“Mark, sanırım popom yanıyor.” Maddie ne olduğuna bakmaya çalışırken kuzineden uzaklaşıp Mark'a doğru eğildi.

“Dur bir bakayım.” Maddie'yi kendine doğru çekti, böylece tüm bedeni Maddie'nin bedenine yaslandı. Mark'm penisinin kalktığını hissedince Maddie'nin gözleri büyüdü. Dengesini sağlamak için ellerini adamın beline koydu ama o konumdayken bu çok da işe yaramamıştı.

“Hayatımda pek çok şey yapmışımdır ama bugüne kadar hiçbir kadının poposunu yakmamıştım ya da en azından gerçek anlamda.” Güldü, Maddie de ona katıldı.

“Eminim öyledir.” Yorganı üzerinden çekti ve üzerindeki yanık izlerini gördü. Keskin bir koku aralarındaki boşluğu doldurdu.

“Ucuz atlattım. Ama hiç değilse ısındım.” Maddie yorganı masanın üzerine attı.

“Ciddi olursak, evin ısınma sorunu için ne zaman bir şey yapacaksın?” diye sordu Mark.

“Bilmiyorum.” Alaycı bir kahkaha attı.

“Düşündüğün kadar kötü olmaz. Bütün evi yenilemek aşağı yukarı kırk bin sterlin tutar, çatı hariç. İpotek ettirebilirsin.”

“Burayı ipotek ettirmek mi? Şaka ediyor olmalısın.” Mutfakta etrafına baktı, hiçbir şeyin düzgün olmaması hoşuna gidiyordu.

“Ev yarım milyondan fazla tutar. Arazin de var.”

Mark’a bakınca gözlerindeki o ateşin yok olduğunu gördü, şimdi sadece iş vardı. O sıcaklığı özledi. “Bankalar düzensiz geliri olan insanları sevmez.”

“Doğru. Araziyi satabilirsin.” Kuzinenin yanındaki koltuklardan birine oturdu.

“Birkaç dönüm tarım arazisinin kırk bin edeceğini sanmıyorum.”

“Arazilerinden birinde eski bir hangar var. Onu eve dönüştürmek için imar ruhsatı alman mümkün olabilir, o zaman değerlendir ve kırk binden fazla tutar.”

Maddie’nin omuzları çöktü. “Nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Ben biliyorum.”

Maddie diğer koltuğa doğru yürüdü. “Gerçekten mi?”

“Elbette. Seve seve yardım ederim.”

“Teşekkürler.” Maddie kahveden bir yudum aldı ve sonra yüzünü buruşturdu.

“Ne oldu?” diye sordu Mark.

“Özür dilerim. Bu berbat olmuş.”

“Evet.” Gülümsedi.

Maddie kaşlarını çattı. “Neden bir şey söylemedin?”

“Fazla kibarımdır.”

Maddie bir kahkaha attı. “Aslında sanırım bu doğru.”

“Bakıyorum da benimle ilgili çok güzel düşüncelerin var.”

“Ah, Mark. Beni çok ciddiye alma. Hayatım altüst halde ve ben artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“Gerçekten mi?” Mark öne eğildi ve ona baktı.

Maddie bir saç tutamıyla oynuyordu. “Evet.”

“Sorun ne?”

“Şey, Hannah’yla aramdaki sorunların zamanla düzeleceğini sanıyordum ama yanılmışım. Babasıyla evlendiğimde tüm aile meselelerini de üstlenmişim, her şeyin iyi gittiğini sanıyordum ama John öldüğünden beri Hannah her fırsatta benden daha da uzaklaşıyor.”

“Konuşmayı denedin mi?” diye sordu.

“Evet, duvarla. Dün ona bir iltifat ettim, sonra kiminle nereye çıktığını sordum. Sanırsın ona en derin düşüncelerini sormuşum. Birden sinirlendi ve sonra ben ondan da beter hale geldim.” Maddie başını eğdi.

“İhtiyar Tom Martin’e çok güveniyor.”

“Kim o?”

“Yolun bir buçuk kilometre ilerisinde yaşayan emekli bir profesör.”

“Peki, nasıl ve neden?” diye sordu Maddie.

Mark duraksadı. “Onu tamir edilmesi gereken bir şeyle oraya gönderdim ve iyi anlaşıyorlarmış gibi görünüyor.”

“Bir profesör tarafından onarılması gereken şey de ne?” diye sordu Maddie.

“Sadece eski bir ahşap kutu. Tom artık restorasyon işleriyle ilgileniyor.”

“Ve Hannah da her gün oraya gidiyor, öyle mi?” Bu aklına yatmamıştı.

“Evet.”

Maddie kaşlarını çattı. “Bu adam uyuşturucu ya da başka bir şey kullanıyor olmasın?”

“Amma güvensizsin. Gecede iki kadeh viski içen eski kafalı bir adam. Olabileceği en kötü şey bu sanırım,” dedi.

“Gerçekten mi?”

“O kadar şaşırma. Tom harika bir arkadaşır ve Hannah’nın da canı sıkılıyor.”

“Bu mazeret değil.”

“Onun çok üstüne gidiyorsun.” Mark gülümsedi.

“Ben mi?” Maddie omuz silkti.

“Evet. Zor günler yaşıyor.”

“Ah, çok kötü; bir evi, onu seven biri ve masada yemeği var.”

“Demek istediğim bu değildi.”

“Evet, doğru. Birçok çocuk onun sahip olduklarının çok azma sahip.” Maddie ellerini yumruk yaptı.

“Hemen sinirlenme. Kendini yorarsın.”

“Sadece şu ‘yazık bana’ hallerinden bıktım. Zor günler geçirdi. Evet, annesi onu terk etti. Evet, babası öldü. Ama yine de ben varım. Sanırım asıl sorun da bu.”

“O konuda bir şey bilmiyorum. Demek istediğim çocuğa bir şans ver. O kadar da kötü değil. Sadece biraz ağzı bozuk.”

“Onunla yaşamak zorunda olan sen değilsin.” Maddie iç çekti. Hiçbir şey söylememeliydi.

“Evet, değilim ama en azından birine içini döküyor.”

Maddie ona baktı. “Öyle mi?”

“Evet. Garip bir ikili gibi görünebilirler ama Tom ve Hannah beraber huzur içinde çalışıyorlar.”

“Buna sevindim. Birine ihtiyacı var. Sadece o kişinin ben olmasına üzüliyorum.” Kendisini tutamayıp kuru bir kahkaha attı.

Mark eğildi ve elini dizine koydu. Dostça bir jest olsa da Maddie daha birkaç dakika önce onun gözlerinde gördüğü tutkuyu hatırladı.

Mark gittikten sonra ev çok boş görünüyordu. İçindeki boşluk hissini doldurmak için, Maddie daha önce hiç dokunmadığı bir odasını temizlemeye başladı. Pek çok odayı boyadığından bu oda kötü görünüyordu, oysa birkaç ay önce geldiğinde kitap kaplı duvarlarıyla gözüne çok iyi durumdaymış gibi görünmüştü. Algıların böyle değişmesi ne tuhaftı.

İşe toz almakla başladı. Raftan *Gurur ve Önyargı*’yı aldı. Cildi çatlamıştı. Kapağını açtı ve ön sayfada yazanlardan bunun 1937 yılında bir şiir yarışmasında Daphne’ye hediye olarak verildiğini anladı. Hannah’nın yaşlarında olmalıydı. Hannah’nın bunu okuyup okumadığını merak etti ve baş ucuna koymaya karar verildi; böylece tartışmak zorunda kalmazlardı. Öylece orada dururdu. Belki de sadece biraz daha zamana ihtiyaçları vardı. Sonuçta John öleli daha bir yıl bile olmamıştı ve yasın ne kadar süreceğini ya da insanı nasıl etkileyeceğini kimse bilemezdi. Hannah ile konuşmayı denemeye devam etmeliydi.

Maddie bunun iyi bir fikir olmama ihtimalini düşünmeden Hannah’nın odasına girmişti bile. Dolap taşındığından beri oraya hiç girmemişti. Hızla yatağa yürüyordu ki birden durdu. Yerde bir tomar eski belge vardı. Maddie narin ve yer yer solmuş olduklarını görebiliyordu.

Hannah bunları nereden bulmuştu? Neden hiç bahsetmemişti? Maddie kâğıtları şöyle bir inceledi, sonra eski bir defter buldu. Sayfaları çevirirken tarihi okuyunca nefesi kesildi: 2 Temmuz 1970.

İlk sayfasında Nancy Penventon'ın kişisel eşyası olduğu yazıyordu. Maddie sayfayı çevirdi.

2 Temmuz 1970

Trevenen

Trevenen'a dönmek ve doğum günümü burada kutlamak çok güzel. Daphne halam çok leziz bir pasta yapmış ve bir şekilde on altı mum bulup üzerine koymuş. İyi görünüyor ve bahçede çalışmaktan cildi bir ceviz gibi kahverengiye dönmüş. Yemekten sonra P geldi ve sahilde diğerleriyle buluştuk. Boyu 30 santim uzamış ve çok yakışıklı.

P kimdi? Petroc mu? Maddie gözlerini yumdu ve çok geçmeden tekrar okumaya başlamak için yeniden açtı.

Trevenen'daki en büyük değişiklik, ahırda bir kiracı olması. Amerikalı bir ressam ve halamın da fazladan paraya ihtiyacı varmış. Onu kısa bir anlığına görebildim, mükemmel bir aksanı var. Ama onunla henüz doğru dürüst tanışamadım.

Maddie durdu. Okumaya devam etmek istiyor muydu? Bu günlük neyi ortaya çıkaracaktı? Bilmemesi daha mı iyi olurdu? Sonra birden aklında bir düşünce belirdi: Hannah bunu okumuş ve ona söylememiş miydi? Defteri öyle sıkıyordu ki parmakları bembeyaz kesildi. Hannah nasıl bu kadar bencil olabilirdi? Defteri sıkıca kavradı.

“Odamda ne yapıyorsun?” Hannah kapının önünde duruyordu.

Maddie birden arkasına döndü. “Annemin günlüğünün sende olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?”

“Önce soruma cevap ver. Burası benim alanım. Buraya girmeye hakkın yok.”

“Ah, evet var. Burası benim evim ve sen de benim gözetimim altındasın. Buna hakkım var. Her şeye hakkım var.” Maddie’nin kalbi göğsünde küt küt atıyordu.

“Lanet olası mahkemeler yüzünden. Koruyucu aileye verilmem gerekirdi. Belki de annemi bulmayı denemeliydim.”

“Belki de.” Maddie dilini ısırды. Bunu demek istememişti, yoksa istemiş miydi? Bu iş nereye gidiyordu? Nancy’nin günlüğünü gizlemesine rağmen Hannah nasıl onu suçlu hale getirebiliyordu ki?

“Çok doğru. Çık odamdan.” Hannah kapıyı işaret etti.

“Annemin günlüğünden bana neden bahsetmediğini açıklayana kadar çıkmıyorum.” Maddie, Hannah’ya bakarken içinde bir nefretin biriktiğini hissetti. Böyle hissetmek istemiyordu ama içinde dolaşmakta olan hiddeti durdurabilecek hiçbir şey düşünemiyordu.

Hannah’nın yüzü kıpkırmızı kesildi. Maddie ne yapacağını bilmiyordu. Geri adım atamazdı.

“Ben...”

“Evet?” Maddie soluğunu tutup bekledi.

“Ben o deftere hiç bakmamıştım.”

“Ne?” Maddie bir sandalyeye çöktü. Bu doğru olabilir miydi?

“Oradaki diğer şeylere kıyasla çok sıkıcıydı, bu yüzden hiç okumadım bile. Annenin o lanet günlüğünü alabilirsin. Umurumda bile değil. Şimdi odamdan defol.”

Maddie kalktı, yürümeye başladı, sonra durdu. Pencereden dışarı bakmakta olan Hannah’ya döndü. Maddie ona uzanmak istese de yapamadı. Başı önüne düştü ve odadan çıktı.

Elinde annesinin düşüncelerini tutarken kalbinin en derinlerinde Hannah’nın ondan gerçekten nefret ettiğini biliyordu. Eğer

onu terk eden annesini bulmak istiyorsa bunu yapması gerekiyordu. Maddie her şeyi berbat etmişti. Böyle olmamalıydı. Maddie sevdiği adamla evlenmişti ve o adam da onu sevmiştir. Bunun neresi yanlıştı?

Hannah'nın bu cadıdan uzaklaşması gerekiyordu. O eski ve pis defterin Maddie'nin annesinin günlüğü olduğunu nereden bilecekti ki? Bilseydi Maddie'ye verirdi zaten. Maddie onu ne sanıyordu ki? Hannah kapıyı çarptı ve ayaklarını yere vura vura alt kata indi. Hannah evden çıkarken Maddie ortalarda görünmüyordu.

Üvey annesi mutlu değildi. Tam bir şirrete dönüşmüştü. Hannah, Maddie'nin hangi noktada konuyu odasına girmesinden saptırıp günlüğe getirerek ona çatıldığından emin değildi. Buraya taşındıklarından beri değişmişti. Bu yerin onun üzerinde garip etkileri vardı.

Yol hafifçe buzlanmıştı ve güneş karmaşık dalların arasından süzülmekteydi. Will'i ve bu gece onu göreceğini düşünürken en son ne zaman bu kadar mutlu olduğunu hatırlayamıyordu. Ayakları âdeta yerden kesiliyordu ancak bu yüzden buzlu yolda her an kıcının üzerine düşebilirdi.

Dün gece harikaydı. Birileri Will'e gerçekten güzel öpüşmeyi öğretmişti ve bu düşünce Hannah'yı çok kızdırıyordu. Yine de onunla öpüşmek harikaydı. Böyle öpülmek için bilardoda her gün memnuniyetle kaybederdi. Eğer şanslıysa bu gece de olabilirdi.

İhtiyar Tom'un garaj yolunun kapısı don yüzünden biraz sıkışmıştı. Lanet şeyi yerinden oynatmak için kalçasıyla iyi bir vurması gerekmişti. Evin bacasından duman yükseliyordu ancak atölyeden hiç ışık gelmiyordu. Hannah'nın adımları hızlandı. Mutfak kapısı her zamanki gibi açıktı ama Tom ortada yoktu.

"Merhabaaaa." Su ısıtıcısına döndü. "Merhabaaaa." Oturma odasına yürüdü. Işıklar açıktı.

"Bay Martin, burada mısınız?" Hannah bir sandalyenin yanında açık duran bir kitap gördü. Fazla uzakta olamazdı.

“Evet. Düştüm de.” Sesi nefes nefese gelmişti. Hannah merdivenlerden yukarı koştu. İhtiyar Tom sahanlıkta uzanıyordu.

“İyi misin?”

“Çok da formda olduğumu söyleyemem. Beni endişelendirence kalçamdaki keskin ağrı.” Her sözcüğü yüzünü buruşturarak söylemişti.

“Ben yardım çağırırken sakın hareket etme.” Hannah merdivenlerden aşağı koştu, 999’u tuşladı ve bekledi. Karşıdan ses gelmesi çok uzun sürdü. Ne zırvaladığını bilmiyordu ancak telefondaki ses ona İhtiyar Tom’la kalmasını ve onu sıcak tutmasını söylemişti.

Hannah telefonu kapatıp Maddie’yi aradı. O ne yapacağını bilirdi.

“Maddie, sana hemen burada ihtiyacım var. İhtiyar düşmüş ve yardım gelmesini bekliyoruz.”

“İhtiyar mı? Biraz yavaş konuş, Hannah.”

“İhtiyar Tom Martin. Burada sana ihtiyacım var.” Bu, Hannah’nın üzerine gitmesi için uygun bir zaman değildi.

“Geliyorum.”

Hannah kanepenin örtüsünü çekip aldı ve İhtiyar Tom’un yanına koştu. Solgun ama yine de uyanık görünüyordu. “Merhaba. Geliyorlar. Bunu üzerine örteceğim.”

“Ne kadar süreceğini söylediler mi?”

“Hayır. Yollar şu an çok iyi değil. Ben seni sıcak tutmaya ve konuşmaya devam edeceğim.” Çok uzun sürmemesi için dua etti çünkü gerçekten de hiç iyi görünmüyordu.

“Tamam.”

“Ne oldu?” diye sordu.

“Biraz çay döktüm ve sonra üzerine basıp kaydım.”

Hannah konuşmaya çalışırken ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyordu. Belki de sadece dinlese daha iyi olurdu. Bu şekilde de uyanık kalabilirdi, değil mi?

“Hazır tüm dikkatin bendeyken söyleyeyim, sanırım Trevenen’da bir kaçakçı zulamız var.”

“Evin yaşı göz önünde bulundurulursa bu mümkün.” Tom yüzünü buruşturdu, Hannah ağrının çok kötü olduğunu anladı. Yapabileceği bir şey olmalıydı. Maddie neden hâlâ gelmemiştii?

“Evet. Çok iyi. Panelleri açmak için insanın kapı mandalının nerede olduğunu bilmesinin gerekmesi harika.”

“Paneller mi?” Gülümsemeye çalıştı.

“Evet, paneller. Ayrıca oldukça büyük bir alan ve garip bir kayrak zemini var.” İhtiyar Tom yüzünü buruşturunca duraksadı. “Belki de bunu sonra konuşmalıyız. Sanırım bir araba duyuyorum.” Hannah dinlemeye çalışsa da Tom’un soluğunun sesi epey gürültülüydü. Şu ambulans hemen gelse iyi ederdi.

“Merhaba?” Mark merdivenlerden seslendi.

Hannah gözlerini İhtiyar Tom’dan çevirdi. Mark neden buradaydı ki?

“Maddie de şimdi geliyor.” Mark merdivenleri ikişer ikişer çıktı. “Merhaba Tom. Pek iyi görünmüyorsun.”

“Değilim. Kalçam gitti sanırım.” Tom’un sesi güçsüzdü.

“Pekâlâ, sadece kötü bir şekilde düştüğünü ve kırığının olmasını umalım. İşte Maddie de geldi.”

Maddie yukarı çıktı ve o manzarayı incelerken Hannah da onu izledi. Sahanlık çok büyük değildi, özellikle de Mark oradayken.

“Merhaba, Bay Martin. Ben Maddie Hollis.” Uzun kolunu uzattı. İhtiyar Tom onun elini sıktı.

“Memnun oldum.” Nefes alıp verişi daha da zorlaşmıştı.

“Kalçanız dışında başka bir yerinizde ağrı var mı?” diye sordu Maddie.

“Omzum, ikinci darbeyi de o aldı,” dedi.

“Başka bir yeriniz ağrımıyor, değil mi? Başınız mesela?”

“Hayır.”

“Bu iyi.” Maddie, Mark’a bir bakış attı. “İzin verirseniz gidip üzerinize örtmek için bir battaniye daha bulayım. Şoka girebilirsiniz ve çok fazla titrememeniz gerek.”

İhtiyar Tom belli belirsiz gülümsedi. Hannah, Maddie’nin ne yapılması gerektiğini bileceğini tahmin etmişti. Babası konusunda harika iş çıkarmıştı. Bunu gerçekten düşünmüş müydü? Maddie bir konuda iyi olabilir miydi? Bu şok olayı onu da etkiliyor olmalıydı. Kahretsin, Maddie’ye karşı yumuşamamalıydı.

Mark’ın yüzü endişeli ve ciddi görünüyordu. Dün gece Will’le dışarıya çıkmış olduklarını biliyor muydu? Birden sanki üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi gelmişti.

Maddie kucağında eski bir kuş tüyü yorganla döndü. Dikkatli bir şekilde İhtiyar Tom’un üzerine örttü. Adam çok güçsüz görünüyordu, sanki gözlerinin önünde yaşılanıyordu.

Telefon çaldı. Mark cevap vermeye gitti. Maddie, İhtiyar Tom’un yanına oturup ellerini tuttu. Nabzını ölçtü.

“Hannah, birkaç yastık bulabilir misin? Sanırım Bay Martin’i biraz daha rahat ettirebilirim.”

“Tabii.” Hannah’nın bacakları tuhaf bir pozisyonda oturmaktan kaskatı kesilmişti. Geçerken Mark’ın hâlâ telefonda olduğunu gördü. Anladığı kadarıyla yolu tarif ediyordu. Hannah neden GPS’leri olmadığını merak etti. Bir ambulanda olması gerekmez miydi? Neyse ki Mark buradaydı. Yoksa o yolu tarif edemezdi.

Maddie plastik oturakta kıpırdandı. Hastanede olmanın Hannah’yı korkuttuğunu hissedebiliyordu. John için evde bakımı seçmelerinin nedenlerinden biri de bu olmuştu.

Hannah büyümüş gözlerle baktı. “Ne kadar süreceğini söylediler mi?”

“Çok uzun sürmez. Ama onu görebileceğimizden emin değilim.” Maddie duvardaki saate baktı. O da hastanelere bayılmıyordu. Hastane kokusu ona düşünmeyi istemediği anıları hatırlatıyordu.

Hannah elleri ile oynadı. “Onu götürdüklerinde çok kötü görünüyordu.”

“Çok ağrısı vardı.” Maddie, Mark’a döndü. “Ailesinden birileri var mı?”

“Hayır. Yani yakınlarda kimsesi yok,” dedi Mark.

“Ona kim bakacak?” diye sordu Maddie.

“Onu bir süre burada tutacaklardır, sonra da bakımı için yardımcı olacak birini getireceklerdir diye düşünüyorum.” Mark, Maddie’nin karşısına oturdu.

“Ne korkunç. Tanımadığın insanların evde sana bakıyor olması.” Hannah kalktı ve odaya doğru yürüdü.

“Kendi evinde olmamaktan iyidir.” Maddie, Hannah’nın oturana kadar volta atışını izledi.

“Doğru. En azından babam yanıımızdaydı.”

Maddie uzandı ve Hannah’nın eline dokundu. Hannah geri çekecek gibi olsa da sonra durdu.

“Bay Martin’in yakınları mısınız?” diye sordu hastane yeşili giymiş genç bir adam.

“Evet.” Mark ayağa kalktı.

“Durumu iyi. Kırık düzgündü ve yeniden yerleştirebildik. Çok şanslıymış, durumunu düşününce...”

“Evet,” diye sözünü kesti Mark, cerrahın. “Başka hasar yok, değil mi?”

“Sadece sol yanı boyunca ciddi çürükler var.”

Maddie, Mark’ın neden cerrahın sözünü kestiğini anlamaya çalışarak onu inceledi.

“Onu görmek isterseniz şimdi uyanma odasında. İlaçların etkisinde ama uyanık. Çok uzun kalmayın, dinlenmesi gerek.”

“Teşekkürler.” Maddie, Hannah’nın omzuna dokundu. Hannah’nın gözleri dökülmeyen gözyaşlarıyla doluydu.

“Gidip bizim moruğu görelim mi?” diye sordu Mark.

“Kabalık etme, Mark,” diye tersledi Hannah onu.

Uyanma bölümüne uzanan koridorda yürürlerken Mark sesli bir şekilde güldü. İhtiyar Tom'u odada her yanına hortumlar takılmış halde buldular, yine de daha iyi görünüyordu.

"Merhaba ihtiyar." Mark yatağa yürüdü.

"Merhaba." Tom'un sesi zorlukla duyuluyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Mark.

"Daha iyiyim."

"Öyle görünüyorsun." Mark gülümsedi.

Hannah, Mark'ı yolundan itti. Şimdi gözyaşlarını tutamıyordu. Serum iğnesi takılı olan yaşlı eli genç eliyle tuttu.

"Çabuk iyileş," dedi.

"İyileşeceğim." Tom gözlerini yumdu.

"Biraz dinlen şimdi." Hannah buruşuk yanağını öptü. "Seni seviyorum."

Maddie, Hannah'nın sessiz sözlerini dinlerken gözyaşlarını içine akıttı.

Hannah yatağına kıvrılmış, Mark da az önce ayrılmıştı. Berbat bir gün olmuştu, kendine bir viski doldurdu ve mutfaktaki sandalyelerden birine oturdu. Annesinin günlüğünü aldı ve okumaya gücü olup olmadığını düşündü. Yine de bu sayfaların öğrenmeyi ummaya bile cesaret edemediği şeylere ışık tutabileceğini biliyordu.

Sahilde dün gece şişe çevirmece oynadık ve P'yi öpmem gerekti. Bu ilkti. Böyle iyi bir arkadaş öpmek başta garipti fakat eve yürürken tekrar denedik. Bu sefer daha iyiydi.

Kiracı Kaliforniyalı ve gerçekten yakışıklı. Çok kibar ve zamanının çoğunu nehir kenarında resini yaparak geçiriyor. Resimlerini görmek için gizlice ahıra girdim. Muazzam renk dalgaları olsa da denizi hissedebildim.

Maddie, Helen Williams'ın bir şey öğrenip öğrenmediğini merak etti. Cevaplar bu eski defterde olabilirdi ancak olmayabilirdi de. Nancy'nin fotoğraflarını görmek kime benzediğine açıklık getirmişti. Taşlar yerine oturuyor olsa da kendisinin parçalanmakta olduğunu hissediyordu. Yakıcı içkiden bir yudum aldı. Bir yandan sayfaları aceleyle okumak istiyordu, diğer yandan da her bir kelimeye tutunmaya çalışmayı. Gözlerini kapattı ve annesini Penarvon Koyu'nda hayal etti. Daha fazlasını bilmesi gerekiyordu.

P'yle nehirde saatlerce yelkenliyle gezdik. Onunla çok rahat konuşabiliyorum. Cornwall'u neredeyse benim sevdiğim kadar çok seviyor. Belki birkaç yıl içinde evleniriz ve bir daha ayrılmak zorunda kalmayız.

Bir sonraki sayfa ıslandığından hasar görmüştü ve Maddie sayfanın üst yarısını okuyamadı.

Tüm günü onunla beraber Denis Burnu'nda geçirdim. Yaptığı işe öyle dalmıştı ki zaman zaman benim orada olduğumu unutuyor gibiydi. Ancak yemekte konuştuk, bana hayatımı ve ne yapmak istediğim hakkında sorular sordu. Daphne halam dışında daha önce beni kimse dinlememişti. Oyuncu olmak istediğimi söylediğimde gülerken ela gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu. Bir film yıldızı olmak için Kaliforniya'ya taşınmam gerektiğini söyledi. Ona film yıldızı değil, tiyatrocu olmak istediğimi söyledim. Bir süre sustu ve bana, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi farklı bakmaya başladı.

Maddie ayağa kalktı ve mutfakta dolanmaya başladı. Annesi sahne de olmak istiyordu. Görünüşe göre bu özellik annesinden ona

geçmemişti. Kalabalık önünde konuşmak zorunda kaldığında çok korkardı. Oturdu ve bir sonraki okunaklı paragrafı buldu.

Bugün hava çok sıcaktı ve koy çok ıssızdı. Yüzmeyi çok istiyordum ama mayonnu getirmemiştim. Gümleğini zaten çıkarmıştı ve kot pantolonunu da sıvadı. Kitabımın üzerinden suya bakmayı sürdürdüm. Sonunda bana eğer çıplak yüzmek istersem bana bakmayacağını söyledi. Tek düşünebildiğim onun da bana katılmasını istediğimdi. Bakıp bakmamasını umursamıyordum. Bana bakmasını istiyordum.

Maddie bunu okuyup okumaması gerektiğinden emin değildi. Çok özeldi. Gözlerini kapattı. Bu gece daha fazla okuyamazdı.

✧ On Bir ✧

Maddie top gülesini gösterdiğinde müze küratörü çok yardımcı olmuştu. Çok kesin konuşamamış olsa da İç Savaş'ta kullanılmış güllerden biri olduğunu düşünüyordu. Helford civarındaki evlerde bulunmasının alışılmadık olmadığını söylemişti. Maddie ona boş gözlerle bakınca savaş üzerine kitapların bulunduğu yeri işaret etmişti. Trevenen ve Penventonlar hakkında nereden daha fazla bilgi edinebileceğini söyleme inceliğini de göstermişti.

Kütüphaneden aldığı kitapları pencere önündeki koltuğa koydu ve şöminenin yanındaki gizli kapının mandalını aradı. Helford Nehri'nin tarihi üzerine bir kitap kaçakçılıktan bahsediyordu ve hemen aklına gizli oda geldi. Bu eklenti 1700'lerde inşa edilmişti ve kaçakçılar tarafından kullanılmış olabilirdi. Sadece odun depolamak için de kullanılmış olması mümkündü. Belki onun da böyle yapması gerekiyordu. Kış yaklaşıyordu ve evi sıcak tutmak için alabileceği her türlü yardıma ihtiyaçları olacaktı.

Küçük bir tıklama duyuldu ve kapı birkaç santimetre açıldı. Dar ve karanlık aralıktan bir örümcek sallanıyordu. Ağım ve sakladığı ölü böcekleri kurtarmak için bacakları hızla hareket etmeye başladı. Maddie içeri girdi ancak fener bir türlü çalışmadı. Durdu. Hareket edemiyordu. Cildi yapış yapış olmuştu. Sanki biri onu tutuyordu ancak orada hiçbir şey yoktu.

Geri geri çıktı, gözlerini kırıştırdı ve kapıyı kapatırken aklının başına gelmesini umdu. Hayaller görüyordu. Pencere önündeki koltuğa kendini bırakırken kitaplar yere düştü. Kapısı kapanan

odayı dolduran sessizlikte sesleri yankılandı. Maddie'nin kalbi göğsünden çıkmak istercesine atıyordu.

Trevenen'da hayalet yoktu. Ev insana iyi de hissettiriyordu. Yıpranmış kadife minderle oynayarak yüzeyindeki dalgalanmaları düzeltmeye çalıştı. Sadece yorgun olduğundan ve eski hikâyeler okuduğundan gergindi. Hepsi bu. O sesler bacadaki sağlam olmayan derzlerden esmekte olan rüzgârdan başka bir şey değildi.

Kitapları toplayıp dikkatlice yeniden koltuğa yerleştirdi ve panellerin çevrelediği şömineye son bir kez daha baktı. O fare olmasaydı bu gizli odadan haberdar olmayacaktı. Arkasını döndü ve biraz temiz havaya ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Bahçeye çıkınca soğuk rüzgârı yanaklarında hissetti. Hayal gücü kontrolü ele geçirmişti ve gece kâbusları artık gündüzlere de sızıyordu. Hemen yürüyüşe çıkacaktı, egzersizin o gece uyumasına yardımcı olmasını umuyordu.

Yeniden içeri girerken, "Hayalet diye bir şey yoktur," dedi kendi kendine. Ama hâlâ ikna olmuş değildi. Penventon kadınlarının duvardaki fotoğrafına bakarak, "Hayır, bana dadanan ruhlar da yok, onlar iyi niyetliler," diye devam etti.

Maddie, Manaccan'daki restoranın dışında dururken terli avuçlarını eteğine sildi. Kapıyı çekerek açtı. Endişelenecek bir şey yoktu. Salona şöyle bir baktı. Gunnar henüz gelmemişti. "Merhaba, Gunnar Karlsson adına rezervasyonumuz vardı."

"Evet. Barda bir içki içmek mi, masanıza geçmek mi istersiniz?" diye sordu genç kadın.

"Masaya geçeyim." Maddie kalabalık salonda garsonu takip ederken şalının saçaklarıyla oynadı. Sandalyeye otururken yorgun olduğunu fark etti. Son birkaç gündür erkeklerden başka bir şey düşünmemişti; özellikle de Gunnar, Mark ve İhtiyar Tom. Hannah'yla her gün hastaneye gidiyordu. Tom iyileşiyordu ve eğer şanslılarsa Noel'de evde olabilecekti.

Noel. Sslemelere baktı. Geçen yıl bu zamanlar John hayata tutunmaya çalışıyordu. Noel hakkındaki her Şey Hannah'ya artık bunu hatırlatacaktı. Acı çekiyor olmalıydı. Maddie nasıl bir yol izlemeliydi? Noel'i kutlarken hem John'u hatırlayıp hem de hayatlarına nasıl devam edebilirlerdi?

Düşüncelere dalmıştı, derken başını kaldırdı ve Gunnar'ın başının ve omuzlarının bardaki bir grup içinde yükseldiğini gördü. Titrek ışıklar saçlarının ıŐıltısını yakalıyordu. Çok yakışıklıydı ve Maddie'yi arıyordu. Kendini imdikledi.

"Seni görmek güzel." Gunnar eğilip onu öptü.

"Teşekkürler." Maddie nefes almakta zorlandığını fark etti.

"Son birkaç günüm çok çılgın geçti. Seninki nasıldı?" diye sordu.

"Aynı. Son birkaç günü hastanedeki bir arkadaşı ziyaret ederek geçirdim."

"Kulağa iyi gelmiyor."

"Evet ama o kadar kötü değil. Geçen hafta çekimler nasıldı?"

Mum ışığı Gunnar'ın gözlerinde koyu mavi benekler oluşturuyordu ve Maddie onları izliyordu, söylediklerinin bir kelimesini bile duymadı. Hikâyenin ortasında bir yerde sipariŐlerini verdiler. Maddie Őalını çıkardı ve öne doğru eğildi. Hikâye anlatma tekniğine bakılırsa bu mesleği seçmesi çok normaldi.

"Hiç resim yapabildin mi?"

Maddie az kalsın boğuluyordu. "Hayır, ahır Şu an öyle soğuk ki muhtemelen lrm. Evde de durum kötü ama ahırda doğru dürüst bir Şekilde korunamam. Bu yüzden mutfakta birkaç küçük sulu boya eskizi dışında hiçbir Şey yapamadım."

"Tek sıcak odan orası."

"Şey, evet. Mark bize birkaç ısıtıcı soba ödünç verdi, bu sayede gece Hannah'yla donmuyoruz."

"Mark? Şu karŐılaŐtıęımız adam mı? İyi bir arkadaŐın, değil mi?"

"Evet." Maddie doğruldu. Noel ışıkları yeniden belirginleŐti.

“Çok nazikmiş.”

“Evet.” Maddie, Mark’ın sadece bir kişiyle değil de herkesle temasta olduğunu düşünerek gülümsedi.

“Yani yatak odan artık o kadar soğuk değil, öyle mi?”

Maddie tonlamasını fark edince kızardı. Gelip odanın sıcaklığını mı kontrol edecekti? Gunnar’ın gözlerinden anladığı kadarıyla ısıtıcıyı kapatmaları gerekebilirdi. Bunun için hazır mıydı?

“Katlanılabilir.”

Gunnar gülümsedi.

“Tatlı menüsüne bakmak ister misiniz?” Garson bir anda çıka-gelmişti. Maddie’nin zihninde hâlâ Gunnar’ın onun yatak odasında olmasıyla ilgili düşünceler dönüp duruyordu.

“Bunca harika yemeğin ardından mı?” Maddie karnını okşadı. “Kesinlikle hayır. Midende yer var mı?”

“Çikolatalı fondanı paylaşalım mı?” diye sordu Gunnar. Ona bir daha gülümseyecek olursa onun istediği her şeyi yapabilirdi.

“Bir kaşık alırım.”

“Seni ayartabilirim sanmıştım.” Gülümsedi.

“Sadece biraz.” Maddie şarabını yudumladı.

Pudingden mi başka bir şeyden mi bahsediyordu? Gunnar fondandan bir tatlı kaşığı aldı ve Maddie’nin ağzına götürdü. Gözleri yiyecek ikram etmekten çok daha farklı şeyler söylüyordu. Tat tomurcukları baştan çıkarak yoğun lezzetin tadını çıkardı. Yüzü canlandı.

“Doydun mu?” diye sordu Gunnar.

Neye doymuş muydu? Fondana mı ona mı? Maddie düşüncelerini topladı.

“Evet.” Dudağının kenarındaki son çikolata parçasını diliyle yakaladı ve gülümsedi.

“Arabayla mı geldin?” diye sordu Gunnar.

“Hayır, biriyle geldim. Beni eve sen bırakabilir misin?”

“Zevkle.”

Karanlığa adım attıkları andan arabaya varana kadar Maddie yağmur yüzünden sıırıslıkla oldu. Buğulanmış camlar, dışarıdaki Noel ışıklarının parlayan büyük toplar gibi görünmesine neden oluyordu. Zihnindeki ve bedenindeki karmaşayı nasıl yorumlayacağını bilmiyordu. Baştan çıkarmak konusunda körelmişti.

“Üvey kızın evde mi?” Gunnar dar yollarda dikkatlice sürüyordu.

“Daha dönmemiştir diye düşünüyorum. Bu hafta her akşam dışarı çıktı. Tatil ruhuna girdi. Noel için eve gidecek misin?”

“Evet. Annem yalnız ve erkek kardeşlerim gidemeyecek, bu yüzden cuma günü yola çıkacağım. Hava iyi olursa tabii.”

“Evet, bozabileceğini söylüyorlar.” Maddie, Hannah’dan iz var mı diye Trevenen’i inceledi. Yoktu. Onu davet etmesi bir sorun teşkil etmezdi.

“Kahve?”

“Evet, çok isterim.” Maddie’ye döndü ve gülümsedi.

Maddie, Gunnar ona yardım edemeden sağanağın altında kapıya koştu.

“Hava çok fena. Daha da soğumuş, kesin kar yağacak.” Maddie paltosunu silkeledi ve mutfak kapısının arkasına kuruması için astı.

“Bu manzarayı karlar altında hayal edemiyorum.” Başı neredyse kırıslara değiyordu.

“Öyle mi? Norveç’ten çok farklı sanırım.” Kuzine ateşine doğru yürüdü. “Kahve, çay, brendi?”

“Brendi kulağa iyi geliyor.”

“Evet, öyle.” Gunnar’ın yanından geçip likörlerinin eski bir tepsili sehpa üzerinde durmakta olduğu oturma odasına gitti. Camlar buzdan buğulanmıştı ve bacanın içinden bir yel esti. Panellere baktı ve ürperdi.

Biraz nefes nefese kalmış halde döndü, sıırıslıkla ve darmadağın görünüyor olmalıydı. O an bunun için yapabileceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden gevşemeliydi. Kuzinenin yanındaki sandalyeye

oturmuş, yerel bir doğal yaşam dergisi okuyarak oyalanmakta olan Gunnar tam bir rahatlık örneği idi.

İçkileri koyduktan sonra döndü, ona doğru yürürken Gunnar ayağa kalktı. Boyunun rahatlıkla bir doksan beş kadar olması gerektiğini biliyordu çünkü yanındayken kendisini çok ufak tefekmiş gibi hissediyordu. John ondan sadece birkaç santimetre uzundu. Kaşlarını çattı. Neden tam da şimdi John'u düşünüyordu ki?

"Teşekkür ederim." Bardağı alırken Gunnar'ın parmakları onun parmaklarına dokundu bir süre. "Şeref." Gözlerinin içine baktı ve sonra küçük bir selamlamayla tekrar bardağı kaldırdı. Maddie'nin kalbi bir anlığına durdu.

Brendi ateş gibi yakıyordu ama Maddie'yi zaten ateş basmıştı. Gunnar yanında duruyordu ve Maddie mutfakta bir kanepesi olmasını diledi; o zaman çok daha rahat olurdu. Kuvvetli bir rüzgâr eve gümbürtüyle vurdu ve tezgâhtaki bir kâğıdı uçurdu. Maddie onu tutmak için atlarken Gunnar ile çarpıştı.

"Özür dilerim."

"Sorun değil." Maddie'yi tuttuktan sonra Gunnar onu bırakmadı.

Yakalanmıştı. Nefesi hızlandı. Kâğıdı yerden almak için eğilmeye çalışması onları daha da yakınlaştırdı. Aralarında çok küçük bir boşluk vardı. Maddie onu itmeyi düşündü. Bunun için çok erkendi. John'un yüzü belirdi zihninde. Rüyalarından sonra şimdi de randevularına dadanmıştı. Yine de akli temkinli olmasını tavsiye ederken vücudu daha da yaklaştı.

Gunnar eğildi. Maddie gözlerini kapattı. Dudaklarının dokunuşu bir fısıltı gibiydi. Vaatlerde bulunuyordu. Maddie karşılık verdi. Gunnar'ın eli kollarından sırtına ilerledi. Maddie masaya yaslandı. Dudakları öpücükler kondurarak yanağına ilerlerken parmakları omurgası boyunca gezindi.

"Ne halt ediyorsunuz burada?" Hannah'nın tiz sesi Maddie'nin beynini dolduran sisi delip dağıttı.

“Hannah!” Maddie, Gunnar’dan uzaklaşmaya çalışsa da arkasında masa vardı ve hiçbir yere gidemiyordu. “Bu, Gunnar Karlsson.”

Gunnar doğruldu ve bu da Hannah’nın onun yanında yedi yaşında bir çocuk gibi görünmesine neden oldu. Hannah’ya elini uzattı.

“Şaka ediyor olmalısın.” Hannah güldü.

“Hannah!” diye çıkıştı Maddie.

“Merhaba, Hannah. Ben annenin arkadaşıyım,” dedi Gunnar yavaşça.

Hannah kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “O benim annem değil.”

Gunnar, Maddie’ye döndü.

“Fazla detaycısın Hannah.” Maddie sakın kalmaya çalışıyordu.

“Değilim. Sen benim annem değilsin.”

“Evet, o zaman bazı şeyler için Tanrı’ya şükrederim,” diye mırıldandı Maddie. Hannah, Gunnar’a dik dik baktı. “O benim üvey annem.”

“Ah, anlıyorum ama yine de ebeveynin.” Gunnar, Hannah’ya yaklaştı.

“Hiçbir şey anladığın yok.” Hannah arkasını döndü ve çıkıp gitti.

Maddie masaya çöküverdi.

“Zor bir çocuk,” dedi Gunnar.

Maddie enerjisinin tükendiğini hissederken başını salladı. “Bu tanım yetersiz kalır.”

“Sanırım gitsem iyi olacak. Uçağa binmeden ararım.”

“Olur.” Maddie ellerine bakarken ortamın havasının nasıl da hızlı değiştiğini düşünüyordu. Tutkunun sıcaklığı yerini kibar bir mesafeye bırakmıştı. Gunnar ona doğru yürüdü ve başını öptü. Maddie gözyaşlarını bastırmaya çalışırken ona gülümsedi.

“Seninle arabaya kadar yürüyeyim,” dedi.

“Bu havada mı?” Yanağını okşadı. “Hayır. Hadi sen git de biraz dinlen, Madeline.”

“Tamam.” Başını salladı. “Mutlu Noeller.”

Gunnar gitmişti, Maddie boş mutfaka baktı.

“Noel’den nefret ediyorum.”

Annesinin günlüğünü aldı ve üst kata çıktı. Yatağa girince defteri açtı. Sayfaların kenarları sararmıştı ve küf kokuyordu. Annesinin dünyasına girmeden önce yorganı sıkıca üzerine çekti ve yastığını dikleştirdi. Önceki sayfalara zarar veren şey neyse sonrakilere de geçmişti ve Maddie girişin çoğunu okuyamadı.

Elbiselerimi çıkardım ve denize koştum. Beni izleyen bakışlarımı hissedebiliyordum. Daha önce hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Direkt soğuk suya daldım, vücudumdaki her bir sinir titreşti. Çok geçmeden onu yanımda hissettim. Güçlü kulaqları onu, kayalıkların yanımda durduğum yere getirmişti. Suyun çok soğuk olduğunu düşünüyordu, oysa bana göre mükemmeldi. O da mükemmeldi.

Maddie gözlerini kırıştırdı. Şişe çevirmecenin ardından işler epey değişmişti. Sonraki bir hafta boyunca ise bir şey yazmamıştı annesi.

Okul servisi onu Will’in beklediği yolun başında bıraktı. Hannah gülümsedi ve Will onun çantasını aldı.

“Sonunda özgürüm,” dedi Hannah.

“Ama çok da uzun sürmeyecek.” Will güldü.

“Daha uzun tatillerin olduğunu yüzüme vurma.” Will’in koluna hafifçe vurdu.

“Bence makul. Ailem ben okula daha az gidebileyim diye bir servet ödüyor.”

Will elini tutunca Hannah dizlerinin bağının çözülecek gibi olduğunu hissetti. Onları gizleyecek olan sokağa girdikten sonra Will'in çantasını bırakıp onu öpeceğini biliyordu. Eve döndüğünde bununla karşılaşacaksa neredeyse okula gitmeye değer olduğunu düşünecekti.

“Maddie ile hâlâ konuşmuyor musunuz?” diye sordu.

“Hayır.” Sihirli baloncuk üvey annesinin adını duymasıyla ortadan kayboldu.

“Bence ona çok yükleniyorsun.”

“Ne bilirsin ki? Orospunun teki. Dün gece sarışın bir adamla mutfak masasında neredeyse sevişiyordu.” Hannah yüzünü buruşturdu.

Will'in gözleri parladı. “Gerçekten mi?”

“Şey, bilmiyorum ama öyle görünüyordu.” Hannah uzaklaşmak istedi fakat Will elini daha da sıkı tuttu.

“Deneyelim mi?” diye sordu.

“Tabii tabii, çok beklersin.” Will'in kaburgalarını dürttü.

“Evet, bekliyorum.”

“Rüyada görürsün dostum.” Güldü.

“Bu doğru.” Will, Hannah'yı kollarına çekti ve boynunu öpmeye başladı. Hannah bir anda gevşeyerek duvara yaslandı. Will sertleşmiş penisini ona dayamıştı ve Hannah güç hissinin verdiği hazla kıpırdandı. Hannah, Will'in dudaklarını yeniden kendi dudaklarına çekti. Will'in dili dilini izliyordu ve Hannah dünyanın deli gibi dönmeye başladığını hissediyordu.

“Dostum dilini kızın gırtlığından çıkar da sizi bırakayım.” Fred pencereden dışarıya sarktı.

Will doğrulunca soğuk hava Hannah'nın sıcak bedenine çarptı. Will'in elinin az önce içinde olduğu kazağını aşağıya çekti. Çantasını aldı ve yavaşça arabaya bindi.

“Maddie, İhtiyar Tom’u almak için Truro’ya gidecekmiş, bu yüzden annem seni almamı söyledi. Cep telefonunuz kapalıydı.” Fred arabayı yola çıkardı.

“Ne oldu?” Hannah emniyet kemerini izin verdiği kadar ileriye eğildi.

“Annemin bazı şeyleri yeniden düzenlemesine yardım etmek için İhtiyar Tom’un evine gidiyoruz.”

“Harika.” Hannah akıp giden manzarayı izlerken Will’in ensesindeki saçları yavaşça okşuyordu. Artık ayaz yoktu. Çok yazık. Hava soğuk değilken Noel ruhunu hissedemiyordu.

Kulübeye doğru giderlerken hava kararmıştı. Mutfak kapısından giriyorlardı ki Tamsin onlara seslendi.

“Ne dedin anne?” Fred hemen buzdolabında yiyecek bir şeyler aramaya başladı.

“Çık oradan, Fred. Burada yardıma ihtiyacım var, lütfen.” Tamsin’in sesi tizleşti.

Hannah oturma odasına girince Tamsin’in bir ağaçla mücadele ettiğini gördü. Hannah hemen koşup ağacı iterek dikleştirdi.

“Teşekkürler. Altında kalacaktım. O duyduğum Will’in sesi miydi?” diye sordu Tamsin.

“Evet.” Hannah gülümsedi.

“Şu iki koca hantal ne yapıyor?”

“Avcılık ve toplayıcılık,” dedi Hannah.

“Tipik.” Tamsin oturup arkasına yaslandı. “Artık durmaları gerekiyor. Buraya Tom için biraz Noel ruhu katmamız gerekiyor.”

Hannah etrafına bakındı. “Harika bir iş çıkarmışsın. Bütün gün temizlik mi yaptın?”

“Neredeyse. Şimdi ise tercihen hiçbir şeye zarar vermeden aşağıdaki yemek odasına bir yatak, atölyeye de masanın taşınması için şu iki soytarıya ihtiyacım var.”

“Bol şans.” Hannah ikna edilebileceklerini düşünmüyordu.

“Ben de öyle düşünüyordum. Ancak gizli bir silahım var. Arabada sakladığım çikolatalı bir pastam var. Fred onu bulmaya çalışırken evi darmaduman etti.”

Hannah mutfığa giden Tamsin’i izledi. Su ısıtıcısı kaynıyordu, bisküviler dışarıdaydı ve Fred ile Will bir masaya yayılmıştı.

“Siz ikiniz, yukarı. Buraya çay içmeye mi geldiğinizi sanıyorsunuz?” Tamsin bir kaşını kaldırdı.

“Ama anneee,” diye itiraz etti Fred uzatarak.

“Yardıma ihtiyacım var. Yapacak işlerimiz var,” dedi Tamsin.

“Ben çay yapayım.” Hannah, Fred’in ayaklarını sürüyerek gitmesini izledi. Will geride kaldı ve giderken Hannah’nın ensesine bir öpücük kondurdu. Omurgasında bir ürperti gezindi. Will okula döndüğünde onu çok özleyecekti.

Demlik her zamanki yerindeydi. Hannah yüzeyini okşadıktan sonra çayı indirdi ve “The Twelve Days of Christmas” şarkısını mırıldanmaya başladı. Ne zaman şarkının “gerçek aşkım verdi bana” kısmını söylese zihninden Will’in görüntüsünü atamıyordu. Âşık değildi. Şehvetli bu. Aşk kıymetliydi ve dokunulmazdı. Ama insan şehvetle oynayabilirdi ve bunu yapmak cidden eğlenceliydi.

“Hey Hannah, bir dakika gelir misin?” Fred’in sesi düşüncelerini böldü.

“Evet.” Parlak yüzeyli yemek masası şimdi oturma odasındaydı, Tamsin’in bir tarafa çekmekte olduğu ağaca tehlikeli biçimde yakındı.

“Şunu buraya koyabilmemiz için kanepeyi geriye çeker misin?” dedi Fred.

“Elbette. Ama bence böyle çok kalabalık olur.” Hannah kanepeyi itti.

“Evet ama bu lanet şeyi yemek odasından çıkarırken neredeyse çiziyorduk. Mecbur olmadıkça daha fazla hareket ettirmek istemiyoruz.”

“Tabanını neden çıkarmıyorsunuz o zaman sorun olmaz, değil mi?” Fred’e tatlı tatlı gülümsedi.

“Pekâlâ seni ukala şey, o zaman şunun altına bak da bu boktan şeyi yere koyabilelim,” diye homurdandı Fred.

“Fred, konuşmana dikkate et.” Ağacın oradan Tamsin’in sert sesi geldi.

“Özür dilerim anne.”

Hannah bağlantı yerlerine bakmak için masanın altında kaydı. Üst kısmını altından ayırmak iki saniye sürerdi. Erkekler! Ne işe yararlardı ki?

Will masanın altına eğildi. “Yardıma ihtiyacın olabilir diye düşündüm.”

“Ya?”

Masanın altına girdi ve onu öptü. Belki de o kadar işe yaramaz değillerdi.

“Öpüşmeyi bitirdiğinizde bana ne yapmamız gerektiğini söyleyebilir misiniz?” Fred’in ayakları masanın yan tarafında göründü.

Hannah güldü ve dışarı çıktı.

“Bir tornavidaya ihtiyacı var.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Fred.

“Çocuklar, bu kadar yeter.” Tamsin ağacın arkasından çıktı. Hannah’nın yüzünü ateş bastı. Olduğu yer sakın ve güvenliydi ama atölyeye gitmesi gerekiyordu.

“Ben gidip alırım.” Sürünerek dışarı çıktı.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” Will tam arkasındaydı.

“Evet, çayları koyar mısın?” diye seslendi Hannah dışarıya çıkarken omzunun üzerinden.

Mark arabasını park ediyordu. Bagajdan yiyecek torbalarını çıkarırken el salladı. Hannah, Will’in onun kadar uzun olup olmaya çağını merak etti. Akraba oldukları anlaşılıyordu, gözlerine rağmen. Will’in gözleri babasınıninki gibi mavi yeşildi. Babası Cornwall’un yerlisi değildi, dışarıdan gelmişti. Hannah, kendisinin de buralı olmadığını belli olduğunu biliyordu. Sarı saçları ve mavi gözleri

Keltlerden ziyade Anglolara özgüydü. Babasına benziyordu. Yani öyle sanıyordu. Annesinin mukayese edebileceği hiçbir fotoğrafı yoktu. Annesi gittikten sonra babası hepsini yok etmişti. Bunu neden yaptığını anlayabiliyordu, yine de yapmamış olmasını dilerdi.

Atölyeye girerken Hannah'yı nemli bir koku ve tüm atölyeyi kaplamış ince bir toz tabakası karşıladı. Yarın buraya gelip temizlik yapmalıydı. İhtiyar Tom buranın ihmal edildiğini görürse hayal kırıklığına uğradı.

Koşarak geri dönerken poşetleri taşımakta olan Fred ile karşılaştı.

"Kolay işleri sen kaptın," dedi.

"Evet, öyle. İnsanın kası değil de zekâsı olunca böyle oluyor işte." Gülümsedi ve yanından yürüyüp geçti.

"İnek!" diye bağırdı arkasından Fred.

Hannah mutfaka giderken güldü.

"Yine bahçeye Malcolm'ın ineklerinden biri mi girmiş?" diye sordu Tamsin buzdolabını doldururken.

"Hayır." Hannah gülümsedi ve dirseğiyle Fred'in kaburgalarına vurdu.

"Önemsiz bir yorumdu sadece anne." Fred sırtıttı.

"Yani yine kabalık ediyordun?" diye sordu annesi.

"Ayy anne, beni nasıl da iyi tanıyorsun. İki poşet daha taşıyım, sonra karışmam. Mark bir orduyu doyuracak kadar alışveriş yapmış."

"Eğer siz de etrafta olursanız ancak yeter," dedi Tamsin.

Fred, Hannah ile Tamsin'i mutfakta yalnız bırakarak çıktı. Kapı arkasından çarpıldı.

"İhtiyar Tom evine insanların böyle girip çıktığını görünce ne hissedecek sence?" Hannah çay fincanlarından birini aldı.

"Maddie'ye söylediğin gibi, evin içinde bir yabancı olmasından daha iyidir."

Hannah bisküvisini çaya batırırken Tamsin'i inceledi. Epey havalı duran kısa saçları dışında bir annenin olması gerektiği gibi görünüyordu.

"Senle Will ne kadar ciddisiniz?" diye sordu Tamsin.

"Bu soru fazla dolaysız oldu." Hannah'nın gözleri sonuna kadar açıldı.

"Ben böyleyimdir," dedi Tamsin omzunu silkerek.

"Sadece biraz eğleniyoruz, hepsi bu."

"Tatil romantizmi mi?" diye sordu Tamsin.

"Nasıl adlandırmak istiyorsan öyle olsun." Hannah tam olarak ne olduğunu kendisi de merak etmişti.

"Sadece kontrol ediyorum."

Hannah ellerini kalçalarına dayadı. "Maddie mi sordu?"

"Aslına bakarsan hayır. Bundan bahsetmedi bile. Ben sadece oğlanlardan bir şeyler duydum."

"Peki ne diyorlar?" Hannah tezgâha iyice yaslandı.

"Sadece çift olduğunuzu ve birlikte çok fazla zaman geçirdiğinizi söylüyorlar."

"Bu kötü, değil mi?" diye sordu Hannah.

"Hiç de değil. Sadece ben biraz kurcalayayım dedim."

"Tamam o zaman." Hannah gülümsedi.

"Giyinmesine yardım ediyorlar. Uzun sürmez, Bayan Hollis. Siz oturun, ben sizi çağırırım." Hemşire bekleme salonundaki boş sandalyeleri gösterdi. Maddie oturdu ve annesinin defterinin yanında olduğunu hatırladı. Günlüğe baktı, sonra telefonunu çıkardı ve Helen'in numarasını çevirdi.

"Merhaba Helen, ben Maddie Hollis."

"İhtiyar Tom Martin'e yardım ettiğini duydum."

Maddie gülümsedi. "Evet, öyle. Ama ben Nancy ve Petroc hakkında bir şeyler bulabilme fırsatın oldu mu diye merak etmiştim."

“Ne yazık ki hayatım. Uzun zaman önceydi ve anılar yok olup gider.”

“Haklısın.”

“Ancak Tristan şu anda evde, neden onunla biraz konuşmuyorsun?”

Maddie yutkundu. “Bekleyebilirim.”

“Neyi bekleyebilirsin?” diye sordu tok bir erkek sesi.

“Üzgünüm Tristan, bu biraz garip bir durum.”

“Ne oldu?”

“Bir ihtimal söz konusu da, baban Petroc’un...” Maddie duraksadı.

“Babamın ne?” diye sordu.

“Bu uzun bir hikâye ama annem doğum yaparken ölmüş, yani, şey, baban ve annem...” Maddie kelimeleri söyleyemedi.

“Petroc’un baban olduğunu mu ima ediyorsun?”

Maddie gerildi. “Gerçekten bilmiyorum. Samanlıkta iğne aramak gibi ama bunca zaman sonra babamın kim olabileceği konusunda bulduğum tek ipucu bu.”

Hattın ucunda bir sessizlik oldu. Maddie nefesini tuttu. Araştırma yapmıştı. DNA testi pahalıydı ve kardeşler için sonuç kesin değildi.

“Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamadım.”

“Aslında pek yok.” Maddie alt dudağını çiğnedi. “Sadece bunca yıldan sonra kim olduğumu öğrenmek güzel olurdu.”

Kuru bir gülme sesi duydu. “Hepimizin bilmek istediği de bu değil mi zaten?”

÷ On İki ÷

Işıklar, tatil sezonunun tadını çıkaran insanlarla dolu olan bardaki Noel süslerinden yansıyor. Maddie uzun bir gün geçirdiğini ve ertesi günün Noel arifesi olduğunu düşünerek şöminenin yanındaki oturağa çöktü. Bütün hoparlörlerden Noel müzikleri çalıyor olmasına rağmen arifenin gelişi onun için ani olmuştu. Bütün olanlardan sonra neşeli hissedemeyecek kadar yorgundu. Tamsin ve çocukların Tom'un evini inanılmaz bir dönüşümden geçirmiş olmaları bile onu tatil havasına sokamamıştı.

"İşte şarabınız, hanımlar. Bunu hak ettiniz." Anthony masaya bir şişe koydu.

"Hak etmek sözü yetersiz kalır." Tamsin şişeyi yakınına çekti.

Maddie'nin gözleri bara yaslanmış olan Mark'ı aradı. Neredeyse hiç düşünmeden, botlarından başlayarak kalçasında epey oyalanıp omuzlarına kadar süzdü onu. Tom'un eve taşınmasına çok yardımcı olmuştu. Yaşlı bir adama çok hassas davranmış olan bu eller şimdi bir bira bardağını kavriyordu. Güçlüydüler. Viking'in uzun parmakları gibi değillerdi. Bir kadın ona doğru yaklaşınca Maddie başını çevirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Tamsin.

Maddie kızardı. "Ah, önemli bir şey değil."

"Mark'ın kıcına bakıyordun, yani bu yüzden önemli olduğunu düşünmedim zaten."

“Hiç akıllanmayacaksın, değil mi?” Maddie tekrar bara baktı. Kadın, Mark’ı birasıyla yalnız bırakarak kalabalığın içinde kaybolmuştu.

“Sadece gerçeklere değiniyorum. Harika bir kıcı var,” dedi Tamsin.

“Anthony diğer erkeklerin kalçasına bakmana itiraz etmiyor mu?”

“Eh, o başka kadınlara bakınca da ben itiraz etmiyorum, böylece ödeşiyoruz.”

Maddie güldü ve bir yudum şarap içti. En son buraya geldiğinde Gunnar’la tanışmıştı. O göze batıyordu. Mark ise buraya aitti. Manzara ona uyuyordu ve ona şekil vermişti. Ve bu ne harika bir şekildi.

“Yine bakıyorsun işte,” dedi Tamsin.

“Hayır, menü panosunu görmeye çalışıyordum.”

“Uydurma.” Tamsin güldü.

Anthony önlerinde durup Maddie’nin görüşünü engelledi.

“Hanımlar, karar verdiniz mi?”

“Maddie ne istediğini biliyor.” Tamsin ciddi yüz ifadesini korumaya çalıştı.

“Yoksa bir şeyler mi kaçırıyorum?” diye sordu.

“Belki de siparişlerimdir kaçırdığın.” Tamsin gülümsedi.

Anthony başını bir yana eğdi ve elinde bir kalem ve not defteriyle bekledi. “Evet, tabii. Sen ne alacaksın aşkım?”

“Sana ek olarak bir de biftek istiyorum.” Tamsin, Anthony’nin bacağına okşadı.

“Tamam, ya sen Maddie?” diye sordu.

“Keler balığı alayım, teşekkürler.” Maddie gülümsedi.

“Hindi alan yok mu?” Bekledi.

“Önümüzdeki iki gün boyunca yeterince hindi yiyeceğiz zaten, seni koca budala,” dedi Tamsin.

Karısına döndü. “İnsan hiç hindiye doyabilir mi?”

“Noel’in beşinci gününde bu soruyu soruyor olmayacaksın, inan bana.” Anthony uzaklaşırken Tamsin arkasından baktı. “Erkekler hiç öğrenmez, değil mi?”

Maddie arkadaşını inceledi. “Fena bir ruh halindesin.”

“Öyleyim, değil mi?”

“Evet.”

“Mevsimden olmalı. Işıklar ve ökse otu ile ilgili.” Tamsin etrafına baktı.

“Kırmızı şarap?” Maddie kadehini okşadı.

“Olabilir. Peki senin mazeretin ne? Viking’le seviştin mi?” diye sordu Tamsin.

“Tamsin!”

“Bu hayır demek.”

“Hannah eve çok erken geldi.” Maddie, Mark’ın dönüp onlara doğru gülümsediğini gördü. Gözlerinin kırışma şekli Maddie’nin hoşuna gidiyordu.

“Demek gençler engelledi.” Tamsin güldü.

“Daha da fazlası. Deliye döndü. Sadece öpüşüyorduk.”

“Sadece öpüşmek mi? Daha fazlasına mı niyetliydin?” Tamsin’in gözleri büyüdü.

Maddie düşündü. Niyeti var mıydı buna?

“Beni boş ver. Cidden, asıl onun için endişeleniyorum. Yanılıyor olabilirim ama sanırım babasına sadakatsizlik ettiğimi düşünüyorum.”

“Hayaletine, demek istiyorsun.” Tamsin şarabını yudumladı.

“Bunun hakkında şaka yapma. Viking beni öpmeden önce açıkça onun yüzünü gördüm.” Maddie, biraz da Gunnar’ın içeri girmesi beklentisiyle kapıya baktı.

“Gülümsüyor muydu, kaşlarını mı çatıyordu?” diye sordu Tamsin.

“Gülümsüyordu.”

Tamsin yeniden minderlere yaslandı. “Tamam o zaman; merhum kocanın hayaleti onaylıyor demek ki.”

“Ne?” Maddie kaşlarını çatdı. Hayaletler hakkındaki bu konuşmadan hoşlanmamıştı. Bu ona Trevenen’a ilk girdiğindeki o korkunç duyguyu çağırıyordu. Ürperdi.

“Öpülmek istiyor. Sen de Mark’ı deneyebilirsin. Çok iyi olması lazım. Fazlasıyla antrenmanlı ne de olsa.”

“Bunu kişisel olarak biliyor musun yoksa sadece genel bir duyumu mu?” diye sordu Maddie, hayaletler dışında bir şey düşünmekten memnundu.

“Hayır, ben mi? Asla. Sadece eski usul yanaktan öpüşürüz.” Tamsin gözlerini devirdi.

“O kadar kötü gelmiyor kulağa.” Maddie gülümsedi.

“Ah, kaçırdığım deneyimler. Anthony’yi çok gençken buldum.”

“Sizi ne zaman yalnız bıraksam seks hakkında konuşuyorsunuz.” Anthony, eşinin yanına oturdu.

“Hiç de değil. Aslında çamur güreşinden bahsediyorduk,” dedi Tamsin.

“Mükemmel bir fikir. Neden ikiniz ciddi bir çamur güreşine tutuşmuyorsunuz?” diye sordu.

Maddie şarabını püskürttü. “Bunun ciddi bir şey olabileceğini bilmiyordum.”

“Ah, biz çok ciddiye alırdık,” diye katıldı Mark bir tabureye otururken.

“Bizim ufacık bikiniler giymemizi bekliyorsun.” Maddie, Mark’a baktı.

“Elbette.” Ona gülümserken gözlerinde muzip bir ışık vardı. Tekrar flört ediyordu ama bu defa Maddie de ona katılıyordu.

“Ne kadar ufacık, o kadar iyi,” diye ekledi Anthony.

“Seni pis ihtiyar.” Tamsin, Anthony’nin koluna hafifçe vurdu.

“İşte yemek geldi. Açlıktan ölüyorum.”

“Ben de.” Mark’ın gözleri Maddie’den ayrılmıyordu. Maddie’nin canı sanki artık yemek istemiyordu.

İhtiyar Tom’un horlaması, fırına pizza koymakta ve salatayı düşünmekte olan Hannah’ya ulaştı. İlgilense miydi? Will rahatsız olur muydu? Elinde bir birayla oturmuş aptal bir yılsonu programı izliyordu. Hannah bu programlardan nefret ederdi. Kim geçmiş olan yılı hatırlamak isterdi ki? Zaten bok gibi geçmişti. Tek iyi yanı Tom ve Will’di.

Will’in kahkahası neredeyse Tom’un horlamasını bastırdı. Belki de ihtiyar bu yüzden hiç evlenmemişti. Böyle bir gürültü ile kim yaşayabilirdi ki? Gece nöbetini tutmadığına memnun olmuştu Hannah. Yoksa hiç uyuyamazdı. Mark, Noel boyunca her gece kalmıştı. Maddie, onun ve Hannah’nın Tom’a taşınabileceğini söylemişti ancak Hannah bu teklifin sadece Trevenen’daki ısınma sorunundan kaynaklandığından şüpheleniyordu.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye seslendi Will.

“Hayır. Salata ya da başka bir şey ister misin?” diye sordu.

“Sadece sen ve pizza.”

Hannah gülümsedi. Hayat böyle olmalıydı. Kanepeye yerleşti ve Will’in kolunun altına sokuldu. “Mark ne zaman gelecek?”

“Umarım uzun süre gelmez, böylece seninle yaramazlık yapabilirim.” Hannah’nın kulağını hafifçe ısırıldı. Hannah’nın ayak parmakları kımıldandı.

“Kulağa güzel geliyor ama yalnız olmadığımızı unutma.”

“Sese bakılırsa İhtiyar Tom oldukça derin bir uykuda ve seni evin etrafında kovalasam bile fark etmez.” Hannah’nın omzunu okşadı ve eli daha da aşağıya inmeye başladı.

“Doğru ama beni kovalarken gelirlerse bu oldukça garip kaçabilir.”

“Böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Ayrıca utanç verici de olurdu. Sen hiç sizinkileri o şekilde yakaladın mı?”

“Hayır. Sadece bir keresinde yakınlaştıklarında ama çok şükür hayır. Ya sen?”

“Evet. Babam ile Maddie öyle ateşli bir şekilde sevişiyordu ki odaya girdiğimi fark etmemişlerdi bile.” Yüzünü buruşturdu.

“Yazık sana.”

“İğrençti.”

“Eminim öyledir. O zamandan beri hiç Maddie’yi yakaladın mı?” diye sordu.

Hannah duraksadı. Mark ile Maddie, İhtiyar Tom vesilesiyle birlikte çok vakit geçiriyorlardı. Belki de işleri biraz karıştırması gerekiyordu.

“Evet, sana bir adamdan bahsetmiştim ya. Adı Gunnar.”

“Mark bu işten hiç hoşlanmayacak.” Will birasını yudumladı.

“Neden umurunda olsun ki?” Hannah plana uygun şekilde omuz silkti.

“Ondan çok hoşlanıyor.”

“Sahi mi?” Hannah elindeki bira şişesi ile oynadı.

“Evet.”

“Yazık. Mark’ı sevmeye başlamıştım,” dedi.

Will ona dönüp baktı. “Onunla çıkmak istemesi seni neden rahatsız ediyor ki?”

“Hâlâ yasta; yani daha bir yıl bile olmadı.” Babasını ve Maddie’nin iki farklı adamla seviştiğini düşünürken bira şişesini iyice sıktı.

“Ne?” Will kaşlarını çatı.

“Yeterince zaman geçmedi ya da belki de babamı hiç sevmemiştir bile. Kimseyle yakınlaşmaması gerekir. Mark’ın uzak durması gerek çünkü Maddie tam bir erkek mıkнатısı.” Parmaklarını gevşetti.

Will, Hannah'nın saçlarıyla oynadı. "Bu adamla sevişiyorsa Mark zaten uzak duracaktır. Paylaşmayı sevdiğini sanmam. Neyse, zaten kimseye çok bağlanmaz, bu yüzden endişelenmeye gerek yok."

"İlginç. Nedenini biliyor musun?"

"Evet." Birasından bir yudum aldı. "Ama söyleyemem."

"Neden söyleyemezsin?" Will'in elini öptü.

"Çünkü ben de çok az kısmını biliyorum."

"Anlat hadi." Elini Will'in bacağına gezdirdi.

"Mark yıllar önce evliydi."

"Yani?" Parmakları biraz daha yukarıyı okşamaya başladı.

"Sorun bu değil. Sonrasında olanlar."

"Hadi söyle, benimle alay etme." Eli kasiğının hemen altındayken durdu.

Will yutkundu. "Peki, bir mimarlık programı için Amerika'ya gitti ve Claire burada kaldı."

"Ee?"

"Şey, o uzaktayken hastalandı ve öldü, Mark ise eve dönmedi."

"Oha! Bağlılık konusunda pek iyi değil, desene."

Will omuz silkti. "Sanırım."

"Hastalıkla da arası iyi değil yani?"

"Bilmiyorum." Will bira şişesinin etiketini çekiştirdi.

"Sonra?"

"Tüm bildiğim bu. Kimseyle uzun süreliğine çıkmadı. Cornwall'a yıllarca dönmedi." Will arkasındaki yastıklara yaslandı.

"Şaşırmadım. Neden dönmesine izin verdiler ki? Kadın buralı mıydı?" Hannah elini tekrar Will'in bacağına gezdirmeye başladı.

"Evet."

"Tüh, itibarını iki paralık etmiş." Hannah güldü.

"Öyle de diyebilirsin." Will ona daha yakından baktı.

Hannah gülümsedi.

“Neden gülüyorsun?” Birasını masaya koydu.

Hannah elini birazcık daha yukarı götürdü ve sonra Will'i öptü.

“Sus küçük bebeğim ağlama, annen alacak sana...” Maddie kendi sesine uyandı, ninni söylüyordu. Kollarının arasında kucakladığı bir yastık vardı. Doğrulup oturdu. Saat 2.30'du. Başını sallayarak rahatsız edici görüntüleri defetmeye çalıştı ama etkileri güneşe bakmanın etkileri gibi kalıcıydı. Gözlerindeki yanmanın geçmesi umuduyla onları yumdu. Sonra bir bebek ağlaması sesi duydu. Hem de yeni doğan bir bebek.

Sabahlığını üzerine geçirip iç tarafı kalın bir buz tabakasıyla kaplı olan pencereye yürüdü. Mehtaplı manzarada sesin kaynağı olmasını umduğu bir kedi göremedi. Hiç kıpırdamadan, neredeyse nefes bile almadan durdu. Ses devam etti. Bunu susturmak istiyordu ama durmuyordu. Nereden geliyordu? Rüzgâr olabilir miydi? Hayır, bu gece hava durgundu. Yutkundu.

Yeniden yatağına kıvrılıp yorganı başının üzerine çekme isteği çok güçlüydü ama uyuyamayacağını biliyordu. Ses ona ulaşacaktı çünkü oradaydı. Orada, kaçakçıların gizli yerinde.

Feneri kapıp merdivenlerden oturma odasına inerken soğuk, sabahlığından içeri işliyordu. Noel ağacının karanlık silueti gölgelerde dolaşan iri yarı bir insan gibi görünüyordu. Işığı açtı.

Noel süsleri aklından geçen düşünceleri biraz olsun yatıştırdı. Maddie vücudunu saran gerilimi azaltma çabasıyla ağacın renkli ışıklarını da yaktı. Annesinin en sevdiği süsleme olan İsa'nın doğuşu tasvirinin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Meryem Ana'nın yüzüne bakarken Maddie ağlama sesini tekrar duydu. Hayır, yanılmıyordu. Bu yabani bir kedinin değil, yeni doğmuş bir bebeğin sesiydi.

Ne yapmalıydı? Hâlâ uyuyor olabilir miydi? Nefesi soğuk havada küçük buhar bulutları oluşturuyordu. Ama bu, geceleri onu rahatsız eden rüyaların aksine çok gerçekçiydi. Rüyalarında

detaylar karmaşık ve değişken olurdu, ayrıca hayır demeye çalışır ama sözcükler ağzından çıkmazdı.

Bu ne bir rüya ne de bir kâbustu. Noel arifesinin erken saatlerinde uyanıktı ve bir bebek ağlıyordu. Ya gerçektir ya da ciddi bir ruhsal hastalığa kapılmıştı. Belki de bunu dikkate alması gerekiyordu. Az sonra yapacağı şey için aklını kaçırmış olması gerektiğini biliyordu. Eli titreyerek feneri açtı ve şömineye yaklaştı.

İçindeki her şey o bebeği sakinleştirmek istiyordu. Attığı her adımda ağlama sesi daha da yükseliyordu. Durdu, korku içinde titriyordu, oysa Maddie orada bir çocuk olamayacağını biliyordu, o halde neden bu kadar korkuyordu? Kendi düşüncelerinden mi? Örümceklerden mi? Oraya sıkışıp kalmış bir kediden mi? Orada ne bulacağını sanıyordu? Bir hayalet mi? Bebeğini mi?

Kendini vazgeçirmeden önce gevşeyebildi ve kapıyı çekti. Ağlama sesi kalbini parçalıyordu. İçgüdülerine kendisini kaptırınca Maddie istavroz çıkardı.

Aralıktan içeri feneri uzatırken vücudundaki bütün tüyler diken diken oldu. Boğazı düğümlendi. Nefes alması zorlaştı. Burada hava oturma odasında olduğundan daha soğuktu. Kapıdan girdi ve tenini âdeta buz kapladı, buna karşın terliyordu.

Eşikte durdu, ayaklarını ilerlemeleri için hareket ettirmeye zorlarken köşedeki karanlık yerleri fenerle aydınlatmaya çalıştı. Hiçbir şey yoktu. Fakat bacanın etrafındaki alan genişliyor gibiydi. Sanki nefessiz kalmış gibi geliyordu bebeğin ağlama sesi. Maddie elini boğazına götürdü.

Duvarlardan saman parçaları çıkmıştı, yukarıdaki kirişleri de seçebiliyordu. Zemindeki büyük taş levhalar, koridorda ve mutfakta kullanılanlara değil de Hannah'ın dediği gibi daha çok eski mezar taşlarına benziyordu. Maddie'nin kalbi durdu. Döndü ve koşmaya başladı.

Derken çığlık atarak yere kapaklandı.

✧ On Üç ✧

“Yüzüne bir şey koysaydın keşke.” Hannah ona baktı. “Koyacağım.” Maddie sol gözünün üstünde şekillenmekte olan şişliğe hafifçe dokundu.

“Bunu yaparken bir de akıl hastanesinde kendine yer ayırt. Yani bebek ağlaması duyduğun için düştüğünü söylüyorsun.” Hannah gözlerini devirdi ve derin dondurucuya doğru ilerledi. Bir paket dondurulmuş bezelye çıkardı ve Maddie’ye uzattı. Maddie çılgılığı yüzünden Hannah’nın sabahın üçünde uyanmış olmaktan memnun olmadığını anlayabiliyordu. Aslında epey sarsılmış görünüyordu. “Teşekkürler, Hannah.”

Hannah yüzünde tekinsiz bir ifade ile döndü. “Tamam.” Ürperdi ve sonra ortadan kayboldu.

Maddie mutfakta gezindi, odanın soğukluğuna şimdi bir de bezelyelerin soğukluğu eklenmişti. Su ısıtıcısına baktı. Kahve içse miydi? Zaten cin gibiydi, yani kafeinin çok da zararı dokunmazdı ve annesinin günlüğünü okumaya devam edebilirdi.

Daphne halam beni ahırda eski bir sandalye üzerinde çıplak halde poz verirken buldu. Kaşlarını çatı, gördüklerinin hoşuna gitmediğini anlamış olsam da hiçbir şey söylemedi. O da bugünlük ara vermeyi önerdi ama ben istemedim. Bana, ben olarak değil de bir model olarak

bakıyor olmasına karşın gözlerini üzerimde hissetmekten hoşlanıyordum. Çizgileri beni okşuyordu.

Maddie neler olduğunu anlamaya çalıştı. Nancy ressama âşık mı olmuştu? Defterin birkaç sayfası koparılmıştı. Sararmalara bakılırsa bu yakın zamanda olmamıştı. Annesinin Petroc'a değil de ressama poz verdiğini varsaydı. Nancy uzun bacakları ve belirgin hatları ile mükemmel bir model olurdu.

Onu istiyorum. O çok güzel. Saçları lüle lüle ve kolları güneşten neredeyse kahverengi olmuş. Denizde gördüğüm o güçlü kasları hissetmek istiyorum. Onun duvarlarını nasıl yıkacağımı? Onu seviyorum ve onun da bana bu şekilde bakmasını istiyorum.

Nancy burada Petroc'tan mı bahsediyordu? Maddie alnını ovuşturdu. Tristan'ın saçları kıvrıcık değildi ancak Petroc'un da sadece yaşlılık fotoğraflarını görmüştü. Adam üzerindeki araştırmaları onu bahçe tarihi üzerine yazdığı kitaplara ulaştırmıştı ve arka kapakta gri saçlı bir beyefendinin fotoğrafı vardı. Tutkulu gençliğinde nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Yaz mevsiminin başında Nancy açıkça Petroc'u düşünüyordu ama Maddie artık bundan o kadar emin değildi.

Dolaptan bir şişe şarap aldım ve nehir kenarında onu karşılamaya gittim. Yamaçtaki ışıklar solmaktaydı. Her şeyin mükemmel olmasını istiyordum. Yapmamı gerekeni biliyordum. Son sınıflardan bir kızı, her şeyi ayrıntılı olarak anlatırken duymuştum. O mükemmel ve onu seviyorum. Londra'daki o sivilceli oğlanlar gibi değil.

Maddie yutkundu. Nehir kenarında bir şişe şarap içtikten sonra mı gebe kalmıştı? Bezelye paketini yeniden aldı ve gözü-nün üzerine koydu.

Canımın yanmasını beklemiyordum ama yandı. yine de ikinci sefer o kadar kötü değildi. Vücudı çok güzel. Onu ne kadar sevdiğimi söylemeyi çok istiyorum. Ama henüz bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu gece Daphne halam uyuduğunda belki gizlice onun yanına gidebilirim.

Maddie gözlerini kapattı. Paragraf burada bitmişti ve sonrasında sayfalar boştu.

Maddie, Tamsin'i dinlememeliydi. Noel arifesinde ihtiyacı olan şey kiliseye gitmek değildi. Kapıdan gizlice çıktı ve derin bir nefes aldı. Soğuk, göğsünün daha da kasılmasına neden oldu. Elleri öfke ve acıyı biraz da olsa akıtmaya çalışarak istemsizce kasılıp gevşedi. John toprağa verildiğinden beri kiliseye gitmemişti. Az önce biten ayın, cenazeden farklı değildi. Orgun notaları dışarı ulaşıyor fakat onu neşelendirmiyordu.

İsa'nın Doğuşu töreninde yer alan küçük örme koyunun görüntüleri gözlerinin önünde uçuyordu ve destek almak için bir mezar taşına tutundu. John'un ölümünden bir yıl sonra bile neden yine buraya gelip kalbinin yeniden parçalanmasına izin veriyordu ki? Kilisedeki çocukların haykırıışları kalbine saplanıyordu.

"İyi misin?" Mark yanındaydı. Maddie onun ne zamandır orada olduğunu merak etti.

"Evet, teşekkür ederim." Yutkundu ve arkasını döndü.

"Emin misin? Solgun görünüyorsun ve gözün de epey morarmış."

Elini hemen yüzüne götürdü. Sabahki düşüşü yüzünden gözünün çevresinde ve yanağında mor ile sarı karışımı çok güzel bir renk ortaya çıkmıştı.

“Evet, iyiyim. Hannah’yı gördün mü?” Maddie sesinin titrememesi için mücadele etti.

“Evet, kız kardeşimle konuşuyor.” Maddie bir kaşını kaldırdı.

“Will’in annesi.” Mark, Maddie’nin koluna girdi ve onu kiliseden çıkan insan kalabalığından uzaklaştırdı. Yüzünü inceledi ve daha sonra hafifçe yanağını okşadı. Maddie ürperdi. O an şefkate değil, sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

“Tamsin ve seni bırakayım mı?” diye sordu.

“Arabam var.” Yüzünü çevirdi. “Hannah’ya bakmam gerekiyor. Ne planı olduğunu bilmiyorum.”

“Senin planın var mı?” Mark uzanıp elini Maddie’nin bileğine koydu ve sıcaklığı bütün koluna yayıldı.

“Hayır.” Maddie iç çekti ve sonra kalabalığa göz gezdirdi. “Orada ilahilerin yazılı olduğu kâğıtları topluyor. Kimin aklına gelirdi ki?”

Mark elini çekti ve Maddie kalabalığın içinden geçerek kiliseye ilerledi. Manaccan Kilisesi’nin Londra’daki sade, modern kiliseden çok farklı olduğunu kendine hatırlatmaya çalışırken göğsü sıkışıyordu ve akciğerlerine hava çekmeye çalışıyordu. Saçmalıyordu. Tanrı yeryüzüne inip de onu öldürmeyecekti. Gerçi bunu yapsa belki de rahatlardı.

“Hannah.”

Hannah nota kâğıtlarını sıralamayı bırakıp ona baktı.

“Sen iyi misin?” Maddie duraksadı. Tüm bunların kendisini olduğu gibi onu da etkileyip etkilemediğini merak etmişti ama Hannah ona, Maddie aklını kaçırmış gibi bakıyordu. Belki de kaçırmıştı. “Seni bırakmamı ister misin?”

“Hayır.” Hannah yüzünü çevirdi ve gri saçlı bir kadınla konuşmaya koyuldu.

Maddie akan gözyaşlarını gizlemek için başı önde kiliseden dışarı koştu. Arabaya binmek için anahtarlarını ararken mutlu insanların sesleri havayı dolduruyordu. Lanet olsun. Lanet olsun sana Hannah Hollis.

Arabaya girince gözyaşlarını serbest bıraktı. Hannah'mn onun sinirlerini nasıl bozduğuna kimsenin şahit olmasına gerek yoktu. Bu Hannah ve John'un suçuydu. Asla yapmayacağına yemin ettiği şeyi onlar için yapmıştı. Kendi annesi Nancy de bunu yapabiliirdi, hatta belki de yapmalıydı ama yapmamıştı. Onlar yüzünden delirecekti, Hannah da ona gülüp duruyordu.

Telefonu öttü. Gunnar kilisedeyken arayınca açamamıştı. Şu an da onunla konuşamazdı. Hızlıca bir mesaj gönderdi.

Mutlu Noeller, döndüğünde görüşmeyi iple çekiyorum.

Bir grup çocuk "We Wish You a Merry Christmas" şarkısını söyleyerek yürüyordu. Maddie acısını üzerinden atmaya çalışırken hıçkırıklarla sarsıldı. John ile evlendiğinde kendi çocuklarının olacağını düşünmüştü. Ancak tek sahip olduğu, nefret dolu bir üvey kızdı. Neyi yanlış yapmıştı? Artık ona olan kızgınlığının ezici duygusuyla mücadele edemiyordu. Maddie şimdiye kadar bunu fark etmemiş olsa bile Hannah bunu sezmiş miydi? Her şey çok aptalcaydı. Maddie direksiyona vurdu. Eline ağrısı yayıldı. Artık boş vermek zorundaydı. Bu onun hayatıydı.

Pırıl pırıl ışıkların çevrelediği buğulanmış camlar, Tamsinlerin evini dolduran kalabalığı gözler önüne seriyordu. Maddie omuzlarını dikleştirdi ve girdi. Biraz şansın da yardımıyla karanlık bir köşede kendini kaybetmesi mümkün olabilirdi. Hoparlörlerden Noel şarkıları yükseldi ve paltosunu bile çıkaramadan eline bir kadeh tutuşturuldu. Gevşemek için kendini zorladı. Buradaki ortam birilerinin bir şeyleri fark etmesi için fazla çılgıncaydı. İç-

kisini yudumladı, paltosunun bir kolunu çıkarmıştı ki Mark onu yakalayıp gülümsedi.

“Beklediğin gibi değil ha?” diye sordu.

“Evet, değil. Kaç kişi var?” Maddie kalabalığa göz gezdirdi.

“Çok. Kimileri geliyor, kimileri başka bir yerlere gitmek için ayrılıyor. Bu bir gelenek.”

“Bunu görebiliyorum. Yaşlılar kadar gençler de var.”

“Evet, hiç şüphesiz. Hannah bizden önce gelmiş bu arada.” Mark paltoyu aldı. “Bunu yukarıya koyayım.”

“Teşekkürler.” Maddie, Tamsin’i arayarak ve gizlice çıkıp gitmeden önce ne kadar kalması gerektiğini merak ederek kalabalığın içinde ilerledi. Arkadaşı için büyük bir etkinlikti ve onun duygularını incitmek istemiyordu ama hiç parti havasında değildi. Neden Tom’a refakat etmeye gitmemişti ki? Tam olarak yapmak istediği şey gerçekleşmiş olurdu.

Belli belirsiz gülümseyerek ilerledi ve her bir yüzeyine milyonlarca ufak atıştırmalığın saçılmış olduğu mutfağa girdi. Tamsin başını fırından çıkardı.

“Bir tepsi alıp buna bir yer bulabilir misin?” diye sordu Tamsin.

“Elbette. Mutlu Noeller bu arada.” Maddie, Tamsin’in yanğını öptü.

“Gözüne ne oldu?”

“Sonra anlatırım.” Maddie elleri dolu halde kaçarak uzaklaştı. Tamsin’in meraklı bakışları üzerindeydi. Evde ışıklar yeterince kısık değildi herhalde. Maddie insanlar arasından zikzaklar çizerek ve geçerken de yiyecekleri dağıtarak ilerledi. Sonunda boş bir masa gördü, tepsiyi koydu ve sessiz kapı eşiğinde yerini aldı. Buradan hem tüm odayı görebiliyor hem de uzak kalabiliyordu. Karanlıktı ve birisinin tuvalete gitmesi gerekmedikçe kimsenin yolunda duruyor olmayacaktı.

Maddie odanın diğer tarafında güzel bir kadınla konuşmakta olan Mark’ı gördü. Göz göze geldiler ve gülümsedi. Maddie de ona

gölümsedi ve sonra tüm dikkatini yanındaki tabloya vermek için başını çevirdi. Trelowarren Evi'nin on dokuzuncu yüzyıl sulu boya resmiydi ve detayları muhteşemdi.

"Saklanıyor musun?" diye sordu Mark.

Maddie'nin başı birden dikleşti. Mark çok yakınında duruyordu.

"Pardon?" Bir tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

"Pek kendinde değil gibisin."

"Öyle mi?" Maddie resme tekrar baktı. Gözlerinin onu ele verdiğinden emindi.

"Öyle. Konuşmak ister misin?" diye sordu Mark.

Maddie ona alaycı bir gülümseyişle baktı.

"Tamam, sorun yok. Bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Teşekkürler." Maddie gözlerinin içine baktı ve kafasındaki her şeyi ona anlatabilmeyi diledi ama ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Hadi dostum, hallet şu işi, yoksa ben yapacağım senin yerine. Bu güzellik ökse otunun altında öylece duruyor." İri yarı bir adam gelip Mark'ın arkasında durmuştu. Maddie ona, sonra da Mark'a baktı.

"Sorun etmene gerek yok."

Mark yavaşça kafasını eğdi. Maddie'nin şaşkınlıkla ağzı açıldı. Adamın gözlerinde muzip bir ışıltı belirdi. Maddie bir şey diyemeden dudakları dudaklarına değdi. Kelimeler uçup gitti.

"İkiniz biraz daha yakınlaşsanız da ben tuvalete gidebilsem?"

Mark'm bedeni Maddie'ninkine dayandı. Göğüsleri adamın göğsüne bastırıyordu. Mark öpücüğünü daha da derinleştirdi. Maddie tarçın ve sıcak şarap tadını alabiliyordu. Nerede olduklarını bile unutmuştu.

"Hey, aferin size. Yaşlıların ne yapacağını bildiğini görmek güzel." Fred'in sesi Maddie'ye ulaştı. "Ama siz ikiniz artık başka bir yere geçseniz? Üst katta birkaç boş yatak odası var ama sadece bir ökse otu var ve benim de öpücüğümü bekleyen biri var."

Mark geri çekildi ama Maddie'nin önünde siper olmaya devam etti. Maddie gülüşmeleri duyabiliyordu. Yer yarılrsa da içine girsem, diye dilekte bulundu.

"Yine eski numaralarını mı gösteriyorsun Mark?" diye sordu bir kadın. Maddie onu tanımıyordu.

"Kesinlikle. Fırsat yakaladığımda asla kaçırmam."

Artık birbirlerine temas etmiyor olmalarına karşın Mark'ın göğsünün her hareketini hissediyordu. Maddie düzgün bir şekilde nefes almaya çalışıyor olsa da hâlâ soluk soluğaydı. Dizlerinin bağı çözülüyordu ve kendisini aptal gibi hissediyordu. Alt tarafı Mark onu ökse otunun altında öpmüştü ve Maddie yer yerinden oynamış gibi davranıyordu. Mark'a baktı. Son derece sakın görünüyordu.

Onları birbirine doğru iten iri yarı adam tekrar geldi. Maddie hızla kalabalığın içine fırladı. Buradan çıkması gerekiyordu. Hepsinin eğlencesine olduğunu biliyordu ama o şu anda öyle hissetmiyordu. Doğrudan Hannah'nın yanına gitti.

"Eminim bu çok hoşuna gitmiştir, inek."

"Hannah!"

"Senin sorunun ne?" Hannah sallandı.

"Öncelikle, sarhoş olman." Maddie durumunun ne kadar kötü olduğunu değerlendirebilmek için bir adım geri çekildi.

"Ne olmuş?" dedi Hannah kelimeleri ağzında geveleyerek. "En azından gaipten sesler duymuyorum." Maddie dilini ısırды ve mutfaka girdi. Şimdi Hannah'yla atışmanın ne yeri ne de zamanıydı. Noel arifesiydi ve yeryüzüne barış hâkim olmalı, tüm insanlar iyi niyetli olmalıydı. Gözyaşları yine akacak gibi oldu, en iyisi bir an önce buradan çıkmasıydı. Tamsin mutfakta değildi ama Anthony elinde koca bir bardak şarapla arka kapıya yaslanmış duruyordu.

"Mutlu Noeller. Güzel karın nerede?" diye sordu Maddie, ona bakmamaya çalışarak.

"Tüttürmek isteyen Margaret ile dışarıda." Maddie kendini zorlayıp gülümsedi ve kapıya yöneldi.

“Gözün berbat görünüyor. Noel öpücüğüm nerede?” Anthony kapıyı kapattı.

“Ah, öpücükleri bitti. Az önce oturma odasında Mark’la yummulmuşlardı.” Anthony’nin en küçük oğlu Hugo bir sosıs tabağı daha aldı.

“Öyle mi?” Nazıkçe gülümsedi.

“Ökse otunun insanlar üzerinde garip bir etkisi var,” diye mırıldandı Maddie.

Anthony elini yavaşça koluna koydu. “Evet, öyle gözüküyor. İyi misin canım?”

Maddie başını salladı, tam bahçeye kaçmıştı ki Helen Williams onu yakaladı. “Maddie, seni bulduğuma çok sevindim.”

“Mutlu Noeller.” Maddie gülümsedi, dışarısının karanlık olmasından memnundu.

“Görmen gerektiğini düşündüğüm bir şey buldum.” Maddie kaşlarını çatı.

“Pengarrock’ta kullanılmayan bazı odaları temizliyorduk ve yıllardır görmediğim bir resim buldum.”

Maddie’nin ağzı kurudu.

“Trevenen’da seni ziyaret ettiğimde çizdiğin resim bana bir şeyi anımsatmıştı ama bir türlü hatırlayamamıştım.”

“Evet?”

“Seninkine benzeyen bir resim buldum ama arkasında 1970 tarihli olduğu yazıyor.”

✧ On Dört ✧

Hannah çifte merdivenin üzerinden sarkarken soğuk taşlar kaburgalarına batıyordu. Will elini uzattı ve saçlarını geriye çekti. Karanfil kokusuyla karışık safranın kekremsi tadı Hannah'nın yine kusmasına neden oldu. Son öğürmelerin de geçmesini bekle-dikten sonra ayağa kalktı.

"Teşekkürler." Hannah, Will'in mendilini aldı ve ağzını temiz-ledi. Rimeli mendilde siyah çizgiler bırakmıştı. Harika görünüyor olmalıydı. Aslında muhtemelen hissettiğinden daha iyi görünüyordu.

"Artık yürüyebiliyor musun?" Will geri çekildi ve ona baktı.

"Sanırım."

"Maddie'yi arayıp gelmesini isteyebiliriz."

"Aklını mı kaçırdın? Onu beni alması için çağırmaktansa öl-meyi tercih ederim."

Will omuz silkti ve ceketinin önünü kapattı. "Seçim senin."

"Evet." Hannah bir ayağını diğerinin önüne atarken dik kal-maya çalışıyordu. Will yaklaştı ve koluna girdi. Bu daha iyiydi.

Gökyüzü açıktı ve buzlanma vardı. Uzaktaki bir çiftlik evinin ışıkları titreyordu. Çok romantik olabilirdi, ne var ki Hannah'nın midesi çok bulanıyordu. Yine kusma ihtiyacı duyabilirdi. Ne harika bir Noel.

"Biraz daha hızlı yürüyebilir miyiz? Eve gitmem gerek."

Hannah ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Özür dilerim."

“Hayır, seninle olmayı istemediğimden değil ancak saat gece yarısını geçti ve annem evde olmamı isteyecektir. Hepsi bu. Geç kalırsam yanarım.”

“Ah, tabii tabii.” Hannah yere baktı.

“Hadi ama Hannah. Bu gece olabildiğince sarhoş olmaya kararlıydın.” Hannah’yı da çekerek yürümeye devam etti.

“Hatırlattığın için sağ ol.”

“Bak, çok az kaldı. Trevenen’i görebiliyorum.”

“Harika.” Hannah evin karanlık silüetini gördü. Mutfağın ve Maddie’nin odasının ışığı yanıyordu. Oturma odasının penceresinden Noel ağacının ışıklarını görebiliyordu. Mükemmel görünüyordu ama hepsi yalandı. Babası ölmüştü, Maddie ondan nefret ediyordu ve Hannah aptalın teki olduğundan Will de artık ondan hoşlanmıyordu. Herkese mutlu Noeller.

“Titriyorsun.” Will ona sarıldı.

“Evet. Sorun değil.” Hannah’nın dişleri birbirine vuruyordu. Trevenen’a ulaşılar.

“Mutlu Noeller, Hannah.” Will başının üstüne bir öpücük kondurdu ve onu kapıya doğru itti. Garaj yolunda koşarken de Hannah’ya el salladı.

Hannah mutfığa girdi ve bir bardak su koydu. Kuzinenin yanındaki sandalyeye oturup sıcaklığın ona ulaşmasını bekledi. Açlıktan ölüyordu ancak sabaha kadar bir şey yememesinin en iyisi olacağını düşündü. Midesinin toparlanması için zamana ihtiyacı vardı. Durdu ve ağacın ışıklarını kapatmak için oturma odasına gitti. Burası da dışarıya kadar soğuktu. Hannah kollarını ovuşturdu ve ağacın altındaki hediyeleri görünce güldü. Maddie kimi kandırmaya çalışıyordu ki?

Fişi çekti ve sonra şöminede asılı olan çorabı gördü. Doluydu. Noel Baba gelmişti ve Hannah da doğrusu çok kötü bir kız olmuştu. Gözyaşlarını sildi ve yatağına koştu.

Hannah'nın başı zonkluyordu. Suyu ve ağrı kesiciye ihtiyacı vardı. Dün gece biraz bulanıktı. Maddie tüm o insanların önünde Mark'ı nasıl öpmüş olabilirdi? Utanç vericiydi ve tamamen iğrençti. Maddie gerçek yüzünü gösteriyordu. Aynı hafta içinde iki farklı adam. Sadakatsizdi.

Hannah'nın çok çışı gelmişti ve bu yüzden aşağıya inmeyi göze alsa iyi ederdi. Neticede Noel sabahıydı ve ağacın altında ve çorapta hediyeleri vardı. Hepsi kendisi için olmalıydı zira o, Maddie'ye bir şey almamıştı. Birden suçluluk duyar gibi oldu ama sonra bu hissin geçmesine izin verdi.

Mutfığa girince Maddie'yi kuzinenin yanında çay içip kitap okurken buldu. Hannah su ısıtıcısına doğru gitti.

"Mutlu Noeller." Maddie iyi dinlenmiş görünüyordu ve yanakları uzun süredir ilk defa renklenmişti.

"Evet, her neyse."

Maddie kitabından başını kaldırıp ona baktı. "Önce kahvaltı mı etmek istersin yoksa hediyelerini açmak mı?"

"Umurumda değil. Kahvaltı edecek halim yok. Tost yeter."

"Tamam." Maddie özenle kitabı kapattı ve sandalyeden kalktı. Hannah'dan uzundu ve muhtemelen de her zaman öyle olacaktı. Hannah'nın boyu artık uzamıyordu ve bu durum kafasını çok bozuyordu. Babası uzun boyluydu ama annesi kısa olmalıydı. Lanet olsun, yine annesini düşünüyordu. Onu bulma konusunu Maddie'ye açsa nasıl olur diye düşündü ancak sonra bunun doğru bir zaman olmadığına karar verdi.

Akşamdan kalma ruh haliyle, Maddie ve babasının çocukları olsaydı nasıl olurdu diye merak etmeye başladı. Maddie gibi dev mi olurlardı? Neyse ki böyle bir şey hiç olmadığı için şükredebilirdi.

Hannah çayına biraz daha su koydu. Çok demliydi. Maddie'nin dün gece sarhoş olması hakkında bir şeyler söylemesini bekliyordu fakat o tost makinesine ekmek koymakla meşguldü. Çok sakın görü-

nüyordu. Radyoda Noel şarkıları çalıyordu ve neredeyse Hannah'ya çığlık attıracak kadar huzurlu bir hava vardı.

Maddie tostı önüne koyunca Hannah'nın içinden bunu onun suratına atmak geldi. Gülümsemeyi kesemez miydi? Noel'in ne kadar berbat olduğunu bilmiyor muydu? Babasının artık yanlarında olmadığını? Yılbaşı arifesi onun ölüm yıl dönümüydü. Bayramlar berbat bir şeydi ve Maddie burada tutmuş "God Rest Ye Merry Gentlemen" şarkısını mırıldanıyordu.

"Gelmek istersen yarım saat sonra İhtiyar Tom'un yanına gidiyorum." Maddie gülümsedi. Morarmış gözü daha kötü görünüyordu.

Hannah, Maddie'nin önceki gece hakkında anlatıp durduklarını hâlâ anlayamıyordu. Hiç mantıklı konuşmadığından başına kötü bir darbe almış olabileceğini düşündü. Ağlayan bir bebek mi? Gerçekten garipti. Hannah o gizli geçide birkaç kez girmişti ama bir şey duymamış ya da görmemişti. Yine de biraz daha düşününce, Maddie'nin erken yattığı bir gece Hannah tuhaf bir ses duymuş olduğunu hatırladı ama bunun bir kedi olduğunu düşünmüştü. Dikkatini yeniden Maddie'ye verdi.

"Senin nöbetin mi?"

"Hayır ama güzel olacağını düşündüm." Maddie mırıldanmaya devam etti.

"Tüm günü onunla geçirebilirim." Hannah sadece İhtiyar Tom'la sessiz bir gün geçirmeyi ve Maddie'nin bayram neşesi yaymak konusundaki acınası çabalarından uzaklaşmayı çok istiyordu.

"Olabilir ama bu sanırım Tamsin'i hayal kırıklığına uğratacaktır."

"Dün gece onca kişiye yemek verdikten sonra nasıl bizi öğle yemeğine çağırabiliyor?" Hannah tostunu ısırdı.

Maddie tezgâhı silip bezi astı. "Sanırım o bir cadı."

"Bu konuda haklı olabilirsin." Hannah güldü. "Oğlanların yaptığı her şeyden haberi oluyor gibi."

"Evet, öyle." Maddie duraksadı ve Hannah'ya baktı. "Peki, bu sabah benimle geliyor musun?"

“Olabilir.”

“Güzel. Üzerimi değiştireceğim. Geliyorsan on dakika sonra görüşürüz.”

“Peki ya hediyeler?” diye sordu Hannah.

“Onları da yanına alabilirsin.” Maddie mutfaktan çıktı.

Hannah peçeteyi kapıya doğru attı. Hediyeleri İhtiyar Tom’un evine götürmeyecekti çünkü Maddie için bir şey almadığını herkes öğrenmiş olurdu. Durdu, tostunu çöpe attı ve oturma odasına gitti. Maddie burada da Noel müziği çalıyordu. Süslenmiş ağaçtaki ışıklar göz kamaştırıyordu, süslerin bazıları Maddie’nin ailesinindi, bazıları da Hannah ile Maddie’nin beraber geçirdikleri ilk Noel’de beraber hazırladıkları aptal ıvır zıvırlardı. Eğilip paketlere baktı. Onun için beş hediye vardı ve Maddie için bir tane bile yoktu. Hannah paketleri ve çorabı alıp üst kata çıkardı.

İhtiyar Tom’un arka kapısından girerken Maddie, Hannah’nın hâlâ akşamdan kalma olduğunu ancak bunu çok iyi sakladığını biliyordu.

“Bayan Bates, siz misiniz?” diye seslendi Mark oturma odasından.

“Hayır,” diye yanıtladı Maddie tezgâha eşyaları yerleştirirken.

Hannah içeri girdi, arkasından kapıyı çarptı ve Maddie’nin yanından aceleyle geçip Tom’un yanına doğru ilerledi. Maddie ise daha hanımefendi bir tavırla onu takip etti.

“Mutlu Noeller, Hannah,” dedi Mark. Hannah, Tom’a doğru koşarken Mark’ı neredeyse düşürecekti.

“Bir tek bana soğuk davranmamasına memnun oldum.” Maddie, Mark’ın yanağına küçük bir öpücük kondurdu ve derin bir nefes aldı. Dün geceki öpüşmeleri hâlâ kafasında çok canlıydı. Ökse otunun cevap vermesi gereken çok şey vardı. “Mutlu Noeller.” Maddie büyük ve parlak renkli bir paket uzattı.

“Bana mı?” diye sordu Mark.

“Evet. Özel bir şey değil.”

“Şimdi meraklandırдың beni.” Gülümsedi.

“Eminim öyledir.” Maddie güldü ve Tom’a doğru ilerledi. “Mutlu Noeller.” Maddie paltosunu çıkarırken onu öptü.

“Çay mı içiyorsun? Çünkü şampanya getirmiştım. Biraz kokteylin gri bir sabahı aydınatabileceğini düşündüm.” *Hem Hannah için de cila olur*, diye sessizce ekledi. Mark’ın açığız bakışlarını yakaladı.

“Harika bir fikir. Hannah, hepimiz için birer kadeh getirir misin lütfen?” Hannah mutfığa koşarken İhtiyar Tom gülümsedi.

“Kahvaltı yaptınız mı?” Maddie, Mark’a baktı. Gözlerinde bir şey vardı. Ama ne olduğunu okuyamıyordu.

“Hayır, henüz değil,” dedi Mark.

“Güzel. Omlet ve somon füme kulağa nasıl geliyor?” diye sordu.

“Harika.” İhtiyar Tom ellerini çırpı.

Mark hediyesini ağacın önüne yerleştirdi. Maddie beğenmesini umdu. Risk alarak, Nare Burnu’nda Mark onu bölmeden önce yapmakta olduğu sulu boya resmi vermişti ona. Hannah ve kendisi için yaptığı her şey için ona bir şekilde teşekkür etmek istiyordu sadece. Onun ve Tamsin’in yardımı olmadan işler çok daha zor olurdu.

“Bu ilginç görünüyor.” Tom öne doğru eğildi.

“Evet, öyle değil mi? Kahvaltıdan sonra açayım mı?” diye sordu Mark.

“Ben olsam o kadar heyecanlanmazdım. Sadece Maddie’nin resimlerinden biri işte.” Hannah bardakları sehpa üzerine yerleştirdi.

“Hannah, çok oyunbozansın,” diye onu azarladı İhtiyar Tom. Hannah kızardı. Maddie ikisi arasındaki etkileşimi izledi. Tom herkesin düşündüğünü açıkça söyleyebiliyor, yine de kafası koparılmıyordu. Bu bir mucizeydi.

Mark, Maddie’yi mutfığa giderken takip etti. Maddie her ne kadar önceki gece yüzünden çok utanıyor olsa da harika bir öpücük olduğunu kabul ediyordu. Kesinlikle aşırı tepki vermişti; sadece çok fazla duygu vardı ve bununla başa çıkmak için yeterli alanı ve zamanı yoktu.

“Hannah için özür dilerim. Bunu itiraf etmemiş olsa da kendisi akşamdan kalma ve bana kalırsa korkunç hissediyor.” Üvey kızı için neden özür dilediğinden gerçekten emin değildi. Mark onu zaten çok iyi tanıyordu.

“Bu bir mazeret değil.”

“Biliyorum.” Maddie duraksadı. “Ama John’un ölüm yıldönümüne çok yakın olduğundan bu ikimiz için de çok zor bir zaman.”

Mark daha da yaklaştı ve elini omzuna koydu. Maddie onu hissetmenin tadını çıkararak bir anlığına ona doğru yaslandı.

“Gözüne ne olduğunu bana ne zaman anlatacaksın?”

Maddie geri çekildi ve güldü. “Başka bir gün. Bana yumurtaları uzatır mısın? Güzel bir Noel sabahı geçirelim, olmaz mı?” Maddie neşeyle gülümsedi.

“Burada ne işimiz var? Tamsin’e gideceğimizi sanıyordum.” Hannah gözlerini açtı. Arabaya biner binmez uyuyakalmıştı.

“Helen Williams bir şeye göz atmam için uğramamı istedi.”

“Helen kim ve Noel günü böyle harika bir saraya gelmeni gerektirecek kadar önemli olan da ne?” Hannah, *Doctor Who*’nun Noel özel bölümünün ortasında uyanmadığından emin olmak için kendisini çimdikledi.

“İstersen arabada kalabilirsin. Uzun sürmez.”

Hannah doğruldu. “Hayır, geliyorum. Tam olarak nereye geldik?”

“Pengarrock.” Maddie arabadan indi ve büyük kapıya doğru yürüdü. Yapılması epey zaman almış olan Trevenen buranın yanında çok ufak kalıyordu. Hannah uzaktan parlak öğle ışıklarıyla yikanmakta olan Helford Nehri’nin ağzını görebiliyordu.

Kapı, gülümseyen bir kadın tarafından ardına kadar açıldı. “Bugün gelebildiğiniz için çok memnun oldum. Merhaba Hannah, tanışmamıştık.” Kadın elini uzattı.

Hannah elini uzattı. “Merhaba.”

“İçeri girin.”

Hannah yirmi metrelik Noel ağacım görünce kesinlikle *Doctor Who* özel bölümünün içinde olduğunu ve Tardis’in bir sonraki holde bir yerlerde gizlendiğini düşündü. Burası harikaydı.

“Seni yemekten alıkoymak istemem,” dedi Maddie.

“Hayır, hiç önemli değil. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.” Hannah, iki kadına baktı ve neden şifreli konuştuklarını merak etti.

“Teşekkürler.” Maddie gülümsedi.

“Misafir odasına getirdim. Hemen şurada.”

Maddie onu izledi ve Hannah da, onlarla gitmek için isteksizce ağacın yanından ayrıldı. Ama bunu yaptığına memnun oldu. Odada, büyüleyici bir manzarayı çerçeveleyen Fransız pencerelerle kaplı iki duvar vardı. Muhteşem.

Pencerelerden gözlerini ayırabildiğinde Maddie ve Helen’in bir tuvalin arkasına baktığını gördü. Belki de Helen restorasyon için yardım istemişti. Bunun pek Maddie’ye göre olduğunu sanmıyordu ama belki de nakde öyle sıkışmıştı ki her işi yapabilirdi.

Resmi çevirirlerken Hannah onları dikkatle izledi.

“Soyadını çözemedim ancak ilk isminin Peter olduğuna eminim.” Helen, Maddie’yi yakından izliyordu. “Ne yazdığını okuyabiliyor musun?”

Maddie başını salladı. “Sanırım Johnson ya da öyle bir şey.”

Hannah resme baktı. Peter Johnson kimdi? Maddie’nin Noel hediyesi bu muydu? Güzel bir resimdi ama Maddie’nin normal stilinden birazcık farklıydı, gerçi o sıra stili pek normal gibi de görünmüyordu.

✧ On Beş ✧

Ressam Peter Johnson'ın yerini bulma araştırması oldukça basit bir şekilde sonlanmıştı. 1948 yılında Santa Monica, Kaliforniya'da doğmuş, karısı ve üç oğlu olan bir ressamdı. Tanınmış ve görünüşe göre başarılı bir sanatçıydı. Maddie'nin Pengarrock'ta gördüğü gibi resimleri ürkütücü biçimde tanındıktı. Bilmediği şeyse şimdi ne yapacağıydı.

Bu adamın babası olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu ve o yaz ahırda yaşayan ressam olduğu da şüpheliydi. Kesin olarak bildiği tek şey, 1970 yılında Pengarrock'tan görülen manzaranın resmini yapmış olduğuydu. Bir de annesi on altı yaşındayken Peter'in yirmi ikisinde olduğu. Petroc ise 1970 yazında on yedi yaşındaydı.

Peter'in son sergisine ev sahipliği yapan galerinin telefon numarası elindeydi. Bunu yapmalı mıydı? Ortaya çıkıp da onunla neden iletişime geçmek istediğini öylece anlatamayacağını biliyordu, bu yüzden yalan söylemesi gerekliydi. Bu sabah bunu nasıl yapacağına karar vermeye çalışırken saatlerce tavana bakmıştı. Dünün gazetesine bakana kadar da aklına bir cevap gelmemişti.

Maddie, Kaliforniya'daki numarayı çevirdi ve nefesini tuttu.

"Merhaba, Farnsworth Sanat Galerisi," diye açtı telefonu bir kadın.

"Merhaba, benim adım Madeline Hollis ve İngiltere, Cornwall'dan arıyorum. *Helston Packet* gazetesinin muhabiriyim. Bana bir konuda

yardım edebilir misiniz diye merak ediyordum.” Maddie arkasında bir ses duydu. Hannah’nın o an orada olmasına hiç ihtiyacı yoktu.

“Denerim.”

“Bu bölgeyi ziyaret etmiş ve buradan ilham almış bir ressam üzerine bir makale hazırlıyorum ve ismi Peter Johnson. Onun son eserlerinden oluşan sergisini sizin düzenlediğinizi biliyorum.” Maddie duraksadı. “Beni onunla temasa geçirebilir misiniz diye soracaktım.”

“Peter, Cornwall’a mı gitmiş? Bunun olabileceğini sanmıyorum.”

“1970 yılında.”

“Onu tanımadan çok önce.” Sesi rahatlamış gibiydi.

“Peki bu mümkün olur mu sizce?” Maddie’nin boğazı kuru-muştu ve bunu neden yaptığından emin değildi.

“Olmaması için bir neden göremiyorum. Gazetenin adı neydi?”

“*Helston Packet*.” Maddie yalanı için affedilmeyi ve kadının kontrol etmemesini diledi. Masanın gerisinden bir gürültü geldi. Maddie, kadın ona bir e-posta adresi verirken odaklanmaya çalıştı.

Maddie titreyen elleriyle telefonu kapattı ve ona bakmakta olan Hannah’ya döndü.

“Sen az önce ne yapıyordun öyle? *Packet* muhabiri falan değilsin.”

“Değilim.” Maddie bu işin nereye varacağını kestiremiyordu.

“Senin bir yalancı olduğuna biliyordum. İhtiyacım olan tüm kanıt burada işte.” Hannah durdu ve saçlarını geriye attı. “Temasa geçmek için sabırsızlanıyor olduğun şu Peter Johnson da kim?”

Maddie kaşlarını çatı. Ne diyebilirdi ki? Az önce ona yalancı demişti. “Babam sanırım.”

Hannah donakaldı. “Neyin?”

“Babam. Helen, babamı bulmaya çalıştığımı biliyordu ve Noel günü gördüğümüz o resmi hatırladı. Benimkine çok benzediğini fark etmiş.”

“O resmin senin olduğuna sanıyordum.”

“Biliyorum. Gördüğümde ben de çok şaşırdım.”

“Vay canına. Yani onunla görüşeceksin, öyle mi?” diye sordu Hannah.

Maddie, Hannah her ne kadar allayıp pullasa da bunun aslında onu inciteceğini biliyordu, bu yüzden buna kalkışmayacaktı. “Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum.”

“Ben biliyorum.” Hannah doğrudan ona baktı. “Ben annemle konuşmak isterdim.”

Maddie kalbine bir bıçağın saplandığını hissetti. “Gerçekten mi?”

“Evet ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.” Hannah’nın omuzları düştü.

“Bir yolu olmalı.” Maddie, Hannah’nın eline dokundu. Bu yolun mayınlarla dolu olacağını biliyordu. John, Hannah’nın Susan’la iletişim kurmaması için çok çabalamıştı.

“Evet ama nasıl?”

“Hiçbir fikrim yok ama bunun üzerinde çalışacağım.”

“Teşekkürler.” Hannah başını salladı ve gitti.

Listeye ekleyeceği bir şeyi daha vardı: çocuğunu terk eden anneyi bulmak. Maddie iç çekti. Susan’ı nasıl bulacaktı? Ne yaptığı ya da adının artık ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Evli olabilirdi. Maddie gözlerini kapattı, zorlukları ve olası ızdırabı düşünmemeye çalıştı.

Elindeki adres, aslında kim olduğunu açıklığa kavuşturabilirdi. Babası hayatta olabilirdi ve Maddie isterse onunla iletişime geçebilirdi. Hannah’nın ondan bir farkı var mıydı?

Havada sönmüş mum kokusu vardı, Maddie kilise kapısını dikkatlice kapattı. Buraya neden geldiğini bilmiyordu ama sessizlik rahatlatıcıydı ve son sıraya oturup güzel çiçek aranjmanlarını hayran hayran izlerken kilisenin huzuru ona da yayılmaya başladı. Burada olmak bu defa canını yakmıyordu. Yılbaşı arifesiydi ve John öleli bir yıl olmuştu. Devam etmesi ve yeni bir hayat bulması gerekiyordu.

Belki özlemini duyduğu çocuklara sahip olamayacaktı ama burada, Cornwall'da mutlu bir hayat sürebilirdi. Bazı iyi arkadaşlar edinmişti bile, eski hangar için imar ruhsatı alabilir ve sonra onu satabilirdi. Bu da Trevenen'i onarması ve ahırını düzgün bir stüdyoya dönüştürmesi için gereken parayı sağlardı. Yeni yıl, işleri istediği gibi yoluna koyabileceği olanaklarla doluydu.

Cebindeki kâğıdı çıkarıp açtı, Peter Johnson'un e-posta adresine baktı. Şimdiye kadar üç farklı e-posta hazırlamış ancak birini bile göndermemişti. Kafasının bu kadar karışacağını tahmin etmemişti ama babasının onun varlığından haberdar olmadığını varsayıyordu.

Kâğıdı yeniden cebine koydu. Hannah'nın annesini arayışında şimdiye kadar hiç yol katedememişti. Google ve Facebook'ta aramak gibi basit şeyler yapmıştı ancak hiçbir şey bulamamıştı. Tüm bunlar Maddie'nin aklını çok meşgul ediyordu.

Ya Susan hâlâ Hannah'yla ilgilenmek istemiyorsa? Bu onu hiç tanımamaktan çok daha acı verici olacaktı. Hannah reddedilmenin ağır darbesini ilk aldığı anda zaten çok küçük değil miydi? Peki ya ikinci kez olursa kalbi paramparça olur muydu? Cevabı yoktu ve bu gerçekten de Maddie'nin seçimi değildi.

Herhangi bir çözüm bulamadan kiliseden çıktı, gerçi zaten cevap gelmesini de ummamıştı. Tanrı artık onun hayatının bir parçası değildi ama o olmadan her şey Maddie'nin beklediğinden çok daha zordu. Bu hayatının en zor yılı olmuştu ve bir anlamı varmış gibi görünmüyordu, oysa geçmişte her şey öyle görünürdü. Yoldaki bir taşı tekmeledi ve kırılıp yere düşmüş bir dalın yanında durana kadar onu izledi. Yola birçok taş saçılmıştı, muhtemelen onları buraya önceki geceki şiddetli kuzey rüzgârı taşımıştı.

Fırtına, Noel ile yılbaşı arasındaki günleri dolduran bulutları dağıtmıştı. Gökyüzü parlak maviydi ve hava, nefes alırken canım yakacak kadar temiz ve soğuktu.

Arkasından kilise kapısının açıldığını duydu. "Merhaba."

Maddie, papazı görmek için döndü. "Mutlu Noeller."

“Teşekkür ederim.” Ona doğru yürüdü. “Eğer bu söylediğim yersiz ise lütfen söyleyin ancak canınız sıkkın görünüyor. Konuşmak ister miydiniz diye merak ettim.” Duraksadı. “Yılın bu zamanının kimileri için sıkıntılı olabileceğini biliyorum.”

Maddie kaçmak üzere olan histerik bir kahkahayı bastırdı. “Teşekkür ederim ama iyiyim.” Bir süredir söylediği en büyük yalandı bu. Hâlâ kocasının yasını tutuyordu, ondan nefret eden üvey kızı ile sürekli çatışıyordu, yaptığı o şey peşini bırakmıyordu ve evi ele geçirilmişti. İyi olmaktan çok uzaktı.

“Bunu duyduğuma sevindim. Bölgede yeni olduğunuzu ve her şeyin çok bunaltıcı olabileceğini biliyorum. Bana ihtiyacınız olursa ben buradayım.”

Maddie, yeni olduğunu nereden bildiğini merak ederek gülümsedi. Kiliseye ilk defa Noel arifesinde ayak basmış, bugün de ikinci defa gelmişti. Başka bir yerde tanıştıklarını düşünmüyordu.

“Teşekkür ederim.” Çakılların üzerinde ters yöne giden ayak seslerini dinleyerek yürümeye başladı. Sonra döndü ve ona yetişmek için koştu.

“Aslında... hayaletler konusunda herhangi bir bilginiz ya da,” devam etmeden önce gözlerini adamın meraklı bakışlarından çevirdi, “deneyiminiz var mı?”

“Trevenen eski bir ev.” Durdu.

Maddie başını salladı. Hayaletleri sormak için tüm insanlar içinde ne diye bir papazı seçmişti ki?

“Ben şahsen inanmıyorum ama bu görüşü de reddetmiyorum, elbette ki Cornwall’da yetişmiş bir insanın, nasıl desem, mistik şeylere de bir eğilimi oluyor.”

Maddie, papazın onun deli olduğunu düşünmediğini fark edince gülümsedi.

“Trevenen’da hayalet olduğunu mu düşünüyorsunuz?” Ellerini birleştirerek ovuşturdu.

“Evet, korkarım öyle.” Ayak parmakları artık uyuşmuştu. Mezarlıkta, yılın en soğuk gününde onunla bu konuşmayı yapmak, şimdiye kadar yaptığı en mantıklı şey olmayabilirdi. Ama o günlerde mantığın ne olduğunu unutmuştu.

“Onu gördünüz mü, yoksa başkaları mı size bundan bahsetti?”

“Gördüm. Hayır, daha doğrusu duydum, görmedim.” Yutkundu. Aptal gibi konuşuyordu. Bir sanatçı olmasına karşın daha önce hiç böyle bir kaçık olmamıştı.

“Duydunuz demek. İşte bu ilginç.” Vadinin diğer tarafındaki arazide uzanan köyün çatılarına baktı. “Sadece siz mi duydunuz?”

Maddie başını salladı.

“Bir yıl önce kocanızı kaybettiğinizi Hannah’dan duymuştum.”

Hannah’nın papazla ne zaman ve neden konuştuğunu merak ederek başını salladı. “Bunun neden önemli olduğunu sorabilir miyim?” dedi.

“Yas zamanlarında sıklıkla bir şeyler görür ya da duyarız.” Bir kadın onlara doğru yürüyünce sustu. “Merhaba Bayan Bates, evet, hemen geliyorum.”

Kadın gülümsedi ve yokuştan aşağıya inmeye başladı, Maddie onun Daphne konusunda danışması gereken Keziah Bates olup olmadığını merak etti.

“Bayan Hollis, korkarım bu konuşma için biraz zamana ihtiyacımız olacak ve ne yazık ki şimdi bir kahve günü için köy salonunda olmam gerekiyor. Beni arar mısınız?”

Maddie cep telefonunun titreşimini eldivenli parmaklarında hissetti. Hayaletin Maddie’nin kafasının içinde olduğunu ima edip etmediğini merak ederek başını salladı ve gülümsedi. Papaz gözden kayboldu.

“Alo?” Adımlarıyla yerdeki buzları ezerek ilerledi.

“Yeni yılın kutlu olsun.” Gunnar büyük bir coşku ile konuşuyordu.

Maddie düşüncelerini bir kenara bıraktı. “Noel’in iyi geçti mi?”

“Evet. Yeni döndüm ve havanın çok güzel olduğunu gördüm. Boşsan Loe Kumsalı’nda yürümek ister misin diye soracaktım.”

Maddie etrafına baktı, çok tereddüt etmemeye çalıştı. Hava buz gibiydi. “Evet.”

Otoparkın aşağısındaki kumsal bomboştu. Herkes akşam için hazırlanıyor ve mantıklı bir biçimde soğuktan korunuyor olmalıydı. Maddie yelken kulübünde Tamsin ve Anthony’ye katılmayı planlıyordu. Hannah’nın planının ne olduğunu bilmiyordu ama çok fazla içki içmeyeceğini umuyordu.

“Buraya daha önce gelmiş miydin?” Maddie, Gunnar’a baktı.

“Evet, bölgenin bazı manzara noktalarını ararken. Sen gelmedin mi?”

“Hayır. Şimdiye kadar Lizard Yarımadası’ndan ayrılmadım. Civarında, hemen yakın mesafedeki Helston’a dahi gitmeye gerek kalmadan resmi yapılacak çok fazla şey var. Ben de gerçekten biraz yaramazımdır.” Maddie çarpık bir şekilde gülümsedi.

“Sen mi yaramazsın? Hımmm.”

Maddie adamın gözlerinde bir parıltı yakaladı. Yaramaz sözcüğünü aynı anlamda düşünmedikleri belliydi.

“Araştırman için şimdiden çok yerde bulunmuşsun,” dedi Maddie.

“Evet. İyi oldu. Cornwall’u sevdim. Nasıl derler, sihirli bir havası var gibi.” Elini havada salladı.

“Evet, öyle gerçekten, değil mi?” Saçlarını arkaya attı ve kıyıya çarpan dalgalara baktı. Arabadan indikten sonra rüzgâr onu neredeyse uçuracaktı. “Bundan emin misin?”

“Evet, çok güzel, değil mi?” Gülümsemesi kulaklarına kadar yayıldı. Arka koltuktan piknik sepetini çıkardı ve Maddie’nin elini tuttu.

Maddie güzel olduğundan çok da emin değildi. Denizin gücü muazzamdı ve gözleri yarı kapalı halde rüzgârın şiddetiyle mücadele ediyordu. Bu gürültüde konuşmak çok da mümkün olmayacaktı

ancak yine de Gunnar'ın onu yönlendirmesine izin verdi. Tepeleri çıkıp indiler ama Maddie etrafına pek dikkat etmedi.

“İşte geldik,” diye bildirdi Gunnar.

Uzun bir kumsal denizi ikiye bölüyordu. Bir tarafında dalgalar kıyıyı döverken diğer tarafındaki sular sakin görünüyordu. “Güzel ama çok korunmasız.”

“Göle doğru yürürsek öğle yemeği için sakin bir yer bulacağımızı düşünüyorum.”

Maddie sepette sıcak çay, sıcak çorba veya sıcak herhangi bir şeyler olmasını umuyordu. Titremeye başlamıştı, her şey çok güzel ve romantik görünüyor olmasına karşın çok acıkmıştı ve üşüyordu. Gunnar tekrar elini tuttu, en azından bir parçası ısınıyordu. Güneşin vurduğu ve rüzgâr almayan, korunaklı bir yer bulana kadar on dakika daha yürüdüler.

“Titriyorsun, Maddie.”

“Evet,” dedi dişleri birbirine vururken.

“Çok zayıf olduğundan.” Onu baştan aşağıya süzdü.

Noel'den sonra Maddie hiç de zayıf hissetmiyordu. Gunnar ona sarıldı ve rüzgâr sesi dindi. Titremesi durdu.

“Bu daha iyi. Aç mısın?” Maddie'ye bakabilmek için kolunu biraz gevşetti.

“Açlıktan ölmek üzereyim.”

“Harika.” Sepetin kapağını açtı, bir kilim çıkardı ve oturmasını işaret etti. Yere oturduktan sonra Maddie yanaklarında güneşi hissetti. Gunnar ona buharı tüten bir sıvıyla dolu bardağı uzattı. Rüzgârda baharat kokusu dağıldı. Dilinde şekerli ve sıcak bir tat bırakıyordu.

“Şimdi söyle bakalım, ne seversin? Somon füme, jambon, sığır eti ve peynir var.”

“Hepsini severim. Sen seç.” Gunnar ona bir parça somonlu ekmek uzatırken Maddie altındaki bacaklarını iyice topladı. Gun-

nar kendisinininkini yemeden Maddie hepsini yedi. Bu pek kibar bir davranış değildi ama umursamayacak kadar açtı.

“Yine titriyorsun,” dedi.

“Korkarım öyle.” Titremeleri arasında sözcükleri kulağa çok komik geliyordu.

“Yaklaş.”

Maddie kaydı ve Gunnar ona biraz daha yiyecek verirken kolunu omuzlarına attı.

“Bu daha iyi.” Burnunun üzerinden öptü.

Maddie gülümsedi ve iyice sokuldu.

“Daha iyi misin?”

“Evet, biraz. Teşekkürler.”

“Bulutlara bak.” Batıyı işaret etti.

Maddie başını salladı.

“Bu, hava değişecek demektir.”

“Gerçekten mi? Nasıl?”

“Gökyüzü nasıl olacağını söylemez. Sadece değişeceğini gösterir.” Gülümsedi ve gözlerinin içine baktı.

Maddie güldü ve gözlerini kaçırdı. “Güneşi kapatmadığı sürece sorun yok.”

“Belki.” Onu yerden kucığına çekti ve sıkıca sarıldı. Bacaklarının sıcaklığı soğuk kalçasını ısıtmıştı. Bir an kendisini küçük bir çocuk gibi hissetti ama bu his çabucak geçerek yerini oldukça yetişkin bir duyguya bıraktı.

Gunnar’ın dudakları şakaklarına dokundu. Öyle yumuşaktı ki Maddie şaşkınlıkla kafasını çevirdi. Gunnar’ın dudakları dudaklarını buldu, bir süre orada kaldı. Dudaklarının dokunuşu çok nazikti. Maddie de onu öptü ve gevşedi. Mark onu Noel arifesinde öptüğündeki gibi ayak uçlarının karıncalandığını hissetmedi ama hiç de kötü değildi. Kendini güvende ve korunmuş hissediyordu. Gunnar tüm dünyayı uzakta tutacak kadar büyüktü.

“Daha iyi misin?”

“Kesinlikle.”

“Tatlı için hazır mısın?” diye sordu.

Gunnar tek kolunu gevşetip çikolata çıkarırken Maddie bir kaşını kaldırdı. Çikolatadan ve öpüşmekten daha iyi ne olabilirdi?

↵ On Altı ↵

Hannah elinde babasının fotoğrafıyla otururken mumun alevi penceresinde titriyordu. Gözyaşları süzüldü. Elinin tersiyle yanaklarını sildi, sonra babasının yüzüne dokundu.

“Baba, neden gitmek zorundaydın? Çok fena yalnızım. Maddie benim annem değil. İmkânı olsa o da gider. Sana ne söz verdiğini bilmiyorum ama onları bozacak.” Burnunu sildi. “Peşinde erkekler dolanıyor ve onlardan biriyle gidip beni terk edecek. Sen bile beni terk ettikten sonra onun kalacağını mı sandın?” Duraksadı. “Herkes beni terk etti. Maddie’yle de durum farklı olmayacak. Gitmesi an meselesi.”

Birden kalktı ve mumu söndürdü. Babası onu duyamazdı. Onu umursamazdı. Maddie’nin de umurunda değildi ve her neredeyse annesinin de kesinlikle umurunda değildi. Hayat berbattı. Yine burnunu sildi ve aynaya baktı. Gözlerinin altında büyük kırmızı lekeler vardı. O gece için iyi bir görüntüydü.

Will ve arkadaşları bir saat içinde onu alacaktı. Maddie evde yoktu, tüm öğleden sonrayı dışarıda geçirmişti. Nerede olduğuna dair Hannah’nın hiçbir fikri yoktu ama biri ile çıktığından emindi, bunu biliyordu.

Duştaki su sıcaktı ve buna ara sıra gözyaşları da karışıyordu. Maddie bu harabeye ne kadar çabuk para yatırırsa o kadar iyi olacaktı. İhtiyar Tom, Mark ile Maddie’nin hangar planlarını hazırlamak için haftaya bir toplantı ayarladıklarını duyduğunu söylemişti, bu da imar ruhsatıyla beraber Maddie’nin orayı satabileceği ve cpev

para alabileceği anlamına geliyordu. Yaşasın, ondan sonra sürekli sıcak suları olabilirdi. Soğuk linolyum zemine adım atarken Hannah, Trevenen'i sevdiğini itiraf etti kendi kendine. Telefonu öttü ve Abi'den bir mesaj geldi.

Andrew ile ayrıldık. Berbat bir şey. Hâlâ Will'le misin? x

Kucaklıyorum. Neden? Evet. x

Hannah mesajı yanıtladı. Cevap beklerken onu arayacak kadar kontörü olup olmadığını merak etti. Maddie, Hannah cep telefonu ile çok fazla arama yapıyor diye ona hep kızıyor ve aradığı tüm numaralara da bakıyordu.

Tim'in partisinde Karen'la öpüştü. x

Orada mıydın? Piç. x

Evet, cidden berbat. Özledim seni. x

Hannah ürperdi. Will de okulda birileriyle öpüşüyor muydu acaba? Nasıl bilebilirdi ki?

Ben de seni özledim. Çabuk gel ziyarete. x

Denerim. x

Havlusunu üzerinden çıkarırken garaj yolunda bir araba sesi duydu. Dikkatlice pencereden baktı, arkadaşları değil de Maddie olduğunu görünce rahatladı. Ne giyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Yılbaşı

gecesiydi ve özel bir çaba gerekiyordu ama içinden gelmiyordu. Kısa bir kot etek yeterli bir çaba olacaktı.

“Hannah, hâlâ burada mısın?” Maddie merdivenlerden seslendi.

Hannah hemen giyiniverdi. “Evet.”

“Harika. Ne zaman çıkıyorsun?”

“Birazdan. Neden?” Hannah odasından çıktı.

“Mark’ın uğrayıp almasındansa beni de Tamsinlere bırakabilir misiniz diye soracaktım.”

“Ah, şey, Fred kırk dakika sonra burada olacak ama biz Tamsinlere gitmiyoruz. Prince’e gideceğiz.” Hannah, Maddie’ye bunu neden söylediğinden emin değildi. Hiçbir şey bilmesi gerekmiyordu.

“Geçerken bırakır mısınız demek istedim.” Maddie gülümsüyordu.

“Tamam da neden arabayla gitmiyorsun?”

“Çünkü bu gece birkaç kadeh şarap içeceğim ve başkası bırakabilecekken araba kullanmamak daha mantıklı.”

“Mark gelip seni alsın.” Bu, Maddie’nin onun planlarını öğrenme yöntemi idi. Hannah yerdeki bir toz yumağını tekmeledi.

“Peki, sadece böylesinin daha kolay olacağını düşünmüştüm. Boş ver.”

Maddie döndü ve aşağıya indi. Hannah gülümsedi. Maddie banyo yapmaya kalkışınca kötü bir sürprizle karşılaşacaktı: Hannah bütün sıcak suyu kullanmıştı.

Gece yarısı yaklaşıyordu ve herkes geri sayımı izlemek için toplandı. Maddie arkalara çekildi. Çok fazla dans etmekten ve içmekten yanaklarının kızardığını hissediyordu. Kaçma ihtiyacına yenik düşerek ve kimsenin yokluğunu fark etmemesini umarak sessizce taraçaya çıktı ve buradan da merdivenlerden aşağıya indi. Bu kadar eğlence çok fazlaydı. John ölmüştü, hayatı geri döndürülmesi imkânsız şekilde değişmişti, o ise tüm akşamı sanki iyiymiş ve onu aşağıya sürükleyen bir geçmişi yokmuş gibi herkese rol yaparak geçirmişti.

Su kıyısına yaklaşmaya cesaret edince deniz kokusu moralini yerine getirdi. Karşı kıyıdaki Ferryboat Inn'in rüzgârda hareket eden ışıkları çok güzel görünüyordu. Ayak sesleri Maddie'yi artık yalnız olmadığı konusunda uyardı ve özgürlük hissi yerini hüsrana bıraktı. şimdi yine maskesini takıp içeri girmek zorunda kalacaktı. Yüz hatlarını gevşetip gülümsedi ve döndü. "Merhaba."

"Çok kalabalık, değil mi?" Mark yanına yürüdü.

Maddie başını salladı. Gelenin o olmasını beklemiyordu. Kulübün verdiği sıcaklık giderek yok oluyordu, ürperdi. Mark omzuna kolunu doladı, Maddie kolunun altına tam sığıyordu. İçinden bir ses ona yaslanma arzusuna direnmesi gerektiğini söylüyor olsa da Maddie bu sesi dinlemek istemedi.

Yukarıdan bir gürültü geldi ve nehrin karşısında havai fişekler yükseldi.

"Mutlu yıllar," dedi Mark kulağına yaklaşarak.

"Evet, mutlu yıllar."

"Auld Lang Syne" şarkısının boğuk sesi onlara kadar ulaştı. Mark, Maddie'ye döndü ve ona daha da sıkı sarıldı. Mark'ın dudağı, hafifçe dudağına değdi. Maddie'nin içinde bir şeyler çatırdadı ve öpücüğü derinleştirdi. Birden arzu duymaya başladı. Bu hissin nereden geldiğini bilmiyordu ancak direnmeye gücü yoktu. Neden hep mantıklı olması gerekiyordu? Neden şimdi istediği şeye sahip olamıyordu?

Elleri Mark'ın göğsüne, buradan da boynuna ulaştı. Çıplak deriye dokununca durdular. Adamın kalp atışlarını göğsünde hissediyordu. Bunun delilik olduğunu biliyordu. Fakat devam etti. Parmakları Mark'ın saçlarında gezindi. Kendini tutamayıp iç geçirdi. Mark geri çekildi.

"Hayır, gitme." Onun tadına doyamamıştı. Mark onları öpene kadar dudaklarını uzattı. Adama iyice yaslandı. Mark da onun gibi uyarmıştı. Kendi arzusu, Maddie'yi hayrete düşürmüştü ama umurunda değildi.

Mark'ın dudakları Maddie'yi daha da tutuşturarak boynunda ilerledi. Vücudundaki tüm sinirler sanki boynunda toplanmış, ona bu adamı çılgınca isteyen bir kadın olduğunu hatırlatıyordu. Kalçalarını onunkine daha da yaklaştırdı. Arzu duymanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Bu delilikti.

“Maddie?” Süzölerek ilerleyen elleri belini okşamaya başladı.

“Evet.” Bu adamla şu anda bir yatakta çıplak olmayı istiyordu.

“Bundan emin misin?”

“Evet ve hayır fakat durma.”

Mark'ın parmakları göğsünün hemen altında durdu. Elleri sızı hissi veriyordu. Dudakları yeniden birleşti ve Maddie bir sonraki seviyeye geçmenin gerginliğini hissetti.

“İkinize de merhaba. Bakıyorum yeni yıla baş başa girmişsiniz.”

Mark'ın eli Maddie'nin beline düştü.

“Merhaba Ben. Sigara içmeye mi çıktın?” diye sordu Mark.

“Evet, karıma bıraktığımı söylemiştim. Ne aptalım. Bu arada size engel olmayayım.” Adam yanlarından geçip kumlara doğru ilerlerken kıkırdadı.

Maddie uzaklaştı. Mark hâlâ ona sarılıyordu ancak soğuk gece havası aralarına sızmıştı. Mark, Maddie'yi şakağından öptü.

“Titriyorsun. Belki de içeri girmeliyiz.”

Maddie başını salladı, Mark'ın kollarından ayrılmak istemese de o anın artık geçtiğini biliyordu. Kimyalarında bir şeyler vardı, fitili bir kez ateşlendi mi onu yangınlar içine atıyordu. Bu hiç iyi bir şey değildi. Mark bir kadına bağı kalamazdı, daldan dala atlayıp duruyordu. Maddie'nin istediğı ya da ihtiyacı olan şey bu muydu? Önemsiyor muydu? Fark eder miydi? Onu çok istediğı için arkadaşlığını kaybetmeyi göze alabilir miydi? Maddie her şeyin tepetaklak görüldüğü bu yeni dünyaya adım attığından beri Mark ona hep iyi bir arkadaş olmuştu. Bir ilişki uğruna bundan vazgeçer miydi? Ve istediğı gerçekten de bir ilişki ise Gunnar daha iyi bir seçenek olmaz mıydı?

Mark kulübe uzanan yokuşu çıkarlarken elini tuttu. Müzik, Maddie'nin belli belirsiz hatırladığı seksenler ritimlerindeydi. Kulübe girer girmez gördüğü ilk yüz Hannah'nınki oldu ve çok sinirliydi. Kalabalığın itişirmesi ile Mark'ın eli elinden kaydı ve Maddie bir anda kendisini çıplak hissetti. Ona bakan tek kişi Hannah'ydı ve bu da yeterliydi.

"Selam yabancı, nerelerdeydin?" Tamsin geldi ve ona bir kadeh şampanya verdi.

"Sadece biraz temiz hava aldım." Maddie bir yudum aldı. "Hannah ne zaman geldi?" Maddie, Will'in sarılmakta olduğu üvey kızına baktı. Gençken her şey çok kolay görünüyordu.

"Gece yarısından hemen önce."

Maddie başını salladı. Artık gitmesi gerekiyordu ama Tamsin belli ki parti havasındaydı. "Ne zaman gitmeyi düşünüyorsunuz?"

"Ah, buradan Paullere gideceğiz. Sen de davetlisin." Tamsin gülümsedi.

"Gece yarısından sonra bir partiye gidemeyecek kadar çok yorgunum. Sen nasıl yapıyorsun bunu, hiç bilmiyorum."

"Vitaminler." Tamsin şampanyasını kafasına dikip Anthony'yle dans etmeye gitti.

"Dans edelim mi?" diye sordu Mark. Maddie gözlerini kapattı, kumsaldaki karşılaşmalarını düşünmemeye çalışıyordu ama müzik yavaştı ve yine onun kollarında olacaktı. Gözlerini açtı, Hannah ile Will'in dans pistinin diğer ucunda, yatay bir arzunun dikey bir dışavurumunu sergilemekte olduklarını görebiliyordu.

"Evet, neden olmasın?" Bir adamı istemekte yanlış bir şey yoktu. İkisi de bekârdı. Böyle düşündüğü sürece bu durum karmaşık olmak zorunda da değildi. Şampanyasından son bir yudum aldı ve Mark'ın kollarına sokuldu. Mark onu tuttu, Maddie başını omzuna dayadı, gözlerini yumdu ve kokusunu içine çekti: sabun ve deniz.

"Gunnar bu gece nerede?" diye sordu Hannah, dibindeydi.

Maddie'nin başı dikleşti. "Bilmiyorum."

“Bu öğleden sonra onunla olduğunu sanıyordum,” diye çıkıştı Hannah.

Maddie gözlerini kırıştıtarak, “Öyleydim,” dedi.

Mark biraz geri çekildi.

“Erkek arkadaşının nerede olduğunu bilmen gerekir. Kimse sana aynı anda iki erkekle sevişmenin kötü bir davranış olduğunu söylemedi mi?” Hannah’nın sözleri havada asılı kaldı. Will onu uzaklaştırdı.

Mark’ın vücudundaki her bir kas gerilmişti. Aklından ne geçiyordu? Yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu; kibar bir maskesi vardı. Gunnar ile ilişkisini ona nasıl açıklayabilirdi?

“Bu akşam onu davet edebilirdin.” Mark’ın sesi bir yabancıyla konuşur gibi aşırı kibarı.

“Evet ama istemedim.” Maddie duraksadı ve neye ihtiyacı olduğunu düşündü. “Bak, ben gerçekten eve gitmek istiyorum. Paullere değil de benim evin tarafına giden var mıdır dersin?” Mark’ın kollarından uzaklaştı. Göz ucuyla bakınca Hannah’nın gülümsediğini görebiliyordu.

“Buradaki olay biter bitmez Tom’un yanına döneceğime söz verdim. Seni eve bırakırım.”

“Teşekkürler.” Maddie başını eğdi. Kızıl damgalı bir kadın olduğu hissinden ve Hannah’nın onun üzerine çizdiği o kocaman A harfini herkesin görebildiği düşüncesinden kurtulamıyordu.

“Hazır mısınız?” diye sordu Mark.

“Evet, sadece Tamsin ve Anthony’ye veda edeceğim.”

“Güzel. Benim arabanın yanında buluşalım.” Döndü ve kapıya doğru yürüdü.

* Nathaniel Hawthorne’un 17. yüzyılda geçen *Kızıl Damga* isimli romanına atıfta bulunmaktadır. Kitabın kahramanı Hester Prynne, kocası uzaktayken zina suçu işlediğinden günahkârlığını herkesin bilmesi ve ona da her an hatırlatması için boynunda A harfi biçiminde kızıl bir damga taşımakla cezalandırılmıştır.

✧ On Yedi ✧

Mark'la yüzleşmek için cesaretini toplamaya çalışırken Maddie direksiyonu sıkıca kavradı ve sonra ellerini gevşetti. Yılbaşından bu yana sadece kısa bir telefon görüşmesi yapmışlardı. Arabanın kapısını açtı ve garaj yolunun kenarındaki çamura baktı. Duyguları da bu çamur gibiydi. Derin bir nefes aldı. Mark, Hannah'ya inanıyordu. Nasıl başlayacağı şöyle dursun, ne söyleyeceğini bile bilmiyordu.

Gunnar. Artık onunla da arası iyi değildi. Kafasında ne istediğine dair düşüncelerle mücadele ederken ona mesafeli duruyordu. Ama ikisiyle de bir şansı olmayabileceğini de biliyordu. Duraksadı. Kendisini bu durumda bulacağını hayal bile edemezdi.

Kapıyı, bunu ilk yaptığı zamanı hatırlayarak çaldı. O zaman kapıyı açan adama âşık olacağını bilmiyordu. Mark'a âşık değildi, olabilir miydi? Maddie kolay etkilenen bir çocuk değildi ki. Bunun gerçek anlamını biliyordu. Mutluluk, acı ve kayıp. Bu kelimeye gerçeklik yükleyerek düşündü... Mark'a âşık mıydı?

Evet, öyleydi. Gülüşüyle kalbini yerinden oynatabiliyor, öpücükleriyle dizlerinin bağına çözebiliyordu ama Maddie'nin asıl felaket nedeni onun nezaketiydi. Hannah'yla bile iyi geçiniyordu ki bu onun hakkında çok şey anlatıyordu. John'la olduğu gibi, Mark uğruna da çok sıkıntılardan geçtikten sonra muhtemelen zar zor toparlardı kendini. Peki John'dan sonra kendini toparlayabilmiş miydi ki?

“Merhaba.” Mark kapıyı açtı ve Maddie gülümsedi, sonra düşüncelerini gizleyebilme çabasıyla adamın ardındaki boşluğa bir göz attı. Aklındakileri Mark’ın bilmesine gerek yoktu. Ona sunduklarından, yani kalbi kırık bir kadın, huysuz bir üvey kız ve onarılması gereken eski bir evden çok daha fazlasını hak ediyordu Mark.

“Merhaba.” Mark kapıdan çekildi.

“Bunun için gerçekten minnettarım. Sen olmadan imar ruhsatı talebinde bulunabilmem mümkün olmazdı.” Şimdiden karmakarışık olmaya başlayan kelimelerin akışını durdurmak için dudağını ısırdı. Kimseyle sırlarını paylaşmazdı ve bunu şimdi de yapmayacaktı.

“Hayır, yapabiliirdin ama başka bir mimar gerekirdi.”

“Doğru.” Gülümsedi. “Ama başka mimar tanımıyorum.”

“O halde o kişi ben olmalıyım.” Maddie’nin paltosunu aldı.

“Evet, öyle.” Kesinlikle oydu. Maddie ne yapacaktı? Mark çok resmî görünüyordu. Kahrolasıca Hannah her şeyi berbat etmişti ve Maddie bunu nasıl düzelterceğini bilmiyordu. Ama belki de Hannah ona çok büyük bir iyilik yapmıştı. Ya da en azından Mark’a.

“Seni bir kadeh şarap ile ayartabilir miyim?” Mark mutfığa doğru yürüdü.

Maddie aniden durdu. Onu herhangi bir şeyle ayartabilirdi. “Kesinlikle.”

“Kırmızı mı?” diye sordu.

“Harika olur.” Etrafına bakındı, bir duvarı kaplayan büyük ve geniş camın manzarası çok güzeldi.

“Sen ofise geç ve masanın üzerindeki bir göz at, bir dakika içinde orada olacağım.”

Maddie, Mark’ın ofisini buldu. Ona verdiği resim masasının karşısındaki duvarda asılıydı. Eğer her gün onun eserine bakıyorsa ondan nefret ediyor olamazdı ya da belki de sadece duvardaki boşluğu dolduruyordu. Masadaki planlara şöyle bir baktı. Kolay anlaşılırdı ve bölge için son derece uygundu.

Mark şarapla geri döndü. “Ne düşünüyorsun?”

“Mükemmel. Birilerinin çok güzel bir evi olacak.” Gülümsedi.

“Manzarası da güzel.”

“Bunun için bana fatura keseceksin, değil mi?” İş havasına girmişti ve Mark’inkine uygun bir ses tonu ayarlayabildiğini umuyordu. Keşke onu hiç öpmeseydi ve neyi yitirdiğini bilmiyor olsaydı.

“Belki satıştan sonra ama kesinlikle o zamana kadar bir şey yok.”

“Emin misin?” diye sordu.

“Evet.”

Yüz hatlarının detaylarını zihnine kazımaya çalışarak Mark’a kadehinin üzerinden baktı. Eve gidip onun resmini yapacaktı, o zaman belki duygularını biraz dışa akıtması mümkün olabilirdi. Fakat kimi kandırmaya çalışıyordu ki? Aslında bunu istediği zaman ona bakabilmek için yapacaktı.

Mark gülümsedi. “Yarın bunları teslim edeceğim. Aşağı yukarı altı hafta sürer.”

“Tamam.” Maddie ofisten çıkıp mutfağa gitti. Hava söylenmemiş sözlerle doluydu sanki. Odanın ortasındaki ada tezgâha kadehini koydu ve ağırlığını bir ayağından diğerine verip durdu.

“Mark, yılbaşı gecesiyle ilgili bir şey söylemek istiyorum.” Yutkundu. Mark’m gözleri gardlarını almış, renkleri neredeyse siyaha dönmüştü.

Tezgâha yaslandı. “Ne söyleyeceksin?”

“Normalde bu şekilde davranmam.”

“Ne şekilde?” diye sordu.

Yüzünden hiçbir anlam çıkaramıyordu. “Neden bahsettiğimi biliyorsun; gemi kızağında olanlar.” Maddie tezgâhın diğer tarafına yürüyerek ondan uzaklaştı, sonra durup ellerini ahşap yüzeye dayadı.

“Ne oldu ki orada?” dedi.

Maddie aşağı baktı ve yutkundu. Bu konuşmayı yapmazsa hayatına devam etmesi mümkün olmayacaktı. “Mark, biraz kontrolsüz davrandım ve davranışlarım için senden özür dilemek istiyorum.”

“Özür dileyecek bir şey yok.” Sessizce konuştu.

“Tamam, eğer böyle hissediyorsan o zaman sorun yok.” Ellerini tezgâhtan çekerek doğruldu. Bu korkunçtu. Maddie az önce ona âşık olduğunu fark etmişti ve Mark daha dün tanışmışlar ve hiçbir şey paylaşmamışlar gibi davranıyordu.

“Bunun nasıl hissettiğimle alakası yok.” Maddie’ye doğru yürüyüp aralarındaki engeli ortadan kaldırdı. “Her anı hoşuma gitti. Aslına bakarsan durup içeri girdiğimize pişman oldum.” Sadece birkaç santim ötesinde duruyordu.

Maddie’nin nefesi hızlandı. Ona döndü. “Mark?”

“Evet?”

“Sen neden bahsediyorsun? Bizim harika bir arkadaşlığımız var.”

Mark başını salladı.

“Bunu mahvetmek aptallıktan da öte olur.” Bundan kesinlikle kuşkusu yoktu.

“Emin misin?” Mark ona değmiyor olsa da teninde onun nefesini hissedecek kadar yaklaşmıştı.

“Evet.” Sesi boğuk çıkmıştı.

Mark’ın parmağı dudağında gezinmeye başladı. Alt dudağında durdu. Maddie nefes alamıyordu.

“Mark.”

“Evet?”

“Bu delilik.” Nasılsa konuşabiliyor ama hareket edemiyordu.

Parmakları boynundan aşağı süzüldü. “Evet.”

Mark başını yana eğdi ve onu öptü. Maddie’nin istediği şey tam olarak buydu.

Maddie mutfak penceresinden dışarıya, karanlığa bakarken Gunnar’ın sesindeki coşkuyu dinliyordu, burnunu buruşturdu. Onu yine uzaklaştırabilir miydi ya da bunu yapmalı mıydı? Onunla, onun evinde akşam yemeği ve bunun gerektirdiği tüm o yakınlığı istiyor muydu?

“Hannah’nın planlarını bilmiyorum. Sana sonra haber versem olur mu?” Telefonu kapatırken söylediklerinin anlamsız olduğunu biliyordu, bunu düşünmesine bile gerek yoktu ki.

“Bu yüz oldukça komik.” Tamsin masadaki planlardan başını kaldırdı.

“Öyle mi?”

“Evet. Viking ile mesele ne?”

Maddie kaşlarını çatı. “Beni akşam yemeğine çağır.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Evet.” Maddie bulaşık bezinin kenarı ile oynuyordu.

“Ama sen bundan pek hoşlanmamış gibisin.”

“Hayır.” Maddie hayatı çok kolay görünen arkadaşına baktı. Her şey onun için mükemmeldi. Yeniden bekârlar dünyasına dönmek zorunda kalmamıştı. Hep sevmiş olduğu adamla evliydi.

“Bunun Mark’la bir ilgisi var mı?” diye sordu Tamsin. Maddie’nin başı birden kalktı.

“Dün gece onun evine geldiğimde sizde bir haller vardı sanki.” Tamsin duraksadı. “Bir şeyleri bölüyor olduğum hissine kapıldım. Belki de nedeni darmadağın saçların veya fal taşı gibi açılmış gözlerindi.” Maddie’ye daha yakından baktı. “Yanılıyor muyum? Bir şeyler mi olmuştu çünkü kendimi fazlalık gibi hissetmiştim.”

Maddie kızardı.

“Aha! Bir şey olmuş. Yani ben gelmemiş olsaydım yerde yuvarlanıyor olacaktınız, değil mi?” Tamsin’in sol kaşı kalktı.

“Yorum yok.” Olaylar çok hızlı gelişmişti.

“Ha, işte bu da kanıtı. Zamanı gelmişti. Siz ikiniz bir süredir birbirinizin etrafında dönüp duruyordunuz. Mark’ın bu kadar uzun süre beklediğine hiç şahit olmamıştım.”

“Neden?” Maddie, Tamsin’e yaklaştı.

“Ne neden?”

“Neden bekledi? Bende bir sorun mu var?” Maddie hırkasının düğmesiyle oynadı.

“Niye öyle düşündün ki?”

“Ah, bilmiyorum. Herkes Mark’ın zamparalığından bahsediyor. Artık yok sayıldığımı hissetmeye başlamıştım.”

Tamsin bir kahkaha patlattı. “Bence asıl sana değer veriyor olduğundan bekledi. Sen arkadaşısın ve insanların söylediklerinin de gayet farkında.”

“Bu yine de daha iyi hissetmemi sağlamıyor.” Maddie’nin kafasında her şey allak bullak olmuştu.

“Aptal kız. Bir süredir senden hoşlanıyor. Harekete geçmek için bu kadar beklediyse gerçekten hoşlanıyor olmalı.”

“Beklediğinden emin değilim.” Maddie masadaki ahşabın damarlarına baktı.

“Ne?”

“Ben beklemiş olabilirim sanırım.”

Tamsin güldü. “Daha iyi.” Saatine baktı. “Saat altıyı geçmiş. Bana bir kadeh şarap koysana.”

Maddie alt dudağını ısırır da arkadaşısının söylediğini yaptı. “Bir iki kadeh şarabın dilimi çözmesini ve sana fazlasını anlatmamı mı bekliyorsun?”

“Evet. Bu arada Viking’le yemek meselesini ne yapacaksın?”

“Onu geri arayacağımı söyledim.”

“Neden gitmek istemiyorsun?” Tamsin, Maddie’ye dikkatle baktı.

“İstiyorum. Sanırım.” Şarabı kadehinin içinde çalkaladı.

“İki erkeği birden idare edemez misin?”

“Kulağa korkunç geliyor.” Maddie, Gunnar’la son buluşmalarını hatırladı, soğuğu saymazsa harika ve romantik geçmişti. Onu çok zorlamamış olsa da aralarındaki şeyi arkadaşılıktan ileri taşıyıp ilginç bir hale getirmişti.

“Benimkine gayet iyi geliyor.” Tamsin oturdu, koltuk onu âdeta yutmuştu. Bacakları yere neredeyse değmiyordu.

“Çok kötüsün.”

“Evet, biliyorum.” Gözlerini arkadaşının üzerinden ayırmıyordu. “Şimdi sana dönelim.”

“Bana mı?” Maddie pencereden dışarı baktı.

“Evet, sana ve iki adama.”

“Fena fikir değil.” Maddie güldü.

“Seni kötü kadın.” Tamsin şarabından bir yudum aldı. “Sende de ne cevherler varmış, bilmiyordum.”

“Ben de bilmiyordum, şu ana kadar tabii.” Bir sandalyeye atıverdi kendini. “Ama yapamam. Yani iki erkeği aynı anda idare edemem. Beni aşar.”

“Yapamaz mısın, yapmaz mısın?” diye sordu Tamsin.

“İkisi de.” Kalbinin başka bir yerde olduğunu bile bile Gunnar’ı kandıramazdı, değil mi? Hayır, yapamazdı; Maddie öyle biri değildi, en azından eskiden tanıdığı Maddie değildi. Yine de son bir yılda değişmişti.

“Yeterince makul. Peki hangisini tercih ediyorsun?”

“Bilmiyorum.” Aslında biliyordu ama o anda bunu ne kendisine ne Tamsin’e ne de bir başkasına beyan etmeyi istemiyordu.

“Kim daha çok ilgini çekiyor?” Tamsin sırtıttı. Maddie biraz kızardı.

“Hadi, itiraf et. Belli ki birinden hoşlanıyorsun.”

Maddie başını salladı. Tamsin’in dediği gibi Mark’la nasıl da yerde yuvarlanmaya yakın olduklarını hatırladı. Tamsin, Anthony’nin planlar için çıkardığı maliyet hesaplarını getirdiğinde Maddie uğradığı hayal kırıklığı yüzünden çığlık atabilirdi.

“Söylemeyecek misin?” Tamsin bekledi. “Sanırım kim olduğunu biliyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. İki erkekle birden çıkmak gerçekten sana göre değilse iyisi mi sen Viking’i ara da gelemeyeceğini söyle.”

“Tamsin.” Maddie şaşkın gözlerle ona baktı.

“Maddie, ben aptal değilim. Mark’ı gördüğünde gözlerinde beliren ifadeyi gördüm. Viking de hoş adam ama sen Mark’ı istiyorsun.”

“O kadar belli mi?” diye sordu Maddie.

“Benim için öyle. Cornwall nüfusunun geri kalanının bunu keşfettiğinden şüpheliyim ama belki de anlamışlardır.” Tamsin omuz silkti.

“Hayır, böyle söyleme. Gidip bir rahibe olacağım.” Maddie manastırın sükûnetini düşünerek şarabından bir yudum aldı.

“Buraya geldiğinde yapmayı planladığın şey de bu değil miydi?”

“Belki de. Her şey daha kolay olurdu. Ne beklediğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Umutsuzdum.”

“Burada hayat güzeldir.”

“Evet ve bunu mahvetmek istemiyorum.” Maddie duraksadı. “Bir ilişki yaşayabilecek durumda değildim. Bu bana göre değildi. Hâlâ da öyle olduğunu düşünmüyorum, ne var ki son zamanlarda farklı bir insanım. Ve daha ciddi bir ilişki için Mark da uygun kişi değil, değil mi?”

Tamsin ağzını açtı ama garaj yolundan bir fren çığlığı duyunca hemen tekrar kapattı.

“Kim bu?” Tamsin pencereye koştu ve bir arabanın park ettiğini gördü. “Sürücünün benimkilerden biri olmadığı söylemekten memnunum. Hannah eve geldi.”

“Harika.” Maddie şarabından büyük bir yudum aldı. “Cuma gecesini evde sevecen üvey kızım ile geçireceğim. Belki de Viking’in davetini kabul etmeliyim.”

“Etmelisin.” Tamsin yeniden koltuğa doğru yürüdü.

“Ne?”

“Mark’tan daha çok hoşlandığını biliyorum ama Viking de muhteşem, seninle ilgileniyor ve bağlanmana gerek yok.”

“Mark konusunda beni uyarmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu Maddie, ağzının kuruduğunu hissediyordu.

“Hayır, sadece onun daha karmaşık olduğunu söylüyorum.”

“Uyarı için teşekkürler.”

“Arkadaşlar ne içindir?”

Telefon çalınca Maddie yerinden sıçradı. Tamsin açtı. “Alo?”

Maddie arayanın Gunnar olacağını düşünmüyordu, yine de onun olma ihtimaline karşı hemen bir bahane bulması gerekiyordu.

“Merhaba Mark. Penzance nasıldı?” Tamsin sustu ve Maddie yüzünde gezinen ifadeleri izledi. “Ama benimle konuşmak için aramadın, değil mi? Maddie’yle konuşmak istiyorsun.” Tamsin sırtıttı.

Maddie sindi. Bunun üzerine nasıl telefonda konuşabilecekti ki? “Merhaba.”

“Nasılsın?” diye sordu Mark.

“Teşekkürler, iyiyim.” Maddie yutkundu.

Tamsin arka planda kıkırdıyordu. Maddie, Mark’ın onu duya-bildiğinden emindi. Tamsin’e sessiz olmasını işaret etmeye çalışsa da arkadaşı onu görmezden geldi.

“Bu akşam bir şeyler içmek ya da yemek için boş musun diye soracaktım.”

Maddie ne istediğini biliyordu ama bunu telefonda söylemeyecekti. “Akşam yemeği kulağa güzel geliyor. Tamsin, Shipwrights’ta olacaklarını söyledi.” Sayıca fazla olurlarsa güvende olacağını düşündü; kendi arzularına karşı.

“Orada mı buluşalım, seni alayım mı?” diye sordu.

Burada buluşalım ve bir yere gitmek zorunda da değiliz, diye düşündü. Ama bunun yerine, “Yedi buçukta orada buluşalım mı?” dedi.

“O zaman görüşürüz.”

Telefonu kapattıktan sonra Tamsin'e döndü.

"Cuma gecesi için iki teklif alıyorsan her şey o kadar da kötü değildir, değil mi?" Tamsin kıkırdadı.

Maddie gülümsedi. "Kötü değil, sadece karmaşık."

Hannah mutfaktaki Maddie ve Tamsin'den kaçınarak odasına koştu. Yastığını yumrukladı. Will yarım dönem boyunca eve gelmeyecekti. Ailesiyle kayağa gidiyordu ki bu berbat bir durumdu. Neden çok uzakta okuyan bir erkek arkadaşı vardı? Aptal ahmak.

Yazdığı e-postaya göre Will çok mahcup olmuştu. Ama Hannah okulda başka biri olduğunu biliyordu. Neden olmasın ki? Sonuçta Hannah burada üçra bir köşedeyken Will oradaydı. Telefonunu alıp Abi'ye mesaj attı.

Sanırım Will'den ayrılacağım. x

Telefonu ötene kadar odasında gezindi.

Neden? Ondan hoşlandığını sanıyordum. x

Öyle ama o burada değil. Burada olan birine ihtiyacım var. x

Belki de yapması gereken buydu. Okulda bir sürü hoş çocuk vardı. Belki onlardan biriyle takılması lazımdı. Ama Will döndüğünde ne olacaktı? Hah, uzun süre gelmeyecekti madem, ona müstahıaktı.

"Hannah, telefon!" diye bağırdı Maddie.

Hannah, ne zaman birden fazla telefonları olacağını merak ederek aşağıya koştu. Belki evi onardıklarında bir mucize de olurdu.

Hannah, Maddie'den telefonu kaptı ve Tamsin'e gülümsedi. Maddie neden Tamsin gibi değildi ki? O harikaydı. Bir anne nasıl

olması gerekiyorsa öyleydi, kilometrelerce öteden tüm erkekleri kendine çeken hippi kılıklı bir ressam değildi.

Hattın diğer ucundaki ses onu gülümsetti. Emma'ydı. Bu gece dışarı çıkıyorlardı ve gelmek isteyip istemediğini sordu. EVET! Geceyi Maddie ile evde geçirmek, istediği son şeydi; en azından Maddie, Gunnar ya da Mark'la çıkmayıp evde kalacak gibi görünüyordu. Mark yılbaşından beri ortalıkta yoktu, yani planı işe yaramıştı. Will şok olmuştu ama Hannah'nın umurunda değildi.

"Emma mıydı?" diye sordu Tamsin.

Hannah, Tamsin'in kâhin olup olmadığını merak etti.

"Evet."

"Dışarıya mı çağırdı?"

Hannah, Maddie'ye baktı. Planlarını onun bilmesini gerçekten istemiyordu. "Evet. Sinema."

"Harika. Bugün eve seni kim bıraktı?" diye sordu Tamsin.

"Ah, Ted." Hannah bu konuşmanın nereye varacağını merak ediyordu.

"Ted Dunne mu?"

"Evet. Neden?" Hannah kaşlarını çatı.

"Sadece o kötü muameleye maruz kalan arabanın kime ait olduğunu merak ettim."

"Çok komiksin." Hannah bir elma aldı ve onları şaraplarıyla baş başa bıraktı. Merdivenleri çıkarken bir kahkahanın patladığını duydu. Onları hiç anlamıyordu, cuma gecesi evde oturan iki yaşlı kadın. Ne sıkıcı.

Dar kotuyla Converse'lerini mi yoksa babetlerini mi giymeliydi? Hannah ikisini de denedi ve sonra ikisini de çıkarıp gardıroba fırlattı. Bu ona elinden çekicini kaydırdığı geceyi hatırlattı. Öyle yapmasaydı İhtiyar Tom'la hiç tanışamazdı ve bu da çok kötü olurdu. Tom artık çok daha iyiydi. Dün akşamı onunla geçirmişti ve gösterdiği ilerlemeye inanamamıştı. Artık gün içinde birine ihtiyacı yoktu,

sadece geceleri birinin kalması gerekiyordu ve bu kişi de çoğu zaman Mark oluyordu. İkiıi oldukça yakın görünüyordu.

Hannah babetlerini tekrar denedi ve onları giymeye karar verdi. Boynuna parlak mor bir fular doladı ve hazırđı. şimdi ne yapacaktı? Maddie ile oturmak istemiyordu ama sadece Tamsin olsaydı durum farklı olurdu. Tamsin'le konuşmak harikaydı çünkü o hiçbir konuda yaygara koparmayıp sadece dinlerdi. Maddie son günlerde gerçekten berbat durumdaydı. Hannah buna neyin sebep olduğunu keşe bilseydi. Maddie önceden duygularını hiç göstermezdi ama şimdi tek yaptığı buydu. Sanki biri onun barajında bir delik açmıştı da Maddie fışkırıyordu.

Hannah kitaplarına baktı ama ödev yapmak istemiyordu. İhtiyar Tom derslerine daha çok çalışmasını istiyordu ve Hannah da dediğini yapıyordu ama bugünlük artık yeterdi. Keşe Tom onun öğretmenini olsaydı. İhtiyar, okuldayken kesin çok havalıydı.

Will meselesiyle ilgilenmeliydi, telefonunu eline aldı. O uzak-tayken bu iş gerçekten yürümezdi. O zamana kadar eğlenceliydi ama artık bitirmeliydi. Mesajı yazdı ama telefonu ötünce duraksadı.

Onun harika öpüştüğünü söylediğini sanıyordum. x

Öyle. x

Ayrılmak istemiyordu, Will'in e-postasını yeniden okudu.

Hannah,

Geziden sana çok önceden bahsetmiştim sanırım. Her sene gideriz ve senin de bizimle gelebilmeni gerçekten çok isterdim. Hatta gelebilir misin diye sordum. Annem de kabul etti ama dağ evinde yer yokmuş.

Yani eğer istersen gelecek sene bizimle gelebilirsin.

Uzun süre birbirimizi göremeyecek olmamızdan nefret ediyorum ama Paskalya'da bir ay birlikte geçireceğiz.

W

Hannah kolyesiyle oynadı. Will'in hayatında başkası olsa onu gelecek yılki geziye çağırır mıydı? Yazdığı mesajı sildi.

Ayağa kalktı ve tamir edilmiş sandığı koyduğu gardıroba gitti. Hasar artık sadece geçmişinin bir parçasıydı, görülebiliyordu ancak feci durumda değildi. Kapağını kaldırdı, üzerinde Penventon arması olan fincan ve tabağı çıkardı. İnternette bunu biraz araştırmıştı. Mutfak penceresinin üstündeki taşa oyulanla aynıydı. Üzerinde yazanları İhtiyar Tom Latineden onun için tercüme etmişti: "Güç Tanrı'dan gelir." Bu ona çok uyduruk gelmişti ama ne de olsa bu onun sloganı değildi, bu yüzden sorun etmiyordu. Onunki ne olurdu? Hiçbir fikri yoktu. İhtiyar Tom'un ki "eylemden önce saygı" falan olurdu herhalde.

Bir sonraki eşyayı çıkarırken bunların bir envanterini tutsa daha iyi olacağını düşündü. Birçok defa katlanmış belgeye özenle dokundu. Üzerindeki koyu kırmızı mühür yüzünden resmi görünüyordu. Daha yakından incelediğinde fincan tabağındaki armanın burada da olduğunu fark etti. Bir Penventon olduğu için bunu doğrudan Maddie'ye vermesi gerektiğini hissediyordu, önemli bir şey olabilirdi. Garaj yolunda bir araba sesi duydu, çocuklar onu almaya gelmişti. Belgeyi dikkatle masasının üzerine koydu. Tarihle artık daha sonra ilgilenirdi.

✧ On Sekiz ✧

Hannah ön kapıyı ve ışıkları açtı, neden kimse –mesela Tamsin– akşamının nasıl geçtiğini dinlemek için onu bekliyor değildi ki? Mutfaktaki televizyonu ve su ısıtıcısını açtı. Kendi kahvesini yapmak zorunda olması ne kadar da sıkıcıydı. Elinde kupasıyla bir korku filmi izlemek için oturdu. Neredeyse gece yarısı olmuştu ve Maddie yoktu. Hannah gittikten sonra Maddie, Tamsin’le dışarı çıkmaya karar vermişti. Bunda tuhaf bir şey yoktu ama çok geç olmuştu artık. Belki de Tamsinlere gitmişlerdi, yine de kurbanların kafalarının ardı ardına kesilişlerini izlerken Hannah’nın zihni gereksiz ayrıntılarla meşguldü.

Filmi bitirmişti, saat bir buçuk olmuştu ancak üvey cadı hâlâ ortalarda yoktu. Hannah, Maddie’yi cep telefonundan aradı ancak cevap veren olmadı. Tamsin’i arayıp orada mı diye sormalı mıydı? Ama bu onu aptal durumuna düşürürdü. Hazır kahveyi aldı ve kendine bir fincan iğrenç kahve hazırladı. Biraz içilebilir hale getirmek için de üç kaşık şeker attı.

Odasına girince masasının üzerindeki belgeyi gördü. Eline aldı, evirip çevirirken kâğıdın ağırlığı hoşuna gitti. Parmağı zarfın kapağı boyunca ilerledi, mühre ulaştı. Daha önce hiç açılmamış olması mantıklı değildi. Tam tarihi bilinmese bile epey eski olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Ya daha önce kimsenin eline geçmemişti ya da insanlar merak yoksunuydu. Yoksa yeniden mi mühürlenmişti?

Bir kenara bırakıp Maddie'yi mi beklemeliydi? Hannah yeniden mutfağa gitti ve bir bıçak aldı. Bunu açsa bile kimin haberi olacaktı ki? Onu bu şekilde bulmuş da olabilirdi. Camdan garaj yoluna baktı ve bıçağı, fikrini değiştirmeden mührün altına kaydırды.

Belgeyi açarken elleri titriyordu. El yazısı çok süslüydü ama Trevenen, Penventon sözcüklerini ve 1570 tarihini çıkarabildi. Garip bir dili vardı, belki de bir vasiyetti. Catherine, Mary, Philip ve Thomas isimleri okunabilecek kadar kolaydı ama kalanlar “melfuf” ve benzeri tabirler içeren herhangi bir şey olabilirdi. İhtiyar Tom bu konuda ona yardımcı olabilirdi.

Televizyonu tekrar açtı ama ilginç bir şey yoktu. Saat ikide esnemesini durduramıyordu ve televizyonu kapattı. Maddie hangi cehennemdeydi? Düşünmeye çalışarak yürümeye başladı. Maddie'yi tekrar aramaya çalıştı ama telesekreter çıktı. Kahrolsun Cornwall. İhtiyacın olduğunda hiç sinyal olmaz zaten. Gidip yatmalıydı aslında. Görünüşe göre bir tür gece şenliği yapıyorlardı. Kötü yetişkin filmlerindeki tiplere benzeyen şu sarışın adamla çıkmıştı muhtemelen. Belki de onun evinde onunla sevişiyordu. Kaltak.

Hannah soğuktan titreyerek merdivenleri çıktı. Belki de sıcak su torbası hazırlamalıydı. Döndü ve tekrar aşağıya inip su kaynattı. Beklerken Maddie'yi tekrar aradı. Saat iki buçuğa geliyordu. Geceyi dışarıda geçirecekse Hannah'yı en azından haberdar etmeliydi. Hannah'nın çok umursayacağından falan değil. Görgü kuralları ve benzeri şeyler bunu gerektiriyordu. Telefon yine telesekretere düştü. Bu kadın hangi cehennemdeydi? Hannah, Maddie'nin bir hastanede ölümle pençelediğini hayal etti. Çalıştığından emin olmak için ev telefonunu kontrol etti, çevir sesini gayet net bir şekilde duyabiliyordu.

Tamam, Maddie şu an ölmekteyse ya da ölmüşse elbet gelip onu bulurlardı. Sıcak su torbasını alıp yatağına gitti. Dışarıda rüzgâr şiddetlenmişti ve yağmur penceresini döverken büyük ağaç çılgınca

sallanıyordu. Yalnız kalmak için ne kadar güzel bir geceydi. Hannah sıcak su torbasının etrafına kıvrılıp uyumaya çalıştı.

Shipwrights'a adım atar atmaz Maddie'nin içine kötü bir his doğdu. Tristan'ı gördü ve Mark'ın gerileceğini düşündü.

Ona sürekli başarısızlığını hatırlatıp duran biri olmadan da geçmişi unutamaması Mark için yeterince kötü olmalıydı. İnsanın hatalarıyla yaşamasının neye benzediğini biliyordu; cehennem gibiydi. Tamsin onları hemen masalarına yönlendirdi.

"Anthony şarap alırken ben de menü panosunda ne varmış bir bakayım mı?" Tamsin, Mark ve Maddie'yi masada bırakarak kaçıp gitti.

"İyi misin?" diye sordu Maddie, Tristan ve Judith'in olduğu tarafa bakarak.

"Evet."

"Güzel. Gidip onlara bir merhaba diyeceğim o zaman." Maddie, Mark'ın gözündeki donuk ifadeyi fark etti.

"Tamam."

Kalabalığın arasından geçerek yavaşça barın diğer ucuna yürüdü.

"Merhaba." Maddie çifte gülümsedi.

"Sanırım sen Petroc'un kızı olabilirsin," dedi Judith.

Maddie'nin gözleri kocaman açıldı.

"Amerikalılar," dedi Tristan kocaman bir gülümsemeyle.

"Anlıyorum. Helen size resimden bahsetti mi?" diye sordu Maddie.

"Evet ama ne anlama geldiğini söylemedi," dedi Judith.

"Ben de emin değilim ama Trevenen'in ahırında yaşayan Amerikalı bir ressam varmış."

"Evet," dedi Judith öne eğilerek.

“Şey, bu resim benim resimlerimden birine benziyor. Tabii bu bir rastlantı da olabilir ama internette Peter Johnson’ı buldum ve şey, tüm eserleri rahatsız edici biçimde tanıdık.”

“Harika,” dedi Judith arkasına yaslanarak.

“Yani akraba değil miyiz?” diye sordu Tristan.

“Kim bilir?” Maddie omuz silkti.

“Neden DNA testi yaptırıp daha net bir sonuca ulaşmıyorsunuz?” Judith şarabını yudumladı.

Maddie üç yüz sterlini düşünerek dudağını ısırdı.

“Ressamla görüştün mü?” diye sordu Tristan.

“Henüz değil.” Maddie güldü. “Ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum.”

“Tuhaf bir durum.”

Maddie başını salladı.

“Herkes merhaba.” Nate Barton onlara doğru yürüdü. Maddie bu bara ilk geldiğindeki karşılaşmalarını belli belirsiz hatırladı. “Tristan, hangarlar için istediğin imar ruhsatının reddedildiğini duyunca üzüldüm. Tekrar deneyecek misin?”

Tamsin, Maddie’nin koluna vurdu. “Herkes merhaba. Maddie’yi alacağım için üzgünüm ama sipariş için ona ihtiyacımız var.”

“Eğer test yaptırmak istersen bana haber ver.” Tristan gülümsedi.

“Olur.” Maddie, Tamsin’in arkasından menü panosuna doğru yürüdü.

“Ne testi?” Tamsin kaşlarını çattı.

“Uzun hikâye.” Maddie panoya baktı.

“Onları severim.”

“Evet, biliyorum.”

“Boş ver. Şimdi çok daha ilginç bir şey bara girdi.” Tamsin kapıya baktı, Maddie arkasına döndü ve Gunnar’ın onlara doğru yürüdüğünü gördü.

“Merhaba.” Tamsin gülümsedi. “Akşam yemeği için Maddie’yi dışarı sürükledik. Bize katılmak ister misin?”

“Bu harika olur.” Tamsin’e gülümsedi ama Maddie’ye sorgulayan gözlerle baktı. Maddie omuz silkti ve bunun yeterli olacağını umdu.

Gunnar’la karşılaşmaları gerçekten de kötü bir zamanlamaydı. Tamsin gülümsemeyi kesemiyordu. Bu hiç adil değildi. Maddie iki adamı ayrı tutmak istemişti ama şimdi biri sarışın ve tasasız, diğeri esmer ve huysuz olan iki adam yan yana barda duruyordu. Maddie daha önce Mark’ın böyle huysuz olabileceğini hiç düşünmemişti ancak yüzündeki ifade açıldı. Bu ne anlama geliyordu? Lanet olası Tamsin koca bir kremalı pasta, hatta daha fazlasını yemişe benziyordu.

Maddie, Tamsinlerin mutfağında pencere kenarında durmuş, Fred’in kullanırken stop etmiş olan arabasını çalıştırmak için uğraş veren üç adamı izliyordu. Tamsin’in bardan geldiklerinde hemen yapıvermiş olduğu pudingin kalıntılarını temizlerken bir şarkı mırıldandığını duyabiliyordu. Hâlâ kendini nasıl oluyor da hep birlikte sessiz sinema oynarlarken bulduğundan emin değildi ama bu birazcık komikti. Utanç verici olsa da o anda hayatını tanımlayan şey buydu.

Her iki adamın da onu izlediğini hissedince Maddie penceresinden uzaklaştı. Şüphesiz Mark, Hannah’nın yalanlarını düşünüyordu. Mark onu yemeğe davet etmişti ve şimdi de tüm akşamı rakibiyle birlikte geçiriyordu. Maddie ne yapıyordu böyle? Bunun için gerçekten hazır mıydı? Hayır, kesinlikle değildi.

Saat sabahın ikisiydi ve Maddie esnedi.

“Kadehin boş.” Tamsin ona doğru yürüdü. “İkisinin bir arada olması seni endişelendiriyor, değil mi?”

“Öyle diyebiliriz.” Maddie bardağını eliyle kapattı. “Su. Katamı toplamam lazım.”

“Onları yan yana gördüğüne göre hangisini tercih ediyorsun?”

“Tamsin!”

“Ne dedim ki?” diye sordu Tamsin gözleri parıldayarak.

“Daha ne diyessin? Her an geri gelebilirler.” Maddie pencereden dışarıya baktı ve sayım yaptı.

“Peki, sorun ne? İkisinin de senden hoşlandığı açık.”

“Bilmiyorum ama bu durumdan hoşlanmıyorum.” Maddie alt dudağını çiğnedi.

“Neden ki?”

“Bak, beni şu anda tanıyorsun ama kısa bir süre öncesine kadar çok farklı biriydim ve tüm bu değişim sanırım kafamı karıştırdı.”

“Nasıl o kadar farklıydın ki?” Tamsin mutfak tezgâhına yaslandı.

“Sanat dünyasının içinde olmama rağmen önüme gelenle düşüp kalkmazdım. Aslında John’un dışında yalnızca bir sevgilim olmuştu. İyi bir Katolik kıızıydım, sanırım biraz da ucube.”

“Peki bana ne anlatmaya çalışıyorsun?” Tamsin bir kaşını kaldırdı.

“Sadece çok yavan bir hayat yaşadığımı ve tüm bunların benim için çok yeni olduğunu.” Önceden hayat ne kadar da kolaydı.

“Yani yeni bir başlangıç yaptın. Birazcık asilik yapmak için asla geç değildir. İkişiiyle de görüş, hayatını yaşa.” Tamsin hıçkırdı.

“Söylemesi kolay. Eski alışkanlıklar zor ölür.”

“Kelime oyunu yapmamıştım.” Tamsin gülümsedi.

Maddie kahkaha attı.

“Sen özgür ve güzel bir kadınsın. Bunları bırak da dediğim gibi biraz hayatını yaşa.”

“Ben özgür hissetmiyorum.” Hayır, Maddie hiç de özgür hissetmiyordu. Ayağında bir pranga vardı ve ağırlığı kendini belli etmeye başlamıştı.

“Neden?”

“Güzel bir soru. John öldüğünden beri değil de daha uzun süredir yas tutmakta olduğumu anladım artık. Kendime kaç defa

ilaçların iyi geleceğini söylemiş olsam da içten içe işe yaramayacaklarını düşünüyordum. Bu durum teşhis konulduğunda, yani yıllar önce başlamış olabilir. Bu artık yeterli bir süre olmalı.”

“Ah, o zaman nedeni Hannah olmalı,” dedi Tamsin.

“Böyle mi düşünüyorsun?” Maddie suyunu içti.

“Kesinlikle. Senin hayatına devam etmeni istemiyor. Bir şekilde kendisini tehdit altında hissediyor.”

“Hannah’yı tehdit eden bir şey olduğundan şüpheliyim.” Maddie saçlarını geriye itti.

“Onu yanlış yorumluyorsun. Hiç kendine güveni yok.”

Maddie geriye bir adım attı. “Belki, peki ya ben?” Sözler ağzından çıkıvermişti.

“Kendine güvenin mi yok?” Tamsin şarabını yudumladı.

“Demek istediğim o değil.” Maddie parmakları ile oynadı.

“O zaman ne olduğunu anlat.”

“Belki de şu bir kadeh şaraba ihtiyacım vardır.”

“Tabii.” Tamsin ona biraz şarap koydu.

“Hannah beni biraz olsun düşünmüyor. Bütün kötülüklerin kaynağı benim. Ona soracak olsan babasına bakmak için hayatımı ortaya koymadım da onu bizzat ben öldürdüm. Tüm bu yıllar yüzünden kariyerimi, paramı ve ruhumu büyük oranda kaybettim.” Maddie irkildi, o son sözleri hiç sarf etmemiş olmayı diledi. Şarap onu konuşturuyordu. “Pişman olduğumu söylemiyorum ama John ile evlendiğimde hayal ettiğim şey bu değildi.”

“Şu geleneksel düşünlerden miydi?” diye sordu Tamsin.

Maddie başını iki yana salladı. Bütün sözler geçersiz ve mutluluğu tükenmiş olduğundan sevinçli olduğu anları düşünmek istemiyordu. “Tam olarak değil ama ruh ikizimi bulduğumu düşünmüş ve Hannah’ya kucak açmıştım. Bir aile, bir ev ve bir hayat istiyordum. Bunun yerine sahip olduğum, harika bir adamla sadece bir yıllık evlilikti. Sonra hepsi yok oldu.”

Tamsin elini Maddie'nin elinin üzerine koydu.

"Aptalca ve bencilce olduğunu biliyorum ama John'un teşhisiyle her şey elimden alınmış oldu. Tek bir darbe ile her şeyi kaybettim. Hannah'nın bana duyduğu sevgi de dâhil. Nedense babasının hastalığı benim suçumdu. Londra'daki evi satmak zorunda kalmamız benim hatamdı, hatta hayatta olmam da benim suçumdu."

"Ah, Maddie."

"Bana 'Ah, Maddie' deme. Duygusal davrandığımı biliyorum ama John ve kızı için her şeyimi verdim ve karşılığında ne aldım? Kederden başka hiçbir şey." Maddie şaraptan bir yudum daha aldı. Bebekten sonraki acısını da söyleyivermek istiyordu. İçinde büyü-
dükçe büyüyordu. Zaman yardımcı olmamıştı.

"Bu söylediklerimin beni nasıl gösterdiğinin farkındayım. Hannah'nın kimsesi olmadığının da ama benim de kimsem yok. Ona göre ben cehennemden gelen üvey anneyim ve bundan artık çok yoruldum. Başının üzerinde bir dam olmasını ve karnının doymasını sağladım; bir şeyler için minnettar olabilir. Her ne olursa artık." Maddie'nin gözleri yaşlarla doldu. İçinde tutmaktan yorulmuştu.

"Böyle düşünmende sorun yok." Tamsin daha da yaklaştı.

Maddie güldü. "Hayır, hiç de değil!"

"Hiç kimsenin senin bir aziz olmanı beklemediğini biliyorsun."

"Ben bekliyorum." Ama öyle başarısız olmuştu ki...

"Pekâlâ, bu konuda bir şey yapamam." Tamsin gülümsedi.
"Sadece normal olduğunu söyleyebilirim."

"Teşekkürler." Maddie'nin ağzının köşesi kıvrıldı. "Tabii ben de kendi çocuklarına sahip olmak isteyen ama hayatın akıp gittiğini fark eden zilyonlarca kadından biriyim zaten. Tek fark, evimde beni görmekten nefret eden bir cadalozun olması."

"Kendi aileni kurmak için çok yaşlı değilsin," dedi Tamsin.

"Hayatımdaki canavarı atlatabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Ne zamandır Hannah ile olan ilişkiniz hakkında böyle hissediyorsun?" Tamsin, Maddie'nin yarım kadehini tamamladı.

“Bilmiyorum ama buraya taşındığımızdan beri daha da kötüleşti.” Her şey şiddetlenmişti, sanki açık hava duygularım uyuşturan bir filtreyi ortadan kaldırmıştı.

“Nasıl?”

“Hiçbir şeyin yolunda olmaması dışında bunu tanımlayabilmem zor. Hannah en son annemin fotoğrafım bulduğunda iyi davrandı bana. Üzülmenin aptalca olduğunu biliyorum ama Noel’de değil bir hediye almak, bana bir kart yazma zahmetine bile girmedim.”

“Ah... Ama o daha bir çocuk ve belli ki hâlâ acı çekiyor. Annesinin onu terk etmiş olduğunu söylememiş miydin?”

“Evet ve o kadını artık anlıyorum.” Maddie gözlerini kırptırdı. Bu sözleri hiç söylememiş olmalıydı.

“Bu doğru değil. Onu hiç terk etmedin sen, şimdi bile. Geçinilmesi zor biri olduğunu biliyorum ama onun nasıl hissediyor olabileceğini bir düşün. Annesi onu terk etti ve sonra da babası öldü.”

Maddie, Hannah’ı terk etmemişti ama daha kötüsünü yapmıştı. Tamsin ne olduğunu bilse onun hakkında ne düşünecekti?

“Evet, hâlâ buradayım ama şu anda nedenini gerçekten bilmiyorum.”

“Çünkü onu seviyorsun,” dedi Tamsin.

“Seviyor muyum? Artık bilmiyorum. Ondaki beklenti içinde olmam bana sadece acı verecekse bunu uzun süre sürdürmeye degeceğinden emin değilim. Trevenen’i satıp onu okul için başka bir yere gönderirsem bu işi halletmiş olurum. Bunu yapabilirim aslında.” Maddie elindeki kadehi döndürdü. Bahar yaklaşıyordu ve Trevenen’i satmak için en iyi zamandı.

“Gerçekten o noktaya vardınız mı?”

“Sanırım. Beni tutan tek şey o lanet eve duyduğum aptal bağlılık. Annem orayı çok severmiş ve ev hep Penventonlara ait olmuş.” Maddie yutkundu. “Eğer onu satarsam bunu bozmuş olurum ama her halükârda benimle son bulacak zaten. Son Penventon benim, yani zor da olsa bu kararı alabilirim ve hem Hannah’dan hem

de Trevenen'dan kurtulmuş olurum, zaten her ikisinin de benim verebileceklerimden çok daha fazlasına ihtiyacı olduğu belli.”

“Ama hangarı satınca eline çok para geçecek.”

“Tabii satarsam.” Maddie omuz silkti. Her şey çok belirsizdi. Bir yudum şarap içti ve Mark ve Gunnar'ın mutfağa girişlerini izledi. Gerçekten ne istiyordu?

✧ On Dokuz ✧

Maddie, Trevenen'in kapısını açarken Mark çok yakınında duruyordu. İkisi de Tamsinlerden dönüş yürüyüşü boyunca, yol ayrımında onlardan ayrılmış olan Gunnar'la vedalaşmaları dışında tek kelime etmemişti. Yorgunluk, Maddie'nin tüm gözeneklerinden âdeta sızıyordu. Bunun nedeninin vaktin geç olması mı, Tamsin'le yaptığı sohbet mi olduğundan emin değildi ama tek istediği yatağına gitmekti.

"Eve bıraktığın için sağ ol."

"Sorun değil," dedi.

"Geri yürümek yerine boş odada kalmak ister misin?"

"Düşünmeye değer."

"Evet, öyle ama elini çabuk tut çünkü gözlerimi açık tutamıyorum." Maddie duvara yaslandı.

"Bunu görebiliyorum." Mark eğildi ve onu öptü. Karşılık vermek istiyordu ama vücudu iş birliği yapamadı. Yatağa onunla gelse bile uyanık kalması mümkün olmazdı. Mark onu kapıdan içeriye doğru itti ve arkalarından kapıyı kapattı. Mutfaktan gelen ışık gözlerini kamaştırınca Maddie gözlerini kırıştırdı.

"Bu saate kadar neredeydin?" diye bağırdı Hannah.

"Ne?" Maddie'nin gözleri kocaman açıldı ve Hannah'nın ona doğru fırladığını gördü.

"Beni duydun. Hangi cehennemdeydin? Saat üç buçuk."

“Evet, öyle,” dedi Mark sakince. Maddie geri çekilirken ona çarpınca adamın vücudunun gücünü hissetti.

“Merak mı ettin?” diye sordu Mark.

“Hayır. Etmedim.” Hannah bacaklarını ayırıp ellerini göğsünün üzerinde kavuşturarak durdu.

“O zaman sabahın bu saatinde bir battaniye ile mutfakta ne işin var?” diye sordu.

“Uyuyamadım.” Hannah başını çevirdi.

“Sıcak süt içmeyi denedin mi?” Mark, Maddie ve Hannah’yı yavaş yavaş mutfağa yöneltiyordu.

“Çok komik.” Hannah onunla resmen ağız dalaşına girmişti.

Maddie en yakın sandalyeye çöktü. Kafası neredeyse vücudundan bağımsız olarak hareket ediyordu. Mark bir süt cezvesini kuzinenin üzerine koyarken Maddie onu çok da odaklanamadan izledi. Hannah sessizce bekliyordu. Birazcık enerjisi olsaydı Maddie bu duruma gülerdi.

“Evet Hannah, sen tam da Maddie’yi merak ettiğini söylemek üzereydin. Hatta onun için uykun kaçacak kadar endişelendin.” Dolaptan birkaç kupa çıkardı.

“Seni dandalak. Uyuyamadım, o kadar.”

“O zaman nerede olduğunu neden bilmek istedin?” diye sordu.

“Her boka karışma.”

“Hannah, sözlerine dikkat et.” Maddie doğrulmaya çalıştı.

“Kapa çeneni. Bu saate kadar Mark’la dışarıdaydın. Ne yapmaya çalıştığını bilmediğimi mi sanıyorsun? O sadece diğer kadınlara yaptığı gibi seni de becermek istiyor, sonra anında terk edecek.”

Maddie birden ayağa kalktı. “Bu ağzı bozukluğun yetti artık.” Hannah’nın yüzüne bir tokat attı ve hedefini tam isabet ettirmesine çok şaşırdı. Maddie, Hannah’nın yanağında oluşan kırmızı el izini net bir şekilde görebiliyordu.

Maddie bacaklarında bir titremenin gezindiğini hissederken Hannah hiç kıpırdamadan duruyordu. Onu ele geçiren enerji patlaması Hannah'ya gerçekten vurduğunu fark etmesiyle bir anda boşaldı. Çok uzun zamandır kendisini tutuyordu ama Mark'ın önünde Maddie'yi küçük düşürerek ve Mark'a hakaret ederek çok ileri gitmişti. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama muazzam bir rahatlama hissetmişti. Tokat sesini duyunca hem kendinden iğrenmiş hem de rahatlamıştı.

"Tanrım, Maddie!" Mark etrafında döndü. "Otur."

Maddie bir koltuğa çöktü ve dışarı çıkmak üzereymiş gibi görünen Hannah'ya baktı.

"Hannah, bir yere gitme. İkinizin konuşması lazım." Kupaların içine sıcak süt koydu. "Ciddiyim. Bu iş çığırından çıkıyor."

"Ah, Mark, sen ne sevimlisin. Nasıl da evcimen bir ilahsın ki yine gelip onu kurtardın. Çocuk destek hattını arasam iyi olacak."

"Evet, arayabilirsin ama bunun ne faydası olacak?" Mark bir kaşığı tepeleme kakao ile doldurdu.

Hannah birden döndü, kakao kutusunu kapıldığı gibi içindeki her şeyi yere döktü ve odayı terk etti.

"Kahretsin." Maddie fırlayıp dökülenleri temizlemeye çalıştı.

"Sen otur. Ben hallederim."

Fakat Maddie çoktan faraş ve fırçayı bulmak için lavabonun altına dalmış, Hannah'nın yine ardında bir yıkım bıraktığını ancak bu defa haklı olduğunu düşünüyordu. Gerçek, Maddie'nin yüzüne bir tokat gibi çarptı ve dizlerinin üzerine çökmesine sebep oldu.

"Bırak. Dağınıklık bekleyebilir." Farası kenara koydu, onu kaldırıp koltuğuna oturttu ve eline bir kupa tutuşturdu.

"Mark." Tekrar kalkmaya çalıştı.

"Sen sadece otur. Yeterince hasar oluştu zaten."

Maddie irkildi. Üvey kızına vurmuştu. Ne kadar aptaldı. Her şey kontrolü altındayken şimdi Mark'a olan hisleri de dâhil her

şey çıkırından çıkmıştı. Tanrı bilir Mark bu şahit olduklarından sonra onun hakkında ne düşünüyordu.

Ön kapı çarptı.

“Peşinden gitmem gerek.” Maddie ayağa kalktı.

“Otur. Hiçbir yere gidecek durumda değilsin.” Elini sıkıca omzuna koydu ve onu koltuğa itti. “Yerinde kal. Ona bir şey olmayacak.” Mark pencereden dışarı baktı, sonra Maddie’yi mutfakta bırakarak hole çıktı. Çıldırmak üzereydi. Üvey kızı sabahın dördünde evden çıkıp gitmişti.

Mark tekrar mutfığa geldi. “İhtiyar Tom’a doğru gidiyor.”

“Bu saatte onu uyandıramaz.” Maddie esnedi.

“Hep çok erken kalkar ve Hannah ile konuşacak daha uygun biri yoktur sanırım. Dengeli biri ve seni de çok seviyor.”

“Teşekkürler.”

“Az önce burada neler olduğunu anlatabilir misin?” diye sordu. Maddie başını iki yana salladı. Bilmiyordu.

“En başından başlayalım o zaman. Her zaman aranız böyle miydi, yoksa benim ortaya çıkmam mı onu bu hale getirdi?”

Maddie güldü. “Korkarım senin bununla hiçbir ilgin yok.”

“Gerçekten mi?” Oturdu.

“Hannah’yla ilişkimizin güzel yanları vardı ama babasının ölümünden bu yana neredeyse tamamen uzaklaştı. Artık benden nefret ediyor.”

“O gösterdiği nefreti değildi, iyi olup olmadığını görmek için bekliyordu.”

“Neydi o zaman?” Maddie buna inanmak istese de yapamıyordu.

“Endişeydi. Nerede olduğunu bilmiyor ve sana ulaşamıyordu.”

“Nereden biliyorsun?” Maddie’nin adrenalini yok olmuştu. Kupa çok ağırdı, masaya koydu.

“Holde telefonunun öttüğünü duydum. Tamsin’in evinde telefonlar pek çekmez.”

“Madem endişelendi, neden Tamsin’i aramadı?” diye sordu Maddie.

“Çünkü bu zayıflık göstermek olurdu.”

“Ben de ona vurarak tam da onun düşündüğü gibi bir inek oldum.”

“Hayır. Ben bunu söylemedim,” dedi.

“Evet, söyledin.” Maddie işlerin çok daha da kötüye gidip gidemeyeceğini merak etti.

“Maddie, anlamıyorsun. Hannah’nın silkelenmeye ihtiyacı vardı. Çok uygunsuz davranıyordu. Ben sadece senin için endişelenmiş olduğunu söylüyorum.”

“Bu ona bu kadar kaba olma hakkını verir mi?” Maddie kaşlarını çattı.

“Hayır ama o sadece güçlü duygularıyla nasıl başa çıkabileceğini henüz bilmeyen bir çocuk.”

“Belli ki ben de bilmiyorum.” Sandalyeye yığıldı.

“Benim söylediğim şey bu değil.”

“Hayır, ima ettiğin şey bu.” Maddie iç çekti.

“Hayır. Bu senin yorumun. Ben de ona vurmuş olabilirdim. Aslında bu benim de aklımdan geçmişti.”

“Öyle mi?” Maddie başını ellerinin arasına alarak öne doğru eğildi.

“Evet ama bu daha çok kışına tekme basmak gibi bir düşünceydi.” Elini Maddie’nin elinin üstüne koydu.

“Evet, bu daha uygun olurdu ama artık olan oldu. Muhtemelen çocuk destek hattını arayacak.”

“Hayır, aramayacak. İhtiyar Tom’a giderek en iyisini yaptı. Hannah’nın anlatacaklarını dinleyecek ve sonra onları kendi ağzından duymasını ve kulağa nasıl geldiğini anlamasını sağlayacak. Tom ona iyi geliyor.”

“Öyle olduğunu biliyorum. Ben ona iyi gelmiyorum.” Her yanı ağırıyordu.

“Bu doğru değil. Onu seviyorsun.”

Her şey altüst olmuştu. Maddie saatlerce dışarıdayken Hannah uyanık kalıp beklemek zorunda kalmıştı. “Evet. Evet, sanırım seviyorum ama şu anda bunu unutmak kolay.”

“Eğer onu sevmeseydin sözleri seni bu kadar incitmezdi.”

Maddie ona belli belirsiz gülümsedi.

“Git de biraz uyu. Daha sonra bütün enerjine ihtiyacın olacak.”

Maddie ayağa kalktı. “Hâlâ boş odada kalmayı düşünüyor musun?”

“Farklı bir yer önermiyorsan?” Mark bir kaşını kaldırdı.

“Önereyim de Hannah’ının eline daha da bağırması için malzeme vereyim. Hiç sanmıyorum.”

Mark güldü ve onu alnından öptü. Maddie yavaş yavaş oturma odasından geçerken Mark’ı odaya göndermekle aceleci davranmış olabileceğini düşündü. Onun yanına kıvrılma düşüncesi daha cazipti. Ancak Mark’ı yatağında baştan çıkarmak şöyle dursun, merdivenleri tırmanmak için bile enerjisi olduğundan şüpheliydi.

Maddie’nin kafasının üzerindeki yastık ağlama sesini duymasını engellemiyordu. Dönüp durduktan sonra yenilgiyi kabul etti ve doğrulup oturdu. Baş ağrıyor olsa da dayanılmaz değildi. Aslında daha da kötü olmalıydı çünkü berbat hissetmeyi hak etmişti. Dün gece kontrolünü kaybetmiş olması kabul edilemezdi. Hannah onu asla affetmeyecekti. Bu onun hayatındaki ikinci affedilmeyecek davranıştıydı. Maddie istemeden de olsa onlara zarar vermişti.

Baş ucu lambasının aydınlattığı tek şey odasının soğukluğuuydu. Mark’ın ısıtıcı sobası bununla baş edemiyordu ve baş edememenin nasıl bir his olduğunu iyi bilirdi. İç çekti, yorganın altına girip nefesini izlemesinin bir işe yaramadığını biliyordu; bu şekilde sesi susturamıyordu.

En sıcak tutan giysileriyle ayaklarını sürüyerek aşağıya indi ve oturma odasının ışıklarını açtı. Rahatlayarak sesin kesildiğini fark etti. Bir sokak kedisi ya da belki de tilki olmalıydı. Papazla bu konuda tekrar konuşmamıştı ya da başka biriyle. Ama kendisine biraz çay yaptıktan sonra geri dönecek ve mantıklı bir yetişkin olup kapının arkasına korkmadan, doğru düzgün bakacaktı. Mark'tan da yardım isteyebilirdi ve nedeninin bir bebek sesi duyması olduğunu söylemek zorunda da değildi.

Saatine baktı, yedi olmuştu, sandığından çok daha geç olduğunu fark etti. Sabahlar hâlâ çok karanlıktı. Işıkları yaktı ve mutfığa, suç mahalline doğru ilerledi. İlk yapması gerekenin kakaoyu temizlemek olduğunu bilincinde olarak kaşlarını çatı.

“Günaydın.” Mark masada bir kalem ve kâğıtla oturuyordu.

“Günaydın.” Maddie gülümsedi.

“İyi uyudun mu?” diye sordu.

“Hayır. Sen?”

“Hayır.”

“Seni rahatsız eden neydi?” Su ısıtıcısını açtı ve bir demlik ile iki fincan çıkardı.

“Bir kedi sanırım.”

Maddie durdu. “Sende mi duydun?”

“Evet, etrafa baktım ama bulamadım.” Ayağa kalkıp gerindi. “Kaçakçıların gizli odasından geliyor gibiydi ama ses tuhaf biçimlerde yayılabilir.”

Maddie başını salladı ve derin bir nefes aldı. “Oraya girdin mi?”

“Evet ama hiçbir şey bulamadım. Ama zemin taşlarına hayran kaldım. Taşların boyutu etkileyiciydi. Bu günlerde bu kadar büyüklerini bulamazsın, en azından döşeme için.”

“Bana mezar taşlarını hatırlatıyorlar.”

Güldü. “Hemen hemen aynı boyuttalar. Belki de eskiden öyleydiler.”

Maddie titredi ve konuyu değiştirmeye karar verdi. “Kalem ve kâğıt ne için?”

“Ah, sadece yapılacaklar listem.” Gülümsedi.

“Ben de bir şey ekleyebilir miyim?” diye sordu Maddie.

Mark başını salladı.

“Benim için iyi emlakçıların bir listesini hazırlaman.”

“Bu raddeye geldi, öyle mi?”

“Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum ama...” Maddie sözünü bitirmedi ve pencereden dışarı baktı.

“Ama ne?” diye sordu Mark.

“Seçeneklerimin neler olduğunu bilmem gerekiyor sanırım.”
Ya da herhangi bir seçeneğim olup olmadığını, diye ekledi sessizce.

“Trevenen’i satmak mı istiyorsun?”

“Hayır.” Maddie iç çekti. “Ama bazen hayattan istediklerimiz ile aldıklarımız çok farklı olur.”

Hannah mutfakta Mark’ın İhtiyar Tom ile konuştuğunu duyunca gözlerini ovuşturdu. Ne zaman gelmişti ki?

“Seni ne zaman göreceğimi merak ediyordum ben de.” Tom sessiz konuşuyor olmasına karşın onu duyabiliyordu.

“Hâlâ burada mı?” diye sordu Mark.

“Evet, kanepenin üzerinde derin bir uykuya daldı. Zavallı yavrucak çok yorgundu.”

“Şaşırmadım. Sana ne anlattı?” diye sordu Mark. Hannah, başkalarının onun hakkında konuşmasından nefret ediyordu ama yerinden kıpırdamayacak kadar yorgundu.

“Gözyaşları içinde, Maddie’nin ona tokat attığını. Senin Maddie ile yattığını ve hayatının mahvolduğunu. Maddie’nin onu terk edeceğini, daha doğrusu senin Maddie’yi ondan ayıracağını.”

“Tamam o zaman, mesele basitmiş. Eğer geri çekilirsem Hannah sakinleşecek.”

Demek Mark'ın bir beyni varmış. Hannah kanepede döndü.

"Hayır. Güzel Maddie ile ilgilenecek bir sonraki adam da aynı kaderi paylaşacaktır ve Hannah kendisini korumaya çalışırken Maddie'yi daha da uzaklaştıracaktır."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Mark.

"Hannah yine terk edilmekten korkuyor."

Hannah doğruldu.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Öfkesinin ötesine bakınca, Maddie'nin de tıpkı öz annesinin yaptığı gibi onu terk edeceğini düşündüğünü sezdim. Maddie'nin bir adamla çekip gideceğini ve onu unutacağını hissediyor," dedi İhtiyar Tom.

Hannah ayaklarını kanepeden yere sarkıttı.

"Yani benim hatam," dedi Mark.

"Tam olarak değil, sevgili oğlum." Tom duraksadı. "Yaşadığı olaylar çocukta travma yaratmış ve bu süreç içinde olayları büyütüp dramatikleştirmeye başlamış. Yine de her şey tamamen kaybedilmiş değil. Maddie, Hannah'yı seviyor. Sen de Hannah'ya düşkünsün ve Maddie'ye de âşıksın." İhtiyar Tom öksürdü.

"Yani her şeyi çözdün, öyle mi?"

"Evet."

"Bu kadar basit olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Mark.

"Hayır, hiç de basit değil. Bildiğin gibi ben hiç evlenmedim. İşler basit görünürken bile hiç de öyle olmadığını çok iyi bilirim. Maddie nasıl?"

"Paramparça ve endişeli."

Ne güzel, inek. Çocuk destek hattının numarası neredeydi? Hannah gerindi.

"Onu ara ve Hannah'nın iyi olduğunu söyle," dedi İhtiyar Tom.

İyi mi? Hiç de iyi değildi. Gözlerini ovuşturdu.

"Peki efendim." Mark güldü.

Hannah, Mark'ın numarayı çevirdiğini duyabiliyordu. "Maddie. Hannah burada ve şu an uyuyor. Tom iyi olduğunu söyledi."

Hannah sessizliği dinledi.

"Gerek yok. Tom'la konuşmak ister misin?" diye sordu Mark.

Hayır, bu iyi bir fikir değildi. Tom'un Maddie'ye Hannah'nın düşüncelerinden bahsetmesini hiç istemiyordu. Mark'a söyledikleri bile ihanete uğramış gibi hissetmesine neden olmuştu. Maddie ve Mark'ı ayırabilirdi, bundan emindi. İhtiyar Tom çok yanılıyordu.

Hannah kanepenin rahatlığını terk ederek mutfağa girdi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Tom'la çay içeceğiz. İster misin?" Mark gülümsedi.

Yalancı. Hannah, bir sandalyeye çöktü. "Buraya hangi boktan sebepten geldiğimi gayet iyi biliyorsun."

"Diline hâkim ol, Hannah." İhtiyar Tom kaşlarını çatı.

"Özür dilerim." Omuzları çöktü.

"Hannah, hepimiz için çay yapma nezaketini gösterir misin? Çok minnettar kalırım." Tom sandalyesinden kalktı ve oturma odasına doğru yürüdü.

"Elbette." Hannah, Mark'a pis bir bakış attı. Onu Maddie göndermiş olmalıydı. Bunu kesin o inek yapmıştı. Kendi gelmeye cesaret edememişti, bunun yerine buyruğunu yerine getirsin diye bir erkek göndermişti.

Hannah hiç düşünmeden tepsiye çay malzemelerini koydu. İhtiyar Tom düzenine çok önem veriyordu ama yine de Hannah'nın arkadaşlığından hep memnundu. Kaynar suyu demliğin içinde döndürdü ve birkaç eski çay yaprağının gider deliğinden kayıp gidişini izledi. Bu sabah üç demlik çay içmişlerdi. Geldiğinde onu şöminenin yanında kitap okurken bulmuştu. Yüzündeki kırmızı izin sızısı soğuk havada geçmişti, yine de Hannah onun belli olduğundan emindi. Şimdi bile Maddie'nin elini hâlâ yüzünde hissediyordu.

Hannah tepsiyle odaya girerken şöinenin yanındaki küçük bir koltukta oturmakta olan Mark'a baktı. Düşünceli görünüyordu ama dün gece tanık olduğu küfürlere karşı oldukça sakin kalmıştı.

"Teşekkür ederim, Hannah." İhtiyar Tom sorun olmadığını belirten o harika gülümsemelerinden biriyle baktı.

"Rica ederim." Kanepeye otururken ağzından çıkacak bir sonraki sözlerin, "Lütfen doldurur musun?" olacağını biliyordu. Onunla olmak hep bir ritüel gerektirirdi ve her şey saygıyla yapıldı.

"Rica etsem koyar mısın Hannah?" diye sordu İhtiyar Tom.

"Evet." İlk görüşmelerinden bu yana yaptığı gibi çayları koymaya başladı. Atölyede geçirdikleri zamanları özlüyordu ancak uzun süre ayakta kalmanın İhtiyar Tom'un gündeminde olmadığını da biliyordu.

Mark'a bir fincan uzattı ve büyük ellerine bakınca dün gece ona sıcak süt hazırlayışını anımsadı.

Kötü bir adam değildi ama Maddie'yle birlikte de olmayacaktı. Hannah daha da ileri gitmeden bunu durdurmalıydı ancak Mark, Will'in dayısı olduğundan çok dikkatli olması gerekiyordu.

"Teşekkürler, Hannah," dedi Mark.

Ona orta parmağını kaldırma dürtüsüne direnip gülümsemeye benzer bir ifadeyle baktı. Tom'a da bir fincan uzattı. Artık durumu daha iyiydi. Cildinin rengi daha normal görünüyordu. Yılbaşında pek iyi görünmüyordu. Hastanede geçirdiği zaman hiç şüphesiz pek faydalı olmamıştı. Hannah, babasının hastanede çok az kalmış olmasından memnundu. Onu oturma odasında bir yatakta yatarken görebiliyordu hâlâ. Arkadaşları babasının her şeyin orta yerinde olmak istemesini anlayamıyordu. Onun hastalığıyla baş edemediklerini düşünüyorlardı. Oysa onun hasta olması, ardında bıraktığı hayatı yaşamak istemediği anlamına gelmiyordu.

Babasını neden düşündüğünden pek emin değildi. Bu iki adam da ona hiç benzemiyordu. Mark'ın görünümü onun tam zıddıydı.

Babası daha kısa, daha ince ve daha açık tenliydi. Ve İhtiyar Tom tam da eski tarz bir İngiliz'di.

“Hannah, rica etsem hiç pasta kalmış mı diye bakar mısın? Eminim Mark da benim gibi bir dilim yemek isteyecektir.”

Hannah, Tom'a gülümsedi ancak mutfığa koşarken Mark'a ters ters baktı. Tom, Mark'a karşı nasıl bu kadar nazik olabiliyordu? Evet, Tom'un yardımı ihtiyacı olduğunda Mark tam bir kahramandı ve onu boğulmaktan kurtarmıştı fakat Maddie'yi seviyordu. Tom söyleyince Mark bunu inkâr etmemişti.

Pastayı bulup tabağa koyarken seslerini duysa da sözcükleri seçemedi. Tam dönüyordu ki tabakları, peçeteleri, çatalları ve bıçakları hatırladı. Tüm bu merasim onu bazen sinir ediyordu ama İhtiyar Tom harikaydı, bu yüzden de onun garip huylarına katlanıyordu.

“Ah, biraz varmış. Mükemmel. Teşekkür ederim. Mark, buyurmaz mısın?” Tom elini pastaya doğru, sanki onu kutsar gibi salladı. Hannah'nın görmeyi istediği son kişi olduğunu bile bile neden Mark'ı göndermiyordu? İhtiyar Tom hiçbir şeyi nedensizce yapmazdı, o halde kurnaz planı neydi? Hannah, Mark'ın gülümseyişini ve başını sallayışını izledi. Neredeyse onu sevebilmeyi istiyordu ancak o Maddie ile ilgileniyorken bu imkânsızdı.

✧ Yirmi ✧

İmleç ekranda yanıp sönüyordu. Maddie karışık notlarını bilgisayara geçirmeye başladı.

Sevgili Peter,

Benim adım Madeline Hollis ve Nancy Peiventon'ın kızıyım.

Duraksadı. Yeterince açık bir ifade olmuştu ama bundan sonra nasıl devam etmeliydi?

Size yazına nedenim, yakın zamanda bana Cornwall'da bir evin, Trevenen'in miras kalmış olması ve...

Ve ne? Annemle yattığımı hatırlıyor musun? Hayır, bu işe yaramazdı.

...bunun sonucunda bazı şeylerin gün yüzüne çıkması.

Maddie parmakları tuşların üzerinde bekledi. Duruma uygun biçimde muğlak bir cümleydi.

1970 yazını hatırlayıp hatırlamadığınızı ve burada, Trevenen'da hiç konaklayıp konaklamadığınızı öğrenmek

istiyorum. Bir yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum...

Bu epey hafif bir ifade oldu, diye düşündü Maddie.

...ve yardım edip edemeyeceğinizi merak ediyorum. Sakıncası yoksa uygun bir zamanınızda sizi aramak istiyorum.

Maddie irkildi. Bu berbattı ve ne istediğinden bahsetmiyordu. Bunun nedeni muhtemelen ne istediğini bilmiyor olmasıydı ama en azından son beş girişiminden daha iyiydi. Düşünmekten yorulmuştu. İletişim bilgilerini ekledi ve fikrini değiştirmeden gönder tuşuna bastı.

Maddie çantasından belgeleri çıkardı. Tüm öğleden sonrayı Helston Kütüphanesi'nde internette çalışarak geçirmişti. Kendisinininkinden önce Hannah'nın annesi için araştırma yapmıştı. Şansı çok yaver gitmemişti ama son teşebbüsünden daha iyi olduğunu sanıyordu. John'un eski arkadaşlarından herhangi birinin Susan ile görüşüp görüşmediğini merak etti. Yarın birkaç kişiyi arayacaktı, belki yıllar önce olanlara biraz ışık tutmaları mümkün olabilirdi.

Saate baktı. Altı buçuktu ve Hannah evde değildi. O hafta her gün Hannah kapıdan içeri girene kadar endişeyle beklemişti. Gunnar ile akşam yemeği için giyinmişti ama Hannah hâlâ ortalarda yoktu. Bir saat önce evde olmalıydı. Merak etmemesi gerektiğini söyledi kendi kendine ama bunun işe yaramayacağını biliyordu.

Geçen cumartesi gecesinden bu yana Maddie âdeta diken üzerindeydi. Neredeyse hiç konuşmamışlardı. Özür dilemek istiyordu, bu konuda düşündükçe yaptıklarının ne kadar yanlış olduğunu daha iyi anlıyordu. Evet, Hannah'nın davranışlarının da bunda payı vardı ama yine de Maddie'nin yaptığını haklı çıkarmıyordu.

O bir yetişkindi ve öfke kontrolünü uzun zaman önce öğrenmişti. Maddie aralarındaki boşluğun aşılabilir bir uçuruma dönüşmesini nasıl engelleyeceğini bilmiyordu ama devam eden sessizlik de işe yaramıyordu.

Telefon çaldığında yerinden sıçradı.

“Maddie, ben Tom.”

“Nasılsın?” diye sordu Maddie.

“Çok iyiyim. Hannah’nın burada olduğunu, kitaplarım konusunda bana yardım ettiğini söylemek için aradım. Endişelenmeni istemedim.”

Maddie rahat bir nefes aldı. “Teşekkürler, Tom.”

“Gençler endişemizi pek anlayamıyor. Bir sakınca görmüyorlar.”

“Evet, galiba öyle.”

“İşin yoksa yarın akşam yemeğe gelir misin?”

“Çok güzel olur. Bir şeyler getirebilir miyim?” dedi.

“Puding. Yapmayı hiç beceremiyorum ama çok severim.”

“Benim için bir zevk. Kaçta?” diye sordu.

“Yedi buçuk civarı,” dedi.

“Harika. Teşekkürler.”

Maddie telefonu kapattı. Hannah kendisi arasa incileri mi dövülürdü, diye düşündü. Hayır, böyle düşünmemeliydi. Bu sadece onu tekrar öfkeliyordu. Hannah bir genç kızdı ve sadece bazı şeyleri öğrenmeye ihtiyacı vardı. Keşke bunun için Maddie’ye izin verseydi ama belli ki pek mümkün değildi.

Maddie saatine baktı. Gunnar gecikmişti. Bu noktada gerçekten karmaşık olmayan bir ilişkiye ihtiyacı vardı. Belki de çoğunlukla hissettiği gibi kavruk bir ihtiyar olmadığını hatırlamak için çılgınca sevişmeye ihtiyacı vardı. Güldü. Belki çılgın seks ve karmaşık olmayan ilişkiyi birleştirmenin bir yolunu bulurdu. Bunun için tedbiri elden bırakmalı mıydı? Nedense bunu başarabileceğinden şüphe-

liydi, ne de olsa bazı huylar çok kemikleşmişti. Yine de kesinlikle denemeye değerdı. Belki Gunnar şanslı bir gece geçirmek isterdi...

Telefon yine çaldı. Maddie yavaşça sandalyeden kalktı. "Merhaba."

"Ben Gunnar."

"Selam." Maddie gülümsedi.

"Bunun için üzgünüm ama randevumuzu iptal etmek zorundayım. Yapımcım yarına kadar metni istiyor, bu yüzden bütün gece çalışacağım."

"Sorun değil." Maddie sesindeki hayal kırıklığını belli etmeye çalıştı. Gunnar keşke ne kaçırdığını bilseydi fakat belki de geçen gecenin intikamıydı bu.

"Birkaç gün içinde başka bir randevu ayarlamamız için seni arayabilir miyim?" dedi Gunnar.

"Bu harika olur." Dakikalar önceki çılgın coşkusu o zamana kadar sürdürebilecek miydi, yoksa sağduyusu üstün mü gelecekti?

"İşe dönmeliyim. Hoşça kal." Telefonu kapattı.

Pekâlâ, çapkınlığa elveda, cuma gecesi televizyon programlarına merhaba. Buzdolabına baktı. Dışarıya bakmak akşam yemeği için aklına herhangi bir fikir getirmiyordu, belki de kendi içine bir göz atsa bir şeyler hazırlamak için harekete geçebilirdi.

Tamsin'in de dediği gibi, yakın zamanda çok şey yaşadığını ve kendisine bu kadar yüklenmemesi gerektiğini hatırlamalıydı. Ama cuma gecesi evde yalnız oturmak da pek yardımcı olmuyordu.

"Pekâlâ Trevenen, bu gece seninle baş başayız, öyle mi?" Duraksadı, duyabildiği tek yanıt bardaktan boşanırcasına yağan yağmurdu.

"Ah, sen de mi benimle konuşmuyorsun? Sana ne yaptım ki ben?" Yine buzdolabının çıkardığı uğultu dışında cevap gelmedi. "Demek 'hiçbir şey' diyorsun. Peki, bu aslında tam olarak doğru değil. Çok şey yapmak istiyorum ama henüz yapamıyorum." Gözlerini kapattı ve Mark'm hangar konusunda haklı olmasını umdu.

Pencereye döndü. Mark'ı düşünmek zorunda mıydı? Bu gece onu dışarı çağırılmamıştı. Aslında geçen cumartesi gittiğinden beri

onu görmemişti. Hiç şüphesiz çocuk istismarı davasında tanıklık etmesine ihtiyaç olmadığını anlayınca tabanları yağlamıştı ve Maddie onu suçlayamazdı. Ama lanet olsun ki özlüyordu. Mark gülümsediğinde gözlerinin kırışma şekli yüzünden miydi ya da yanındayken Maddie'nin vücudunun verdiği tepki yüzünden miydi? Kes şunu, kes! Buzdolabından kalan tavuk çorbasını çıkarıp kapıyı çarptı. Çorbanın birazı ipek bluzunun üzerine sıçradı.

"Kahretsin." Maddie lekeye baktı.

Kâseyi masaya koydu ve evin içinde yürümeye başladı. Trevenen'in sevgiye çok ihtiyacı vardı ve Maddie sahip olduklarıyla elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı. Ama ilk geldiklerinde yaptığı boya, onun sadece yorgun yüzeyine dokunabilmiş ve asıl ihtiyaçlarını karşılayamamıştı. Oturma odasında durdu.

Her zamanki gibi bakışları önce şömineye yöneldi. Mark da kayrak döşemelerin mezar taşlarına benzediği konusunda onunla hemfikirdi. Derin bir nefes aldı. Ağlama sesi her geceyi dolduruyordu. Maddie kendi kendine bunun bir kedi olduğunu söylemeye devam etse de içindeki ses farklı bir şey söylüyordu. Yeni doğan bir bebeğin ağlama sesini biliyordu. Bu tabii ki deliceydi.

Gözlerini kapıdan çekmek için kendisini zorladı ve odanın geri kalanını inceledi, boyutları ve orantısı hoşuna gidiyordu. Tavan yüksekti, kenarlardaki sıvalar dökülmüştü ve duvarları rutubet lekeleri süslüyordu. Dekoratif küfleri onarma konusunda bazı becerilere sahipti ama bunu geçimini sağlamaya çalışırken yapamazdı. Gerçi onu da yapamıyordu ve nedenini bilmiyordu. Geçmişte, şimdi olduğundan çok daha iyi idare ediyordu. Hem kariyeri hem de Trevenen onun verdiklerinden fazlasını hak ediyordu. Aslında bunun hayatının her alanında geçerli olduğunu da kabul ediyordu.

Yatak odasına çıktıktan sonra güzel ipek bluzunu çıkardı ve yumuşak kaşmir bir kazak giydi. Birkaç yerini güve yemişti ama hiç değilse sıcak tutuyordu. Sonra en sevdiği kot pantolonu buldu. Son olarak da kalın çoraplarını giydi ve mutfığa geri döndü, sonunda cildinin rahat ettiğini hissediyordu.

Çorba pişerken, sanki kendi kendine geziniyormuş gibi bir hali olan ekmeği aramaya başladı. Araması sonuç vermeyince sonunda dondurucunun derinlerine daldı ve bir somun buldu. Bir şarap şişesini gözüne kestirmiş dururken garaj yolundan tekerlek sesi geldiğini duydu. Pencereden dışarı baktı, sağanak yüzünden arabayı göremedi bile. Hava korkunçtu ve bir an Hannah'nın eve nasıl döneceğini merak etti. Üvey annesi tarafından kurtarılmayı kabul etmeyeceğini biliyordu, o yüzden bu defa teklif dahi etmeyecekti.

Maddie kapıya doğru yürüdü ve çalınmasını bekledi, yine de kapı vurulunca sıçradı. Kapıyı ardına kadar açınca Mark'ı sıırıslıklam halde karşısında buldu.

"Çabuk içeri gir." Maddie geri çekilerek üzerinden sular damlamakta olan adamdan uzaklaştı.

"Sana da merhaba."

"Üzgünüm, sadece pratik olmaya çalışıyordum." Yanağına, dudakları dışında bir yerinin ona temas etmemesine dikkat ederek küçük bir öpücük kondurdu. Üzerinden boncuk boncuk süzülmekte olan sular karşısında şaşkınlığa uğrasa da hemen harekete geçti. Mutfığa giderken dolaptan bir havlu aldı. Mark'a uzattı, adam saçlarını kuruturken onu izledi. Sonuçta oluşan saç modeli Maddie'nin kıkırdamasına sebep oldu.

"O kadar mı iyi?" diye sordu Mark.

"Kesinlikle. Ne oldu?"

"Lastik patladı."

"Yol yardımı gelmedi mi?" Bir kaşım kaldırdı.

"Sinyal yok ve kendi lastiğimi değiştirmeyi becerebiliyorum."

"Elbette öyledir." Maddie yüzündeki gülümsemeye engel olamadı.

Mark ona ıslak havluyu attı.

"Hey," diye yakındı Maddie.

Mark aralarında birkaç santim mesafe kalana kadar gözlerini hiç ayırmadan ona doğru yürüdü. "Seni görmeye geliyordum. Tüm

haftayı Scilly Adaları'nda, Tresco'da geçirdim. Kötü hava koşulları yüzünden telefonlar hiç çekmiyordu.”

“Ya.” Maddie arkasındaki sandalyenin sırtını kavradı.

“Seni merak ettim,” dedi.

“Teşekkürler.” Maddie dudaklarını yaladı. Çok yakın duruyorlardı.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet, senden daha kuruyum hiç değilse.” Güldü.

“Bu çok uzun sürmez.” Dudağının kenarı kıvrıldı.

“Hayır, sürmez. Neden kuzinenin yanına geçip ıslak giysilerini çıkarmıyorsun?”

“Çünkü her şeyim ıslandı...” Ayağının dibindeki su birikintisine baktı.

“Görüyorum,” dedi Maddie.

“Hayır, görmüyorsun ama istersen görebilirsin.” Gülümsedi.

Maddie yutkundu. Mark aralarındaki boşluğu tamamen kapattı. Kotuna nüfuz eden soğuk ıslaklığa karşın yine de hararet basmıştı.

“Elbiselerini çıkarsan iyi olur, sıırıslıklam olmuşlar,” diye fısıldadı Maddie.

“Emin misin?” Uzaklaşmadı. Dudağı dudağından sadece birkaç santimetre uzaktaydı.

“Evet. Üşüteceksin.”

“Üşümüyorum,” dedi.

“Ben de.” Maddie bir adım geri çekildi ve masaya çarptı. “Gidip sana eski sabahlığımı getireyim.”

“İçinde çok güzel görüneceğimden eminim.”

“Kesinlikle.” Maddie mutfaktan koşarak çıktı, Mark'ı pembe ve mor çiçekli sabahlığının içinde hayal ederken yatak odasına çıkan merdivenlerde sendeledi. Dolap kapılarını açıp eski sabahlığı kaptı. Bunu neden hâlâ atmamış olduğundan kendisi bile emin değildi. Berbat bir şeydi ama yıllar önce annesi hediye etmişti. Zavallı ka-

dın bunu çıplak bir adamın giydiğini bilse dehşete düşerdi. Bu düşünceyi kafasından atmaya çalışarak sakince mutfağa yürüdü.

Mark'ı üzerinde sadece ona verdiği havluyla görür görmez soğukkanlılığı da yok oldu.

“Orada öyle dikilecek misin yoksa benim resmimi yapmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu Mark sırtarak.

“Fena fikir değil. Benim için çıplak poz verir misin?” diye sordu.

“Veriyorum zaten ama burası biraz fazla soğuk.”

“Doğru.” Maddie acele etmeden ona doğru yürüdü. Sefil durumdaki o eski sabahlığı giymesini istemiyordu. Sadece ona bakmak ve sonra yavaş yavaş ona dokunmak istiyordu. Sabahlığı çok yaklaşımdan uzattı ama açıkta olan yerlerini baştan aşağı süzmekten kendini alamadı.

“Senin bir röntgenci olduğunu düşünmemiştim,” dedi.

“Özür dilerim, iş tanımımın bir parçası.” Kızardı ve ona sırtını döndü ama adamın kıkırdadığını duyuyordu. Ne kadar uğraşsa da ona sadece bakınca bile duyduğu arzudan kurtulamıyordu.

“Tamam, tehlike geçti,” dedi Mark.

“Tehlike mi vardı?” diye sordu Maddie.

“Duruma göre değişir.” Gözlerinde muzip bir pırıltı vardı.

“Öyle mi?” Maddie dudağını ısırıldı.

“Evet, gözlerin bana çok ilginç bazı sinyaller gönderiyordu.”

“Sahi mi?” Maddie bir kaşım kaldırdı.

“Evet.”

“Pekâlâ, bunu sana söylemekten çekiniyorum ama sanırım mor ve pembe senin renklerin değil.” Adamın arkasına uzandı ve çorbanın altını kapattı.

“Bu kılıktayken şansın yüzüme gülme ihtimali de yok o zaman,” dedi.

“Kesinlikle yok.” Gülümsedi. Hâlâ mükemmel görünüyordu. “Yemeğe kalıyor musun?”

“Eğer teklif ediyorsan. Arabadaki yedek lastik de patlak. Ancak buraya kadar gelebildim.”

“Ah, birini araman gerekiyor mu?” Maddie ekmeği dilimledi.

“Yarına kadar arabayı ödünç alabileceğimi düşündüm. Bu havada başka birini getirmeye gerek yok. Hannah nerede peki?” Yukarıya, odasına doğru baktı.

“İhtiyar Tom’la.” Maddie midesi düğümlendiğinden zorlukla konuşabildiğini fark etti. “Bu hafta orada çok fazla zaman geçirdi sanırım. Tom da yarın akşam beni yemeğe davet etti.”

“Beni de.”

“Muhtemelen teşekkür yemeğidir; Tamsin, Anthony ve birkaç kişi daha orada olacaktır.”

“Evet, ben de öyle düşünüyorum.”

Maddie derin bir nefes aldı. Ona bakmadan ve sıradan şeylerden konuşarak Mark’ın o çiçeklerin altında çırlıçıplak olduğu gerçeğini göz ardı etmeye çalışabiliirdi.

“Kurayım mı?” diye sordu Mark.

“Ne?” Maddie birden arkasına döndü.

“Sofrayı,” dedi Mark sırtarak.

“Evet. Teşekkür ederim.” Maddie tüm dikkatini tost makinesine verdi. Şimdi Mark’ın masanın üzerine çırlıçıplak uzanmış halini aklından atmak zorundaydı. Seks düşkünü bir genç değildi ama bu şekilde hissetmeye başlamıştı.

“Sadece çorba mı var?” diye sordu Mark.

“Korkarım öyle. Kimseyi beklemiyordum.” Maddie dönünce Mark’ı ona gülümserken buldu. Masasında Mark’ın sabahlıkla oturmasını normalmiş gibi gösterecek ne varsa ona tutunarak çorbaları doldurdu ve bir tabağa kızarmış ekmekleri yerleştirdi. Nefesini tutarak hissettiği arzu dalgasını durdurmaya çalıştı. Diğer taraf-

* İngilizcede hem sofra kurmak hem de uzanmak anlamına gelen *lay* sözcüğü kullanılarak kelime oyunu yapılıyor. (ç. n.)

tan Mark sabahlık sayesinde göğsünün çoğunu sergileyerek rahat rahat oturuyordu. Akli hemen masanın altında nelerin görünüyör olabileceği düşüncesine kaydı. Yerine oturdu.

“Bu hafta Hannah nasıldı?” Çorbadan bir kaşık aldı.

“Aslında bilmiyorum.”

“Ne bakımdan?” diye sordu.

“İhtiyar Tom’un evinde olmadığı zamanlarda benimle tek kelime bile konuşmuyor.” Kaşığını bıraktı.

“Bu kötü mü?”

“Evet.” Maddie kaşlarını çatı, Mark ise ona gülümsedi. “Biraz daha çorba ister misin?”

“Mükemmeldi.”

Güldü. “Dünden kalmış tavuk çorbası mı mükemmel? Bak bunu ilk defa duyuyorum.”

“Ama öyle. İnsan yalnızken pek tavuk çorbası yapmaz.”

“Haklısın, hiç bu açıdan düşünmemiştim.” Başım bir yana eğdi ve onu inceledi.

“Bekârken yapar mıydın?” diye sordu Mark.

“Hayır.” Maddie gülümsedi, sonra kaşlarını çatı. Mark neden hâlâ bekârđ? Yakışıklı, yetenekli ve kibardı. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. “Mark?”

“Ciddi bir şey geleceğe benziyor.”

Maddie dudağıım ısırdı. Devam etmeli miydi, yoksa sussa daha iyi mi olurdu? “Neden bir daha hiç evlenmedin?”

“Demek dedikodular seni de sardı.”

“Ne demek istediğinden emin değilim ama Tamsin bir süre önce eşini kaybettiğinden bahsetti ve ben de sadece merak ettim. Neyse, boş ver. Beni ilgilendirmez.” Neşeli ortam sözleri yüzünden bozulmuştu ve Maddie bu konuyu hiç açmamış olmayı diledi.

“Bağlılık konusunda pek iyi değilim diyelim,” dedi Mark.

“Ya.” Maddie onun “Sadece doğru kişiyi bulamadım” gibisinden bir şeyler söylemesini ummuştu. Ona bakmadan, kâseleri

yıkamak için ayağa kalktı, ikram edecek pudingi olup olmadığını düşündü, sonuçta Mark ne derse desin çorba ve ekmek yemek gibi görünmüyordu.

Rahatsız edici sessizliğe son vermek için bir şeyler söylemesi gerekiyordu. “Peynir?”

“Hayır, teşekkürler.”

Maddie başım eğmiş, o sözleri nasıl geri alacağım düşünürken lavabonun başında Mark’la çarpıştı. Yalın ayakları yüzünden çok sessizce yaklaşmıştı.

“Pardon.” Maddie kenara çekildi.

“Bulaşıkları ben yıkarım,” dedi Mark.

“Teşekkürler ama otur. Yerler soğuk zaten, ayakların üşüyordur.”

“Katlanabilirim.” Sessizce konuşuyordu, Maddie ise kıpırdamadan duruyordu. Mark öyle yakındı ki kokusu onu sarmıştı. Uzaklaşmaya kalkıştı ancak bunun yerine daha da yakınına çekildi.

“Katlanamayacağımı düşünmüyorsun ya?” diye sordu.

“Hayır.” Ondan birkaç santimetre uzaktaydı ve çok çelişkili duygular içindeydi. Yüzüne bakamıyordu, bu yüzden göğsündeki kıllara odaklandı. Maddie’nin parmakları uzandı ancak ona dokunmadan durdu.

“İstedğin bir şey mi var, Maddie?” Kelimeler sanki göğsünden geliyordu. Yükselip alçalışım görebiliyordu.

“Evet.” Maddie yutkundu ve kararını verdi. Adamın gözlerinin içine baktı. “Sen.”

“Bunun içinde mi? Şaka yapıyor olmalısın.” Çiçekleri işaret etti.

“Gerekirse ama onsuz tercih ederim.” Mark’ı kendine doğru çekti.

Hannah dikkatlice vasiyeti çantasından çıkardı. İhtiyar Tom mutfak masasında ellerini düzgünce kavuşturmuş oturuyordu. Hannah pembe ambalaj kâğıdını çıkardı. Çantasındaki okul eşyalarından

onu koruyabilmek için tek bulabildiği buydu ve neyse ki tüm günü zarar görmeden atlatmış görünüyordu. Belgeyi uzattı. Tom'un elleri biraz titriyordu ki bu endişe verici bir şeydi; bunu daha önce çay fincanlarını tutarken de fark etmişti.

İhtiyar Tom belgenin dış yüzeyini okşadı ve dikkatlice açtı. Hannah'nın aklına hemen saygı kelimesi geldi. Belgeye karşı olan tavırlarında bile saygı vardı. Vay canına. Belki de Hannah'nın onu sırt çantasında taşımaması gerekirdi.

"Bu onardığımız sandıkta bulduğun belgelerden biri mi?"

Hannah başını salladı. İhtiyar Tom'un parmakları, sanki kör-ler için hazırlanan bir kabartma yazıyı okur gibi metnin üzerinde gezindi.

"Bunu çözmeye çalıştım ama bir sonuca ulaşamadım." Hannah, Tom'un başının üzerine baktı.

"Anlaşılabilir. Bulduğunda zarfı açılmış mıydı?" Başını kaldırıp baktı.

Hannah yutkundu. Eğer bu soruyu ondan başkası sormuş olsaydı hemen yalan söylerdi ama ona söyleyemezdi. "Hayır."

"İlginç." Tekrar eğildi. "Bunun bir çeşit vasiyet olduğu konusunda haklısın."

"Kimin?" diye sordu Hannah.

"Catherine Penventon diye birinin."

Hannah parmaklarını hafifçe masaya vurdu. Sorularla doluydu ama İhtiyar Tom'u acele ettirmeye çalışmasının bir anlamı olmadığını biliyordu, işe yaramazdı. Ayağa kalktı ve omzunun üzerinden baktı, onu okumasının birden mümkün olabileceğini umuyordu ama her şey iyice karışmışa benziyordu. Döndü, pencereden dışarıya bakıp durmak bilmeyen yağmuru izledi.

"Çok ilginç," dedi Tom arkasına yaslanırken.

"Ne oldu?" dedi Hannah ayakta bekleyerek.

"Penventon ailesi hakkında başka ne biliyorsun?"

"Pek bir şey bilmiyorum."

“Anladım.” İki elinin parmaklarını birleştirdi. Hannah’ya göre, dua ediyormuş gibi bir hali vardı.

“Evet, bu görünürde Catherine Penventon tarafından kardeşi James Penventon’ın vesayetine bırakılacak olan oğlu Thomas’a Trevenen’i bırakmak için yazılmış basit bir vasiyet. Kardeşi Mary’nin de evlenmediği sürece evde yaşama hakkına sahip olduğunu söylüyor.”

“Görünürde dedin.”

“Evet, dedim. Sadece bundan daha fazlasının olduğunu hissediyorum. O zamana ait başka bir belge buldun mu?”

“Hayır. Neler oluyor?”

“Hiçbir şey olmayabilir ama eğer kadın dul değilse ya da Penventon soyadlı bir kuzeniyle evlenmediyse bu durumda bir şeyler göründüğü gibi değil.”

“Gayrimeşru ocuk mu?”

“Bunu kesin olarak söyleyemem ama bu vasiyetin hiç açılmamış olması ilginç.”

Hannah başını salladı.

“Evde aile İncil’i ya da başka bir aile belgesi gördün m?”

“Evet, sanırım.” Hannah tozlu, büyük ve kalın bir şey gördüğünü belli belirsiz hatırlıyor olsa da nerede gördüğünü bilmiyordu. “Evlilik dışı bir çocukta bu kadar büyütülecek ne var?”

“Sosyal tarih ya da kültür derslerinde sana ne öğretiyorlar?” diye sordu.

“ok bir şey değil ya da ben pek dinlemedim. Test kapsamında değil.” Hannah mutfakta gezinmeye başladı.

İhtiyar Tom başını iki yana salladı. “şimdi, İncil’i bulduğunda onun açılış ve kapanış sayfalarına bir bakar mısın?”

“Tabii, neden?” Hannah bir sandalyenin kenarına ilişti.

“oğu zaman aileler doğumları, ölümleri ve evlilikleri de ekleyerek soylarını onlara kaydeder.”

“Ah. O zaman etrafa iyice bakacağım. Sence bir yerlerde saklanmış olan o kadar eski bir İncil var mıdır?”

“Muhtemelen yoktur ama sonraki kitaplara geçmişten edinilen bilgiler eklenmiş olabilir.”

“Güzel.” Hannah duraksadı. “Maddie’nin Penventon aile geçmişini biraz kurcaladığını biliyorum çünkü mutfak masasının üzerinde notlar görmüştüm.”

“Mükemmel. Ona ne keşfettiğini sor. Peki, genç Will’den hiç haber aldın mı?” Arkasına yaslandı.

“Evet. Bir e-posta aldım. Birkaç hafta sonra kayak yapmaya gidecek, oyunbozan.”

“Neden kayak yapıyor diye oyunbozan oluyor ki?” diye sordu İhtiyar Tom.

“Yarım dönem burada olmayacak.” Hannah gözlerini devirdi.

“Ah, anladım.” Vasiyeti dikkatlice pembe kâğıtla sardı. “Sen bu yarım dönemde özel bir şeyler yapıyor olacak mısın?”

“Hayır.” Hannah tırnaklarına baktı. “Geçen haftadan beri Maddie’yle beş kelimeden fazla konuşmadığımdan sanmıyorum.”

“Bu akıllıca mı?” diye sordu.

“Muhtemelen değil ama böyle hissediyorum.”

“Seninle konuşmaya çalıştı mı?” diye sordu.

“Evet.” Yere bakarken kolyesiyle oynadı.

“Ve onu defettin.”

“Ne?” Hannah, İhtiyar Tom’a baktı ve yüzünde kurnaz bir gülümseme gördü.

“Yani onun bu teklifini reddettin?”

“Şey, evet. Bak, o bir inek.” Tom’un yapacağı düzeltmeyi durdurmak için elini havaya kaldırdı. “Onunla yaşamak zorundayım ama hepsi bu.”

“Tek istediğin bu mu?” diye sordu.

“Evet.” Başını salladı ama gözyaşları gözlerinin ardını sızlatıyordu. “O bir yemek fişinden başka bir şey değil, gerçekten. Onu ben seçmedim ama birkaç yıl daha başımda kalacak.”

“Bu konuda ne hissediyordur sence?”

“Şey, o bunu sürdürmeyi seçti.” Başını çevirdi.

“Bu durum sana bir şey anlatıyor mu?” diye sordu.

“Evet, onu bu işe babam bulaştırdı,” dedi Hannah dişlerini sıkarak.

“Yine de hayır diyebilirdi. Seni öncesinde evlat edinmemişti.”

“Ama hayır diyemezdi çünkü çok aptal.”

“Aptal doğru kelime mi? Bence bu ikiniz için de aşağılayıcı bir ifade.”

“Peki, her neyse. Biraz çay ister misin?” Hannah ayağa fırladı ve lavaboya gitti. Elleri beyaz seramiği kavradı.

“Hayır, teşekkür ederim ama kendine al.”

“Teşekkürler. Ben biraz yürüyeceğim.” Pencereden dışarı baktı.

“Bu havada mı? Aslına bakarsan Maddie seni alamazsa burada kalman gerekebilir. Ne yazık ki henüz araba kullanamam.”

Hannah bahçedeki karanlığın içine baktı. Hiçbir şey göremiyordu ama yağmurun pencereleri gürültüyle dövdüğünü duyabiliyordu. İhtiyar Tom haklıydı; bu havada dışarı çıkamazdı.

“Hannah, bu konuda konuşmak ister misin?” diye sordu.

“Senin psikoloji değil de tarih öğretmenini olduğunu sanıyordum,” dedi Hannah.

“Birinin sana biraz psikoloji öğretmesine ihtiyacın var, sence de öyle değil mi?” Gülümsedi.

“Hayır. Öğretmenlerin tek yaptığı, lanet olası sınavlar için gereken bilgileri ısıtıp ısıtıp önümüze koymak.”

“O zaman öğretmenlerin bakımından çok şanssızdın ve onlardan tek istediğin de buysa kendini aldatmış olursun. Hannah, sen çok zeki bir çocuksun.”

“Ben çocuk değilim.” Lavabodan birden döndü. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu ve Tom’un görmesi umurunda değildi. Çünkü Tom için her şey çok basitti.

“O zaman yapman gereken, genç kadın, kendinden, öğretmenlerinden ve Maddie’den daha fazlasını istemek.”

“Maddie’nin eğitimimle ne ilgisi var?” diye sordu.

“Çok ilgisi var. O evde seninle birlikte yaşıyor ve hayatı nasıl yaşayacağını eğitimi evde başlar ve biter.”

“Yaşıyorum ve başka bir şey öğrenmeye ihtiyacım yok. Maddie bana geçmişte hiçbir şey öğretmedi ve gelecekte de bir şey öğretemez.”

“Öyle mi? Peki ya bir eylemi haksızlığa uğruyor olunmasına karşın sırf doğru olduğu için sürdürme dersine ne dersin?” diye sordu.

“Ah, durumu böyle değerlendiriyorsun demek. Sonunda Maddie’nin tarafını tutuyorsun.”

“Ben kimseden yana değilim, sadece başka bir şeye dikkat çekiyorum. Peki ya sevdiklerin için hayatını değiştirmeye ne dersin?”

“O neden vazgeçmiş ki? Londra’dan beni aldı ve buraya getirdi.” Hannah elinin tersiyle burnunu sildi.

İhtiyar Tom ona mendilini uzattı. “Ya ondan önce olanlar, baban ölürken ona bakmış olması?”

“Onun karısıydı.”

“Baban son yıllarını hastanede veya bir bakım evinde geçirmiş olabilirdi ama Maddie bunun yerine işini askıya aldı ve ona baktı.”

“Evet... Ama sen tüm bunları nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Kulaklarım var. Başka insanlara ilgi duyuyor ve sorular soruyorum. Yalnızca ısıtılıp ısıtılıp önüme konulan bilgileri kabul etmiyorum.”

“Teşekkürler.” Hannah oturma odasına gitti ve kanepedeki minderleri fırlatmak istedi ama bu onun odası değildi. İhtiyar Tom’un evinde her şeyin bir yeri ve düzeni vardı. Kitapların raflara dizilmiş olması gibi minderler de kanepeye sıralanmıştı. Bir şeylere vurmak

istiyordu. Işıkların titremesi dışarıda şiddetli bir fırtına olduğunu hatırlattı. Lanet olsun, bir şeylere saldırması gerekiyordu.

“Bir bardak şarap ya da şeri hoşuna gider mi?” diye sordu İhtiyar Tom.

Hannah’ın dizlerinin bağı çözüldü ve gülerek kanepeye düştü. Bir duymadığı bu kalmıştı: İhtiyar Tom ona içki teklif etmişti. Ne yapmalıydı?

“Şarap lütfen.” Minderlerden birini düzenli sırasından çekip kucığına aldı ve sarıldı. Tom’un evinde mahsur kalmıştı, Cornwall’da mahsur kalmıştı. Kesme kristal bir kadehte şarap sunuluyordu ona. Aklını kaçıırıyordu.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordu Tom.

“Hayır. Ne halt olacağını sanıyordun ki?”

“Diline hâkim ol.”

“Kahrolası dil.” Şaraptan bir yudum içti. “Teşekkür ederim. Gerçekten leziz.”

“Evet, en sevdiklerimden biridir ama artık içemiyorum. Beğenmene memnun oldum.”

Hannah, Tom’un elindeki viski olması gereken içeceğe baktı. O da kristal bardaktaydı. Bunu daha önce gördüğünü anımsamıyordu, öte yandan Noel’de şampanya içtikleri ve tabii Will’le biraları devirdikleri zamanlar dışında burada hiç içmemişti. Sanki çok uzun zaman önce gibiydi.

“Şarabı özlüyor musun?” Hannah içkiyi kadehinde döndürdü.

“Evet ama hayat böyle işte. Yarın gece bu şarabı ikram edebilirim sanırım.”

“Yarın gece ne olacak?”

“Teşekkür etmek için birkaç kişiyi akşam yemeğine davet ettim. Sen müsait misin?” diye sordu.

“Sanırım. Yardımcı olabilir miyim?” dedi.

“Evet, çok iyi olur. Korkarım mutfakta yemek zorunda kalacağız çünkü yemek odası hâlâ yatak odam.”

“Mutfak da güzel.” Hannah gülümsedi.

“Evet.”

“Ama pek sana göre değil, öyle değil mi?”

“Hayır, tam bana göre.”

Hannah gülümsedi. Elindeki kadehe baktı. Yemek masasının pırıl pırıl cilalı yüzeyini kristal ve gümüşlerle kaplı halde hayal edebiliyordu. Mutfağın ise pek öyle bir tarzı yoktu.

✧ Yirmi Bir ✧

Maddie'nin topuğu külotunun kenarına takıldı ve sendeleyip önce yatağa, sonra da yere gürültüyle yuvarlandı. Nefesi kesilmişti ve hareket bile edemiyordu.

Mark koşarak odaya geldi. “İyi misin?”

Maddie daha hanım hanımcık bir duruş sergileyebilmek için siyah dantelli külotu ayakkabısından çekip aldı. Jartiyer ve jartiyer çorabı dışında bir şeyin görünmemiş olmasını umuyordu. Ne diye doğru düzgün külotlu çorabı yoktu ki?

“İyi görünüyor muyum?” Güldü.

“Bana göre evet ama kimileri uygunsuz bir pozisyon olduğunu düşünebilir.”

Bir ayakkabısını çıkarıp ona fırlattı.

“Bunu gitmem için bir çağrı olarak kabul ediyorum.”

“Kesinlikle.”

Mark'm merdivenlerde gözden kaybolduğunu görünce Maddie dizlerinin üzerinde doğruldu ve sonra ayağa kalktı. Gerçekten de Mark az önce odaya girip onu topuğunda asılı bir külotla yere sere serpe uzanmış halde mi bulmuştu? Maddie giyinmeyi bitirene kadar bunu düşünmemeye karar verdi. Ne diye önce ayakkabılarını giymeye kalktığını bilmiyordu. Tüm gün tüylü terliklerini giymişti ama sonra nedenini hatırlayarak gülümsedi.

Aceleyle elbisesini düzeltti ve son bir kez aynaya baktı. İyi görünüyordu, hatta kendi kendisine de söyledi bunu. Parılıyordu. Bu düşünceleri bir kenara bırakıp hemen aşağıya indi.

“Hannah önden mi gitti?” Maddie, Mark’ın mutfakta yalnız olduğunu gördü. Kalbi hızla atmaya başladı. Onu hiç takım elbiseyle hayal etmemişti ve enfes görünüyordu. Gerçi onu daha önce pembeli morlu sabahlıkla da hayal etmemişti.

“Hayır, birazdan gelir,” dedi.

“Harika görünüyorsun.” Maddie yaklaştı, elini yakasında gezdirdi ve sonra kravatını düzeltti.

“Sen de öyle. Altındakileri de sevdim.” Sırıttı.

Maddie koluna vurdu ve merdivenlerde Hannah’nın ayak seslerini duyunca geri çekildi. Sonra da yaptığı krem karamel tatlısını aldı.

“Hazır mısın?” Hannah kapıdan başını uzattı ve Maddie neredeyse bayılıyordu. Hannah vücudunu saran kırmızı bir elbise giymişti. Normalde kat kat süveterler altında gizlenen küçük, sevimli vücudunu ortaya çıkarmıştı. Neredeyse zarif görünüyordu. Sadece ağır siyah göz makyajı şirin görünümünü bozmuştu. Maddie onun aynı çocuk olup olmadığını merak etti. Bu öğleden sonra İhtiyar Tom’dan başka bir kız mı gelmişti?

“Çok güzel görünüyorsun.” Maddie sessizce durup kendini olacıklara hazırladı.

“Teşekkürler. Sen de öyle.”

Maddie’nin gözleri büyüdü, neredeyse kekeleyerek, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Çıkalım mı?” Mark ön kapıyı açıp bekledi. Yerler hâlâ ıslaktı ancak Maddie yağmurun nihayet durmuş olduğunu fark edince rahatladı.

“Tom’un evine bu gece kaç kişi geliyor?” Maddie arka koltuktaki Hannah’ya döndü.

“İhtiyar Tom’u da sayarsan dokuz.”

“Bu epey yüksek bir rakam. Ona yardım etmiş olman harika.”

“Evet.”

Yaklaştıkça Tom’un evinin ışıkları daha da parlıyordu. Üç araba daha gelmişti.

“Son gelen biziz sanırım.” Mark motoru kapattı.

“Benim hemen gitmem gerek.” Hannah kapıdan dışarı süzüldü ve topuklu ayakkabılarının izin verdiği ölçüde hızla koştu. Maddie ışıltılı sarı saçların gözden kayboluşunu izledi.

“Üstüne başına çeki düzen vermiş.” Mark, Maddie’nin kapısını açtı ve tatlıyı aldı.

“Evet, gerçekten çok şaşırdım. Babasının cenazesi dışında onu böyle gördüğümü hiç sanmıyorum.”

“İhtiyar Tom’un Hannah üzerinde olumlu bir etkisi var.”

“Evet.” Maddie su birikintilerinin etrafından dolanarak evin ön kapısına gitti. Tom’un misafirlerin mutfaktan girmelerini pek hoş karşılamayabileceğini biliyordu.

“Hoş geldin, Maddie. Çok hoş görünüyorsun, gerçekten çok hoş.” Tom iki öpücükle onu selamladı. Maddie gülümsedi. Smo-kininin içinde çok şık görünüyordu.

Maddie içeri girdi. Yıllardır, John’la evlendiği ilk zamanlardan beri kendini bu kadar tasasız hissetmemişti. Mark mutlu görünüyordu. Yaşlı adamın elini sıkarken Maddie onu izledi ve Hannah’ın tatlıyı mutfağa götürdüğünü gördü.

Açık kalan ön kapıdan içeri Will girdi. Dayısına o kadar benziyordu ki Maddie’nin kalbi sıkıştı. Hannah’nın onun geleceğini bilip bilmediğini merak etti. Belki de böyle giyinmesinin nedeni oydu.

“Merhaba.” Tamsin yavaşça onlara yaklaştı ve Maddie’ye bir kadeh şampanya uzattı. “Harika görüldüğünü söylemeliyim. Bunun nedeni Hannah’ın dün geceyi burada geçirmiş olması mı?”

“Hayır. Sadece iyi hissediyorum.” Maddie, Tamsin’e sorgulayan bir bakış attı.

“O zaman bu ışıltının nedeni Mark’ın ev telefonunun dün gece ve bu sabah cevap vermiyor oluşu olmalı. Onun da ağzı kulaklarında.”

“Tamsin.” Maddie az daha içkisini püskürtüyordu.

“Beni susturamazsın. Gerçeği biliyorum. İyi miydi?” Tamsin’in gözleri parlıyordu. Maddie yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissediyordu. Tamsin’in tahmin edebileceğini bilmeliydi.

“Merhaba, Maddie.” Anthony onu öptü. “Çok iyi görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim.” Maddie kıkırdamakta olan Tamsin’e sert bir bakış attı. Derken mutfakta ani bir gürültü koptu ve yere düşen bir tavanın sesi duyuldu. Maddie yardım etmek için koştu ama Hannah’yı kollarını Will’in boynuna dolamış halde görünce durdu. Az önceki sorusu yanıtlanmıştı. Hannah gerçekten İhtiyar Tom için ve belki de kendisi için çok çaba göstermişti ve bu da gerçekten iyi bir şeydi.

Maddie şöminenin yanında durup etrafına baktı. Bayan Bates’i tanıdı ama diğerlerinin kim olduğundan pek emin değildi. Mark biriyle sohbet ediyordu. Başını kaldırdı ve Maddie’ye göz kırptı. Akıllı başında kalması gerekiyordu ama sanki ellerinden kayıp gidiyordu.

“Tom, bu ne harika bir fikir. Fazla yorulmadığından emin misin?” Maddie bardağını uzattı ve Tom şampanya doldurdu.

“Çoğunu Hannah yaptı. Onun hakkında seninle konuşmak istiyorum.”

Maddie kendisini hazırlayarak başını salladı.

“Bu gece olmaz,” dedi.

“Tamam.” Maddie gülümsemeye çalıştı. “Çok güzel görünüyor.”

“Gerçekten de öyle. Will de burada ya iyice ısıldıyor. Tıpkı Mark yanıdayken senin olduğun gibi.”

“Tom.” Maddie şaşırmış görünmeye çalıştı.

“Burası küçük bir yer. Unutma, hiçbir şey sır değildir.” Uyarı sözcüklerine rağmen gülümsedi ve daha fazla kadehi doldurmak için uzaklaştı. Maddie şöminenin karşısına çöktü. Bu durumun

artık ayyuka çıkmış olmasını kaldırabilecek miydi? Lanet olsun, şu aşamada henüz ortada bir şey de yoktu ki.

Düşüncelerinin odağı, Bayan Bates'in başının üzerinden ona gülümsüyordu. Burada olmayı istemiyordu; Trevenen'da onunla yalnız olmayı istiyordu.

Hannah elinde gümüş bir tepsiyle gülümseyerek dolaşıyordu. Tom'un Will'in sürpriz ziyaretini Hannah'dan nasıl sakladığını merak etti. Uzaktan, Hannah'nın bir kadınla yemek konusunda nazikçe konuştuğunu gördü. Hannah'nın her zamanki küstahlığından eser yoktu. Her şeye rağmen umut var mıydı?

Mark gelip yanında durdu. "Büyük bir dönüşüm." Hannah odada dolaşırken Mark'ın gözleri onu izledi.

"Evet." Sadece ona bakmak bile içini arzu ile dolduruyordu. Mark da böyle hissediyor muydu? Yoksa Maddie bu konuda yalnız mıydı? Mark sadece dün geceki muhteşem sevişmelerinden dolayı mı böyle ışık saçıyordu?

"Bu gece ne kadar nefis görüldüğünü söylemiş miydim?" Mark gülümsedi.

"Mark, lütfen dur. Sanırım herkes biliyor," diye itiraz etti ama Mark'ın parmağı dudağına uzanınca sustu.

"Biliyorlar mı? Bu nasıl olur?"

"Sanırım yüzündeki tatminkâr gülümsemeden anlaşılıyor." Maddie konuştuğu Mark'ın gülümsemesi daha da genişledi.

"Seni şimdi kollarıma alıp öpebilirim." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Ki bu yapmak istediklerimin sadece başlangıcı."

"Bayan Bates, sizi görmek ne güzel." Maddie sırtını dikleştirdi. Elini uzatırken Bayan Bates'in yaşından dolayı ısıtma yetisinin o kadar da iyi olmamasını umuyordu.

"Evet hayatım, seni de, çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." Maddie, Mark'ın şampanyasını yudunlayarak kahkahasını gizlemeye çalıştığını gördü. "Daphne hakkında size bir soru sormak istiyordum. Onu iyi tanıdığınızı duydum."

“Evet. İyi kadındı,” dedi Bayan Bates.

“Arthur Tripcone kimdi?” diye sordu Maddie.

“Daphne’nin nişanlısıydı. Savaştan eve dönemedi.” Bayan Bates başını iki yana salladı. “Tanrı onu kutsasın, asla başka bir adama bakmadı.”

“Çok yazık.”

Bayan Bates, Maddie’nin koluna uzandı ve gülümsedi. “Haberleri duydum, tebrik ederim; eski hangar için imar ruhsatını almışsın. Bu kalacağın anlamına mı geliyor?”

Maddie’nin gözleri büyüdü. Henüz bir cevap almamıştı. “Evet, kalıyorum. Trevenen’in bana ihtiyacı var.”

“Evet, öyle. O eski evi yeniden canlandırdın. Şimdi tek ihtiyacın olan birkaç çocuk sahibi olmak.”

Mark öksürdü ve uzaklaştı. Maddie gözlerini devirdi ve söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. “Evet ama zaten Hannah var.”

“Doğru ama senin aksine buralı değil, değil mi?” Bayan Bates, Hannah’ya baktı.

“Hayır, değil ama o benim çocuğum.”

“Trevenen nesillerdir aynı aileye ait. Bunun sürmesini Daphne çok isterdi.”

“Öyle mi?” Maddie etrafına hızlıca bakındı. “Yani Nancy’nin kızı olduğumu biliyor muydunuz?”

“Evet, hayatım.”

“Acaba benim varlığımdan haberdar olmasına karşın Daphne’nin neden benimle iletişim kurmaya çalışmadığını biliyor olabilir misiniz?” diye sordu Maddie. Bu onu rahatsız ediyordu.

“Ah.” Bayan Bates duraksadı ve ateşe baktı. “Bunları artık konuşmakta sorun yoktur sanırım.”

“Evet, lütfen.” Maddie’nin ağzı kurumuştı.

“Acısı çok büyüktü. Daphne, Nancy’nin durumu ortaya çıkınca perişan oldu. Kardeşi Diggory onu öldürmekle tehdit etti.” Bayan

Bates elini boğazına götürdü. “Daphne bana kardeşinin Nancy’yi gebeliği sonlandırmaya ikna etmeye çalıştığını söylemişti. Çocuk sahibi olursa kızının hayatının sonsuza dek mahvolacağını düşünüyordu.”

Maddie destek almak için şömine rafına tutundu.

“Daphne kürtaj yanlısı değildi. Nancy’nin bir hata yaptığını biliyordu ama başka bir canı öldürmek çözüm değildi. Nancy sessiz kaldı. Daphne ne yapacağını bilmiyordu.” Bayan Bates odanın karşısındaki Tamsin’e el salladı. “Daphne, Nancy onun yanındayken gebe kaldığı için suçluluk duygusuyla yanıp kavruluyordu. Bunun olacağını tahmin etmesi gerekiyordu ama zavallı Daphne, Nancy’nin böyle şeyleri bildiğini bile düşünmemişti. Dürüst olmak gerekirse kızın Londra’da gittiği o süslü okulu ben hiç beğenmezdim ama Daphne bundan haberdar değildi.” Bayan Bates cıkcıkladı.

Maddie elinin üzerine baktı ve yutkundu.

“Nancy nihayet konuştu ve bebeği aldırmayacağını söyledi. Bu noktada Diggory, piçini doğurabileceğini ama Daphne’yle asla tekrar temasa geçmemesi gerektiğini söyledi.”

Hannah geldi ve Maddie’ye tuhaf tuhaf bakarak kadehlerini doldurdu. Maddie yüzünün bembeyaz kesildiğinin farkındaydı.

“Daphne daha sonra *Telegraph* gazetesinde küçük bir ölüm ilanı gördü. Ardından Nancy’nin seni doğurmak için kaçmış olduğunu öğrendi. Senin anlayacağın, Diggory bebeği evlatlık vermek için çok ısrar etmiş. Nancy öldüğünde Daphne de bir bakıma öldü. Kendi inançlarının Nancy’yi çocuğu doğurmaya zorladığını düşündü ve dolayısıyla da onun ölümünden kendisini sorumlu tuttu.”

“Ah, ne kadar korkunç.” Maddie gözlerini kapattı. Acı. Daphne’nin acısı, annesinin acısı, bir de kendi çektiği acı çöktü içine.

“Evet, Daphne’nin kolu kanadı kırılmıştı. Nancy, onun hiç sahip olamadığı çocuğuydu. Senin kurtulduğunu biliyordu ama o kadar. Diggory duygularını açıkça ifade ettiği için de iletişime geçme hakkını kendisinde hiç bulamadı.”

Maddie yutkundu.

“Çok üzgünüm hayatım.” Bayan Bates, Maddie’nin elini okşadı. “Daphne seni tanısa çok severdi. Tıpkı ona benziyorsun, Nancy’ye de. O kadar hazin bir olay ki.”

Maddie odanın karşısında Mark ile Will’in sohbet ettiğini gördü. Daphne ve Nancy’nin acısına gömülmeyi istemiyordu. Annesi onu aldırmalıydı. Daphne, Nancy’nin onun yüzünden öldüğünü düşünerek suçluluk duygusuyla yaşamıştı. Bayan Bates yanılıyordu; Nancy’yi öldürdüğü için Daphne, Maddie’den nefret ederdi. Şakaklarına bir ağrı saplandı.

“Teşekkür ederim, Bayan Bates. Pek çok sorunun cevabını aldım. Büyükanne ve büyükbabama ne olduğunu biliyor musunuz acaba?”

“Sanırım Nancy’nin ölümünden sonra Avustralya’ya göç ettiler.”

Maddie büyükannesinin hâlâ hayatta olup olmadığını merak etti ama sonra Daphne öldüğünde doksanlarında olduğu için onun da hayatta olmaması gerektiğini düşündü. Onu neden istememişlerdi ki?

“Ah, şimdi bir şey daha hatırladım. Nancy’nin annesi sanırım sinir krizi geçirmişti.” Bayan Bates şampanyasını yudumladı. “Evet, evet, öyleydi. Bana sorarsan her zaman tuhaf bir tipti zaten.”

Maddie esnedi ve telefonu açtı. “Alo?”

“Merhaba Maddie, ben Geoff.”

“Senden haber almayalı uzun zaman oldu.” Maddie masanın üzerine tünemiş, John’un arkadaşının neden onu aradığını merak ediyordu.

“Altı saat uzakta olduğun için bu şaşırtıcı değil.”

“Doğru.” Maddie güldü. “Ne zaman ziyarete geleceksin?”

“Yakında, söz veriyorum.” Duraksadı. “Maddie, Susan’a ulaşmak istediğine emin misin?”

Birden yüreği ezildi. “Evet, yani hayır ama Hannah çok istiyor.”

“Ama John bunu hiç istemezdi.”

Maddie dudağını ısırıldı. “Biliyorum ama o gitti ve Hannah annesini arıyor.”

“Sen varsın,” dedi.

“Şu anda onun için yeterli olmadığımı söylememe gerek yok.” Maddie cenazeyi takip eden günlerde onun tanık olduğu tartışmaları düşündü.

“Aranız henüz düzelmedi o zaman?”

Maddie duraksadı. “Şey, bir dereceye kadar.”

“İyi.”

“Numarası sende var mı?”

“Hayır ama eski bir arkadaşımın elinde bir adres var, Yeni Zelanda’da.”

“Yeni Zelanda mı?” Susan o kadar uzağa taşınmış olamazdı.

“Evet.”

“Tamam, onu bana versen iyi olur.” Maddie adrese baktı ve bu işi oturup halletmeyi ertelememenin daha iyi olacağını biliyordu.

Buruşturulmuş kâğıtlara bakınca bu mektubun Peter Johnson’a yazdığından bile daha kötü olduğunu anladı. Maddie son taslağı tekrar okudu.

Sevgili Susan,

John Hollis’in bir yıl önce, 31 Aralık’ta öldüğü haberi size ulaştı mı bilmiyorum. Ben onun dul eşi ve kızınız Hannah’ın üvey annesiyim.

John’un Hannah ile haberleşmemeniz ya da görüşmemeniz için elinden geleni yapmış olduğunu biliyorum. Bu nedenle de bu mektubu karışık duygularla yazıyorum. Hannah neredyse

16 yaşında, baharın yasını tutuyor ve kendisini kaybolmuş hissediyor. Benden annesini bulmam için yardım istedi. Onca yıl önce neler olduğunu ya da şu an nasıl hissettiğinizi bilmiyorum ama kızınız sizinle temas kurmak istiyor. Eğer bana cevap yazarsanız ve bu konuda neler hissettiğinizi bildirirseniz minnettar olurum.

*Saygılarımla,
Maddie Hollis*

Güzel değildi ama idare edecekti. Mektubu zarfa koydu ve zarfı kapatarak yapıştırdı.

↗ Yirmi İki ↖

Maddie bir kemerin altından Falmouth limanına baktı. Bulutlar St Mawes üzerinde toplanıyor ve dalgalanan su tekneleri yalıyordu. Mart değişken bir aydı ve bugün tehditkâr görünüyordu. Ancak Maddie'nin keyfini kaçıramayacaktı. Kafası bin bir türlü heyecan verici fikirle doluydu. Tamsin'in birkaç hafta önce başının etini yiyip durmasının ardından bazı galerileri ziyaret ettiği verimli bir sabah geçirmişti. Temasa geçip burada bir topluluk oluşturma ihtiyacı duydu. Çok da zor olmayacağı benziyordu.

Manzarayı bırakıp sokağa dönmesiyle biriyle çarpıştı. İrkilerek özür diledi ancak ellerinin ona çok tanıdık geldiğini fark etti. Gunnar gülümsüyordu.

“Merhaba, Maddie.”

“Gunnar.” Falmouth'da karşılaşmayı hayal edebileceği son kişiydi.

“Ne mükemmel bir zamanlama. Ben de öğle yemeğine çıkıyordum. Bana eşlik eder misin?”

Hemen ardından Maddie'nin midesi yüksek sesle guruldadı, artık istese bile hayır diyebilmesinin bir yolu yoktu.

Gülümsedi. “Çok isterim.”

“Harika. Çok güzel bir yer biliyorum.”

Rihtıma çıkana kadar birçok ara sokak boyunca yürüdüler. Dışarıdan pek belli olmuyordu ama Maddie yemek söz konusu olduğunda Gunnar'm takip edilmesi gerektiğini hissediyordu.

Hemen pencere kenarında küçük bir avluya bakan bir masaya oturtuldular ve Gunnar izin isteyerek kalktı. Maddie menüsünün üstünde ellerini birleştirip bu durumun nasıl üstesinden geleceğini düşünmeye koyuldu. Tırnaklarını inceledi. Birinin altına kızıl boya bulaşmıştı. Bunu nasıl gözden kaçırdığını bilmiyordu ama belki de mutluluk sarhoşuyken atlayıvermişti. Mark'ın düşüncesi bile onu gevşetmeye yetti. O kadar da korkunç olmak zorunda değildi. Gunnar'ı kandırmamıştı ama belki de şimdi ona Mark ile çıktığını söylemeliydi. Başını kaldırınca adamın yüzündeki neşeli ifadeyi gördü.

“Biraz daha araştırma yaptığım sırada bu restoran benim favorim oldu.”

“Falmouth'ın bir balıkçı limanı olduğunu sanmazdım,” dedi Maddie.

“Mesela Newlyn'e kıyasla pek öyle sayılmaz ama büyük bir denizcilik alanıdır. Her köşesinde tarihi hissedebilirsin.”

Maddie menüye bakarken başını salladı. Gunnar'ın bakış açısı hoşuna gidiyordu. Çok geçmeden Maddie enfes bir kabuklu deniz ürünleri salatasına yumulmuşken Gunnar onu o sabahki görüşmeleri hakkında konuşturuyordu.

“Peki galerilerden herhangi biri senin eserlerini satmaya karar verdi mi?” diye sordu.

Maddie güldü. “Bu o kadar basit değil ama bir tanesiyle anlaşabileceğimi söyleyebilirim. Zaman gösterecek. Dürüst olmak gerekirse bu sabah benim en heyecan verici bulduğum şey üniversitedeki programdı.”

“Diploman yok mu?” Gunnar'ın kaşları çatıldı.

Konuşma biçimi Maddie'yi gülümsetti. “Evet, tabii var, hatta yüksek lisansım da var. Heyecan verici yanı öğrencilerle çalışma imkânı.”

“Öğretmenlik mi?”

“Tam olarak değil.” Maddie duraksadı ve parmaklarının arasında duran midye kabuğunun üzerindeki mürekkep rengine baktı. “Akıl hocalığı.”

“Ah, evet, farklıymış. Sana zaten halihazırda bir şeyler bilerek gelirler.”

Maddie başını salladı.

“Burada daha kalıcı olmanı sağlayacak,” dedi Gunnar.

“Evet ama sanırım bu zaten belirsiz bir şey değildi.”

Gunnar ona çarpık bir gülümseyişle baktı.

Maddie derin bir nefes aldı. “Seninle karşılaşmamız iyi oldu çünkü ben de sana Mark’la çıktığımı söylemek istiyordum.” Arkasına yaslandı. Söylemişti işte. Biraz kaba gelmişti kulağa ama bunu daha güzel nasıl söyleyebileceğinden emin değildi.

“Bu beni şaşırtmadı. Aranızdaki elektriği hissedebiliyordum. Ama üzülmemek elimde değil.” Gunnar eline uzandı.

Maddie elini tuttu. “Üzgünüm.”

“Evet, güzel olabilirdi.” Elini biraz sıktı. “Yine de arkadaş olabilir miyiz?”

“Kesinlikle.” Maddie gülümsedi ve yüzünü döndü. Sıcak, sarı bir ışık pırıltısı avludaki gri Arnavut kaldırımlarına yumuşak bir görünüm vermişti.

Hannah baharın habercisi olan belirtileri düşünerek dar yolda yürürken yağmur tepesine tepesine iniyordu. Hem ayrıca lanet Maddie’nin evde durmadan şarkı söylemesi de vardı. Hannah neler döndüğünü bilmiyordu ama aklına gelen ihtimaller hiç de hoşuna gitmiyordu. Bu hafta Mark her gece Trevenen’daydı. O da aptal gibi sırtıp duruyordu ama planlar ve emlakçılar konusundaki ayrıntılarla uğraştıklarından Hannah yanılıyor da olabilirdi.

İhtiyar Tom akşam yemeği partisini takip eden günlerde iyice zayıf düşmüştü. O ve Will evden erken ayrılmıştı ama Maddie ve Mark her yer pırıl pırıl olana kadar kalmıştı. Bu hafta daha iyi

hissediyor olmasını ümit ediyordu çünkü onunla vakit geçirmek dışında yapacak bir şey bulamıyordu. Ya onunla takılacaktı ya da Maddie'yle, tabii ki her zaman için Tom'u seçeceğini biliyordu.

Trevenen'a uzanan patikayı su birikintileri kaplamıştı. Üzerlerinden atladı. Eski ev yağmuru fark etmemiş görünüyordu. Kaç yıldır her türlü havada orada duruyordu acaba? Kapının kilidi bile farklı bir zamandandı. Kapiyı oluşturan tahta döşemeler bir tekmeden alınmışa benziyordu. Bu ilginç bir düşünceydi. Geçmiş düşünmek, ona İncil'i henüz bulamadığını hatırlattı. Belki de Maddie'ye sormalıydı çünkü onu saklamış olabilirdi.

Hannah içeri girdi ve masanın üzerine çantasını koydu.

"Dışarısı ıslak ha?" Maddie çizim defterinden başını kaldırıp ona baktı.

"Ya öyle. Yemekte ne var?" diye sordu Hannah.

"Bilmiyorum. Daha düşünmedim."

Hannah dolabı açtı. Küflü yoğurt ve biraz yumuşamış kereviz dışında bir şey yoktu. Pek umut verici bir başlangıç değildi.

"En son ne zaman alışveriş yaptın?" diye sordu Hannah.

"Pazartesi galiba. Neden sordun?" Elleri kara kalem kömürü içindeydi.

"Lanet buzdolabında hiçbir şey yok."

"Ya." Maddie çizmeye devam etti.

Masanın üzerinde Trevenen planlarını görünce, "Burada çalışmaya ne zaman başlayacaksın?" diye sordu Hannah.

Maddie kafasını kaldırdı ve gülümsedi. "Henüz hangar için imar ruhsatı gelmedi. Yine de planları hazırladık."

"Alacağını düşünüyor musun?"

"Bayan Bates'e kalırsa hallolmuş bile..." Maddie duraksadı.

"Ne?"

"Henüz satışa çıkmamış olmasına karşın bugün bir teklif bile aldım."

Hannah yeniden planlara baktı. “Bu yasal mı?”

“Satışa çıkarmadığım sürece yasadışı değil.”

“Ah.” Hannah masada Maddie’nin kopyalıyor olabileceği herhangi bir natürmort ya da fotoğraf göremedi. Ona doğru yürüdü ve başı olmayan, çıplak ve oldukça gelişmiş bir erkek vücudunun eskizini gördü. Her kimse artık Maddie harıl harıl ezberinden çiziyordu. Parmakları uçarcasına bir orayı bir burayı çiziktiriyordu.

“Kim o? Büyük bir penisi var,” dedi Hannah burnunu kırıştıracak.

“Evet, şey, öyle sanırım.” Maddie’nin yanakları kızarmış görünüyordu.

“Kim o?” Masanın üzerinde birkaç bitmiş çizim daha vardı.

“Hiç kimse, gerçekten.”

“Yani sadece hayal ürünün.” Hannah kaslı bacaklara baktı.

“Evet, kesinlikle.”

“Bu iğrenç.”

Maddie öksürdü. “Çıplak erkek vücudu iğrenç değildir. Oldukça güzel. Hatta geçmişte ressamlar onun kadın vücudundan çok daha güzel olduğunu düşünürdü.”

“Demek istediğim o değil. Sadece hayal dünyandan geliyor olsalar bile senin erkek penisleri çizmen iğrenç. Yani bu babam da olabilir.” Hannah ürperdi.

“Babanın vücudu böyle yapılı değildi.”

“Fazla ayrıntıya girme. Orasını karıştırma. Tamam. Artık şu penisi ortadan kaldırıp yemek konusunu düşünebilir misin?”

Maddie ayağa kalkarken güldü. “Tamam.”

Maddie çirkin eskizi masada bırakıp ellerini yıkamaya koyuldu. Hannah’nın gözleri resme takıldı. Adamın duruşunda tanıdık bir şeyler vardı. Belki bacağının uzanışında, belki de omuzlarının duruş biçiminde. Kahretsin, bu Mark’tı. Maddie, Mark’ın çıplak resimlerini çiziyordu. Lanet olsun.

“Pesto soslu makarnaya ne dersin?” Maddie kiler dolabından başını çıkardı.

Hannah, Maddie’nin ısıltısına baktı ve neyi gözden kaçırdığının farkına vardı. Maddie, Mark’la yatıyordu. Planları umursadıkları yoktu. Hannah tekrar masadaki eskizlere ve sonra ocağın üzerine bir tencere koymakta olan Maddie’ye baktı. Döndü, mutfaktan çıktı ve odasına gidip kapıyı çarptı. Telefonunun çektiği köşeye doğru eğildi. Hızla Will’e mesaj yazdı.

Maddie şimdi de Mark’la yatıyor. x

Oturup Will’in ne tepki göstereceğini öğrenmeyi bekledi.

Maddie radyoyu Radio One’a ayarladı çünkü Hannah iyi bir ruh hali içindeydi ve müzik onu bu şekilde tutmaya yardımcı olabilirdi. Bu akşam Maddie yemek için Mark’ın evine gidiyordu ve Hannah’nın herhangi bir planı olup olmadığını bilmiyordu. Cumartesi gecesiydi ve Tamsin’in çocukları bir şeyler yapacak olabilirdi, biraz da şansın yardımıyla Hannah da onlara katılabilirdi.

Telefon çalınca Maddie sıçradı. “Alo?”

“Seni düşünüyordum,” dedi Mark.

Gülümsedi, eskizlerine bakarken sesini keyifle dinledi.

“Ben de şimdi sana bakıyorum.”

“Ne?” diye sordu.

“Sen gittikten sonra eskizini yaptım,” diye açıkladı.

“Uygunsuz olmadığını umuyorum.”

“Ama öyle.” Maddie başparmağıyla uyluğun üzerindeki gölgelendirmeleri düzeltti.

Mark kıkırdadı. “Ne zaman geleceksin?”

“Yedi gibi sanırım. Tamsin ve Anthony geliyor mu?”

“Evet.” Mark iç geçirdi.

“Bu kadar hayal kırıklığına uğrama.” Eskizle ilgilenmeyi bıraktı.
“Yalnız seni istiyorum.”

“Daha bir saat önce baş başaydık.” Makarnayı karıştırırken güldü ve kapiya doğru baktı.

“Doyamıyorum,” dedi.

“Ben de.” Yine kapıyı kontrol etti. “Sonra görüşürüz.”

“Tamam. Yine de şu eskiz konusunda beni endişelendirdin.”

“Endişelenme. Kimse sen olduğunu bilmiyor ki. Kafanı çizmedim.”

“Peki ya kalçamdaki beni? Birkaç kişi beni bu sayede teşhis edebilir.”

“Tamam yeter, seni ahlaksız adam. Sonra görüşürüz.” Maddie sırtıttı ve telefonu kapattı. Arkadaşıktan öteye geçtiklerinde ilişkilerinin nasıl olacağından emin değildi ama hayal edebileceğinden çok daha iyi olmuştu. Hâlâ bunu Hannah’ya nasıl söyleyeceğini bilmiyordu ama o gece dert etmeyecekti.

Makarnayı masaya bırakarak Hannah’ya seslendi. Maddie’nin giyinmesi gerekiyordu. O akşamı Mark’la geçireceğini düşünerek gülümsedi. Bu sırtışın yüzüne yapışmış olduğunu hissetmeye başlamıştı. Her şey çok daha iyi görünüyordu, oturma odasında bile. Bir süredir ağlama seslerini duymuyordu. Bunun nedeni artık daha iyi uyuyor olması olabilirdi.

Merdivenleri çıkarken, ne giyeceğini düşündü. Sadece Mark’ın evinde yemek yiyecekti ama iyi görünmek istiyordu. Gardırobundaki giysilere bir göz gezdirdi ancak hiçbiri öne çıkmıyordu. Elleri yumuşak ipekten, bileklerine kadar dökülen yeşil bir etek buldu. Siyah bir kazak, bot ve büyük bir kemerle iyi giderdi. Sonunda saçını düzeltti ve merdivenlerden aşağı indi. Hannah hâlâ mutfakta değildi. Maddie odasına doğru yürüdü. “İyi misin Hannah? Akşam yemeğini hazırladım.” Maddie kapalı kapının önünde durdu. Hannah’nın orada ne yaptığını merak ediyordu ama son olaydan

sonra özel hayatına saygı gösteriyordu. “Orada mısın?” Maddie kapıyı tıklattı ve kapı aralandı, Hannah yatakta kıvrılmış uzanıyordu.

“Hannah?” Maddie kapıyı itip biraz daha açtı. “Ne oldu?”

“Çık dışarı sürük.” Hannah tostoparlak olmuş halde ona baktı. Yüzü siyah çizgilerle kaplıydı.

“Hannah?” Maddie içeri girdi.

“Çık dışarı dedim. Defol! Sen laftan anlamaz mısın?”

Maddie geri adım atmadı ve bir kitap ona isabet etmeden önce başını eğmeyi başardı.

“Bana ne zaman söyleyecektin? Ha?” Hannah, Maddie’ye dik dik baktı.

Maddie yutkundu.

“Dilini mi yuttun? Mark’la yatıyorsun ve en son benim haberim oluyor. Okulda olan Will bile biliyor ama seninle aynı evde yaşayan ben, bilmiyorum.”

“Hannah...” diye başladı Maddie.

“Sakin bu sorunu çözmeye kalkışma şimdi. Bu benim en başından beri haklı olduğumu gösteriyor. Sen çıplak adamların resmini çizen kaltağın tekisin. Çık dışarı. Defol!” Hannah arkasını döndü.

“Bu adil değil. Sen benimle doğru dürüst konuşmuyorken bile Mark ile çıktığımı nasıl söyleyebilirdim ki?” Maddie bunları söylerken bunun sorumluluktan kaçmak olduğunu biliyordu. Bir yolunu bulabilirdi ama o, mutluluğunu kendisine saklamak istemişti. Kimseyle paylaşmak zorunda olmadığı bir şey istiyordu.

“Söyleyebilirdin ama sen bunu istemedin. Umurunda değil. Bunu gayet açıkça belli ediyorsun.” Hannah’nın sesi zorlukla duyulabiliyordu.

“Bu doğru değil.”

“Ya, tabii tabii. O zaman sana şunu söyleyeyim: Seni terk ettiğinde ben burada olmayacağım. Çünkü yapacak, her zaman yaptığı gibi.”

Maddie omuzlarını düşürmeden durdu. Hannah'nın sözleri ona yeni bir şeyden bahsetmiyordu. "Uyarı için teşekkürler. Umursaman çok güzel."

"Ama umurumda değil. Seni terk etmesini dört gözle bekliyorum." Hannah duraksadı ve burnunu koluna sildi. "Seninle asla evlenmeyecek, asla. Daha önce evlenmiş."

"Ben de öyle."

"Evet ama kocanı ölüme terk edip soluğu Amerika'da almadın, değil mi?"

"Hayır." Maddie'nin aklına Tamsin'le konuşmalarından parçalar geldi. Tamsin defalarca Mark'ın o zaman genç ve aptal olduğunu söylemişti. Maddie bunu biliyordu.

"Yani bilmiyorsun." Hannah gülümsedi.

"Neyi?"

"Hah, yeni evlendiği karısı Cornwall'da yavaş yavaş ölürken bizim sevgili adamımızın bir mimarlık okulu için gitmiş olduğunu."

"Biliyordum." Maddie odaya göz gezdirdi. Hannah muhakkak telefonda Mark'la konuşmasını duymuştu. Nasıl da aptaldı ki Hannah evdeyken öyle sözler söylemişti. Hannah sadece sinirliydi ve en çok nereden incitecekse oraya vuruyordu.

"Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Bu çok yanlış." Hannah yatakta diğer tarafa döndü, Maddie de arkasını dönüp odadan çıktı.

✧ Yirmi Üç ✧

A rabaya bindi ve yelken kulübüne gitti, park edip tombaza doğru yürüdü. Kafasında çok fazla şey dönüp duruyordu ve suya yakın durmanın zihnine netlik kazandıracağını umdu. Hannah'nın sözleri yeni değildi ama bir konuda haklıydı, Mark'ın sicili kötüydü. Hak ettiğinden fazlası değildi zaten. Kendi seçimiydi ve şimdi de sonuçlarına katlanacaktı. Mark'la arasındaki fiziksel bariyeri aşmadan önce her şeyi kontrol altına alabilirdi ancak şimdi artık yapamazdı. Sadece bedenine işlememiş, kalbine de girmişti. Lanet olası aptalın tekiydi.

Son birkaç yıldır çektiği acı ona hiçbir şey öğretmemişti. Hâlâ aptal gibi kendini kaptırıyor ve geri çekilmesi gerektiğini bilse de her şeyini veriyordu. John ve Hannah'yla da aynını yapmıştı, bunun sonucunda içinde bulunduğu durum da ortadaydı.

Nehirden sert bir rüzgâr esti ve paltosunun içine işledi. Kollarını kavuşturup bedenini sardı. Ne yapacaktı şimdi? Su hiçbir cevap getirmemişti, o da üşümeye başlamıştı. Mark'ın evindeki akşam yemeğine geç kalmıştı. Isınmak için yokuşu koşarak çıkıp arabasına ulaştı. Tam o sırada telefonu çaldı. Ekranı bakınca uluslararası bir numara olduğunu gördü. “Merhaba, ben Maddie Hollis.”

“Merhaba, Maddie. Ben Peter Johnson. Bana yazmıştın.”

Anahtarı kilide sokup donakalmıştı. “Evet, evet yazdım. Beni aradığınız için teşekkürler.” Yaşanan tüm olayların ardından Peter'i unutmuştu. Ona ne söylemişti ki?

“E-postandan anladığım kadarıyla sanırım konuşacağımız bir meselemiz var.” Sesi sinirli değil, sakın gibiydi.

“Evet, konuşabiliriz.” Maddie destek için arabaya yaslandı.

“Nancy Penventon’ın kızı olduğunu yazmışsın. Seni Google’da araştırdım ve 1971’de doğmuş olduğunu gördüm.”

“Evet,” dedi Maddie.

“O halde ben senin babanım,” dedi.

Maddie yutkundu. İnkâr etmiyordu. Şimdi ne olacaktı?

“Maddie, orada mısın?” Telefonda açık bir biçimde endişe belirtisi geliyor gibiydi.

“Üzgünüm, ben sadece öylece söyleyeceğini beklemiyordum.”

“Nasıl söylemem? Doğum tarihi her şeyi anlatıyor.”

“Bu konuda nasıl hissediyorsun?” Maddie, Peter’ı hayal etmeye çalıştı. İnternette birkaç fotoğrafını görmüştü ama bu yeterli gelmemişti.

“Pekâlâ, e-postanın beni sarstığını itiraf etmeliyim. Çok uzun zaman önceydi. Telefon açmadan önce bunu uzun uzun düşündüm. İletişimin devamım sağlama konusunda tercihi bana bıraktığın için teşekkür ederim.”

“Bir ailen olduğunu biliyorum ve istemem ki...” Doğru kelimeleri bulmak umuduyla donmakta olan ayaklarına baktı.

“Evet, bunu fark ettim. Karıma ve oğullarıma anlattım. Bu çok uzun zaman önceydi. Annen sana benden ne zaman bahsetti?”

Ah, Tanrım, e-postasında anlatmadığı çok şey vardı. Maddie dudaklarını yaladı. “Bana bir şey söylemedi. Yani, doğrudan. O beni doğururken ölmüş.”

“Gerçekten çok üzgünüm. Bu birçok şeyi açıklıyor,” dedi.

“Neyi açıklıyor?” Gökyüzüne baktı ama yıldızlar görünmüyordu.

“Trevenen’a gönderdiğim mektuplar bana geri döndü.”

Maddie, onun Nancy’yle iletişim kurmasını Daphne’nin istememiş olduğunu düşünebiliyordu.

“Bak Maddie, sanırım birbirimize söyleyecek çok şeyimiz var ama belki de bugün doğru zaman değildir.”

“Evet.” Maddie derin bir nefes aldı. “Evet, sanırım haklısın. Aradığın için teşekkür ederim.” Bu kelimeler yetersizdi fakat herhangi bir sözün yetebileceğinden de şüpheliydi.

“Tekrar arayacağım. Bu benim numaram. Aramaktan çekinme.”

Maddie telefonu cebine koydu. Titriyordu. Nehrin karşısında ışıklar parıldıyordu ve Maddie geçmişteki yaşamının basitliğini özlüyordu. Babasıyla ne diye iletişim kurmuştu? Ah! Yaptığı bu seçimler... John’la, onun önceliğinin her zaman Hannah olduğunu bile bile evlenmişti. Onunla evlendiğine pişman mıydı? Hayır, her şey darmadağın olmadan önce harika bir yıl geçirmişlerdi. Eğer böyle olacağını bilseydi onunla evlenmez miydi? Maddie arabasının etrafında yürüdü. Bunu söyleyemeyeceğini biliyordu. Başkasını bulup kendi ailesini kurma hayallerini gerçekleştirebilirdi ama o zaman da paylaştıkları o aşkı asla tadamayabilirdi. Peki ya şimdi Mark’la yaşadığı neydi?

Maddie gülümsemek için kendisini zorladı ve zili çaldı. Mark neden hiç yuva kurmamıştı? Neden hayatına devam etmemişti? Eğer bunu yapamıyorsa Maddie ilişkilerini bitirmeli ve kendini daha fazla acıdan kurtarmalıydı. Yakın zamanda yeterince acı çekmişti.

“Ne zaman geleceğini merak ediyordum.” Mark onu kollarına aldı ve Maddie aralarındaki alevin onları tutuşturmasına izin verdi ama tutuştuktan sonra hemen söndü.

“Geciktiğim için üzgünüm.” Hemen çekildi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Mark.

Paltosunu çekiştirdi ve yere baktı. Mark burnunu boynuna sürttü. Bu hareket daha önce onun zevkten kıvranmasına neden olduğu halde şimdi ürperse de hiç kıpırdamadı.

“Hannah’yla her zamanki meseleler.”

“Bu defaki bayağı kötü olmalı.” Paltosunu aldı. “Diğerleri mut-fakta.” Duraksadı. “Maddie, bana söylemediğin bir şey mi var?”

Maddie ona bir anlığına baktı. Şimdi zamanı değildi ve kafa-sının içindeki her şey karman çormandı. “Belki sonra anlatırım.” Omuzlarını dikleştirdi ve yürüdü. Tamsin ve Anthony birbirine çok yakındı. Maddie gülümsedi. İsteddiği tam olarak buydu ve bu-nun Mark’la gerçekleşebileceği hayalinin zihnine sızmasına izin vermekle aptallık etmişti. Ne kadar da budalaydı.

“Selam. Neden geciktin?” Anthony sırıttı.

“Hannah’yla kavga ettik. Yeni bir şey yok.”

Anthony taburesinden kalktı ve biraz şarap koydu. “Buna ih-tiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

“Evet, sanırım.” Maddie gülümsedi. “Şerefe. Çok güzel bir şey kokuyor.”

“Evet, bu çocuk çok iyi köri yapar.” Tamsin, Maddie’yi yanak-larından öpmek için eğildi.

“Çocuk mu?” Mark içeri girdi.

“Tüm erkekler öyledir.” Tamsin kocasını öptü.

“Etrafı testosteronla kuşatılmış olduğundan bizi çok iyi tanı-yor.” Anthony, Tamsin’e gülümsedi.

“Ah, o halinden memnun.” Mark pilavı karıştırdı.

“Maddie, lavaş ekmeği fırına koyabilir misin?” Mark gülümsedi ve Maddie ona karşılık vermeye çalıştı ama çok başarılı olamadı. Nafileydi, tek istediği eve gidip ağlamaktı.

“Elbette.” Ekmeğin paketiyle oyalanırken olayları değerklen-dirmeye çalıştı.

“Hannah bu akşam için ne planlamış?” diye sordu Tamsin.

“Hiçbir şey. Somurtup oturuyor.”

“Yani kavga çıkarıyor. Akıllıca,” dedi Tamsin.

“Evet, sanırım buna alışmam gerek. Benim dışımda kimseye böyle saldıramaz sanırım.”

“Doğru ama sen güçlü bir kızsın. Dayanabilirsin.” Tamsin güldü.

Maddie artık daha fazlasına dayanabileceğinden emin değildi. “Son zamanlarda çok daha iyi aslında, bunun nedeni de bence Tom’un onun üzerindeki olumlu etkisi.”

“Evet, birkaç hafta önce ne kadar güzel göründüğünü ve Will’i görünce ne kadar sevindiğini hatırlıyorum. O yaşta bu işler nasıldı, anımsıyor musun?” Tamsin dolaptan birkaç tabak çıkardı. “Tam şu anda o ilk heyecanı yaşadığından elbette hatırlıyorsundur.” Tamsin, Maddie’ye göz kırptı.

Maddie gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Her şey kötü gidiyordu. Çatalları aldı ve Tamsin’le beraber sofrayı kurmaya koyuldu. Erkekler da üzerinde çalıştıkları bir projeye ilgileniyordu.

“Biraz solgun görünüyorsun. İyi misin?” Tamsin tabakları koydu.

“Hannah beni sarstı, o kadar. Hedefini vurmak istediğinde bazen tam on ikiden vurabiliyor.”

“Bunu görebiliyorum ama dediğin gibi sadece sana saldıracak biliyor ki bu da gerçekten zor olmalı. Oğullarım olduğu için gerçekten çok minnettarım. Tabii ki eve gelip zavallı bir kızı hamile bıraktıklarını ilan ettiklerinde bunu söylemeyeceğim. O zaman onları öldüreceğim.”

Maddie güldü. Tamsin çok dengeliydi. Hiçbir şey onu telaşlandırmıyordu. En kötü senaryosu gerçekleşse bile onunla başa çıkabilirdi.

Maddie, Tamsin ve Anthony gittikten ve sofrayı topladıktan sonra Mark’a ne diyeceğini düşündü. Karısıyla neler yaşadığını sorabilir miydi? Böylece her şey açığa çıkardı. O ne söylerse söylesin, zaten ne yapacağına karar vermişti.

“Kafanda başka bir şey olmadığına emin misin?” Tamsin bir koltuğun koluna oturdu.

Maddie durdu ve masadaki anemon çiçeklerinin kırmızılığına baktı. Uzanıp bir taç yaprağına dokundu. Yarın biraz resim

yapacaktı. Renklerdeki belli belirsiz değişimler enfesti. “Ah, çok şey var.” Omuzlarını silkti.

“O zaman dököl bakalım.”

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum.” Destek için orada öylece oturmakta olan Tamsin’e baktı. Tamsin acaba psikiyatr mı olmalıydı diye düşünmeye başlamıştı. “Babam aradı.”

Tamsin ayağa fırladı. “Kim? Babam aradı mı dedin sen?”

Maddie başını salladı.

“Onu nasıl buldun? Ne zaman ulaştın? Neden bir şey söylemedin?”

“Sanırım son zamanlarda çok fazla şey oluyor.” Maddie çiçeklere tekrar baktı. Resim yapmak iyi olurdu. Her şeyi unutması mümkün olurdu.

“Nasıl hissediyorsun? Kabul etti mi?”

“Evet, dürüst olmak gerekirse nasıl hissettiğim konusunda en ufak bir fikrim yok; her şey daha çok yeni.”

Tamsin başını salladı ve Maddie’ye baktı. “Başka bir şey daha var. Babandan haber alacak kadar güçlüsündür. Ne oldu?”

“Ben...” Maddie durakladı. “Ben ve Mark konusunda emin değilim.” Adamların seslerinin yaklaştığını duyunca sustu. “Tamsin, Mark neden tekrar evlenmedi?”

“Buna cevap veremem. Ona sormak gerekir.”

“Bir süre önce sordum ve bağıllık konusunda iyi olmadığını söyledi,” dedi. İçindeki her şey dönüp duruyordu, hasta hissediyordu.

Mark elinde büyük bir tencereyle geldi, Maddie onu artık tenninde hissedemeyeceğini düşünmekten nefret ediyordu. Mark’la çok mutluydu ve bunun bir daha asla olamayacağını düşünmüştü.

“Ekmeği ve sosu getirir misin?” diye sordu Mark.

Mutfağa koştı. Mark harikaydı ve Maddie aptalca davranıyordu. Adamın gözlerinde kötü bir şey yoktu. Maddie’ye duyduğu arzuyla doluydu ve on beş yaşındaki sinirli bir ergenin sözlerini

abartıyordu. Aptallık ediyordu. O iyi bir adamdı ve ilişkileri yeni başlamıştı. En uzun vadeli planları Paskalya zamanı içindi ve Trevenen'daki işlere başlayacaklardı. Maddie ekmeği bir tabağa koydu ve sosu aldı. Hannah'ının sözlerinin, arkadaşlarıyla geçireceği akşamı mahvetmesine izin vermeyecekti.

Hannah yeniden okusa da mesaj hâlâ aynı şeyi söylüyordu.

Evet, geçen hafta eve döndüğümde beraber olduklarını öğrendim. Sen de biliyorsun sandım. Herkes biliyor. Döndüğümde konuşuruz. Seni seviyorum. W

Maddie'ye Mark'ın geçmişini anlatmakla yanlış mı etmişti? Will ona anlatarak dayısına ihanet mi etmişti? Ama herkes biliyormuş gibi anlatmıştı, tıpkı Mark ve Maddie'nin ilişkisi gibi. Ah, ne diye umursayacaktı ki? Hannah bir şeyler aramaya mutfığa gitti ama ne istediğinden emin değildi. Maddie'nin bıraktığı makarna buz gibiydi. Maddie'nin nereye gittiği konusunda bir fikri yoktu.

Makarnayı çöpe döktü çünkü ona bakmak midelerini bulandırıyor. Bir fasulye konservesi açtı ve ekmeğe kızarttı. Hiç yoktan iyidir, diye düşündü. Aç olmasa da yemesi gerekiyordu. Yüzeyde patlayıp duvara sıçrayan kabarcıkları izleyerek fasulyeyi karıştırdı. Fıskıran turuncu şeyler açık sarı duvarın üzerinde garip duruyordu ama belki de Hannah böyle hissediyordu.

Memnun olmalıydı. Maddie'nin ilişkisini mahvetmiş olduğunu biliyordu. O sadakatsiz inek, Mark'la yüzleşecekti. Maddie bu işin peşini bırakmazdı. Maddie'nin tarzı öyleydi.

Hannah sırtını ovuşturdu. Ağrıyordu ancak saatine bakınca bunun normal olduğunu anladı, üç saattir tostoparlak yattığını fark etti. Bazen çok aptal oluyordu. Gerindi, ekmeği aldı ve üzerine fasulye döktü. Bok gibi görünüyordu. Oturdu fasulyeyi kaşıklamaya başladı. Tadı ezilmiş karton gibiydi. Harika. Etrafına

bakıp, boğazından geçmesine yardımcı olsun diye içecek bir şeyler aradı. Köşede birkaç gün önceden kalma yarısı dolu kola şişesini gördü. Neyse ki Maddie'nin "her şeyin bir yeri var" takıntısından kurtulabilmişti. Tabii, Mark'la sevişmekle öyle meşguldü ki gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Düşüncesi bile Hannah'nın midesini bulandırıyordu. Fasulyenin fırında pişince bozulup bozulmadığını merak etti.

Kolanın asidi kaçmıştı ama fasulyeden daha iyi bir tadı vardı. Kafasına dikti ve fasulyesiz bir dilim kızarmış ekmek aldı. Böyle daha iyiydi. Televizyonu açtı. Bir şey yoktu, cumartesi gecesi televizyon programları berbattı. Hayat berbattı. Hafta sonuydu ve o evde tek başına oturuyordu.

Televizyonu kapattı, odasına geri döndü ve internet bağlantılarının olmamasına sövüp saydı. Duvara bir tekme attı. Lanet ev. Çekip gidebilmek istiyordu. *Yüzüklerin Efendisi: Kral'ın Dönüşü* filmini aldı. Belki Aragorn'u hayal ederken kendini kaybedebilirdi.

Mark, Tamsin ve Anthony'ye el sallarken Maddie köri tenceresini ovalıyordu. Her şey acı veriyordu ve başı ağrıyordu. Bunu nasıl yapacaktı? Bu geceyi unutup onun kollarına kendini öylece bırakamaz mıydı?

Mark onun arkasına geçti ve omuzlarını okşadı. Maddie tuttuğu soluğunu bırakmaya çalıştı ama yapamadı. Rahatlayamıyordu, aslında kıpırdayamıyordu bile.

"Sorun ne?" diye sordu Mark.

Ona dönünce adamın endişeli olduğunu gördü. "Ben..." duraksadı ve ellerini büktü. "Çok yorgunum, o yüzden bunu konuşmak için uygun zaman olduğunu sanmıyorum."

"Neyi?" Daha da yaklaştı ancak Maddie geri çekildi.

"Mark, ben..." Maddie başını çevirdi. Ona söylemeden evden ayrılamazdı. Ne kadar yorgun olursa olsun bunu yapmak zorundaydı.

"Ne oldu?"

“Bilmiyorum.” Neden öylece söyleyemiyordu ki?

“Hannah ne yaptı?” diye sordu.

Ona döndü ve alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını.”

“Ne?”

“Gizemli konuşuyorsam özür dilerim ama nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Belki yarın daha iyi olur.” Mark incinmiş görünüyordu. Maddie bu yaptığının doğru olmadığını farkındaydı. Bildiği kadarıyla Mark ona karşı hep dürüst olmuştu. “Oturabilir miyiz?”

Mark başını salladı ve Maddie tasarımına hayran olduğu oturma odasına doğru önden yol aldı, içeri girerken de etrafı inceledi.

“Brendi ister misin?”

“Hayır, araba kullanacağım.”

“Kalabilirsin.”

“Hayır, Hannah evde.” Maddie onun yatakta kıvrılışını, sessizce söylediği sözlerle hayallerini nasıl yıktığını düşündü.

“Kendi başına kalabilecek kadar büyük.”

“Sorun o değil.” Kalbinde bir sızıyla Mark’ın yanına oturuşunu izledi. Şimdi söyleyemezse asla söyleyemezdi.

“Maddie, benim hakkımda bilmen gereken şeyler var.” Maddie’yi inceledi. “Bunun ne hakkında olduğuna dair içimde bir his var.”

“Bilmiyorum.” Elini kendi bacaklarında gezdirdi.

“Söylenenleri tahmin edebiliyorum,” dedi. Duraksadı. “Bazıları doğru ve yıllar önceki davranış biçimimden ötürü gurur duymuyorum.”

Maddie içinin kaskatı kesildiğini hissetti. Onu dinlemeliydi. Telefonu çaldı. Duymazdan gelmek istese de acil bir durum olabileceğinden endişelendi.

“Sadece kim olduğuna bir bakacağım.” Maddie’nin sesi titriyordu. Babasının numarasıydı. “Peter.”

“Tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim. Umarım çok geç değildir ama sadece çocukluğunda iyi bakılıp bakılmadığını öğrenmem gerekiyor. Konuştuğumuzdan beri içim içimi yiyor.”

Maddie gülümsedi. “Evet, manevi annem ve babam çok sevgi doluydu ve harika bir çocukluk geçirdim. Hatta on altı yaşına kadar evlatlık olduğumu bilmiyordum.”

“Şükürler olsun.” Peter duraksadı. “Neyse, unut gitsin. Yarın ya da ertesi gün yine ararım. Sanıyorum geç oldu.”

“Sizinle tekrar görüşmek için sabırsızlanıyorum.” Maddie telefonu kapattı, sonra da gözlerini. Çok geçmeden gözlerini açtı, Mark’a ve açıklamak üzere olduğu şeye odaklandı ama telefonu tekrar çaldı.

“Hannah?”

“Maddie, neredesin?” diye sordu Hannah.

“Ne oldu?” diye geçiştirdi Maddie soruyu.

“Baban aradı.”

“Evet, az önce cep telefonumdan aradı,” dedi Maddie.

“Onu ne zaman buldun?”

“Bugün, bir bakıma. Sen iyi misin?” Ağladığını duyabiliyordu, sonra da Hannah’nın telefonu kapatma sesini işitti.

“Mark, özür dilerim.” Durdu, başlamış oldukları konuşmayı bitirmeleri gerektiğini biliyordu ama Hannah’nın durumunun kendininkinden daha önemli ve acil olduğunu hissetti, her zaman olduğu gibi.

“Baban mı?” Mark yakınındaydı ama ona dokunmuyordu. Maddie onun kollarında olmayı çok istiyordu ama tüm o söylenmemiş sözler aralarında duruyordu.

“Uzun bir hikâye ama evet, babam hayattaymış, Kaliforniya’da yaşıyor.” İç geçirdi. “Konuşmamız gerektiğini biliyorum ama Hannah ağlıyor. Sanırım bir babam olduğunu duyması ona iyi gelmedi.”

Mark başını salladı. Maddie paltosunu aldı ve onu yanağından hafifçe öptü.

Mark onunla arabaya kadar yürüdü. “Yarın?” diye sordu.

“Evet.” Maddie garaj yolundan geri geri çıktı.

✧ Yirmi Dört ✧

Maddie önündeki kahveyi içmeden mutfak masasında oturuyordu. Geri gelen kâbuslar yüzünden dün gece uykusu kaçmıştı. Karmakarışık düşüncelerine iyi gelmedikleri gibi bir de mide ağrısına neden olmuşlardı. Aslında hâlâ kötüydü midesi. Tüm bu olanlar yüzünden psikosomatik kökenli olmalıydı. Eve gelince Hannah'yı kıvrılmış halde, derin bir uykuda bulmuştu. Hannah, Maddie'nin nerede olduğunu biliyor muydu? Bu kadar kindar olabilir miydi? Maddie onu incitecek ne yapmıştı? Babasıyla evlenmesi miydi sorun? Ona kalacak bir ev sağlaması mı?

Ah, o zavallı adamı unut, dedi Maddie kendi kendine ama Mark'ı da onu da unutamayacağını biliyordu. Hannah babasız kalan ve üvey annesinden nefret eden on beş yaşında bir kızdı. Maddie sorunları için onu suçlayamazdı; yalnızca kendisini suçlayabilirdi.

Maddie koridorda yürüdü. Kafasında düşünceler dönüp duruyordu. Odasına koştu, midesi bulanıyordu. Zihnini temizlemek için temiz havaya ihtiyacı vardı. Sandalyenin üzerine yığılmış kıyafetleri giyip çekmecede çorap aramaya koyuldu. Annesinin ilk komün-yon ayını için ona verdiği tespihe dokundu. Pürüzsüz boncukları parmaklarının arasından kaydı. Eski inancının somut işaretlerinin çoğunu atmıştı ama bundan ayrılması mümkün olmamıştı.

Birden içinde kiliseye gitme isteği belirdi, hatta aklını başından aldı. *Selam sana, inayet dolu Meryem, Tanrı seninle olsun...* sözleri zihninde yankılanırken tespihi çekmeceye koydu. Belki kilisede zihni biraz güç bulabilirdi. Birkaç hafta önce biraz olsun

huzur vermişti, şimdi ise huzurdan fazlasına ihtiyacı vardı. Ancak bu noktada her türlü yardıma razıydı. Bugün Mark’la konuşması gerektiğini biliyordu.

Maddie kapıya yaklaştıkça ilahi sesleri yükseldi. O günün pazar olduğunu unutmuştu. Tuhaf, önceden onun için haftanın en önemli günlerinden biriydi. Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar değişmişti?

Ağır meşe kapının önünde durdu. İçeri girmeyi istiyordu –hayır, ihtiyaç duyuyordu– ama ayini bölmek istemiyordu. Kapıyı yavaş yavaş iterken fark edilmemeyi umuyordu, kilise korosu nakaratı söylüyordu. Nergis kokusu doldurmuştu havayı. Maddie arka sıralardan birine iliştirken etrafındaki yüzlere bakmamaya çalıştı. Eline bir ilahi kitabı iliştirildi, başını kaldırmadan, teşekkürler, diye mırıldandı. Oysa kitaba ihtiyacı yoktu zira “All Things Bright and Beautiful” ilahisinin sözleri âdeta ruhuna kazınmıştı.

Ayinin geri kalanı bulanıktı, yine de içine işlemiş olanlarla öyle benzerdi ki her şeyi farkında olmadan zaten yerine getirmiş olmalıydı. Binanın boşalmasını beklerken elindeki dua kitabına bakarak meraklı gözlerden ve sohbetlerden kaçındı. Sonunda yalnız kaldığında taş duvarlardan sızıyormuş gibi görünen dinginliğin zevkine vardı. Pencerelerden süzülen ışığın zemindeki kıpırtılarını izledi. Zihninde dönen gri renkler bir resim oluşturmaktaydı ama onu aklından attı. Bugün resim yapmayı düşünmeyecekti. Mark’la konuşma gücünü kendinde bulması gerekiyordu. Bunu ne kadar erken yaparsa parçaları o kadar çabuk toplayıp eskiden olduğu haline getirmek için hayatını yeniden inşa edebilirdi.

Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Ne yapmıştı? Hayatı boyunca imanından güç almıştı ve kendisine bahşedilen iyi ya da kötü her şeyi onun yardımıyla kabul etmişti. John’un hastalığı boyunca hayırlı olanın gerçekleşmesi ve ayakta kalabilmesi adına ona güç bahşedilmesi için dua etmişti. Sonra John yapamayacağı tek şeyi ondan istemişti ve o da yapmıştı. Söz vermişti. Maddie gözlerini yumdu.

John'un toprağa verilmesinden sonraki her gün kafasının içi bir savaş alanı gibiydi. Ona kürtaj olacağına söz vermişti. Birlikte yaptıkları son şeylerden biri de randevu almak olmuştı. John'un hayatta kalamayıp bu süreci atlatmasına yardım edemeyeceğini bilmiyorlardı. Bununla tek başına yüzleşmek zorunda kalmıştı. İnançlarıyla karşı karşıya kalmış ve o kapıdan içeri adım atabilmesi için bunları bir kenara bırakması gerekmişti. Hayat kutsaldı ve o bir hayatı, ona bakıp kollaması için verilmiş olan bir hayatı yok etmişti. Şimdi bir yıldan uzun zaman geçmişken, keşke kalbimin sesini dinleseydim ve sözümü tutmasaydım diye düşünüyordu. Bu çok daha kolay olurdu ve John'un hiçbir zaman haberi olmazdı.

Ama yapmıştı. Artık geri alınamazdı.

Maddie yanaklarını sildi. Günahları Mark'inkilerden çok daha büyüktü. Kürsünün üzerindeki haç ona meydan okuyordu. Affedilmeyi hak etmiyordu ama Mark hak ediyordu. Gitmek için döndü.

"Merhaba."

Maddie kahrolduğunu hissetti. Bu, papazdı.

"Aramadınız." Bir elini omzuna koydu.

"Özür dilerim."

"Özre gerek yok. Herhangi bir konuda yardımcı olabilir miyim? Hayaletler ya da başka bir şey?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Gülümsemeye çalışsa da pek başaramadığını biliyordu.

"Keder farklı biçimler alabilir." Vitray cama, sonra da sunağa baktı. "Tıpkı sevginin olduğu gibi."

Maddie güldü ve ellerine baktı. Sunağın üzerindeki haçtan cevap alamıyordu. "Benden daha iyi anlıyorsunuz o zaman."

"Hayır, hiç de değil ama açığım." Gülümsedi.

Maddie de açılmayı istiyordu. İtiraf etme isteği çok güçlüydü ama zavallı papaz affedilmesinin imkânsız olduğunu bile bile günahlarını itiraf eden başarısız bir Katolik'le ne yapacağını bilemezdi. Adamın omuzlarına sorunlarını yüklemesine gerek yoktu.

“Kilisenin bahçesindeki son konuşmamızdan bu yana yerel tarihi biraz karıştırdım ama Trevenen’da hayaletin varlığına dair bir şey bulamadım.”

“İlgilendiğiniz için teşekkür ederim,” dedi.

“Bir meslektaşına da bahsettim, gerçek detaylara girmeden; umarım sakıncası yoktur.”

Maddie başını iki yana salladı. *Bir şey ağzından çıktıysa artık sır değildir.* Bir zamanlar Tanrı’nın her şeyi biliyor olduğuna inanıyordu.

“Ona yasta olduğunuzu söyledim ve o da papazlığı esnasında daha önce karşılaştığı bir olaydan bahsetti.” Durakladı. “Bir çocuk yaşadıkları büyük kederi kendi bedeninin dışına yansıtmış.”

“Bu çok ilginç. Yani çocuğun kederi miymiş?” Maddie duraksadı ve Hannah’nın hayatındaki tüm acıları düşündü. Kesinlikle yansıtmasına yetecek kadar vardı ve dün gece bunu kısmen yapmıştı. Davranışları, Maddie’nin bir ilişkiye başlamasına hazır olmadığını açıkça göstermişti. Maddie doğruldu. “Nezaketiniz için teşekkür ederim.”

Aceleyle mezarlığa yöneldi ve hayatında her şeyin iyi olduğunu kendine hatırlatmaya çalıştı. Bir evi vardı ve yakında mükemmel bir stüdyoya güzel olacaktı. Şu anda biraz ateşi olsa da ve midesi bulansa da sağlıklıydı; yani bir bakıma.

Mark ile kaçamağını kafasında büyütmeyle aptallık etmişti; Hannah’nın müdahalesi olsun ya da olmasın bitecekti. Hannah sevimli bir genç kıza dönüşmemişti. Değişimi kısa süreli ve hoş bir istisnaydı. Üvey kızı ondan nefret ediyordu ve bu değişmeyecekti. Maddie’nin zırhını kuşanıp onunla başa çıkması gerekiyordu.

Bunlar canını çok yakıyordu ama dünyanın sonu değildi. Bu yüzden Mark’ın geçmişinde olanlar, onu aşktan uzak tutması dışında önemli değildi. Mark’ın bu engeli aşması gerekiyordu. Maddie gözlerini kapattı. O, Mark’ın bunu başarmasına yardımcı olacak kadın değildi. Hayatında bir erkek olması, Hannah’nın bariz bir

şekilde ihtiyaç duyduğu istikrarlı ortamı sağlayamazdı. Hannah neredeyse on altı yaşındaydı ve on sekizinde evden ayrılacaktı. Maddie bundan emindi. O zaman Maddie hayatından geriye kalanları almaya çalışabilirdi. Belki Mark hâlâ yakınlarda olurdu ama bunu ondan isteyemezdi. Omuzlarını dikleştirdi ve yürümeye devam etti.

Güneşin cılız ışıkları çamların arasından süzülüyordu. Cep telefonuyla oynayarak mezarlık kapısına doğru yürüdü. Mark'ın numarasını çevirirken neredeyse yoldan geçen bir arabanın altında kalacaktı. Sürücü el sallayarak özür diledi. Sarsılan Maddie telefonu cebine koydu ve köy marketine gitti.

Mark'la yüzleşmeden önce bazı önlemler alabilirdi, süt ve gazete aldı. Yürürken Mark'ın yaklaştığını gördü. Taze sabun ve tıraş losyonunun yoğun kokusu etrafını sardı. Neredeyse dengesini kaybedecekti.

"Günaydın."

"Evet." Duraksadı ve kendisini Mark'ın gözlerinin içine bakmak için hazırladı. "Tam da seni arayacaktım."

"Öyle mi?" Mark bir kaşını kaldırdı ve geçmekte olan bir kadına yol vermek için kenara çekildi. "Dışarı çıksak mı?"

Maddie başını salladı ve Mark onu açık havaya çıkardı.

"Mark?" Maddie, adamın gözlerinde bir acı belirtisi gördü. "Bir yere gidip konuşabilir miyiz?"

"Evime gidelim," diye önerdi Mark.

"Hayır, olmaz. Trevenen da olmaz."

"St Anthony kumsalına ne dersin?" diye sordu Mark.

"Tamam, orada buluşuruz." Ona hiç bakmadan döndü. Az önce gözlerinin derinliklerinde gördüğü bakış, onunla ne konuşacağından Mark'ın da haberdar olduğunu anlatıyordu.

Mark kıyıda durmuş, suya taş atıyordu. Şüphesiz gün gelecek ve Maddie ona arzu duymadan bakabilecekti ama şu an için bu mümkün değildi. Derenin ağzından esen sert bir rüzgâr kıyıda

dizili olan teknelerin üzerinden geçip gitti. Kıyıdaki bir balıkçı dışında kumsalda onlardan başka kimse yoktu.

“Merhaba,” dedi Maddie.

Mark arkasını döndü ve yavaşça gülümsedi. “Biraz ileride bir bank var. Oraya yürüyelim mi?”

Maddie başını salladı ve yanında yürürken Mark’ın çatık kaşlarını okşama ve gözlerindeki hüznü öpme arzusunu bastırmaya çalıştı.

“Maddie, sana söylemem gereken şeyler var.” O kadar sessiz konuşuyordu ki sözlerini neredeyse rüzgâr alıp götürecekti.

“Evet, biliyorum.” Mark’ın yüzündeki ifadeyi çözmeye çalıştı. Belli ki bu onun için kolay değildi fakat Maddie zaten öyle olmasını da beklemiyordu.

“Ne duydun bilmiyorum.” Banka oturmadan önce Maddie’ye baktı bir an.

“Şey...” dedi.

“Sana söylenenleri boş ver.” Duraksadı. “Amerika’ya staj yapmaya gittim.”

“Evet.” Bunun hakkında konuşmanın Mark için zor olduğunu görebiliyordu. Ama Maddie bunu onun için değil de kendisi için yapıyor olduğunu hissediyordu.

“Bak, o zaman yaptıklarımın otürü gurur duymuyorum. Aslında zamanı geri alabilseydim çok farklı davranırdım ama yapamam. Claire ve ben hiç evlenmemeliydik. Çok gençtik.”

“Onu sevmiyor muydun?” Maddie kıyıdaki bir balıkçıyı izlemek için eğildi.

“Hayır, aldığım her nefeste onu seviyordum ama yirmi iki yaşındaydım ve çok aptaldım. Annem ölmüş ve dünyam altüst olmuştu. Claire benim için bir liman gibiydi.” Mark bir ağaç kabuğu parçasını fırlattı ve dereye düşüşünü izledi. “Annem öldükten sadece iki ay sonra evlendik. Sonra Chicago’da staj teklifi geldi. Hayatımın

fırsatıydı. Bunu biliyordum, Claire de biliyordu.” Derin bir nefes aldı. “Çok hırslıydım. Dünya benim olacaktı ve bu ilk adımdı.”

“Claire nasıl hissediyordu?” Maddie neredeyse fısıldadı.

“O da havalara uçuyordu. Hayallerimin gerçekleşmesini istiyordu. Gitmemi söyledi. Sadece on sekiz aydı. Ayrılığın üstesinden gelebilirdik. Noel’de eve gelecektim, bu süre boyunca hep ayrı kalmayacaktık.”

“Evet ama neden seninle gelmedi?” Maddie kaşlarını çatı.

“Fizyoterapi eğitimi sürüyordu.”

“Ah.”

“Evlendikten iki ay sonra Amerika’ya gittim. Sonradan bunun ne kadar aptalca olduğunu anladım ama çok âşıktım ve her şeyin yolunda gideceğini düşünmüştüm.” Durdu ve ayağa kalktı. “Onun zaten hasta olduğunu bilmiyordum ama onun bildiğini bu yıl öğrendim.”

“Ne?” Maddie sesindeki şaşkınlığı gizleyemedi.

“Evet, hasta olduğunu o zaman bile biliyormuş, evlenmeden önce de biliyormuş.” Yere baktı.

“Bu kadar hayati bir şeyi sana nasıl söylemez?”

“Bilmiyorum.” Ayağa kalktı ve dolanmaya başladı. “Ben de çok düşündüm ve bunu sadece çok genç olmasına yorabildim, daha on sekizindeydi. O yaşta insanın hayat hakkında hiçbir şey bilmediğini zor yoldan öğrendim.” Tekrar oturdu.

“Yine de bunu sana nasıl söylemez?” Uzanıp elini, elinin üzerine koydu.

“Muhtemelen bunu Tamsin’e sormam gerek. Claire onun en yakın arkadaşıydı ama bunca zaman bu konu hakkında konuşmayı hiç istemedim.”

“Sadece unutmak istedin.” Maddie elini gevşetti ve parmaklarını adamın elinin üzerinde hafifçe gezdirdi, bunun imkânsız olduğunu bilse de onun acısını biraz olsun alabilmeyi istiyordu.

“Evet, bir bakıma ama bunun nedeni daha çok kötü adam olmak istemem ya da ihtiyaç duymamdı.” Mark uzaklara baktı. “Kötü adam olmak kolaydı, ta ki onun hastalığını benden sakladığını öğrenene kadar. Şu anda ihanet duygusu, kendime duyduğum öfkeden daha güçlü.”

Maddie başını salladı.

“Hasta olduğunu söylediğinde stajımın altı ayını tamamlamıştım ama bana anlatırken durumu hafife almıştı. Noel için iki ay sonra evde olacaktım. O zamana kadar iyi olacağını söyledi. Ciddi bir şey olmadığını söyledi ama yalanmış.” Yutkundu. “Aptal gibi ona inandım. Hasta olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu. Herkesten sakladı. Ama meğer ölüyormuş ve ben bunu bilmiyordum. Onun kocasıydım.” Aşağıya baktı.

“Ne korkunç. Neden söylememiş?” Maddie derenin akışını izledi.

“Bilmiyorum. Kendime bunu çok sordum, evlenmeden önce ölümcül bir hastalığı olduğunu biliyorsa ona evlenme teklifi ettiğimde neden bana evet dedi?” Mark elini Maddie’nin elinden çekti ve saçında gezdirdi.

Maddie kendi gençlik hayallerini düşündü. Hangi kız yakışıklı bir adamla geleneksel bir düşün istemezdi ki?

“Annem kötüleştiğinde ne kadar çok sıkıntı çektiğimi biliyordu. Bununla çok da baş edememiştim.” Kuru bir kahkaha attı. “Açıkçası ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bu noktada sadece tahmin edebilirim.”

Mark ona bakıyor olsa da odaklanamıyordu. Maddie aralarındaki mesafeyi kapattı ve kolunu ona doladı.

“Noel gelmeden öldü. Geri dönmedim. Ona ve buradaki herkese çok kızgındım. Aptallık ettim.”

“Aman Tanrım, Mark, ne korkunç.” Omzuna bir gözyaşı damlasının düştüğünü hissetti.

“Ben onun kocasıydım ama cenazesi için eve gelmedim. Hastalığı esnasında onu yalnız bıraktım. İnsanlar da haklı olarak benden

nefret etti. Dönmek istemiyordum, bu yüzden de eve dönmeye karar vermeden önce Chicago'dan Los Angeles'a, oradan da Londra'ya gittim." Duraksadı. "Çok şey kaçırdım. Kız kardeşlerimin düğünleri, vaftizler, çok şey. Daha beş yıl önce cezamı çekmek için dönebildim."

"Sen neden cezasını çekiyorsun ki?" diye sordu.

"Çünkü hatalıydım. Güzel bir kadının tek başına, kocasının desteğinden mahrum bir halde ölmesine izin verdim. Onu sevmeye, onurlandırmaya ve korumaya yemin etmiş olan adamın desteği olmadan. Yeminimi tutamadım."

"Gerçeği bilmiyorken nasıl yapabiliydin ki bunu?" Adamı daha da yakınına çekti.

"Bu bahane değil. Kalıbının adamı olan biri karısının hasta olduğunu duyar duymaz ilk uçağa atlayıp evine gelirdi." Gözlerini sildi.

"Mark, tecrübeden konuşmak kolay. O zaman bilmiyordun."

"Bilmiyor muydum, bilmek istemiyor muydum? Sadece duymak istediğim şeyi mi duydum yoksa? Her şeye sahip olmayı mı istiyordum? Hem buranın en güzel kızına hem de mümkün olan en iyi kariyere?" Sesi çatladı.

"Gençtin." Onun eğiş olduğu başına baktı, yardım etmek için bir şeyler yapmak istiyordu.

"Geriye baktığımda keşke hiç evlenmeseymişiz diyorum. Bana yaptığı şeyden dolayı ondan nefret ettim. Hasta olduğunu bilerek bana söylemeden benimle evlendiği için o kadar çok kızmıştım ki. Bana seçme şansı vermedi. Beni herkesin tiksindiği bir adama dönüştürdü. Ah, ondan nasıl da nefret ediyordum ve bu beni daha da kötü yapıyor."

"Hayır, bu seni insan yapar." Maddie yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü. Sonra birinin bağırdığını duyduğunu sanarak başını kaldırdı.

"Mark! Maddie!"

Mark ayağa kalktı. “Buradayız.”

Maddie, Fred’in onlara doğru koştuğunu görebiliyordu.

“Tom.”

İkisi birden Fred’e doğru koşmaya başladı.

✧ Yirmi Beş ✧

Hannah onun solgun benzine bakınca içini bir korku sardı. Bunu daha önce görmüştü. İhtiyar Tom kanepeye uzanmış, zar zor nefes alıyordu. Hâlâ yaşıyordu ama uyanmıyordu. Çok soğuktu, bu yüzden Hannah üzerine bir battaniye örtmüştü.

Bu sabah geldiğinde kapı kilitli değildi. Onunla olanları konuşmaya gelmişti. Dün kâbuslarla uykusu bölünmüştü ve geceyi yine korkunç ağlama sesi doldurmuştu. Bunu kafasından atması gerekiyordu. Tom yardımcı olabilirdi. Daima düz bir bakış açısı vardı, onun gibi çarpıtmazdı.

Dün gece rüyasında annesini görmüştü. Garip görüntüler onu yutan bir canavar haline gelmişti. Görüntüler onu hâlâ ürperti-yordu ve bu histen hâlâ kurtulamamıştı. Şimdi İhtiyar Tom'un oturma odasında oturmuş, hâlâ hayatta olan adama bakıyordu. Bunu söylemeye dili varmıyor olsa da biliyordu. Kanser olmalıydı. Bu onun teninin rengini açıklardı. Bir insan durduk yere bu kadar sararmazdı. Neden yine aynı durumla karşı karşıya kalmıştı? Babasının ölümünü izlemişti, şimdi de aynı şey Tom'a oluyordu.

Mutfak kapısının sesiyle ayağa fırladı. Hannah kendisini Maddie'nin kollarına attı ve tutmakta olduğu gözyaşları akmaya başladı. Yaşlar yüzünden bulanık görüyor olmasına rağmen Maddie'nin yanında Mark'ın da olduğunu fark etti ama umurunda değildi.

“Gidip ona bir bakacağım.” Mark’ın sesi garipti ama Hannah hıçkırığa hıçkırığa ağladığından onu zar zor duyabilmişti. Ağlamasını durduramıyordu. Maddie’nin elleri başını ve sırtını okşuyordu.

“Şişşşş.” Maddie kollarındaki kızı hafifçe salladı.

“Ambulans çağırdım,” diyebildi Hannah hıçkırıklar arasından.

Maddie’nin başını salladığını hissedebiliyordu. Tom hâlâ hayattaydı ama bu ne kadar sürecekti? Hannah’nın ona ihtiyacı vardı. Ona inanıyordu. Ona güveniyordu; ya da onun kelimeleriyle, ona saygı duyuyordu. Onu kaybedemezdi. Kaybedemezdi.

“Ambulans ne zaman geleceğini ve ne yapmamız gerektiğini söyledi mi?” Maddie, Hannah’yı hâlâ hafifçe sallayarak sessizce konuşuyordu.

“Yaklaşık yirmi dakika sonra burada olacaklarmış ve onu sıcak tutmaya çalışmamı söylediler.”

Hannah manolya rengi duvarlara baktı ve kusmak istedi. Hastanelerden nefret ediyordu ve yine buradaydı. Déjà vu. Ancak bu defa Mark ve Maddie arasında daha önce olmayan bir mesafe vardı. İkisinin de yüzü kasvetliydi ve Hannah bunun tek nedeninin İhtiyar Tom olduğunu düşünmüyordu. Maddie ona inanmış olmalıydı, zaten inanmalıydı da. Hakikat buydu. Ona bunları Will anlatmıştı, dayısı hakkında neden yalan söyleyecekti ki? Söylemezdi. Yine de Mark’ın yüzündeki endişeye bakınca onun iyi bir adam olduğunu anlayabiliyordu.

Tamsin bekleme odasına girdi. “Herkes merhaba. Elimden geldiğince çabuk geldim. Hemşire durumunun stabil olduğunu söyledi ama yakında daha fazlasını öğreniriz.” Maddie’nin yanındaki oturağa çöktü.

Hannah, Tamsin’in bakışlarının Maddie ve Mark arasında gidip gelişini izledi. Dün gece Mark’ın evinde bir olay çıkıp çıkmadığını merak etti. Bunu izlemek eğlenceli olurdu.

“Merhaba, Thomas Martin’in yakınları mısınız?” diye sordu bir adam.

“Evet.” Mark, doktora doğru yürüdü.

“Bay Martin kendine geldi ve şimdi uyuyor. Sonra daha fazla test yapacağız ama kanser prostattan başka alanlara da yayılmış görünüyor.”

Mark başını salladı. “Teşhisi ne zaman öğrenebiliriz?”

“Muhtemelen yarın sonuçlar geldiğinde. Burada en azından birkaç gün daha kalması gerek.”

“Emin misiniz?” Maddie ayağa fırladı.

Yürü be, diye düşündü Hannah.

“Kendi evinde daha rahat olmaz mıydı?” diye sordu Maddie.

“Muhakkak olurdu ama neyle uğraştığımızı öğrenene kadar burada kalması gerek. Eve gitmenizi ve durumunun nasıl olduğu hakkında bilgi almak için daha sonra aramanızı tavsiye ederim.”

Hannah, Maddie’nin yerine çöküşünü izledi. Mark kontrolü ele alırken Tamsin’in yüzü umutsuz görünüyordu.

“Teşekkür ederiz. Kalabilir miyiz?” diye sordu Mark.

“Eğer isterseniz tabii.” Doktor başını salladı ve gitti.

“Bakın, hepiniz eve gidin, ben bir gelişme olunca ararım,” dedi Mark.

“Ben hiçbir yere gitmiyorum.” Hannah, Maddie’ye meydan okuyan bir bakış attı.

“Benim için sorun değil. Mark, bir sakıncası var mı?” Maddie kıpırdamadan duruyordu. Hannah solgun ve bitkin görüldüğünü fark etti. Kesinlikle dün mutfakta şarkılar söyleyen kadınla alakası yoktu.

“Sorun değil,” dedi Mark, Hannah’ya bakmadan.

“Tamam, ben Maddie’yi eve bırakacağım, sen Hannah’yi daha sonra getirebilirsin.” Tamsin, Maddie’yi kapıya yönlendirdi.

“Mark’la aranızda ne oluyor söylesene?” Tamsin otoparkta aceleyle yürüyordu. Yağmur başlamıştı ve Maddie, Tamsin’in arkasından koşturuyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Maddie.

“Bekleme odasının atmosferinde yoğun duygular vardı. Bir sorun var. Neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” Maddie, Tamsin’in arabasına bindi ama sonra tekrar kapıyı açtı ve kustu.

“Neyin var?” Tamsin’in sesi yumuşadı.

“Midemi bozmuşum. Bugün sende herhangi bir sorun var mı?” diye sordu Maddie.

“Hayır.”

“Dün yediğim bir şey dokunmuş olmalı çünkü bugün hiçbir şey yemedim.”

“Neden?” diye sordu Tamsin emniyet kemerini takarken.

“Uykusuz bir gecenin ardından yemek görmek istemedi canım, sonra da gün öyle geçti.” Maddie kapıyı kapattı ve Tamsin arabayı çalıştırdı.

“Uykusuz geceler bana yine Mark’la neler olduğunu merak ettiriyor.” Tamsin ona baktı.

“Bak, Tamsin, sana anlatacak bir şey olmadığını söyledim.”

“Saçmalık. Ben aptal değilim. Bir gün bulutların üzerinde uçarken şimdi ruh gibisin. Çıkar şu ağzındaki baklayı.” Tamsin direksiyona vurdu.

Maddie kaşlarını çattı; konuşmak istemiyordu. Yolcu camına vurmaya başlayan yağmur damllarına baktı. Çok düşünmeden sadece bunları izlemek iyi geliyordu. “Bu noktada söyleyecek bir şey yok.”

“Ne?”

“Bir şey yok.”

“Adam sana sıırıslıklam âşık ve tüm o olanlar çok uzun zaman önceydi.”

Maddie söylemek üzere olduğu sözleri geri yuttu.

“Seni şaşırttığımı söyleme sakın.” Tamsin ana yola girdi. “Hadi ama aptal değilsin.”

“Ah, hayır, aptalım. Bu işe bulaşmanın aptallık olduğunu söyleyen onca işareti nasıl görmezden geldim?” Maddie bunu Tamsin’e değil de kendisine soruyordu.

“Âşık olmak her zaman aptallıktır zaten ama onu seviyorsun.” Tamsin aynalara baktı. “Sakın inkâr etme. Mark’a âşıksın.” Duraksadı. “Gunnar’dan hoşlanıyordun. Arada fark var.” Maddie’ye göz ucuyla baktı. “Tamam, bana neler olduğunu anlatacak mısın?”

“Hiçbir şey olmadı.”

“Peki!” Tamsin göbeği hızla döndü.

“Hayır, cidden. Kavga falan etmedik.”

“Peki o zaman neler oluyor?” diye sordu Tamsin.

Maddie derin bir nefes aldı. “Hiçbir şey, Tamsin. Boş ver.”

“Hannah?” Maddie tırabzanları tutarak elinden geldiği kadar yüksek sesle bağırdı. Ayağa kalkar kalkmaz kusmuştu, sonra da kanlı ishal yüzünden tuvaletten uzun süre çıkamamıştı. Bir yudum su içse anında çıkıyordu. Nedense Gunnar’la öğle yemeğinde yediği güzel midyeler dışında bir şey gelmiyordu aklına. Bu düşünce ile tuvalete koştu. İçinde bir şey kalmamış olsa da belli kı midesi başka fikirdeydi.

Küçük adımlarla mutfığa ilerledi ve masanın üzerinde bir not olduğunu gördü. Hannah, Tamsin’in çocuklarıyla dışarıdaydı. Oda sallandı. Maddie yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu. Mark’ı aramayı denedi ama açmadı.

Ateşini ölçerken başı zonkluyordu. Giderek artıyordu ve dişleri takırdıyacak kadar titriyordu. Muayenehaneyi aradı ve oraya gidemeyeceğini açıkladıktan sonra hatta kalması söylendi.

“Ben Doktor Grades.”

“Maddie Hollis.”

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

“Sanırım gıda zehirlenmesi geçiriyorum. Ateşim neredeyse kırk derece, ne yesem çıkarıyorum, ishal oldum ve kan var.”

“Buna neyin sebep olmuş olabileceği hakkında herhangi bir fikriniz var mı?” diye sordu.

“Dün yediğim bir şey olduğunu tahmin ediyorum.” Maddie’nin midesi kasıldı.

“Açıklayın.”

“Dün gece bir arkadaşımın evinde köri yedik ama herkes iyi. O yüzden Falmouth’da yediğim öğle yemeği olmalı.”

“Falmouth mı dediniz?”

“Evet.”

“Courtyard Kafe mi?”

“Evet.” Kasılmalar yüzünden Maddie masaya tutundu.

“Bizden başka birilerinin daha buna yakalanıp yakalanmadığını merak ediyordum. Muhtemelen dizanteri. Bir salgın olmuş. Uzakdoğu tatilinden yeni dönmüş bir mutfak personeli taşıyıcı. Zavallı adam bilemezdi tabii.”

Maddie hastalığı geçiren bu adam her kimse ona karşı bir sempati hissedebilecek durumda değildi. Doktor devam etti ve Maddie tüm soruları cevaplamayı başardı, en azından öyle olduğunu sanıyordu. Her şey bulanıklaşıyor olsa da doktorun geleceğini duyabildi. Beklerken Gunnar’ı aradı. O da çok hastaydı.

Yatakta bir gün geçirdikten sonra Maddie yeniden iyi hissetmeye başlamıştı. Antibiyotikler ishali kesmişti ve sadece mide hassasiyeti kalmıştı ama bu da yoğurdun çözemeyeceği bir şey değildi. Hâlâ başının döndüğünü hissediyordu ama hareket etmeye de ihtiyacı vardı. Yatakta geçirilen bir gün ona Manaccan Kilisesi’nde hayal

ettiği resim üzerine çalışması için zaman vermişti. Uzun süredir ilk defa bir resim, onu yakalamadan önce kaybolup gitmemişe benziyordu.

Postacının geldiğini duyduğunda ahırda grinin çeşitli tonlarını karıştırıyordu. Başını kapıdan uzatıp el salladığında adam gitmek üzereydi. O anda en sevdiği insan postacıydı. Birkaç gün önce imar ruhsatını getirmişti ve dün de hangarın satışıyla ilgili evrakları almıştı. Tahmin edildiği gibi satışa çıkarılmasının üzerinden çok zaman geçmemişti ve sonunda kapalı teklif yöntemine geçilmişti. Trevenen’i ve ahırını onarmasına yetecek parası olacaktı, hatta biraz da artacaktı. Lanet hastalık onu yiyip bitirmiş olmasına karşın yeni bir iyimserlik hissine kapılmıştı.

Ahıra kulakları cınlatan bir feryat ulaştı. Ardından da Hannah’nın cıglığı: “Oturma odasında!”

“Ne oturma odasında?” Maddie fırçayı bıraktı ve ona doğru koştu. Hannah bir çarşaf kadar beyazdı.

Hannah şiddetle sallandı. “Kuş!”

“Ne?” Maddie kaşlarını çatı. Trevenen’a baktı, dışarıdan her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. Hannah onu eve doğru itti ve sonra Maddie bir şeyin pencereye çarptığını işitti, ardından da bir düşme sesi geldi. Oturma odasına bir kuşun nasıl girdiğini merak ederek koştu. Son zamanlarda sesler duyuyordu ama hiçbir kuş sesi değildi.

Maddie oturma odasının kapısını dikkatlice açtı. Siyah bir gölgenin geçtiğini ve daireler çizerek uçtuğunu gördü. Maddie pencerelerden birini açmak için duvarın dibinden ilerledi. Kilit sıkışmıştı. Maddie sövdü. Eylül ayında oda boyandığından beri açılmamıştı. Bir duman kokusu havayı doldurdu. Hemen etrafı gözleriyle taradı ve şömineden duman kümelerinin geldiğini gördü. Hannah ne yapmaya çalışıyordu? Burada hiç şömine yakmazlardı ki.

Kapıyı kapatıp süpürgeyi ve pas sökücüyü aramaya başladı.

Eğer pencereyi açamazsa kuşu muhtemelen ön kapıdan çıkmaya zorlayacaktı. Dönerken zihni Hitchcock filminden görüntülerle doluydu. Büyük cüce karga odanın diğer ucundaki cama çarpıp duruyordu.

Maddie alevleri bacadan yükseltmeyi denemek için gittikçe yoğunlaşan dumanın arasından körüğü aldı, böylece dumanın odanın içine doğru yayılmasını önleyip bacadan dışarı çıkmasını umuyordu. Korların parıldadığını gördüğü anda bacayı tıkayan bir şeyin olduğunu düşündü. Bacadan inen başka bir büyük kuşla yüz yüze geldi. Maddie çığlık attı ve geri düştü.

Kalbi, kuşların kanat çırpışından daha hızlı atıyordu. Kilidi açmak için uğraşırken kalp krizi geçirip öleceğini düşündü. Tüm gücünü kullandıktan sonra pencere mandalını gevşetmeyi başardı. Kuşun her çarpışında camın kırılma sesini duymayı beklerken kalbi daha da hızlı atıyordu ama neyse ki bu ses hiç gelmedi.

Maddie kuşların temiz hava kokusunu aldığını düşünürken, onlar kapalı pencerelere saldırmaya devam etmekte ısrarcıydı. En azından duman buradan dışarı çıkabiliyordu. Süpürgeyi kullanarak büyük olanı dışarı çıkarmaya çalıştı. Ama ikna olmak yerine ikisi birden tepesinde daireler çizerek uçmaya başladılar. Mark içeri girerken Maddie kanepenin arkasına atladı.

Daha küçük olan kuş özgürlüğüne uçmayı başarsa da büyük karga kapalı pencereye vurma konusunda ısrarcıydı. Mark süpürgeyi aldı ve kuşu doğru tarafa uçmaya yönlendirdi. Sonra ateşin yanına gitti ve süpürgeyle korların üzerine vurdu. "Artık evi onarmak için paran olduğuna göre şu an sigorta ödemesi uğruna onu yakmaya gerek yok."

"Bunu Hannah'ya söyle." Maddie ayağa kalktı.

"Söylerim." Mark gülümsedi.

"Onu ateş yakmaya sevk eden neydi bilmiyorum."

"Gürültücü hayvanları oradan çıkarabileceğini düşünmüştüm," dedi Hannah.

Maddie kıpırdamadan duruyordu. Hannah daha önce bir şey duyduğundan bahsetmemiştir. Maddie bunun kendi kafasının içinde olduğuna ikna olmuştu.

“Ne hayvanları?” diye sordu Mark.

“Şu bağırانlar.” Hannah, Maddie’ye baktı ve Maddie saçlarını geriye itti, heyecanı geçtikten sonra titrediğini hissediyordu.

“Evet, işe yarayabilir ama bunun evi yakarak olması daha muhtemel.” Mark gülümsedi.

Maddie omuz silkti. Temizlenmemiş bir bacada ateş yakmanın tehlikeleri ya da gece ağlama sesi çıkaran şeyler hakkında konuşmaya enerjisi yoktu.

“Son zamanlarda havaların sıcak olması yüzünden cüce kargalar erken yuva yapıyorlar, bunun için de sizin bacanızı kullanmışlar,” diye açıkladı Mark.

“Bebeklerini mi öldürdüm?” diye sordu Hannah.

“Daha yavruladıklarını sanmıyorum.” Mark ateşi yine dürttü.

“Sen neden gelmiştin?” Hannah, Mark’a baktı.

“Hoş bulduk.” Güldü. “Tom’un yarın eve geleceğini söylemek için uğramıştım. Bir hemşire ayarladım.”

“Bu harika. Doktor ne dedi?” diye sordu Hannah.

“Tomografi çektiler, kanser yayılmış ama yeni bir ilaç karışımıyla gerilemesi ve kontrol altına alınması mümkün olabilirmiş. Bir hafta kadar hemşireye ihtiyacı olacak ama daha sonra, biz ziyaretlerimize devam ettiğimiz sürece kendi başına kalabilecek kadar iyi olacak. Hannah, senin sayende hâlâ bizimle.”

“Evet.” Hannah omuz silkti ve uzaklaştı.

Maddie başını iki yana salladı. Hannah’yı çözemiyordu. Son birkaç günü onun yanında Tom için endişelenerek geçirmişti ama şimdiye garip davranıyordu.

“Hannah, onu ziyarete gidiyorum. Gelmek ister misin?” diye sordu Mark.

“Evet!” diye bağırdı Hannah koridordan.

“Daha iyi hissediyor olduğun belli. Başka erkeklerle görüşünce neler olduğunu gördün mü?” Mark’ın yüzü ciddiydi.

“Böyle bir cezadan sonra kesinlikle uslanacağım.” Maddie alaycı bir ciddiyetle yanıtladı. “Şu mutfak personeli yüzünden yirmi kişi hastalanmış.” Maddie durdu. Bunu düşünmeyi gerçekten istemiyordu.

“Ayaklanmakla iyi ettiğine emin misin? Hâlâ solgun görünüyorsun.”

“Teşekkürler.” Maddie saçlarını geriye attı ve kötü göründüğünü hissetti. “Sanırım yardıma muhtaç görüntüm benim en iyi hallerimden biri ve kuşlar sayesinde de bunu yeni bir seviyeye çıkardım.”

Mark güldü ama ona bakmıyordu. “Görünüşe göre sık sık kurtarılmaman gerekiyor.”

“Kendi başıma gayet iyi idare ediyordum ama sen gelip zaferimi çaldın.” Mark’ın koluna hafifçe vurdu.

“Aynen öyle yaptım.” Gülümsedi. “Truro’dan herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?” Kalbi “sen” diye haykırıyor olsa da mide bulantısı daha baskın geldi. Heyecan onu sarsıyor olmalıydı. Bu duygunun geçmesini umarak yerdeki süpürgeyi aldı. “Hayır, teşekkürler.”

“Sonra görüşürüz.” Gülümsedi.

Maddie elini koluna koydu. “Konuşmamız lazım.”

“Evet.”

Hannah, Mark’a acele etmesi için bağırdı. Maddie onun gidişini izlerken ellerini birleştirdi.

“Mark, Maddie’yi seviyor musun?” Hannah ona baktı. Profilden Will’e çok benziyordu.

“Tam da senden gelecek türden bir soru.”

“Evet, ne olmuş?” Hannah omuz silkti.

“Neden bilmek istiyorsun?” Mark ona baktı.

“Ondan ne istediğini bilmek istiyorum.” Hannah, Mark’ın bu ahmak oyunu daha ne kadar sürdürebileceğini merak ediyordu.

“Neden?”

“Ne bu, *yirmi soru*’ falan mı?” diye sordu Hannah.

“Sen başlattın,” dedi Mark.

“Doğru.” Hannah iç çekti.

“Bana neden bilmek istediğini söyle, ben de sorunu yanıtlayayım.”

“Karına yaptığın gibi onunla da taşak geçecek misin?” Hannah geri adım atmasını bekleyerek ona baktı.

“Ağzından çıkanlara hiç müdahale etmez misin sen?” Dudağının kenarı kıvrıldı.

“Hayır, bunu neden yapayım ki?” diye sordu Hannah.

Mark güldü ve virajı alırlarken vitesi yükseltti. “Hayır, böyle bir şey yapmayacağım. Bu soruna cevap veriyor mu?”

“Pek sayılmaz. Onu seviyorsun, değil mi?” Bunu neden sorduğundan emin değildi.

“Evet, sen de seviyorsun.”

“Zırvalık.” Alt dudağını ısırıldı.

“Öyle mi, o zaman onu sevip sevmediğimi neden önemsiyorsun?”

“Bazen iyi oluyor, hem ondan başka kimim var ki?” Elllerine baktı. “Sanırım bunu hiç düşünmemiştim.”

“Peki sana bunu şimdi düşündüren ne?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Belki de İhtiyar Tom’un hasta olması yüzünden. Sence ne kadar yarar?”

“Bilmiyorlar. İlaçların işe yarayıp yaramamasına bağlı. Genç bir adam değil.”

“Biliyorum. Hayat bazen berbat oluyor.”

“Evet,” dedi sessizce.

* Bir kişinin aklından bir nesne tuttuğu, diğerlerinin de yirmi soruda bunun ne olduğunu tahmin etmeye çalıştığı bir oyun. (ç. n.)

“Babam yaşlı değildi.” Hannah bunu biraz düşündü. Kırk iki yaşındaydı, yaşlıydı ama o kadar da *yaşlı* değildi.

“Claire de değildi.”

“O senin karındı, değil mi?” Onu daha yakından izleyebilmek için emniyet kemerini gevşetmeye çalıştı.

“Evet.”

“Maddie’yi daha çok mu seviyorsun?” diye sordu.

“Daha farklı şekilde.”

“Neden farklı?”

“Claire’i sevdiğim zamanlar çok gençtim. Annemi yeni kaybetmiştim ve tüm bu süreç boyunca hep yanımdaydı.”

“Bu neden farklı kılsın ki?” Hannah pencereden dışarı baktı. Aşk hakkında neler söylüyordu böyle? Aşk nasıl farklı olabilirdi ki? İnsan ya severdi ya sevmezdi.

“Evlenmek için ikimiz de çok gençtik ama her şeyi bildiğimizi sandık. Onu sevmediğimi söylemiyorum, sevdim.” Duraksadı. “Hâlâ da seviyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Sevgi biter mi?” diye sordu.

“Hayır, sanırım bitmez. Babamı hâlâ seviyorum.”

Mark hastane otoparkına döndü. Hannah binalara baktı. Zavallı Tom orada mahsur kalmıştı ama en azından yakında çıkacaktı.

“Ne düşünüyorsun?” Mark arabayı kilitledi.

“Boş ver.” Gülümsedi. Mark o kadar da kötü değildi.

Maddie ahırdan çıktığında saat neredeyse dörttü. Kollarını esnetti. Uzun zamandır böyle saatlerce resim yapmamıştı. Kasları ağrıyordu. Şu kargalar kargaşaya neden olduğunda boyaları karıştırıyordu ve boya tuvalde âdeta kendi kendine cesurca hareket etmişti. Birilerinin gri ve siyahlarla dolu bir eser isteyip istemediğini bilmiyordu ama bunu yakında öğrenecekti.

Eve giderken baharın belirtilerini fark etti. Karganın yuva kurma zamanının geldiğini düşünmesine şaşmamalıydı. O civarda kış Londra'daki kadar soğuk geçmemişti. Martin ortasıydı ve Hannah'yla birlikte burada yedi aydır yaşıyordu. Durdu. Şu an başka bir yerde olmayı hayal dahi edemiyordu. Gözlerine bir zamanlar çok yabancı gelen bu manzara şimdi, hâkim rüzgârın yönüne göre eğilen ağaçlardan denize hafif bir eğimle uzanan tarlalara kadar yürek parçalayıcı biçimde tanındı. Tüm bunlar ve daha da fazlası aklını ve kalbini dolduruyordu.

Kalbi ve akli bahar neşesiyle dolu olsa da midesi değildi. Sıcak tereyağlı kızarmış ekmek istiyordu ve onu doğruca mutfığa yönlendirdi. Birisi mektupları almış ve mutfak masasının üzerine yığmıştı.

Faturaları karıştırırken bir zarfın üzerinde Yeni Zelanda damgasını görünce kalakaldı. Eli hareket etmeyi bıraktı. Maddie zarfı açmak için parmaklarını üstünde gezdirdi. El yazısı neredeyse çocuksuydu.

Mutfaktaki hava neredeyse boğucuydu, pencereyi biraz araladı ve açlığını unutarak bir sandalyeye çöktü. Zarfı açarken elleri titriyordu. Yarisına gelince durdu. Ona ait olmayan bir mektubu izinsiz açtığı hissine kapılmıştı. Gözlerini yumdu, zarfı sonuna kadar yırtarak açtı. Ürperdi. Mektup kâğıdını açtı ve sabit tutmaya çalıştı.

Maddie,

John'un ölümünü ve Hannah'nın iyi olduğunu bildirdiğiniz için teşekkür ederim.

Ben onları terk edeli yaklaşık on üç yıl oldu. Hayatımda çok şey oldu ki bunlar da Hannah'ya ne yapmış olduğumu bana çok açık bir biçimde gösterdi. Şimdi gerçekten üzgün olduğumu söyleyebilirim ve giderken nelerden vazgeçmiş olduğumu da nihayet biliyorum artık. Yıllar önce yaptıklarımı açıklamaya

kalkışamam, af dilemeye de niyetim yok. Bunun fazla ileri gitmek olacağını biliyorum.

Ne var ki hiçbir şey değişmedi. Hannah'ya yaptıklarımın, yaşattığım acıların ve verdiğim zararın farkında olmama rağmen yine de onun hayatının bir parçası olamam.

Lütfen ona bakmaya devam edin. John'un bu defa akıllıca bir seçim yaptığını görüyorum. Bir daha sizden ya da ondan herhangi bir haber almak istemiyorum.

Susan

Sayfayı çevirip gönderenin adresine bakarken Maddie'nin elleri titriyordu. Susan Smith, Sacred Heart Okulu, Wellington, Yeni Zelanda. Yanaklarından gözyaşları süzüldü. Susan'ın terk edişinin acısını John son nefesini verene kadar hissetmişti.

Hannah, Mark'ın yanından geçip mutfığa girdi. Maddie'ye baktı.

“Derdin ne senin?” Hannah su ısıtıcısını tezgâha çarptı.

“İyi misin?” diye sordu Mark. Maddie'nin yanına oturdu ve elini koluna koydu. “Ne oldu?”

“Evet, neden musluk gibi damlatıyorsun? Çay ister misin? Hastanedeki çay berbattı.”

“Hannah, bizi birkaç dakika yalnız bırakabilir misin?” dedi Mark sessizce.

Üç kupa çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. “Çayı sen yaparsın artık, Mark.”

“Sorun değil.” Mark, Maddie'ye geri döndü. “Ne oldu?”

Maddie mektubu ona uzattı. Mark şöyle bir göz gezdirdikten sonra onu kollarına çekti.

“Ne yapacaksın?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi. “Hannah’nın bunu bilmesine gerek yok diye düşünüyorum ama sonra düşünüyorum da acaba...” duraksadı. “Acaba diyorum, bu mektup tabiri caizse en azından bu sayfayı kapatmasını sağlar mı?”

“Onun yıllardır annesinin kaybı için yas tuttuğunu hayal edebiliyorum.”

Maddie başını salladı. “Hâlâ babasının yasını tutuyor ve sanırım Tom’un da. Şimdi daha fazlasına ihtiyacı var mı?” Maddie, Mark’ın kollarından çekildi ve ayağa kalktı. “Ama benden annesini bulmamı istemişti ve ben de yaptım. Onun daha fazla acıyla yüzleşmek zorunda kalmasını istemiyorum.”

“Bunu anlayabiliyorum,” dedi Mark.

“Ne yapmalıyım?” diye sordu Maddie.

“Kalbinin sesini dinle.”

“Onun yerinde olsam bilmek ister miydim diye sorup duruyorum kendime.”

“Ve?” diye sordu Mark.

“İsterdim.”

Hannah geri girmek için beklemekten yorulmuştu. “İkiniz meseleniz her neyse bitirdiniz mi? Hey, çay yapmamışsın!”

“Özür dilerim. Şimdi halledeceğim.” Mark ayağa kalktı.

“Boş ver. Bakın, bana neler olduğunu anlatacak mısınız yoksa hayal gücümü mü kullanayım?” Hannah önlerinde durdu.

“Ben sizi yalnız bırakayım,” dedi Mark.

Hannah, Mark’ın odadan çıkışını izledi ve sonra Maddie’ye döndü. “Peki, sanırım bu benimle alakalı, öyle değil mi? Bu sefer ne yaptım?” Masanın etrafında yürüdü.

“Sen hiçbir şey yapmadın.” Maddie ayağa kalktı ve kâğıt havlu rulosunu aradı.

“Bir şey yapmadıysam sen ne diye ağlıyorsun?” diye sordu Hannah.

“Bir mektup geldi.”

“Ve bu seni ağlattı, öyle mi?” Hannah’nın kaşları çatıldı.

“Evet, öyle.” Maddie durdu ve birkaç kâğıt havlu kopardı.

“Mektup annenden geldi.”

Hannah kıpırdamıyordu. *Annesinden mektup mu gelmişti?*

“Benim bir annem yok.” Hannah ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu ve masaya oturdu.

“Evet, var ve Yeni Zelanda’da yaşıyor.”

“Yeni Zelanda mı?” Hannah kıpırdamadı. Ne halt dönüyordu burada? Lanet olsun, bunun olmaması gerekiyordu. Hannah, Maddie’nin elindeki mektuba baktı. “Benden kurtulmak istediğin için onu mu buldun? Rahatsızlık mı veriyorum?”

“Hayır! Benden bir süre önce yardım istediğinde araştırdım. Sonunda elime bir adres geçti ve ben de ona mektup yazdım.”

“Ne yaptın?”

“Bir mektup yazdım ve ona babanın öldüğünü, senin de onu tanımak istediğini bildirdim.”

“Neden ağlıyordun peki, Maddie?” diye sordu Hannah.

“Ağlıyordum çünkü baban burada değil.” Maddie oturdu ve mektubu masaya koydu. “Senin ve annen için ağlıyordum.” Maddie sustu, derin bir nefes aldı. “Kendim ve almak zorunda kaldığım kararlar için ağlıyordum.”

“Ne kararları?” Hannah bunu pek anlamamıştı ama diğer söylediklerini anlayabilirdi.

“Sana mektuptan ve geçmişte almış olduğum diğer kararlardan bahsedip bahsetmemem gerektiğini.”

“Neden bahsetmeyecekmişsin ki? O benim annem.” Hannah kaşlarını çattı.

“Bunu biliyorum. Ben sadece baban burada olsaydı benden ne yapmamı isterdi, ona karar vermeye çalışıyordum.”

“Ah, o annemden nefret ediyordu.” Hannah ürperdi.

“Evet ama seni seviyordu.” Maddie’nin dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı.

Hannah gözlerinin dolduğunu hissetti. Yani mektup eşittir gözyaşı denkleminde Maddie yalnız değildi. “Tamam, peki ne dedi?”

“Zor kısmı da bu zaten. Sanırım kendin okusan daha iyi olur.” Maddie uzaklaştı ama Hannah hâlâ bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

“Peki.” Hannah masadaki mektubu, altındaki muşambanın küçük tümseklerine dokunarak önüne çekti. Başını kaldırdı ve Maddie’nin çıkmaya yeltendiğini gördü.

“Kalmamı mı istersin gitmemi mi?” diye sordu Maddie.

“Kal.” Hannah duraksadı. “Lütfen.”

✧ Yirmi Altı ✧

Maddie, Hannah'nın gözlerinin önünde paramparça oluşunu izledi. Ona mektubu vermemeliydi. Kendisine saklamalıydı. Hannah'nın yanına gitti ve ona sarıldı.

"Nedenini söylememiş," dedi Hannah, Maddie'nin omuzlarına.

"Pek bir şey anlatmamış." Maddie, Hannah'nın sırtını sıvazladı.

"Bu hiç adil değil. Bana nedenini söylemek zorunda. Beni neden terk etti?"

"Keşke bunu cevaplayabilsem ama yapamam." Maddie ona daha da sıkı sarıldı. "Yaptığından ötürü üzgün olduğunu söylemiş."

"O kahrolası kelimelerin bana ne faydası var? Üzgünüm demesinin benim için hiçbir anlamı yok!" Hannah hıçkırdı. "O kadar korkunç muydum ki beni terk etti, babamı terk etti?"

"Sen korkunç falan değilsin."

Hannah geri çekildi ve Maddie'ye baktı.

"Tamam, her zaman korkunç değilsin, ayrıca o zamanlar ergen de değildin." Maddie gülümsedi. "Bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığından eminim. Hem de hiç."

"Ya, tabii. Öyle olmalı çünkü şu an başka çocuklarla ilgilenirken bana katlanamamış."

"Bunu bize söylemedi ve tahminlerde bulunmanın bir faydası olmaz."

"Hayır, onunla konuşmak istiyorum."

"Senden haber almak istemediğini özellikle belirtiyor."

“İnternetimiz olsa Wellington’daki Sacred Heart Okulu’nun telefon numarasını saniyesinde bulurduk.” Hannah, Maddie’ye baktı. “Abi’yi arıyorum, o Google’dan bakabilir.”

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu Maddie. Hannah’nın bu işin peşini bırakmasını istiyordu. Hannah başını salladı ve telefonu açtı. Maddie dışarı çıktı ve birkaç derin nefes aldı. Midesi oyuluyor gibi hissediyordu. Birkaç dakika sonra yeniden mutfağa döndü.

“Bana Susan Smith’i bağlayabilir misiniz lütfen?” Hannah telefonu tutuyordu.

Maddie yutkundu. “Ne yapıyorsun?”

“Bana bunu borçlu.”

Hannah burnunu çekti. “Benden nefret ediyor, biliyorum. Sen de benden nefret ediyorsun.”

“Ben senden nefret etmiyorum.”

“Ya, tabii tabii.” Hannah bir parça kızarmış ekmeğe yiyen üvey annesine baktı. İyi görünmüyordu ama Hannah kendisinin de iyi görünmediğini sanıyordu. Saat sabahın biriydi.

“Hannah, seni senden nefret ettiğime inandıracak ne yaptım ki ben?”

Hannah ağzını açtı ama sonra kapattı. Bir sebebi vardı fakat bunu şimdi düşünmek istemiyordu.

“Ne dedin?” diye sordu Maddie.

Hannah ayağa kalktı ve mutfakta dolanmaya başladı. Annesi ne demişti? Pek bir şey anlatmamıştı. Hannah gözyaşlarını bastırdı. “Maddie, çocuk istiyor musun?”

Maddie gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Beni duydun.”

“Ben hep çocuk istemişimdir ama sonra baban öldü, dolayısıyla bu hayalim de. Hem sen varsın.” Maddie gülümsedi.

“Susan hiç çocuk istememiş.”

“Böyle mi söyledi?”

Hannah başını salladı. “Nefes alamayacak kadar mutsuz ve köşeye sıkışmış hissediyormuş.” Dudağını ısırды.

Maddie uzanıp onun elini tuttu. “Ben seni istedim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Peki ya babamla çocuğunuz olsaydı? O zaman beni umur-samazdınız.”

“Elbette ki umursardık. Başka bir çocuğun olması babanın ve benim sana olan duygularımızı değıştirmezdı ki.”

Hannah ayağa fırladı. “Güzel sözler ama gerçekte böyle olmazdı. Babam, sen ve bebek bir aile olurdunuz ve ben de dışlanırdım.”

“Bu doğru değıl, zaten böyle bir şey olmadı da.”

“Evet, biliyorum ama bu düşünce beni hep rahatsız etti.”

“Bunu babana söylemiş miydin?”

Hannah başını iki yana salladı ve kuzineye yaslandı. “Şey, belki ikiniz ilk çıkmaya başladığınızda, yıllar önce söylemiş olabilirim.”

“Ah.”

“Evet, o zamanlar bu konuyu çok düşünürdüm ama tuhaftır ki yine de bir kız kardeşim olmasını hep istemişimdir.” Hannah, Maddie’ye baktı. “Sen iyi misin? Bembeyaz olmuşsun.”

“Sadece yorgunum sanırım.”

“Evet, ben de.” Hannah ayağa kalktı ve büyük tirizli pencere-rede kendisinin ve Maddie’nin garip yansımasına baktı. Parçalara ayrılmış görünüyorlardı. Maddie’ye döndü.

“Teşekkürler. Biliyor musun, o kadar da kötü değilsin aslında.”

Boya tuvale şiddetle çarpıyordu. Maddie bunu sanat okulundan bu yana yapmamıştı. Renklerdeki canlı yarıklar, altındaki grinin

sakinliği ile kesişiyordu. Geri çekildi ve derin bir nefes aldı. Büyük tuvalden yaşam fışkırıyordu. Maddie ürperdi.

Yeniden eve yürürken güneş gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı. Çan çiçekleri dün de orada mıydı diye merak etti, yoksa güneşin açısı mı mor yaprakların Maddie'nin dikkatini çekmesini sağlamıştı? Görüşü sanki daha da netleşmişti ki bu da deliceydi.

Mutfak sıcaktı, su ısıtıcısını açtı. Telefon çaldı.

"Merhaba, Bayan Hollis, ben emlak ofisinden Jack."

Maddie yutkundu. "Alıcıyla ilgili bir sorun var mı?"

"Hayır, her şey yolunda."

"Güzel." Maddie yeniden düzgün nefes almaya başladı.

"Trevenen'i satmak istemediğinizi biliyorum ama dün evin önünden geçen bir alıcı şaşırtıcı bir teklifte bulundu."

"Trevenen'i satmıyorum."

"Biliyorum ama size söylemem gerektiğini düşündüm."

"Tamam, söyleyin o halde, sonra da alıcıya Trevenen'in satılık olmadığını söylersiniz."

"Teşekkürler. Oturuyor musun?"

"Hayır, devam edin." Maddie gözlerini devirdi. Adam bunu epey abartıyordu.

"Tamam. Bir milyon teklif etti."

Maddie güldü. "Bir milyon ne? Rupî, dirhem, Monopoly parası?"

"Oturun demiştim. Bir milyon sterlin."

"Hadi canım!"

"Peki şimdi satıyor musunuz?"

Maddie mutfakta etrafına bakındı. "Hayır ama haber verdiğiniz için teşekkürler."

"Piyangoyu geri çevirdiniz."

"Evet, bunun delice olduğunu biliyorum. Ama Trevenen ve ben birbirimize aidiz." Maddie telefonu kapattı. Üst pervaza dokundu.

“Pekâlâ Trevenen, biri senin için bir milyon sterlin ödemek istiyor. Ne düşünüyorsun?”

Sessizlik odayı dolduruyordu, derken su ısıtıcısının tık sesi Maddie'nin sıçramasına neden oldu. “Merak etme. Güvendesin.”

Birden karnına bir ağrı saplandı ve iki büklüm oldu. Midesi biraz düzelmmişti ancak daha önce antibiyotiğin böyle kalıcı yan etkilerinden muzdarip olmamıştı. Ama daha önce hiç dizanteri de olmamıştı. Ağrı azaldı ancak öğürmeler başladı fakat midesinde zaten hiçbir şey kalmamıştı.

“Maddie, ne yapıyorsun?” dedi Mark içeri girerken.

“Önemli bir şey değil.” Maddie dudağını ısırды. Kasılmalar durdu ve bir havluyla hemen ağzını sildi.

“Seni Trevenen’a getiren de ne?” Gülümsemek için kendini zorladı.

“Korkarım bir sorunumuz var.”

“Gerçekten mi?” Bu kadar uzun süre resim yapmanın bedelini ödediğinin farkında olarak ensesini ovdu.

“Korkarım. Dün gece geç imar konseyinden bir telefon geldi.”

“Ne kadar kötü?”

“İzni geri çekmişler.”

“Ne?” Elleri saçlarında gezindi. Bir alıcısı vardı. Daha yeni yeni nefes almaya başlıyordu. Fakat şimdi... şimdi ne olacaktı?

“Her şey bitmiş değil.” Mark uzandı ve eline dokundu. “Sadece ertelendi.”

“Nasıl oluyor da izin verdikten sonra geri çekebiliyorlar?” Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Maddie başını iki yana salladı.

“Birileri işe çomak sokmuş.”

“Nasıl?” diye sordu Maddie.

“Memurlardan biri dosyanın zamanında hazırlanmadığına dair itirazda bulunmuş, dolayısıyla bu durum değerlendirilene kadar ruhsat askıya alındı.”

“Lanet olsun. Bu iyi olmadı. Alıcı konusunda ne yapmalıyım şimdi?” Daha yüksek teklif alıp alamayacağını düşünerek ellerini bükte.

“Alıcı çok hevesli, birkaç hafta daha bekleyeceğinden eminim.” Elini tuttu. Maddie’nin gözlerinde yaşlar belirdi; son zamanlarda üzerinde bir duygusallık vardı. Gözleri odada gezindi. Belki de Trevenen’i satmalıydı. Mark’ın elini bırakmadan, onu da arkasından sürükleyerek evden dışarı çıktı. Düşünmeye ihtiyacı vardı.

Çok geçmeden Frenchman Deresi’ne uzanan eski patikaya vardılar. Bulutların arasından süzülen güneş ışığı ayaklarının altında kahverengi ve yeşil bir halı oluştururken, rüzgâr tepelerindeki yeni yaprakları sallıyordu. Maddie konuşmak istemiyordu. Tek odaklanmak istediği, Mark’ın tutmakta olduğu elinin kuvvetini hissetmekti.

Maddie dereyi görmeden hemen önce eski badanalı bir kübe ortaya çıktı. Yumuşak yeşil ışık onu huzurla dolduruyordu, Mark’a gülümsedi.

“Bu daha iyi.” Mark durdu ve ona baktı. “İzni alacaksın, eminim.”

“Umarım haklısındır.” Başını bir yana eğip ona baktı.

“Bana güven.”

Yoğun bakışlarından gözlerini çekti. “Güvenmek istiyorum.”

“Yap o zaman.”

Maddie başını salladı.

Maddie, Hannah’nın güneş ışığı arkasına vururken ahıra girişini izledi.

“Maddie, doktor aradı. Mide ağrının ve ishalin kesilip kesilmediğini öğrenmek istedi.” Hannah tuvale bakarak durdu.

“Ne hoş.” Maddie fırçayı bıraktı.

“Evet, bu akşam altıdan sonra muayenehaneyi aramanı söyledi.”

“Ararım.”

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Hannah.

“İlaç içimde bir şey bırakmadı ama bu yeni bir şey değil. Hâlâ midem bulanıyor ama eskisi kadar kötü değil.” Maddie kadmiyum sarısı ile bir miktar kırmızıyı karıştırdı.

“Maddie?”

“Evet?” Başını kaldırıp baktı.

“İmar izni konusunda bir şeyler duydum.”

Maddie güldü. “Hiçbir şey gizli kalmıyor.”

Hannah gülümsedi. “Kalmıyor. Peki iyi olacak mıyız?”

“Evet, söz veriyorum.”

“Teşekkürler.” Hannah gitmek için döndü ama sonra durdu. “Sen ve Mark nasılsınız?” Hannah ona değil, resme bakmaya devam etti.

Maddie ağzını açtı ama tekrar kapattı. Gerçekten biliyor muydu? İyileşmek için zamana ihtiyaçları olan, iki yaralı insandı onlar.

“Bitti mi? Benim yüzümden mi oldu?”

“Bu da nereden çıktı, Hannah?” Maddie kısıp sesle konuşuyordu. Araları düzelmiş gibiydi ama çocuğa karşı hâlâ ihtiyatlı olması gerekiyordu.

“Şey, Tom’la konuşuyordum ve seninle Mark’ın bir arada olmasını istememekle hata ettiğimi düşünüyorum.” Hannah toprak zemin üzerinde ayak başparmağıyla daireler çizdi.

“Ah.” Maddie ne diyeceğini bilmiyordu.

“Evet. Haklı olabilir ama sanırım ben henüz hazır değilim. Babamın yerine başkasının geçmesine hazır değilim.”

Maddie paleti bıraktı ve Hannah’ya doğru yürüdü. Kollarını açtı ve ne olacağını görmek için bekledi. Hannah yaklaştı ve ona hızlıca sarılıp çekildi.

“Kimse babanın yerini alamaz.” Maddie geri çekildi ve Hannah’nın yüzündeki acıyı gördü.

“Ama gerçek aşkı bulman lazım.” Hannah ayağına baktı.

“Evet ama demek istediğim bu değil. Babanın yeri senin hayatında da benim hayatımda da apayrı. Kimse onun yerini alamaz.”

“Evet, anlıyorum.” Hannah başını kaldırıp ona baktı.

“Güzel. Ve benim de sevgiye ihtiyacım olduğunu anladığın için teşekkür ederim. Ne mutlu ki biraz daha beklemeye razıyım. Sanırım ikimiz de epey sarsıldık ve şu aşamada herhangi bir duygusal ilişki yaşamam çok erken olur.” Maddie gülümsedi.

“Bu, bana Mark’la ayrıldığını söylemenin uzun yolu mu?” diye sordu Hannah.

Maddie güldü. “Ayrıldık diyemem, daha çok ara verdik.”

“Ara mı verdiniz? Çok garipsiniz.” Ahırdan ayrılırken gülüyordu. “Bu arada dün okuldayken Susan’a e-posta gönderdim.”

“Ve?” Maddie, Hannah’nın Susan’ı hayatına yeniden sokmaya çalışmasının onu üzmeyeceğini sanmıştı ama üzüyordu.

“Pek bir şey yok. Sadece bilmeni istedim.”

“Teşekkürler.” Maddie’nin diyebileceği başka bir şey yoktu.

Hannah geldiğinde Tamsin, Tom’a yemek yapmakla meşguldü. Tamsin onun biraz güç kazanması gerektiğini açıklığa kavuşturmuştu ve bütün yemek işlerini de üzerine almıştı. Kimse, bilhassa da İhtiyar Tom, durumdan şikâyetçi değildi.

“Tamsin, tekrar imar ruhsatı alamazlarsa Maddie ne yapacak?” Hannah çay tepsisinden bir dilim kek aldı.

“Soğuk bir kış daha geçireceksiniz.”

“Evet, bu çok açık, peki ekstra parası olmadan eski bir evin bakımını sürdürebilir mi sence?” diye sordu Hannah.

“Güzel soru ama bunu yapabileceğini düşünüyorum. Becerikli ve güçlü bir kadın.” Tamsin fırından güvenci çıkardı.

Hannah başını salladı. Maddie’nin güçlü olduğunu sanmazdı ama görünüşe göre gerçekten de öyleydi.

“Peki Mark’la aralarında ne oluyor?” diye sordu Hannah.

“Neden soruyorsun?” Tamsin ona döndü.

“Bir an birbirinin dibinden ayrılmıyorlar, sonra hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorlar, ben bile âşık olduklarını anlayabiliyorum.” Hannah bir kek daha aldı ve Tamsin’in yakınıp yakınmayacağını görmek için bekledi. “Mark çocuk istiyor mu?”

Tamsin fırın eldivenini bıraktı ve tüm dikkatini Hannah’ya verdi. “Evet ama bu onun uzun zaman önce vazgeçtiği bir hayal sanırım.”

“Nedenini biliyor musun?”

“Hem evet hem hayır. Claire öldüğünde sanırım geleneksel bir hayat sürme umudunu da terk etti ve yalnız bir adam olmayı seçti.” Tamsin lavaboya döndü ve suyu açtı.

“Peki bu Mark’la Maddie’nin nereye varmasını sağlar?” diye sordu Hannah.

“Şu anda hiçbir yere sanırım.”

“İyi bir yer değil.” Hannah masadan kırıntıları topladı.

“Hayır ama sanırım şu an için olmaları gereken yer orası.” Tamsin boş kek tabağını temizledi.

“Maddie’nin bu gece Gunnar’la çıkacağını biliyor musun?”

“Öyle mi?” diye sordu Tamsin.

“Evet ama ben bunu anlamıyorum.” Hannah başını iki yana salladı ve diğer odaya, İhtiyar Tom’un yanına oturmaya gitti.

✧ Yirmi Yedi ✧

Maddie ajandası elinde küvetin kenarına oturdu. Adet günü haftalarca gecikmişti. Nedeni dizanteri, antibiyotikler ya da stres olabilirdi ama öyle olmadığını biliyordu. Gülse mi, ağlasa mı bilemiyordu. Mark'ın çocuğunu taşıyordu.

İlk beraber olduklarında korunmamışlardı ve dürüst olması gerekirse John'dan hamile kalması yıllar sürdüğünden böyle bir şey aklının ucundan bile geçmemişti. Şimdi tek bir korunmasız seksin ardından hamileydi. Maddie bu beklenmedik durumu hazmetmeye çalıştı.

Aşağı indiğinde Hannah mutfak masasında oturuyordu, tahıl gevreğinin üzerinden ona baktı. “Yine miden mi bulanıyor?”

“İyi görünmüyor muyum?”

Hannah başını salladı.

“İyiym.” Hannah omzunu silkip okumakta olduğu tarih kitabına geri dönerken Maddie onu izledi. Hâlâ onun davranışlarındaki değişime uyum sağlamaya çalışıyordu. Hannah'nın ters anları oluyordu ama çoğunlukla sakindi ve zamanının çoğunu, kendini bırakmasa da durumu çok iyi olmayan İhtiyar Tom'la geçiriyordu. Hannah için onunla geçirdiği her an kıymetliydi.

“Helston'a gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu Maddie.

“Hayır.”

“Tamam, sonra görüşürüz.” Maddie tekrar kusacağını düşünerek kahve kokusundan uzaklaştı. Hamileydi. Bir bebeği olacaktı. Arabayla ilerlerken bu mutlu düşünce kafasının içinde dönüp duruyordu.

Havada bir hareketlilik vardı. Ağaçlar yeniden yeşile bürünmüştü ve Maddie bu rengin aynısını bulmak için doğru karışımın ne olması gerektiğini düşündü. Eğer bu hızda çalışmaya devam ederse üç ay sonraki sergi için yeterli sayıda eser ortaya koyabilirdi. Mark’ın hayatındaki yerini resim doldurmuştu. Sözcüklere dökmeseler de birbirlerine zaman tanımışlardı. Onu çok seviyordu. Boşluğu büyüktü ama Mark’ın da geçmişini ciddi bir şekilde ele alması için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Otoparka park ederken Mark’ın habere nasıl tepki vereceğini merak etti. Ona söylemeli miydi? Henüz değil. Çok erkendi. Riskli dönemi geçene kadar bunu kendine saklamayı tercih etti.

Eczane çok doluydu ve testleri kendi başına bulma girişimleri sonuçsuz kalınca sormak zorunda kaldı. Neden utandığım bilmiyordu çünkü aslında çok heyecanlıydı. Zamanında hamile kalmak için o kadar uğraşmışken şimdi bu kadar kolay gerçekleşmiş olmasına hâlâ inanamıyordu. Testi alıp tezgâha doğru giderken Bayan Bates’in ona doğru yürüdüğünü gördü. Lanet olsun.

“Seni görmek ne güzel, Maddie. Sen ve Hannah’nın Tom’a çok yardımı dokunmuş.” Bayan Bates elindeki mavi pakete baktı. Maddie bir şey söylememesini umdu.

“O bizim için çok önemli.” Maddie ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

“Sana bir şey sormak istiyordum ben de.” Bayan Bates duraksadı. “Büyükanneni bulmayı denedin mi?”

Maddie başını salladı. “Ölüm ilanını buldum.”

“Yazık.” Bayan Bates tekrar Maddie’nin eline baktı. “Sanırım şimdi düşünecek başka şeylerin var.”

Maddie'nin yüreği parçalandı. Bayan Bates Şimdi ya Maddie'nin ya da Hannah'nın hamile olduğu sonucunu çıkarmıő olmalıydı. "Oradaki Bayan Jenks mi? Onu mu arıyordunuz?"

"Ah, işini bitirmiş olmalı." Bayan Bates hızla uzaklaştı.

Maddie, Bayan Bates'in dedikoducu olup olmadığını merak etti ama daha sonra burada hiçbir Şeyin gizli kalmadığını hatırladı. deme yaptıktan sonra en yakındaki umumi tuvalete yöneldi. Beklemeyecekti ve emin olması gerekiyordu. Kabin kapısını kapatıldıktan sonra paketi açmaya koyuldu. Birkaç dakika içinde her Şey kesinleőecekti ancak bu çocuğu çok istese de Őüpheleri sevincini glgeliyordu.

Saatindeki saniye ibresini izlerken kadınların girip çıkışını dinledi. Zaman dolmadan mavi çizginin belirip belirmediğine bakmayacaktı. Sonucun ne olmasını istiyordu? Kendi çocuğunu hak ediyor muydu?

Maddie, Katolik kilisesinin kapısında dururken modern bina davetkâr, hatta açık bile görünmüyordu. Neden orada olduğundan emin bile değildi. Hamileydi. izgi maviydi ve aniden sanki her Şey anlamını kaybetmiőtı.

Cep telefonundan muayenehaneyi arayıp ebe hemőireden bir randevu aldı. Hannah'nın habere tepkisi korkunç olabilirdi ama Maddie bunu henüz öğrenmek istemiyordu. Hannah veya herhangi biriyle haberi paylaőmadan önce biraz daha zamana ihtiyaı vardı. Olası kötü sonuçlar için hazırlıklı olmaydı.

Kapıyı açıp içeri girdikten sonra eli otomatik olarak kutsal suya gitti. İstavroz çıkardı, son sıraya geçip diz çöktü. Sunağın zerindeki haa baktı. Zihni bomboştı.

"Sizi rahatsız etmek istemezdim ama saat altı ve kiliseyi kilitlemem lazım."

Maddie'nin gözleri sıranın yanındaki rahibe odaklandı. "Üzgünüm Peder, saat altı mı dediniz?" Doğrulurken dizleri acıdı.

"Evet." Adam gülümsedi.

Maddie derin bir nefes aldı. "Sanırım günah çıkarmam için zamanınız da yoktur, değil mi?"

"Neredeydin?" Hannah kapının yanında durdu.

"Helston'da," dedi Maddie.

"Saatler geçti ve telefonuna ulaşamadım." Hannah çığlık atmak istiyordu ama Maddie'nin yüzündeki mutlu gülümseme onu durdurdu. Yoksa öğleden sonrayı Mark'la sevişerek falan mı geçirmişti?

"Şarjım bitti." Maddie elindeki alışveriş torbalarına baktı.

"Orada ne yapıyordun?" Hannah duraksadı. "Ah, unut gitsin. Doktor Grades beş kere aradı. Acil olduğunu söylüyor."

Maddie kaşlarını çattı.

"Yarın sabah sekizde mutlaka muayenehanede olman gerekiyormuş." Hannah sözcükleri elinden geldiğince vurguladı. Kadın sanki başka bir gezegendeydi.

"Tamam."

"Maddie, bana söylemediğin bir derdin mi var?" Hannah ellerini kalçalarına dayadı. Öğrenene kadar Maddie'yi içeri sokmayacaktı. Başka birinin daha ölmesine ihtiyacı yoktu. Babası ve İhtiyar Tom yeterliydi. Hannah, Tom'un çok uzun süre yanında olamayacağını biliyordu. İyiye gidiyor gibi görünmüyordu. İlaçlar neden işe yaramıyordu ki? Babasında da neden işe yaramamıştı?

"Merak etme. Gayet zinde ve sağlıklıyım. Doktor Grades'in benimle ne konuşacağı konusunda en ufak bir fikrim yok ama her şey yolunda."

"Emin misin?"

“Evet. Açlıktan ölüyorum, bu yüzden girmeme izin verir misin?” diye sordu Maddie. Hannah kenara çekildi ve kötü bir şeyler olacağı hissini üzerinden atmaya çalıştı.

Yağmur ön camı dövüyordu, çünkü güneşli havanın ardından çok kötü gelmişti. Maddie kusacak gibi hissetti. Eli karnının üzerine gitti ve karnı guruldadı. Kahvaltısı midesinde kalsaydı iyi olurdu.

Otoparka girerken, Doktor Grades’in muayenehane açılır açılmaz onu bu kadar acil görmek istemesinin nedenini merak ediyordu. Paltosuna sıkıca sarındı ve binaya doğru koştu.

“Bayan Hollis, mesajımı almış olmanıza memnun oldum.” Geri çekildi ve muayenehanesine geçebileceğini işaret etti.

“Lütfen, oturun.”

Adamın sesini beğenmemiştir. Çok ciddiymi.

“Antibiyotikleri keseli bir hafta oldu, değil mi?” diye sordu.

Maddie başını salladı.

“Dün ebeden randevu almak için muayenehaneyi mi aradınız?”

“Evet, randevum haftaya.” Maddie kaşlarını çatı.

“Neden iki hafta önce bana hamile olduğunuzu söylemediniz?” diye sordu.

“Çünkü bilmiyordum.” Bu sorgulamadan hoşlanmamıştı.

“Anladım.”

“Özür dilerim ama ne anladınız?” Maddie ellerini düzgünce kucığında kavuşturdu.

“Bir sorun var.” Duraksadı. “Kullandığınız antibiyotikler dizanteri için en etkili olanlar ama hamile kadınlar için hiçbir şekilde tavsiye edilmez.”

Maddie yutkundu, bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu.

“Bir ilişkiniz var mı?”

“Hayır, pek sayılmaz.” Mark’ı ve şu anki durumlarını düşündü.

“Babasını biliyor musunuz?” Dikkatlice Maddie’ye baktı.

“Evet.” Çocuğunun babasını çok seviyordu.

“Ona söylediniz mi?” diye sordu.

“Henüz değil. Nereye varmaya çalıştığınızdan emin değilim.”

“Bayan Hollis, hamile olduğunuzu bilseydim o ilacı size asla yazmazdım.” Duraksadı. “Konjenital anomaliler, çocukluk kanserleri ve spontan düşükler gibi büyük riskleri var.”

“Ne demek istiyorsunuz?” Maddie yutkundu.

“Hemen gebeliğin sonlandırılmasını tavsiye diyorum.”

“Hayır.” Maddie her yerine bir ağrının saplandığını hissetti.

“Bunu yapmak istememenizi anlıyorum ama hamileliğiniz henüz erken evrede ve...”

Maddie onun sözünü kesti. “Hayır, anlamıyorsunuz.” Derin bir nefes aldı. Daha düne kadar kürtajdan kimseye bahsetmemişti ve şimdi, daha yirmi dört saat geçmeden ikinci kişiye bunu söylemek üzereydi.

“Katolik misiniz? Sorun nedir?” diye sordu Doktor.

“Öyleyim ama daha önce bir çocuğumdan vazgeçmek zorunda kaldım ve bunu bir daha asla yapmayacağım.” Maddie her bir kelimeyi yavaşça söyledi.

“Bu ilk hamileliğiniz değil mi?”

“Hayır.”

“Sonuncusu ne zamandı?” diye sordu.

“Geçen yıl.”

“Çocuğunuzu evlatlık mı verdiniz?” diye devam etti.

Maddie cevap vermemeyi düşündü. Bu çok özeldi. “Hayır, kürtajdı ve söyleyeceğiniz riskler ne olursa olsun bunu bir daha asla yapmayacağım.”

“Bayan Hollis, bunun sizin için hassas bir konu olduğunun farkındayım. Kürtaj hiçbir zaman kolay bir yanıt değildir. Kürtaj

sonrası sendroından muzdarip olduğunuz çok açık. Bu konuda kimseyle konuştunuz mu?” Yüzünün ifadesi yumuşamıştı.

“Bu konuyu düne kadar kimseyle konuşmadım. Danışmanlık, fikrimi değiştirmeyecek.”

Doktor Grades başını iki yana salladı ve dosyasına bir not düştü. “Eğer risklerden haberdar edildiğiniz halde gebeliği sürdürmekte ısrarcıysanız bir şey daha var.”

“Evet?”

“Geçen sene kürtaj olduğunuzu söylediniz. Siz ve kocanızın kan grubu aynı mıydı?”

“Hayır.”

“Siz RH(-) olduğunuz için çocuğun babasının kan grubunu derhal öğrenmeniz gerekiyor. Eğer o da RH(+) ise bu durum cenin için riskli.”

Maddie başını salladı.

“Bayan Hollis, gidin ve dediklerimi düşünün. Kararınızda çok aceleci olmayın. Çocuğun babasıyla konuşun. Riskler hakkında ne düşündüğünü bir görün.”

Tirizli büyük mutfak penceresine yağmur damlaları şiddetle iniyordu. Maddie içindeki kargaşadan tamamen koparak damlaların vuruşunu dinledi. Ağustos ayında Trevenen’a geldiğinden bu yana neler olmuştu? Bu ev ona ne yapmıştı? Sırları ortaya çıkmıştı. Annesi ve babası hakkında asla öğrenmek istemeyeceği bilgileri aydınlatmıştı. Cornwall’da kalmasının nedeni evdi ve buraya gelerek Mark’la tanışmış ve ona âşık olmuştu.

İçindeki çocuk henüz küçüktü ama güvende olduğunu bilmesi gerekiyordu. Maddie onu koruyacaktı, Trevenen daha önceki Penventon nesillerini koruduğu gibi bebeğini de koruyacaktı. Onu kimse tehdit edemeyecekti. Kimse çocuğuna ihanet etmesini sağlayamazdı. Hiç kimse. Özellikle de sevdiği adam.

Maddie ayağa kalktı, daha güçlü hissediyordu. Masanın üzerinde duran mektubu aldı. Konsey ofisinin adresini tanıdı. Mark'ın zaten söylemiş olduklarını doğrulayan bir mektup olmalıydı. Eğer hangar için izin çıkmamışsa Trevenen'i satmaktan başka çaresi yoktu. Maddie nefesini tuttu ve zarfı açtı.

Güneş sabah yağmurunun kalıntılarını ısıtırken yolun yüzeyinden buhar yükseliyordu. Hannah, Trevenen'dan İhtiyar Tom'un evine uzanan yolda yürüyordu. Şarkı söylemeye başladı. Will, Paskalya tatilinin başlangıcı olan bu gece dönüyordu. Bir ay tatili vardı. Gıcık! Gerçi gerçekten şikâyet etmiyordu tabii. Onu görmek için sabırsızlanıyordu. Çok uzun zaman olmuştu.

Kapının yanındaki çalıları kaplayan beyaz kamelyalardan bir tane kopardı. Kokmuyordu ama çok güzeldi. Onu İhtiyar Tom için vazoya koydu. Mutfak kapısının önünde durdu ve derin bir nefes aldı. Evde artık hastalık kokusu vardı. Tarif edemiyordu ama babasının hasta olduğu zamandan bu kokuyu çok iyi tanıyordu. Ancak babasının aksine ilaçların Tom üzerinde nihayet olumlu bir etkisi varmış gibi görünüyordu.

"Merhaba, küçük hanım." Tom'a bakmalarına yardım eden nazik kadın onu karşıladı.

"Tom nasıl?" Hannah bir vazo aldı.

"Gayet iyi ve seni bekliyor," dedi.

Hannah gülümsedi ve yürüdü. Kesinlikle daha iyi görünüyordu. Cildindeki sarılık geçmiş görünüyordu. Hannah bunun iyiye işaret olmasını umuyordu.

"Bana *Beyaz Zafer* getirmişsin. Ne kadar güzeller, değil mi?"

"Evet. Bütün isimleri nasıl hatırlıyorsun?" diye sordu Hannah.

"Çünkü onları özenle bir bir seçtim ve diktim." Gülümsedi.

"Her konuda yaptığın gibi." Hannah güldü.

"Kesinlikle. Neden başka türlü yapasın ki?" Hannah'ya gülümsedi.

“Şimdi o konuya girmeyelim.” Hannah çantasını omzundan indirdi.

“Bana ne getirdin?” diye sordu Tom.

“Nihayet İncil’i buldum.” Kitabı çantadan çıkarıp kanepeye, adamın yanına koydu. Tom’un bunu kaldıramayacağını biliyordu ve eğer kucağına koyarsa da bacaklarını ezebilirdi.

“Bakalım Catherine’in hayatına herhangi bir ışık tutabilecek mi?” Dikkatle İncil’i açtı. “İşte. Ailenin kayıtları 1601 yılında vefat eden Philip Penventon’a kadar uzanıyor.”

“Mary ve Catherine’den bahsediyor mu hiç?” Tom’un parmağının işaret ettiği yere baktı. “Sonraki kim? Philip’in oğlu mu?”

“Satırlar dosdoğru değil, bu biraz garip. Philip hiç evlenmemiş görünüyor; hanedanlığı gerçekten kurmuş olan Thomas Penventon’mış.”

“Thomas, Catherine’in oğluydu,” diye atıldı Hannah. “Philip, Catherine’in çocuğunu evlat edinmiş olabilir mi?”

“Haklı olabilirsiniz ama bu kadınların bilgileri İncil’de kayıtlı değilse hiç öğrenemeyiz.” İhtiyar Tom arka sayfayı tekrar yakından inceledi. “Ah, işte Catherine’in 1570’de öldüğü yazıyor. Şimdi de ön taraftaki Thomas’ın tarihleriyle tutuyor mu bir bakalım.” Kitaba çok nazik davranıyordu. Hannah, İncil’in çok eski olduğunu biliyordu. Sayfaları çevirirken bunun 1700’lerin başında basıldığını keşfetmişti.

“Thomas 1570 yılında doğmuş.”

“Mükemmel.” Hannah sevinse mi, üzülse mi bilemiyordu.

“Mary 1590’da ölmüş; altında hiç not var mı bir bakayım.” İhtiyar Tom kitaba doğru biraz daha eğildi. İncil’e bu bilgileri yazan kişi bulduğu mektupları kaynak göstermiş.” Tom başını kaldırıp Hannah’ya baktı.

“Mektuplar mı?”

“Ah, başka bir bebek, Thomasina adlı bir kız daha olduğunu düşündüğünü söyleyerek devam ediyor. Mektuplarda yazıyormuş.”

Tom biraz daha inceledi. “Ama bebek doğumundan hemen sonra ölmüş.”

Hannah arkasına yaslandı. “Catherine ve Thomasina nereye gönlümüş?”

“Büyük ihtimalle Catherine yerel kiliseye gömülmüştür ama çocuğun durumu farklı olmuştur.”

Hannah kaşlarını çatı.

“İlk olarak, anladığımız kadarıyla Catherine evli değildi.” Tom, Hannah araya girmesin diye elini kaldırdı. “Bu yüzden Mary ya da kardeşi Philip’in kimsenin dikkatini çekmek istememesi muhtemel.” Derin bir nefes aldı. “O zamanlarda vaftiz edilmemiş çocukların usulünce defnedilmesi uygun görülmezdi, bu nedenle Thomasina herhangi bir yere gömülmüş olabilir.”

“Tamam, sanırım anladım.” Hannah kalktı ve odada yürümeye başladı. İhtiyar Tom uykuya daldığında yerel mezarlığa gitmeye karar verdi.

“Soda alayım lütfen.” Maddie barda Tamsin’in yanında durup sorgulayan bakışlarından kaçınmaya çalıştı. “Midem hâlâ düzelmedi, bu yüzden dokunacak bir şey tüketmemeye çalışıyorum.”

“Sorunun devam ettiğini doktora söyledin mi?” diye sordu Tamsin.

Maddie bir hafta önceki konuşmayı ve tıbbi görüşlerinden hiç hoşlanmadığını hatırladı. “Evet. Bazen bunun olabileceğini söyledi.”

Tamsin şarabını aldı ve köşedeki bir masaya doğru ilerledi. Bar sessizdi ve Maddie minnettardı çünkü sosyalleşmek için hiç enerjisi yoktu. Hamilelik belirtilerini saklamaya çalışmak onu daha da yoruyordu. Bitirmesi gereken güzel bir kitap olduğu bahanesiyle saat sekizde uyumaya gidince Hannah ona tuhaf tuhaf bakıyordu.

“İmar ruhsatı konusunda daha bir haber yok mu?” Tamsin oturdu.

“Hayır.” Maddie sodasından bir yudum aldı. “Mark bunun olağandışı olmadığını söylüyor.” Çantasına baktı. İçinde, emlak ofisinden Trevenen için gelen bir milyon sterlin değerindeki teklif vardı.

“Hımmm.” Tamsin duraksadı ve Maddie’ye yakından baktı. “Mark’la aranız ne âlemde?”

“Açık sözlü olmak gibisi yoktur.” Maddie güldü.

“Evet, öyle. Sadece Hannah, Gunnar’la birkaç defa çıktığını söylediğinden merak ettim.”

“Sizden de sır saklanmıyor.” Maddie yüzünü buruşturdu. Ondan sakladığı büyük bir sırrı olsa da yine de ondan alması gereken bir bilgi vardı. Ancak bunu arkadaşını şüphelendirmeden nasıl yapacağını bilmiyordu. “Mark’la şu anda istikrarlı bir ilişkimiz yok. Geri adım atmış gibiyiz.”

“Ne için? Ve Gunnar’ı yoldan mı çıkarıyorsun?”

“Kesinlikle hayır. Onunla romantik bağlarımı uzun zaman önce bitirdim ama o harika ve sorunsuz bir adam.”

“Bu adam seninle bu şartlarda görüşmekten mutlu mu?” Tamsin arkasına yaslandı ve Maddie’ye baktı.

“Kesinlikle.”

“Eşcinsel mi?”

“Kesinlikle değil. Sadece çok iyi arkadaş olduk.” Maddie basit bir ilişkiye sahip olmanın nasıl da güzel olduğunu düşündü.

“Arkadaşlarmış, hah. Peki bu Mark’ı hangi konuma sokuyor, yoksa o da mı ‘sadece arkadaşız’ ligine düştü?”

Maddie onun bir arkadaştan çok daha fazlası olduğunu bile-rek gülmeye çalıştı. Tamsin’in sorgulamayı bırakması için ona ne söyleyebilirdi? “Mark’ın yüzleşmesi gereken şeyler olduğunu sana söylememe gerek yok.”

“Doğru.” Tamsin başını salladı. “Onu bu yüzden terk etmedin, değil mi?”

“Ah Tanrım, hayır. Bu olsa olsa onu daha çok sevmemi sağladı.” Maddie durdu. Kahretsin. Az önce ona Mark’ı sevdiğini söylemişti. Bu büyük hataydı.

“O zaman ikiniz neden birlikte değilsiniz?” diye sordu Tamsin.

“Kendi iç huzurunu sağlamak için zamana ihtiyacı var ve ben de kendiminki için zamana ihtiyaç duyduğumu anladım. Geçen yıl yaşadıklarımın etkisi hâlâ üzerimde ve sonuçta... duygusal açıdan biraz yorgun düştüm.”

“Bunlar güzel laflar ama bana hâlâ bir şey saklıyorsun gibi geliyor.”

“Sana öyle geliyor.” Maddie güldü.

“Hayat kısa. Herkesten önce senin bunu bilmen lazım. Âşıksın. Bunun elinden kaçmasına izin verme.” Tamsin şarabını yudumladı.

“Vermem.” Maddie elinden kayıp gitmesini nasıl engelleyeceğini merak ederek başını salladı.

“Bu dediğine tamamen inanıyor gibi değilsin.”

“İnanıyorum ancak senin programına göre hareket etmiyor olabilirim.” Maddie omuz silkti.

“Bu kadar aptal olma.”

Maddie elini bardağının ağzının çevresinde gezdirirken lafı bugün Tamsin’le buluşma nedenine nasıl getirebileceğini düşündü. Mark’ın kan grubunu öğrenmesi gerekiyordu ve bunu kendisine soramazdı.

“Geçen gün kan grupları ve beslenme konusunda ilginç bir makale okudum,” diye konuya dalıverdi Maddie, parmaklarını masanın altında çapraz yapmıştı.

“Nereden çıktı şimdi bu? Şişman olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?” Tamsin eğilip geniş dekoltesine baktı.

“Hayır, sadece çok ilginç buldum. Kan grubun ne?”

“Sıfır.”

“Pozitif mi, negatif mi?” diye devam etti Maddie.

“Benim nasıl yediğimi etkiler mi? Kan grubu diyetini daha önce de duymuştum ama negatif ve pozitifin fark ettiğini bilmiyordum.”

“Gerçekten mi?” Maddie tehlikeli sulara olduğunu biliyordu.

“Sıfır pozitifim. Diyet bu konuda ne diyor?” diye sordu Tamsin.

“Sıkı bir kırmızı et tüketicisi olduğunu.”

“O zaman şaşırtıcı bir şey yok. Negatif olsaydım ne derdi?” diye sordu Tamsin.

Maddie hemen makul bir şey bulmaya çalıştı. “Balık sanırım.”

“İlginç.”

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm,” diye atladı Maddie. “Mark’ın kan grubunu biliyor olma ihtimalin var mı?”

“Hiçbir fikrim yok. Kendisine sorman gerek. Acaba bunu soylara mı bağlamaya çalışıyorlar diye düşünmeden edemedim. Bu durumda, ailem hep çiftçilik yapmış olduğuna göre et uygun. Anthony ve Mark balıkçılıktan gelme. Anthony’nin kan grubunu hatırlamıyorum ama sanırım o da pozitif, bu durumda da bu diyet zıııvalık demektir ya da soylarında benden önce bir çiftçi araya girmiş olmalı.”

Maddie güldü. Mark’ın ailesinin denize bağılı olmasını ilginç bulmuştu ancak gereken cevabı vermiyordu.

“Tuvalete gitmem gerek.”

“İyi olduğuna emin misin? Geldiğimizde de gitmiştin!”

“Gerçekten iyiyim.” Maddie iyi olacağını biliyordu. Ama yine de bu bilgiye ihtiyacı vardı.

✧ Yirmi Sekiz ✧

“Hey, Maddie, yemek odasında mısın?” Hannah başını kapıya yaklaştırdı. Kimse cevap vermedi, aramaya devam etti. Sonunda merdivenleri çıkıp Maddie’nin yatak odasına ulaştı. Tamsin veya başka biriyle çıkmamışsa evde olmalıydı çünkü arabası oradaydı.

Hannah kapıda duraksadı. Sesler duydu ama neyse ki bunlar şehvet sesleri değildi. Biri kusuyordu. Hannah yatak odasından geçip Maddie’nin banyosuna ulaştı ve onu dizlerinin üzerinde, başı klozetin içinde buldu. Öğürüyordu ama bir şey gelmiyordu.

“Maddie, iyi olduğunu söylediğini sanıyordum.” Hannah ona doğru koştu.

Kasılmalar durdu ve Maddie topuklarının üzerine doğruldu. “Endişelenme.”

“Bunu nasıl söylersin? Çok uzun süredir hastasın. Kesinlikle ciddi bir sorunun var, değil mi? Bana yalan söyleme.” Hannah kollarını kendi etrafına doladı.

“Sana yalan söylemiyorum. Hiçbir sorunum yok.” Maddie ayağa kalktı.

“O halde durmadan kusmanın nedeni ne?” Hannah duraksadı. “Tanrım, hamilesin, değil mi?”

Maddie yüzünü yıkarken başını salladı.

“Kimin çocuğu peki?” diye sordu Hannah.

Maddie hızla döndü. "Hannah bana bu soruyu nasıl sorarsın?"

"İki adamla çıkıyordun. Tabii Meryem Ana gibiyse başka."

Maddie küçük bir kahkaha attı ve klozete oturdu. "Gunnar'la hiç yatmadım."

"Bu da seçenekleri ikiye düşürür; Kutsal Ruh veya Mark. Ben kimi tercih ederdim biliyorum."

Maddie güldü.

"Bunu komik bulmana sevindim. Peki Mark biliyor mu?" diye sordu Hannah.

"Hayır."

"Neden? İlk iş babaya haber verilir sanırdım, yoksa yanlış mı düşünüyorum?" Hannah ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Hazır değilim." Maddie ayaklarına baktı.

"Hazır değil misin? Ne için hazır değilsin? Doğum sırasında oflayıp puflamak için mi? Yoksa çocuk odasını boyamak için mi? Bana bir ipucu ver."

"Hannah, işler o kadar kolay değil." Maddie ona baktı, sonra başını çevirdi.

"Evet, öyle ama sen söz konusuyken değil. Mark'a söyle. Bilmeye hakkı var. Şahsen bence çok heyecanlanacak. Harika bir baba olacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Maddie'nin yüzünde yarım bir gülümseme belirdi.

"Evet, sen de öyle düşünüyor olmalısın, yoksa eski doğum kontrol yöntemleri ile Rus ruleti oynamazdın sanırım. Sen aptal bir kadın değilsin ama yine de bundan şüphelenmeye başladım."

"Sen ne zaman benim hakkımda uzman oldun?" Maddie iç çekti.

Hannah, Maddie'nin sesindeki yorgunluğu duydu. Devam etmemeye karar verdi.

"Merhaba? Herkes nerede?" Tamsin yatak odasının kapısından girdi. "En azından alkolsüz şampanya bekliyordum."

“Ne?” diye sordu Maddie.

“Az önce Bayan Bates’ten bebek beklediğini duydum ve en iyi arkadaşına ne zaman anlatmayı düşündüğünü merak ettim. Kasabanın en boşboğazıyla haberi paylaşmak bunu yapmanın en iyi yolu değil tabii ki.” Tamsin banyo kapısının çerçevesine yaslandı, yüzünde her zamanki gülümsemesi yoktu.

“Lanet olsun. Eczanede karşılaştığımızda elimde gördüğü testi unuttur diye ummuştum.” Maddie’nin elleri saçlarında gezindi.

“Mark baba olacağını biliyor mu?” diye sordu Tamsin.

Maddie başını iki yana sallarken Hannah onu izledi.

“Bence Bayan Bates haberi dünyaya yaymadan ve kör olası baba adaylarının kim olduğunu düşünmeye başlamadan elini çabuk tutup ona da söylesen iyi edersin.” Tamsin dudaklarını büktü.

“Bak, bu konuda yalnız değilmişim.” Hannah küvetin kenarına oturdu.

“Hayır, bırak merak etsinler.” Maddie’nin sesi zorlukla duyulabiliyordu. Başını ellerinin arasına aldı.

“Ne diyorsun?” Tamsin, Maddie’ye yaklaşp başım kaldırdı. Hannah, Maddie’nin gözyaşlarının yanaklarından süzülüğünü görebiliyordu. Ama nedenini anlayamadı.

“Bir şey söylemiyorum.” Maddie ayağa kalktı, dar banyoda Tamsin’e yukarıdan bakıyordu. Hannah yatak odasına geçti. Bakışlarına bakılırsa birazdan saç başa girdiklerinde arada kalabilirdi.

“Bana babasının Mark değil de Gunnar olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Daha dün bana onunla hiç yatmadığını söylemiştin.” diye sordu Tamsin.

“Tüm söylediğim, bunu söylemeyeceğim.” Maddie kelimeleri dikkatle söyledi.

“Ama az önce bana söyledin,” dedi Hannah.

“Öyle mi yaptım?” Maddie, Tamsin’i iterek yatak odasına geçti.

“Şimdi ne dediğinin bir önemi yok, neden böyle söylediğini de bilmiyorum,” Tamsin derin bir nefes aldı, “Sadece Mark’ı sevdiğini söylerken bu çok anlamsız. Bebeğin babası ve bilmeye hakkı var.”

Tamsin’in ağzından kelimeler tükürürcesine çıkarken Hannah gözlerini ondan ayırmadı. Çocuklarının neden onun sözünden hiç çıkmadığını artık anlamıştı. Tamsin çok korkutucuydu.

“Hayır,” dedi Maddie ve aşağıya indi.

“Hamilelik yüzünden aklını kaybetti sanırım,” dedi Hannah.

“Belki de.” Tamsin arkasından koştu.

Hannah bunu kaçıramazdı. Kavgada kimi tutacağını biliyordu ve bu kişi üvey annesi değildi. Kimse Tamsin’le boy ölçüşemezdi.

Maddie ahıra doğru yürüdü ve arkasından büyük kapıları çarptı. Hıçkırıklar vücudunu sarsıyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. Bu doğru değildi. Şimdi bununla başa çıkamazdı. Mark onun çocuğu olduğunu bilmemeliydi. Eğer çocuğun anomalisi olma ihtimalini öğrenirse ondan John’un da istemiş olduğu şeyi yapmasını isteyecekti. Bunu bir daha yapamazdı.

Tamsin yüzünde bir öfke ifadesiyle ahıra girince Maddie hızla ona döndü.

“Mark’a söylememe hakkın yok. Onun da bebeği. Bu saçmalığın sebebi ne?” diye sordu Tamsin bir çırpıda.

“Tamsin, geri çekil.” Maddie başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

“Hayır, çekilmeyeceğim. Mark daha önce de çok incindi ve ona bunu yapmana izin vermeyeceğim.”

Maddie, Hannah’nın kapının önünde durduğunu gördü. Aklından ne geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Maddie tek bir şeyden emindi: Korunmasız seks ve evlilik dışı çocuk sahibi olma konusunda ona hiç iyi örnek olmuyordu. Maddie birden Hannah’nın bu haber karşısında tepesinin atmamış olmadığını fark ederek şaşırdı. Aksine çok sakince tepki vermişti.

“Şu anda ona bir şey yaptığım yok.”

“Evet, yapıyorsun. Haber bir orman yangını gibi yayılacak, bunu senden değilse de başkasından öğrenecek. O zaman nasıl hissedeceksin?” diye sordu Tamsin.

Maddie, Tamsin’e baktı. Hiç anlamıyordu. Maddie’nin bu çocuğu koruması gerekiyordu.

“Bebek benim.” Tamsin’e arkasını döndü ve şövaledeki resme baktı. Denizin derinliklerini simgeleyen yumuşak mavi fırça darbeleri, kafasının içinde öfkeli bir fırtınaya dönüşmüştü.

“Bunun senin ilk hamileliğin olduğunu ve zor bir durumda kaldığını biliyorum.”

“Ah, kapa çeneni. Hiçbir şey bilmiyorsun.” Maddie arkasını döndü ve arkadaşının küçük bedeninin kavga pozisyonunda olduğunu gördü.

“Bak, biliyorum. Üç kez bunu yaşadım, iki de kaybım var. Biliyorum.” Tamsin vazgeçmiyordu.

“Hayır, bilmiyorsun.” Maddie derin bir nefes aldı. Tamsin ikisini kaybetmişti. Onları öldürmemişti.

“İyi olacaksın. İlki her zaman en zor olandır.” Tamsin daha da yaklaştı.

“İlk değil, lanet olası,” dedi Maddie dişlerinin arasından.

“Ne?” Tamsin durdu.

“Bir yerlerde bir çocuğun mu var?” Hannah onlara daha da yaklaştı.

“Hayır.”

“Ama ilk olmadığını söyledin,” dedi Hannah.

“Düşüklerin olmuş; korkunçtu, değil mi?” dedi Tamsin yumuşak bir ses tonuyla.

“Hayır.”

“Eğer düşük değilse ya da bir yerlerde çocuğun yoksa o zaman kürtaj mı oldun?” Hannah’nın sesi daha yüksek çıkmıştı. “Yapmış

olamazsın. Bunu yapamayacak kadar koyu Katolik'sindir sen. Bunu ben bile biliyorum.”

Tamsin'in eli uzandı ve Maddie'nin koluna dokundu. Maddie soğuk bir ürpertinin vücudunda yayıldığını hissetti. Ne yaptığını artık biliyorlardı.

“Sorun değil, Maddie.” Tamsin, Maddie'ye sarıldı.

“Nasıl yani, annen gibi küçük yaşta mı hamile kaldın?” Hannah, Maddie'ye iyice yaklaştı. “Senin de başına aynı şeyin gelmiş olduğunu fark etmek tuhaf olmuştur.”

Maddie başını birden kaldırdı ve Tamsin'den uzaklaştı. “Hayır, küçük yaşta hamile kalmadım ve annemin aksine çocuğu doğurmadım.”

“O zaman bu kadar önemli olan ne?” Hannah ellerini kalçalarına dayayıp durdu.

“Hannah, kürtaj her zaman çok zor bir karardır.” Tamsin ona döndü.

“Evet, anlıyorum ama uzun zaman önce olmuş olmalı, Maddie ile babam tanışmadan önce, yani şimdiye kadar aşması gerekmez miydi?”

“Kimsenin çocuğunu kaybetmenin acısını aşabileceğini sanmıyorum, nasıl olduğu önemli değil.” dedi Tamsin.

Maddie, Hannah'ya baktı ve kızın hiçbir şey anlamadığını fark etti.

“Peki ne zaman oldu?” diye ısrar etti Hannah.

“Bilmek istemezsin.” Maddie başını çevirdi.

“Evet, istiyorum. Babamlayken olmuş olamaz çünkü bunun için çabalıyordunuz, bana bir kız ya da erkek kardeş vermek istiyordunuz. Peki ne zaman oldu? Babamla tanışmadan hemen önce mi? Bu yüzden mi çocuğun olmadı? Kürtaj iç organlarına zarar mı verdi?”

Maddie yeniden ona döndü. “Hannah, sana asla yalan söylemememi istemiştin, bu yüzden lütfen soru sormayı bırak.”

“Ne demeye çalışıyorsun? Babamlayken mi kürtaj oldun?” Hannah duraksadı ve Maddie’ye baktı. “İnanmıyorum. Babam bunu yapmana asla izin vermezdi. Onun haberi olmadan yapmış olmalısın. Bunu nasıl yaparsın?” diye bağırdı.

Maddie de ona bağırarak istese de elinden geldiği kadar sakin bir şekilde konuştu. “Bunu o istediği için yaptım.”

“Hayır, o asla öyle bir şey söylemezdi. Sen benim kardeşimi öldürdün.” Hannah onu itip yere düşürdü.

Maddie nefesinin kesildiğini hissetti, sırtına bir ağırlık saplanmıştı.

“Seni sürtük!” diye bağırdı Hannah ahırdan çıkarken. Maddie, o koşup giderken arkasından baktı.

“Aman Tanrım, iyi misin?” Tamsin, Maddie’nin doğrulmasına yardımcı oldu.

Maddie yeniden nefes alabildiğinde aniden kendisini bomboş hissetti. Rahibe günah çıkartırken her şeyi anlatmıştı ve bu olayın böylece son bulmasını ummuştu. Acıyı günah çıkarma hücresinin kutsallığında bırakmak istemişti ama artık tam anlamıyla açığa çıkmıştı.

“Nefesim kesildi ama bir dakika içinde kendime gelirim.” Maddie düşüncelerini toplamaya çalıştı. Kabul etsin ya da etmesin Hannah artık gerçeği biliyordu.

“Kürtaj olmanı John mu istedi?” diye sordu Tamsin.

Maddie başını salladı. Bu sözleri başka birinden duymak çok garip gelmişti.

“Ne zaman?”

“Ölmeden bir hafta önce.” Maddie arkadaşına bakamıyordu.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Söyleyecek bir şey yok. Hamile kaldım. Bu bir hediyeydi. John’un bir parçasıydı ama tek başıma idare edemeyeceğimi düşündü. Çalışamayacağımı ve Hannah’yı yetiştiremeyeceğimi. Onunla yeteri kadar ilgilenemeyeceğimi.” Maddie başını iki yana salladı. “Haklıydı.”

“Hayır, yanılıyordun; sana ve Hannah’ya karşı kesinlikle korkunç bir hata yapmış.” Tamsin duraksadı. “Ayağa kalkabilir misin?”

Maddie kalkarken yüzünü buruşturdu. Belinde keskin bir acı vardı.

“İyi misin?”

Maddie başıyla onayladı.

“Peki kürtaj ne zaman oldu?” diye sordu Tamsin.

“Cenazeden bir hafta sonra.”

“Seninle kim geldi?” diye sordu Tamsin.

“Hiç kimse.” Maddie acı acı güldü.

“Yalnız mı gittin?” Tamsin evin kapısını açıp tuttu.

“Evet, kimse bilmiyordu, yapacağım şeyden utanıyordum ve çaresizdim. Daha doktora gitmemiştim bile.” Maddie iç çekti. “John’un çocuğunu asla göremeyeceğini bilmeme rağmen çok mutluydum. Diğer tüm umutlarım tükendiğinde bu bebek umut etmemi sağlamıştı. Ancak John olaya farklı bir açıdan baktı.”

“Otur. Çok solgun görünüyorsun.” Tamsin onu sandalyeye götürdü.

“Bu beklenmedik bir durum mu?”

“Hayır.” Tamsin küçük bir kahkaha attı. “Şimdi bebeğe karşı neden bu kadar korumacı olduğumu anladım. Bir bakıma mantıklı geliyor.”

“Ah, senin adına çok sevindim,” dedi Maddie alaycı bir tavırla.

“Ama hâlâ Mark’a neden söylemediğini anlamıyorum. Havalara uçacaktır. Bundan eminim.”

“Hayır.”

“Yani ondan bebeğin babası olduğu gerçeğim saklamaya devam mı edeceksin? Bunun pek işe yarayacağını sanmıyorum ve neden yapmak istediğini anlayamıyorum. Bir şey mi kaçıyorum?” Tamsin başını bir tarafa eğdi.

“Hayır.”

“Tamam. Şeker nerede? Normalde çayı şekersiz içtiğini biliyorum ama bence şu an ihtiyacın var.” Tamsin tezgâha bakındı.

“Sol taraftaki dolapta.” Maddie, Tamsin’in dolaba ulaşmak için parmak uçlarında yükselişini izledi.

“Aldım.” Tamsin duraksadı. “Bu antibiyotikleri ne zaman ve ne için alıyordun?” Reçete kutusuna baktı. “Bu şey çok güçlü. Anthony, Mısır seyahatimizden sonra kullanmak zorunda kalmıştı. Berbattı. İlaç tedavisi hastalıktan da beterdi.” Tamsin ona baktı. Maddie’nin boğazı gerildi. Eski kutuyu orada sakladığını unutmuştu. İçinde üç tane tablet kalmıştı ve onlardan kurtulmak için sağlık merkezine götürecekti.

Tamsin elinde kutuyla ocağa döndü. “Maddie, bebekte bir sorun olmasından mı korkuyorsun? Bu yüzden mi Mark’a söylemiyorsun.” Tamsin dikkatle arkadaşına baktı.

“Mark, John değil. John’un yapmanı istediği şeyi senden asla istemeyeceğini canı gönülden biliyorum. Doktor biliyor mu?”

Gözyaşları içinde Maddie ancak başını sallayabildi.

“Ne söyledi?” diye sordu.

“Gebeliği sonlandırmamı.” Maddie bir kelimenin nasıl bu kadar acı verici olabildiğini merak etti.

“Ah, hayır.”

Maddie hıçkırdı.

“Bunu yapamazsın. Anlıyorum.” Tamsin yaklaştı ve Maddie’nin önünde diz çöktü. Maddie’nin ellerini ellerinin arasına aldı.

“Mark’a söylemelisin. Bu korkuyu tek başına yaşamak zorunda değilsin.”

“Hayır, yapamam, bu riski alamam.” Masanın üzerinde imzalanmayı bekleyen Trevenen satış sözleşmesine baktı. Buradan ayrılıyordu. Tek çözüm buydu.

✧ Yirmi Dokuz ✧

Hannah mutfağa girip ışığı yaktığında vakit gece yarısıydı. Işık yerdeki kan birikintisini aydınlattı; yanında da Maddie yatıyordu. Hannah çığlık attı ama Maddie hareket etmedi. Hannah telefonu kaptı ve ambulans çağırdı. Bayılmış olsa da hâlâ nefes alan kadının yanına oturup uzun süredir dua etmiyormuşçasma dua etti.

Hastaneye yolculuk anı zihninde epey bulanıktı. Tamsin veya Mark'a ulaşamamıştı ama Fred imdadına yetişmişti. Bekleme odasında yürürken kafasındaki tüm o kanlı görüntüleri atmaya çalıştı. Maddie'nin cildi bembeyaz ve soğuktu. Buna Hannah neden olmuştu. Gayet farkındaydı. Maddie'yi yere itmişti. Bebek düşmüştü. Sağlık ekibi öyle söylemişti.

Fred odaya girdi. "Park yeri buldum ve anneme ulaştım. Yolda, geliyor."

Hannah bir oturağa çöktü. Maddie ondan sonsuza dek nefret edecekti. Babası ondan çocuğunu aldırmasını istemişti, şimdikini de o, Maddie'yi itti diye kaybetmişti.

Sağlık görevlileri ona Maddie ve hamilelik hakkında bir sürü soru sormuştu ama Hannah cevapları bilmiyordu. Maddie'yi ve kendisini hayal kırıklığına uğratmıştı. Eve daha erken dönmeliydi. İhtiyar Tom saatlerce uyurken Hannah onun yanında oturmayı seçmişti çünkü dönüp özür dilemeye hazır olduğundan emin değildi. Tom yine hikâyenin diğer tarafını görmesini sağlamıştı. Uğraşa da işleri daha beter batıramazdı.

Fred elini omzuna koydu. “İyi olacak.”

“Çok kan kaybetti. Her yerde kan vardı.” Gözlerini kırpı ama görüntü yok olmadı.

“Düşünme artık. Yardım çağırdın ve o iyi olacak,” dedi.

Maddie artık iyi olamazdı. Bebeğini kaybetmişti ve buna Hannah neden olmuştu.

Tamsin koşarak bekleme odasına girdi. “Maddie nasıl?”

“Bilmiyoruz.” Fred ayağa kalktı.

“Tamsin, çok üzgünüm.” Hannah başını ellerinin arasına aldı.

“Senin suçun değil,” dedi Tamsin.

“Ama öyle. Onu ittim. Düştü. Bebeğini düşürmesine sebep oldum.”

Tamsin kollarını açtı. “Bunu bilmiyoruz.”

Hannah hareket etmedi. Tamsin ona doğru yürürken Mark geldi. Hannah onu hiç bu kadar endişeli görmemişti. Ne olduğunu biliyor muydu? Maddie’nin hamile olduğunu biliyor muydu? Tamsin ona ne söylemişti?

“Maddie nerede?” Mark’ın sesi titremişi.

“Hâlâ ameliyatta sanırım,” dedi Fred.

Tamsin elini Hannah’nın omuzlarına koyup onu kendine çekti. Hannah gözyaşlarını tuttu. Güçlü olması gerekiyordu.

Doktor kapıda göründü, Hannah bir şey diyemeden Mark atıldı.

“Bebeğin babası siz misiniz?” diye sordu.

Hannah, Mark’ın yüzünü izledi. Onun az önce kötü görünüşünü düşünmüşse şu an nasıl gördüğünü tarif bile edemezdi. Tamsin bir şey söylememişi.

“Evet, babası,” dedi Hannah. Mark ona baktı.

“Maddie nasıl?” diye sordu Hannah, doktora. Mark’ın gözlerine bakamamıştı.

“Dilatasyon ve kürtaj işlemini tamamladık, çok fazla kan kaybetmiş ama durumu stabil.”

“Onu görebilir miyiz?” diye sordu Tamsin.

“Hayır, hâlâ kendine gelmedi,” dedi doktor.

“Ne kadar sürer?”

“Birkaç saat. Kan nakline ihtiyacı olabilir. Zaman gösterecek.”

Doktor onlara gülümsedi.

Hannah, Mark otururken onu izledi.

“Aile doktoruyla bağlantıya geçtim, onunla konuşmak isterseniz birazdan burada olacak.” Hannah yeşiller içindeki adamın koridorda gözden kayboluşunu izledi.

“Tamsin?” Mark’ın sesi boğuktu.

“Ben de bugün öğrendim, Mark. Kaç aylık olduğundan bile haberim yok.” Tamsin adamın yanına gitti.

“Bana söylemedi.” Mark ellerini başının arasına aldı. “Benim olduğundan emin misin?” Mark, Hannah’ya baktı.

“Evet, kesinlikle.” Hannah, Mark’a yardım etmek istiyordu ama nereden başlayacağını, ne diyeceğini bilmiyordu. “Mark, özür dilerim.” Hannah derin bir nefes aldı. Bu durumu düzeltmeye çabalaması gerekiyordu. “Benim suçum.”

Tamsin ayağa kalktı. “Hayır, aptal olma Hannah, senin hatan değil. İşler hiçbir zaman o kadar basit değildir. Şu an yapmamız gereken tek şey, Maddie’nin senin çabuk davranmış olman sayesinde hâlâ bizimle olmasına odaklanmak.”

“Ama...” Hannah devam etmeye çalıştı.

“Aması falan yok. Fred, şimdi Hannah’yı da yanına al ve bize çay getir.” Tamsin, Hannah’yı kapıdan iterek çıkardı.

Hannah arkasını döndüğünde Tamsin’in Mark’la konuştuğunu gördü. Tamsin’in ne anlattığını öğrenmek istiyordu.

“Bu işi onlara bırak. Annem nasıl başa çıkacağını bilir. Böyle konularda iyidir. Bir an baba olduğunu ve sonra olmadığını öğrenmek ne büyük şoktur kim bilir.”

“Yılın en yetersiz kalan ifadesi olmalı bu.” Hannah artık göz-yaşlarını tutamıyordu.

Fred güldü ve kolunu genç kızın omzuna attı. “Evet.”

Maddie doğruldu ve yanındaki küçük masada duran çiçeklere baktı. Renkleri incelemeye çalışsa da bunu yapamadı. Ona çocuğunu kaybettiğini söylediklerinden beri durmadan ağlıyordu. Gördüğü tek kişi Doktor Grades’ti. Fetal doku testinin sonucuna göre düşük, ceninin yaşamını sürdürecektir durumda olmamasından kaynaklanmıştı. Antibiyotikler işe yaramış, içindeki her şeyi öldürmüştü.

Başını iki yana salladı, bunu düşünmeyi nasıl bırakacağını bilmiyordu ama kendini toparlamalı ve yeniden hayatına bakmalıydı. Maddie ihtiyatlı bir öksürük sesi duydu.

“Affedersiniz.”

Yatağının ucundaki perde açılmıştı, gri saçlı bir adam yanında duruyordu. Ziyaretçi kabul etmediğini söylemişti. İnsanların ona acımasıyla yüzleşmeye hazır değildi. Maddie burnunu çekti ve gözlerini sildi. Başını kaldırıp bakınca hâlâ orada olduğunu gördü. Onda tanıdık bir şeyler vardı ama tam olarak anlamlandıramıyordu.

“Maddie?” diye sordu adam.

“Peter?” Maddie yutkundu. Halüsinasyon görüyor olmalıydı; orada duran babası olamazdı.

“Evet. Girebilir miyim?” diye sordu.

Maddie başını salladı.

“Kimseyi görmek istemediğini biliyorum ama Hannah beni görebileceğini düşündü,” dedi.

“Hannah’yla mı konuştun?” Maddie gözlerini kırptırdı.

“Evet, dünden beri Trevenen’da onunla beraber kalıyorum.” Perdeden içeri geldi.

Maddie ağzını açtı, sonra kapattı.

"Fransa'ya bir konferans için gidiyordum. Londra üzerinden uçmaya karar verdim ve sana tanışıp görüşmeyi teklif edecektim." Güldü.

"Lütfen otur." Maddie yatağın kenarını işaret etti.

"Evi aradığımda üzgün bir kızla konuştum, sonunda nedenini bana açıkladı. Hemen geldim." Peter oturdu.

"Teşekkür ederim." Maddie yutkundu.

"Annene çok benziyorsun." Gülümsedi.

"Fotoğraflarını bulana kadar bunun farkında değildim."

Peter başını salladı. "O çok güzel ve hayat doluydu. Trevenen'a dönmek her şeyi dün gibi hatırlamama neden oldu."

"Onu seviyor muydun?" diye sordu.

"Sanırım seviyordum. Çok uzun zaman önceydi." Duraksadı. "Mektuplarım geri dönünce yıkılmıştım. Onun benim gibi hissetmediğini sanmıştım. Keşke oraya bizzat gitseydim."

Maddie ona hafifçe gülümsedi.

"Benden ressam genlerimi almış olduğunu görüyorum."

Maddie güldü.

"Stilin de benimkinden çok farklı değil," dedi.

"Ben de fark ettim." Maddie duraksadı. "Peter, bir sürü sorum var."

"Evet." Başını salladı.

Maddie babasına baktı. "Ne kadar kalacaksın?"

"Ne yazık ki bugün gitmek zorundayım. Hatta bir saat içinde Londra trenine binmem gerek." Ayağa kalktı.

"Tüh." Maddie'nin boğazına bir yumru oturdu.

"Eğer istersen dönüş uçuşumu değiştirebilirim, o zaman doğru dürüst görüşebiliriz."

"Evet, lütfen, bunu çok isterim," dedi Maddie gözyaşlarıyla mücadele ederken.

Peter kalktı ve eğilip Maddie'yi yanağından öptü.

“Gitmeden önce bana bir şey söyleyebilir misin?” diye sordu.
“Denerim.”

“Annemin günlüğünü okuyunca tek taraflıymış gibi geldi bana; sanki o senin peşine düşmüş gibi.”

Peter güldü. “Çok tuhaf. Duygularımı ona belli etmemek için elimden geleni yapıyordum. Çok gençti. İnan bana, kesinlikle karşılıklıydı.”

Maddie’nin elini sıktı. “Konuşacak çok şeyimiz var ve ben bunu dört gözle bekliyorum.”

“Hannah suçluluk duygusu ve endişeyle bir başına kaldı.” Tamsin köye döndü. “Neden onu görmek istemiyorsun?”

“Üzgünüm ama kafamdakileri bir düzene sokmak istedim. Onun suçu olmadığını ve onu çok sevdiğimi mutlaka bilmesini sağlayacağım.”

Tamsin garaj yoluna park etti ve nisan güneşinde yıkanmakta olan Trevenen’i görünce Maddie’nin yüreği ferahladı. Kiraz ağaçları çiçek açmıştı. Maddie toparlanmayı başarabileceğini biliyordu.

Hastanede yalnız kaldığı bu birkaç gün içinde, olanları kabullenebilmişti. Bu durum bebeğini kaybettiği gerçeğine katlanmasını kolaylaştırmıyordu ama kaderine razı olmuştu. Maddie’yi kontrol etmek için gelen uzman hekim, onu ceninin zaten hayatta kalamayacağına ve bunun düşükle hiçbir ilgisi olmadığına ikna etmek için epey zaman harcamıştı. Tekrar gebe kalmaması için hiçbir neden olmadığı konusunda da onu temin etmişti. Bunun Mark’la olmayacağını da kabullenmişti. Ona kaybettiği bebeğinin babası olduğu söylendiğinde yaşadığı acıyı ve öfkeyi ancak yeni yeni hayal edebiliyordu. Gözü nasıl da bu denli bir şey göremez hale gelmişti.

Tamsin elini Maddie’nin koluna koydu. “Git ve Hannah’nın yanında ol. Sana ihtiyacı var.”

“Teşekkürler.”

“Ah, bir de insanların evin etrafında neden ölçüm yaptığını ona açıklamak isteyebilirsin.”

“Kahretsin.” Maddie’nin eli ağzına gitti. Tamsin gittikten sonra imzaladığı satış sözleşmesiyle posta kutusuna kadar yürümüştü. Biraz yürümenin kaskatı olmuş bedenine ve kramplara iyi geleceğini düşünmüştü. “Sanırım yapacak bir açıklamam ve dileycek bir özrüm var.” Maddie yavaşça arabadan çıktı. Hâlâ ciddi morlukları vardı.

“Sanırım seninle gelmek zorundayım,” diye ekledi Tamsin.

“Hayır, bunu Hannah’yla kendi başımıza yapmamız gerekiyor. Daha sonra bir ara ortalıkta ceset olup olmadığını kontrol etmek için uğrasan yeter.” Maddie arkadaşına gülümsedi.

“Ararım. Aslında en iyisi sana bir de güveç getireyim, böylece yemek konusunu düşünmek zorunda kalmazsın.”

“Teşekkür ederim.” Maddie derin bir nefes aldı ve arabadan çıktı. Eve varınca kapının kabaaran boyasını fark etti. Neden hâlâ boyamamıştı ki? Güldü. Önemli değildi; mühim olan başka şeyler vardı. Maddie yutkundu ve kapıyı iterek açtı.

“Hannah, ben geldim,” diye seslendi Maddie.

Hannah mutfaktan koşarak geldi ve ancak kendisini Maddie’nin kollarına atınca durabildi. “Ah, Maddie, çok üzgünüm! Beni asla affetmeyeceğini biliyorum.” Hannah’nın yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Maddie kollarını açtı. “Bağışlanacak bir şey yok.”

“Tamsin ilaç yüzünden olduğunu söyledi ama düşmen de olayı tetiklemiştir, eminim.”

“Hayır, doktor hiç de öyle demedi. Lütfen artık böyle düşünme.” Maddie kollarını açarak beklemeye devam etti.

“Ama babam konusunda sana inanmadım. Çok üzgünüm.” Hannah, Maddie’ye sarılmak için yaklaştı.

“Hannah, hepimizin öğrenecekleri var. Baban ikimizi düşünüyordu. Beni tanıyordu ve ne kadar yorulacağımı biliyordu. Burada asıl önemli olan, geçmişte kalınmış olması.” Maddie, Hannah’nın babasının saçlarına benzeyen saçlarını okşadı.

“Seni de kaybedeceğimi sandım. Korkunçtu,” dedi Hannah gözyaşları içinde.

Hannah ona sıkıca sarılınca yaraları acıdığından Maddie irkildi.

“Ah, kahretsin, özür dilerim. Unutmuşum.” Hannah geri çekildi. “Pasta yaptım. Biraz ister misiniz?”

“Sen pasta mı yaptın?” Maddie’nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Evet, Abi’nin verdiği tarifle.” Hannah başını çevirdi.

“Abi yemek yapmayı biliyor mu?” Maddie masaya yaslandı.

“Evet, tüm bu olanları biriyle konuşmam gerekiyordu ve İhtiyar Tom bunun için uygun değildi, umarım onu aramış olmamın senin için bir sakıncası yoktur.”

“Hayır, elbette yok.” Maddie telefon faturasını düşünmemeye çalıştı.

“Maddie, Trevenen’i neden satıyorsun? Onu sevdiğini sanıyordum.”

“Seviyorum ve satmıyorum. Uzun hikâye. Bana telefonu uzat-sana. Birkaç görüşme yapmam lazım.”

Maddie’yi ağlayan çocuk sesi değil de güneş uyandırmıştı. Bu hoş bir değişiklikti, özellikle hastanenin ve doğum servisinin ardından. Yatakta döndü ve yüzünü buruşturdu. Bu çürükler ona huzur vermeyecekti, vicdanı da Mark konusunda rahat değildi. Onunla hiç konuşmamıştı. Hiç istemiyordu ama konuşması gerektiğini biliyordu. En azından bu kadarını ona borçluydu.

Aşağıya inince kendisi için hazırlanmış bir kahvaltı ve Hannah’dan bir not buldu; Maddie’nin iyi uyumuş olmasını umduğunu ve okuldan sonra görüşeceklerini söylüyordu. Maddie, Hannah’nın bu düşünceli davranışı yüzünden süzülen gözyaşlarını sildi. Hannah’nın yeni tavırlarının ne kadar devam edeceğinden emin değildi ama bu halinden çok hoşlanıyordu.

Düzenli bir yığın halindeki mektupları gördü; emlak ofisinden ve konseyden birer mektup vardı. Önce hangisi açacağını bilmi-

yordu. Emlakçı durumdan memnun değildi. Alacağı komisyonu düşünerek bir tatil rezervasyonu yaptırmıştı. Ancak ona durumu açıklayınca sakinleşmişti.

Konseyn mektubunu aldı. İçeriğini okuyunca Mark'ın onun için çok çalıştığını anladı çünkü revize edilen planların ardından ruhsat çıkmıştı. Maddie mısır gevreği kâsesi önünde dururken Mark'ı ve acısını düşündü. Ona söylemesi gereken kelimeleri düşünmeye çalıştı. Gidip yüz yüze mi özür dilemeliydi, telefon mu açmalıydı, yoksa mektup mu yazmalıydı? İlk tercihi mektuptan yanaydı ama bunun en korkakça yol olduğunu biliyordu.

“Lanet olsun, git ve giyin, arabaya bin ve şu işi hallet. Bunu düşünmeye devam edersen asla yapamayacaksın,” dedi kendi kendine, Tamsin'i taklit ederek.

Maddie bulaşıkları lavabonun içine koydu ve hole yürüdü. Daphne ve Daphne'nin annesi ile teyzesinin fotoğrafının önünde durdu.

“Evet, hanımlar, şu ana kadar her şey çok heyecan vericiydi. Peki Trevenen'in hayatımı altüst edecek başka sırları varsa lütfen bana söyler misiniz?” Maddie başını salladı. “Hayır, bunu yapan Trevenen'in sırları değildi. Her şeyi kendim yaptım.”

Maddie karar vermiş ve giyinmişti, arkasından kapıyı kapattı. Telefonun çaldığını duyduğunda anahtar henüz kilitteydi. Tekrar içeri koştu.

“Bayan Hollis, Mullion Okulu'nun sekreteriyim. Mark Triggs'in Hannah'yı Treliske Hastanesi'ne götürmeye izni olup olmadığını sormak için aradım.”

“Hannah'nın bir şeyi mi var?” Maddie'nin kalp atışları hızlandı.

“Hayır.”

Maddie telefonda Mark'ın sesini duydu. Ağzı kurudu.

“İhtiyar Tom hastaneye kaldırılmış, komada. Durum pek iyi görünmüyor,” dedi.

“Tamam. Orada buluşuruz.”

Maddie şeritler arasında hızla geçiş yaparken arabayı otomatik pilota almış gibiydi. Hannah kim bilir nasıl hissediyordu ve tabii Mark da. Yaşlı adamı çok önemsiyordu ve Maddie'nin varlığı onun için hiçbir şeyi kolaylaştırmayacaktı. Ancak gidip Mark'la yüzleşmeli ve Hannah'ya destek olmalıydı.

Hannah, İhtiyar Tom'un soğuk ellerini tutmuşken tişörtünü lekelemekte olan gözyaşlarının farkında bile değildi. Monitörlerdeki ışıklar on dakika önce sönmüştü. Maddie ve Mark hemşireyle konuşmak için çıkmış ve onu Tom'la yalnız bırakmışlardı. Vardıklarında henüz hayattaydı. Bütün ışıklar yanıp sönüyordu ama şimdi hepsi kararmıştı. Hayat daha az önce oradayken bir anda nasıl kaybolabiliyordu? Onların, babasının öldüğünü söyleyecek ışıkları olmamıştı. Sadece sessizlik vardı. Hırıltılı nefesleri susmuştu.

Maddie, İhtiyar Tom'un öldüğünü anladıklarında ona sarıldı. Babası öldüğünde Hannah, Maddie'nin kendisine sarılmasına izin vermemişti. Onu kendinden uzak tutmuştu. Bu defa desteği iyi gelmişti.

Sadece birkaç dakika önce İhtiyar Tom gözlerini açmış ve doğrudan Hannah'ya bakıp gülümsemişti. Mark da bunu fark etmişti. Hannah bunu hayal etmemişti. Bir iki dakika onunla kalmıştı, daha sonra parlak mavi gözleri kapanmıştı. İlk başta Hannah ağladığını fark etmemişti bile. Gözyaşları sessizdi. Babasının hayatı sona erdiğinde yükselen hıçkırıkları gibi değildi.

Tom'un elleri sarı ve soğuktu, neredeyse bal mumu gibiydi. Şimdi sadece bal mumundan bir heykel miydi? Babası öldükten sonra Hannah odasına koşmuş ve cesedine bir daha bakmamıştı. Şimdi burada İhtiyar Tom ile sakince otururken keşke babamın cesediyle daha fazla zaman geçirmiş olsaydım diye düşündü. Tavana baktı ve renginin Tom'un teninin sarısıyla aynı olduğunu fark edince sessiz bir şekilde, "Özür dilerim," dedi.

Maddie'nin hafif ayak sesleri düşüncelerini böldü. Hannah üvey annesine baktı. Mark onunla birlikte değildi. Maddie'nin he-

nüz Mark'ı görmeye hazır olmadığını biliyordu. Çok boş ve yalnız görünüyordu.

"Gitmek için hazır mısın yoksa biraz daha kalmak ister misin?" diye fısıldadı Maddie, İhtiyar Tom'u uyandırmak istemiyormuş gibi.

"Fark etmez." Hannah adamın dingin yüzüne baktı.

"İstedğin kadar kalabilirsin."

"Ben iyiyim. Aşırı duygusallaşmamı o da istemezdi, bu yüzden bunu yapmayacağım."

"Ama yine de acıyı dindirmiyor." Maddie hafifçe gülümsedi.

"Evet. Babam da öldüğünde bal mumu gibi miydi?" diye sordu Hannah.

Maddie güldü. "Sanırım öyle ama daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Gidip annemi görmek istiyorum." Hannah ayağa kalktı.

"Pe... ki..." Maddie başını eğdi. "Buna karar vermenin nedenini sorabilir miyim? Epey uzakta da."

"Etrafımdaki insanlar patır patır ölüyor. Canlıyken neye benzediğini görmek istiyorum."

"Tamam. Belki yazın gidersin." Maddie elini uzattı.

"Evet, tamam." İhtiyar Tom'a son bir kez baktı, gülümsediğinden emindi.

✧ Otuz ✧

Hannah, Maddie bir şişe şarabı açarken onu izledi. “Seni bilmem ama benim bir içkiye ihtiyacım var.” Maddie’nin eli titriyordu.

Mark başıyla onayladı.

“Tom’a.” Maddie kadehini kaldırdı.

“Evet. İhtiyar Tom’a.” Mark şarabından bir yudum aldı.

Ön kapı açıldı ve Tamsin içeri girdi.

“Şarap iyi görünüyor. Bana da bir kadeh verebilir misin?” Bir sandalye çekti.

“Tabii ki.” Maddie bir kadeh kaptı.

“İhtiyar Tom’a çok yazık oldu. Onu özleyeceğim ama en azından ölümü hızlı oldu.”

“Evet.” Hannah hastane yatağındaki cesedini düşündü. O artık İhtiyar Tom değildi, onu sarı ve soğuk halde değil de atölyesinde düşünmek istiyordu. “Cenaze töreni ne zaman olacak? Mark, biliyor musun?”

“Cenaze görevlileriyle bir süre önce konuştum, muhtemelen bu hafta sonu.”

“Güzel. Her şeyi organize etmemiz için biraz zamanımız olacak.” Tamsin parmaklarını masaya vurdu.

“İyi bir noktaya parmak bastın. Hannah, Tom sana bir adres defteri verdi mi ya da bildiğin bir tane var mı?” diye sordu Maddie, Mark’ın kadehini doldururken.

Hannah, Maddie’nin ona nasıl baktığını fark etmişti. Henüz bebek hakkında konuşmamışlar mıydı? Belki de Maddie, Mark’a daha önce hamile kaldığında neler olduğunu anlatmalıydı. “Evet, sanırım çalışma odasında.”

“Harika. Listeyi bölüşüp herkese ulaşalım mı?” Tamsin bir parça kâğıt aldı ve bir şeyler yazmaya başladı. “Peki ya gazete ilanı?”

“Ben hallediyorum,” dedi Mark başını kaldırıp.

Hannah, adamın paramparça görüldüğünü düşündü. İhtiyar Tom’un ölümüne böyle üzüleceğini düşünmemişti. Her şeyi kontrol altına almıştı, tıpkı onu sudan kurtarıırken yaptığı gibi. Sağlam bir kaya gibiydi gerçekten de.

“Millet, ben artık yatıyorum.” Hannah gözleriyle Tamsin’e gitmesini söylemeye çalışsa da kadın sandalyeye yapışmış gibi duruyordu.

“Gerçekten mi? Will’le konuşabildin mi?” diye sordu Tamsin.

“Hayır. Şimdiye kadar duyduğundan eminim ama onu artık sabah ararım.”

Hannah odasında eski sandığı okşayarak ağladı. Neden sevdiği herkes ölmek ya da ortadan kaybolmak zorundaydı ki?

Hannah kilise mezarlığında olmaktan memnun değildi. Eğer Catherine buraya gömülmüşse de deliller kaybolmuştu. Kilise kayıtlarının o kadar eskiye gidip gitmediğini merak etti. Ama öyle olsaydı bile İhtiyar Tom’un söylediği gibi Thomasina’nın değil de yalnızca Catherine’in ölümü kaydedilmiş olurdu.

İncil’i bulduğu yere geri koymak için oturma odasına gitti. Neyse ki onu Tom ölmeden önce bulmuştu. Parçaları birleştirmesine yardım etmişti ama bundan sonrasını tek başına yapmak zorundaydı.

Oturma odasına girerken güneş ışığının şöminenin üzerine düştüğünü gördü. Oranın sadece bir kaçakçı zulası olduğunu bilse de bundan daha fazlasının olduğu duygusundan kurtulamıyordu. Kapıya doğru yürüdü. Parlak ışıktaki ahşap kaplamaların birleşim yeri daha net görülebiliyordu.

Kapı bir tık sesiyle bir anda açıldı. Hannah eşikte duraksadı. Maddie'yi bu kadar korkutan neydi? Ağlama sesi, evet. Ürkütücü ve gerçekten de tuhaftı. Ama rüzgâr ya da bir hayvan olmalıydı. O gün hava rüzgârlı olsa da Hannah o sesi duymuyordu.

Tüm ışık içeri girebilsin diye kapıyı sonuna kadar açtı, dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini yerdeki taşların üzerinde gezdirmeye başladı. Çoğunlukla düzlerdi ama bazı girintiler vardı.

“Orada ne yapıyorsun öyle?” diye sordu Maddie. Hannah kalbi hızla çarparak ayağa fırladı.

“Maddie, senin deli olduğunu düşündüğümü söylediğimi biliyorum ama bazen ben de ağlama sesini duyuyorum.” Hannah geri çekilip oturma odasına girdi. Maddie daha da yaklaştı ama Hannah onun tereddüt ettiğini görebiliyordu. “Bebek cıglığı gibiydi, değil mi, rüzgâr ya da bir kedi değildi?”

Maddie başını salladı.

“Şimdi duyuyor musun?”

Maddie yutkundu, kapıdan içeri girdi ve durdu.

Hannah'nın ağzı kurumuştur. Burada bir bağlantı vardı, bunu biliyordu. Maddie bir Penventon'dı ve bir şey onu çağırıyordu. Thomasina'ydı bu.

“Hayır, artık duymuyorum, aslında hamile kaldığımdan beri duymadım.” Maddie'nin sesi son kelimelere doğru giderek cılızlaştı.

Hannah, Maddie'nin elini tuttu. “Özür dilerim.”

Maddie de onun elini sıktı.

“Bana oturma odasının 1700 yılında eklendiğinden bahsetmiştin, peki yemek odasının ne zaman eklenmiş olduğunu biliyor

musun?” Hannah, Maddie’nin elini bıraktı ve yeniden dizlerinin üzerine çöktü.

“Hayır. Eski ama mutfak bölümü kadar eski değil. Sen ne yapıyorsun öyle?” diye sordu Maddie.

“Taşlarda bir şeyler yazdığını düşünüyorum.”

Maddie kaşlarını çatı. “Bu çok komik. Beni yerde bulduğunu ve gözümün morardığını hatırlıyorsun, değil mi?”

Hannah başını salladı.

“Ben de o zaman kayrakların eski mezar taşlarına benzediğini düşünüyordum. Muhtemelen de öyleydi, hiçbir şey ziyan edilmediği için atılmış taşlar kullanılmış sanırım.”

“İşte bu!” dedi Hannah.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Catherine’in kızı Thomasina’nın burada gömülü olduğunu düşünüyorum.”

“İçimizden biri kesin deli. Catherine ve Thomasina da kim?” diye sordu Maddie.

“Ah, evet, keşfettiğim ve sana söylemeyi unuttuğum diğer meseleler.”

Maddie bir kaşını kaldırdı.

“Özür dilerim.” Hannah duraksadı. Her şey yerine oturmaya başlamıştı. Tanrım, keşke İhtiyar Tom da burada olsaydı diye düşündü.

“Hâlâ neler olduğunu anlamadım.” Maddie bir koltuğun koluna oturdu.

“Hiç büyük boy kâğıdın var mı?”

“Elbette.” Maddie yine kaşlarını çatı.

“Pirinçten kâğıda baskı çıkarma yaptığımız şu yeri hatırlıyorsun, hani sen götürmüştün beni?”

Maddie gülümsedi ve aceleyle çıktı. Hannah topuklarının üzerine çöktü. Haklı olduğunu biliyordu. Thomasina buraya, Trevenen'a gömülmüştü.

Maddie hemen döndü ve Hannah kâğıdı ve kara kalemı ondan kaptı. Taşın üzerine koyduğu kâğıdı kalemle boyamaya başladı. Harfler ortaya çıkıyordu. Kara kalem başta kayrak üzerindeki doğal işaretleri belirginleştiriyor gibi gözüксе de Hannah kapıdan çıkıp kâğıdı yere serince her şey açıkça görölüyordu.

THOMASINA PENVENTON

15 Ocak 1570'te doğdu

16 Ocak 1570'te öldü

Hannah, Maddie'nin elini yakaladı. Maddie kızın elini sıktı ve sonra taşa yaklaştı. Parmakları oymalar üzerinde gezindi. Hannah onun kendi bebeklerini düşünüp düşünmediğini merak etti.

Tabutu taşıyan cenaze arabası köyün içinden yavaşça geçerek kiliseye yöneldi. Maddie önündeki manzaraya bakarken kendisini gülümsemekten alamıyordu. Törenin ciddiyetinin bilincindeydi ama tek görebildiği atı yönlendiren silindir şapkalı teşrifatçının zamana uygunsuzluğuuydu.

Bütün köy Tom'un cenazesi için dışarı çıkmıştı. Mark ve Hannah tabutun arkasındaki tören alayının başındaydı. Maddie hâlâ Tom'un mal varlığının çoğunu Mark'ın vasiliğinde Hannah'ya bırakmış olduğuna inanamıyordu. Hannah'nın eğitimini fazla fazla karşıladıktan sonra geriye bir miktar para daha kalacaktı. Hannah çok şanslı bir kızdı. Şükürler olsun ki yirmi beş yaşına kadar paranın kontrolü onda olmayacaktı. Maddie servetine erişimi olsa neler olabileceğini düşünerek ürperdi fakat tahminine göre Tom da bunun bilincindeydi.

“Sakın başlama,” diye fısıldadı Maddie, kıkırdamaya başlamış olan Tamsin’e.

“Elimde değil. Komedi filminden çıkmış gibi.” Tamsin eliyle ağzını kapattı.

“Biliyorum ama...”

“İhtiyar Tom’un muhteşem bir mizah anlayışı vardı, bu resmi geçidi ve ortamı görseydi çok hoşuna giderdi. Buna iyi yanından bakabilirdi.”

“Doğru.” Maddie onlara yetişmiş olan Anthony’ye gülümsedi. Koyu takım elbisesinin içinde huzursuz görünüyordu.

“Geç kaldığım için özür dilerim. Yeni şantiyede bir kriz çıktı.” Anthony onlara ayak uydurdu.

“Henüz bir şey kaçırmış değilsin.” Tamsin elini tuttu.

Maddie kıskançlığın onu ele geçirmesine izin vermeyecekti. Onların aşkı çok özeldi. Önde, Hannah’nın elini tutarak yürümekte olan sevdiği adama baktı. Beraber cenazeyi planlayarak geçirmiş oldukları onca saate rağmen kişisel meseleleri konuşmaktan kaçınmışlardı.

Cenaze törenleri konusunda deneyimli olduğunu üzümlere kabul etti. Kıyaslanacak olursa John’ununki daha basitti ama o zaman her şeyi önceden ayarlamıştı. Bu hafta yapılması gereken tüm o işlerle birlikte deli gibi yoğun geçmişti.

Tom Martin büyüleyici bir hayat yaşamıştı. Öğretmenlik bunun sadece bir kısmıydı. Evini, evraklarını ve daha sonra da vasiyetini inceledikçe onun çok daha karmaşık biri olduğunu anlamışlardı. Arkasında yürüyen yabancılar onun akademik ve yayın yaşamından dostlarıydı.

Mark arkasına bakıp gülümsedi. Maddie’nin kalbi pır pır etti. Düzenlemelerle ayrı ayrı uğraşırlarken tüm süreç boyunca nazik ama mesafeli davranmıştı. Maddie elinden gelirse bir şekilde olanları açıklaması gerektiğini biliyordu. Bunu istiyordu da.

“Fulyalar sence de güneş ışığında muhteşem görünmüyor mu? Mevsim biterken bu kadarının hâlâ hayatta kalması çok tuhaf,” diye yorumda bulundu Tamsin.

Maddie parlak sarıyla bezeli araziye baktı. Tabut yanlarından geçerken esen rüzgârla başlarını eğmişlerdi. Göze çarpan renkleri, mavi gökyüzü altında koyu renk giysiler giyip yas tutmakta olan insanlarla kontrast yaratıyordu. Normal bir bahar günü olsa bu sıcakta herkesin üzerindeki berraklığı çıkarıp beyaz tenlerini güneşe açacaklarını biliyordu. Ama bugün herkes siyahlar içindeydi. Hannah’ın küçük bedeni neredeyse trajik görünüyordu. Üzerinde John’un cenazesi için giydiği elbise vardı. Maddie onu hâlâ sakladığını bilmiyordu. Elbise ona bugün biraz daha kısa geliyordu ama Hannah o zaman olduğu kadar kederli değildi. Birçok bakımdan tanınmayacak şekilde değişmişti. Tüm hafta boyunca, kalan miras sayesinde artık Maddie’ye bağımlı olmadığını anladığında bile oldukça akli başında davranmıştı.

Papaz tören alayını kiliseye yönlendirdi ve Maddie sunağı kaplayan çiçeklere hayranlıkla baktı. Köyün kadınları böylesine dramatik ve neşeli bir aranjman hazırlayarak harika bir iş çıkarmıştı.

Maddie, Hannah’ın yanındaki sıraya oturdu. Mark dışarıda kalmıştı. O ve Anthony tabutu taşıyan dört kişiden ikisiydi. Tabut kilisenin önüne getirilirken Maddie, Mark’a dikkatle baktı. Ona olan aşkı azalmamış; aksine çoğalmıştı. Ona nasıl olur da güvenmemişti? İçini hüznü kapladı.

“Siz ikiniz iyi misiniz?” diye fısıldadı Mark, Maddie’nin yanına otururken.

Maddie başını salladı ama konuşmadı. Papaza odaklanmaya çalışsa da yapamadı, sonra güneş ışınlarının vitray camdan tabutun üzerine süzülürken yarattığı renk oyunlarına baktı.

Ne söylediğinin farkında olmasa da ilk ilahinin sözleri Maddie’nin dudaklarından ezbere dökülüyordu. Orgun son notaları sustu ve Peder, Tom’un yaşamını kutlamak için gelenleri karşıladı. Maddie ayine katılmaya çalışsa da düşünceleri yanındaki adama takılıyordu.

Birlikte seçmiş oldukları metinleri dinlerken çok ciddi görünüyordu. Mark ayağa kalkıp da konuşması için sunağa giderken Maddie'nin kalbi dolup taşıtı. Sözlerini işitiyordu, tek duyduğu onun sesiydi.

Hannah güzel sesiyle şarkı söyledi. Bugün yaşamını kutladıkları bu adamın sevgisi sayesinde Hannah düşünceli genç bir kadına dönüşmeye başlamıştı. Maddie buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Mark'ın gür bariton sesi, Maddie'nin onun kollarında olmaktan başka bir şey düşünemez hale gelmesine neden oldu. Ona duyduğu bu özlem ne zaman son bulacaktı? Gözlerini kapattı ve ayin biterken dinlemek için kendisini zorladı.

Yukarı kaldırılan tabut parlak gün ışığına çıktı. Maddie gözlerini kırıştırdı. Hannah'nın eli uzanıp elini tuttu, beraber yağmurla yüklü huzursuz topraktan geçerek mezarlığa ulaştılar.

Tabutun toprağa verilisini izlerken Maddie'nin yanaklarından gözyaşları süzüldü. Onları durduramıyordu. Daha bir yıl önce gözlerine inanamayarak benzer bir sahne izlemişti. Hannah elini daha da sıktı.

"Babam için ağlıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Hannah onun kulağına.

Maddie başını salladı ve papazın sözlerini dinledi. Her şey böylece son bulmuştu. Tom'un hiç aşkı ve kaybetmeyi tadıp tatmadığını merak etti. Maddie, onu hüznün dolu gözlerle seyretmekte olan Mark'a döndü. Ona neden bu kadar acı çektiirmişti?

İlk avuç dolusu toprağı Hannah alıp attı. Maddie düşüncelerini yeniden Tom'a yöneltti. "Huzur içinde yatsın."

Maddie arkasını dönüp yola doğru yürümeye başladı. Yeni bir mezar taşı gözüne takıldı. Durup okudu. Daphne'nindi. Neden daha önce onun mezarını hiç ziyaret etmemişti ki? Sessizce büyük teyzesinden özür diledi. Çoğunun aksine onun mezarının üzerinde çiçek yoktu. Yarın buna bir çözüm bulacaktı. Daphne'nin mezarının yanındaki mezar çok daha büyüktü. Maddie'nin kalbi duracak gibi

oldu. Bu Arthur'undu. Daphne sonunda sevdiği adamın yanında ebedi istirahatteydi. Maddie yutkunarak gözyaşlarını sildi.

“Bu güzel ayın için teşekkür ederim,” dedi Maddie papaza, köyün toplantı salonunun önünde dururlarken.

“Tom, iyi bir adamdı,” dedi papaz. “Hannah nasıl?”

“Üzgün hissetse de iyi olduğunu kendiniz de görebilirsiniz.” Maddie gülümsedi.

“Peki ya siz? Son zamanlarda çok ciddi şeylerle uğraştınız.” Biraz kafasını eğdi.

Maddie iç geçirdi. Bunu nasıl bildiğini sormak istemedi. “Ben iyiyim. Ancak size bir sorum var. Hannah’nın evi araştırması sonucu kaçakçıların kullandığını düşündüğümüz gizli bir oda ve yeni doğan bir bebeğe ait olduğunu sandığımız bir mezar taşı ortaya çıktı.”

“İlginç. Mezar taşı mı dediniz?”

Maddie başıyla onayladı.

“Tarihler ne?” diye sordu.

“15 Ocak 1570, Thomasina’ya aitmiş gibi görünüyor. Doğduktan hemen sonra ölmüş, annesi Catherine onu uzun süre hayatta tutamamış.”

“Thomasina, ikiz anlamına gelir,” dedi papaz.

“Gördün mü Maddie, sana söylemiştim: Thomasina, Thomas’ın ikizi anlamına geliyor.” Hannah gülümsedi.

“Söze gireceğin zaman ‘izinizle’ demen gerekmez mi?” Maddie gülümsedi.

“Ah, üzgünüm, evet. Ne yapmamız gerektiğini mi soruyordun?” diye sordu Hannah.

“Ben de tam buna değinecektim ama şimdi her şey ayarlanmış mı diye gidip bir bakmam lazım.” Maddie uzaklaşacak oldu.

“Tamsin her şeyi halletmiş,” dedi Hannah.

“Peki sormamda bir sakınca yoksa siz hayaletin o odada mı olduğunu düşünüyorsunuz?” diye sordu papaz.

Maddie kızardı. “Evet, aslında öyle.”

“Hâlâ ağlama sesi duyuyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Maddie.

“Bu durum meslektaşımın daha önce yaşamış olduğu şeye uyuyor.”

“Neydi o?” diye sordu Hannah.

“Açıklanamayan etkilere neden olan aşırı duygu.”

“Ruhların musallat olmasını mı kastediyorsunuz?” diye sordu Hannah.

Papaz başını salladı.

“Süper. Ama şeytan çıkarma ya da ruh kovma gibi bir şeyler yapılması gerekmiyor muydu?” Hannah yüksek topukların üzerinde biraz yalpaladı.

“Ben anlamadım,” dedi Maddie.

“Diğer durumda aşırı üzüntü gibi duygular bazı şeylerin olmasına sebep olmuştu.”

“Şeyler?”

“Hareket eden nesneler ve gaipten gelen tuhaf ağlama sesi.”

“Tamam. Yani Maddie’nin babamı kaybetmesinden kaynaklanan kederi...” Hannah durdu ve Maddie’ye baktı. “Ve de benimki buna neden olmuş olabilir mi? Yoksa binanın temeline gömüldüğü için mutsuz olan Thomasina’nın hayaleti mi?”

“Bunu kesin olarak bilmiyorum ama her şey mümkün.” Papaz gülümsedi. “Ağlama sesi kesildiğine göre sanırım Paskalya bitene kadar Thomasina’yı huzur içinde istirahat etmeye bırakabiliriz, sonrasında da araştırırız.” Hafifçe selam verdi ve gözden kayboldu.

✧ Otuz Bir ✧

Şampanya Hannah'nın burnunu gıcıklayınca hapşırdı, neredeyse onu dökecekti. Will arkasına geçti. Hannah günlerdir onu görmemişti.

"Demek sen artık bir mirasçısın." Burnunu boynuna sürttü ve Hannah ona döndü.

"Bu yüzden mi buradasın? Beni param için mi istiyorsun?" Kadehinin üzerinden ona baktı.

"Olabilir ama sen zaten karşı konulmazdın." Gülümsedi.

Hannah içkisini püskürttü. "Aptal."

"Tam bir aptalım," diye kabul etti Will.

"Neden aramadın?" diye sordu Hannah.

"Son zamanlarda olanlardan sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm, Maddie'nin de."

"Ah, öyle mi?" Hannah kalabalıkta Maddie'yi bulmaya çalışsa da başaramadı. Will'e baktıkça Maddie ve Mark'ın şu anda kibar iki yabancı olduğunu düşünüyordu.

"Beni özledin mi?" diye sordu Will.

"Belki."

"Sadece belki mi?" İncinmiş bir ifadesi takındı.

"Ne sanıyordun?" Hannah pencere çerçevesine yaslanıp gülümsedi. Salon çok doluydu. Dolaşp İhtiyar Tom'un yaşlı arkadaşlarıyla tanışması gerekiyordu. Burada anahtar kelime *yaşlıydı*.

Will eğilip onu yanağından öptü. Etrafını saran ve çekildiğinde havada asılı kalan sabun kokusu hoşuna gidiyordu.

“Annene ulaştığını duydum,” dedi.

“Tanrım, hiçbir şey gizli kalmıyor.” Gözlerini devirdi.

“Burada haberlerin çabuk yayıldığım hâlâ öğrenemedin mi?” diye sordu.

“Doğru. Yakında onu ziyaret edebilmeyi umuyorum.”

“Bunca yıl sonra neden?” Will onu daha yakından inceledi.

“Üzgün olduğunu söyledi,” dedi. Hannah hâlâ her şeyi çözememişti ama bazı şeylerin cevapları olmadığını tahmin ediyordu.

“Evet, biliyorum. Biraz geç ama özür dilediği için memnunum.” Gülümsedi.

“E artık istediğin yere gidecek paran da var, benim zengin arkadaşım.” Will göz kırptı.

Hannah güldü ve parayı düşündü. Maddie’nin artık onun için endişelenmesine gerek yoktu. Hannah, Will’in elini ağzına götürdü ve öptü.

“Bu çok hoştu ama neden?” diye sordu.

“Bir sebebi yok. Evet, artık biraz insan içine karışsam iyi olacak.” Elini bıraktı.

“Pekâlâ, eğer öyle gerekiyorsa.” Will bir reverans yaptı ve geri çekildi.

Hannah yüzünde bir gülümsemeyle odaya baktı. Özgür bir kadındı ve artık kendi kaderini kontrol edebilirdi, İhtiyar Tom sayesinde. Sessizce kadehini kaldırdı ve kırışık yüzler deryasına baktı. Nereden başlayacaktı? Köşede oturan huysuz adam ulaşılabilir görünüyordu. Göz ucuyla Maddie ve Mark’ın salondan ayrıldığını gördü. Neler olduğunu merak etti ve bakışları çocuk parkına kadar onları takip etti.

“Benimle dışarı geldiğin için teşekkür ederim.” Maddie salıncaklardan birine oturdu.

“Sorun değil. Nasıl hissediyorsun? Cenazelere katılmanın, yapılacaklar listende ilk sıralarda olmadığını biliyorum.” Mark diğer salıncağa oturdu.

“Evet, kesinlikle ama seni dışarı sürüklememin sebebi bu değil.” Maddie gökyüzüne baktı ve bunu yapabilmeyi umdu.

“Değil mi?” Mark bir kaşını kaldırdı. “Şimdi tüm dikkatimi çektin.”

“İyi. Bunu sevdim.” Bu durumun birkaç dakika değil de sonsuza dek sürmesini diledi.

“Öyle mi?” diye sordu Mark.

Maddie bir an için sessizleşti. “Evet.” Ona bakmak için döndü. “Özür dilemek istiyorum ama nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Tamam.” Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu ve bu da konuşmasını daha da zorlaştırıyordu ama zaten bu işin kolay olmasını hak etmiyordu.

“Öncelikle konuya açıklık getirmek adına, kaybettim bebeğin senin olduğunu, yani bizim olduğunu söylemek istiyorum. Hayatımda başka kimse yoktu. Gunnar sadece bir arkadaştı, fazlası değil, aslında hiçbir zaman da bundan ötesi olmadı.” Maddie ayaklarını yerden çekmeden kendisini ileri geri sallarken kucığındaki ellerine baktı. Salıncak, tıpkı düşünceleri gibi salınıp duruyordu.

Mark hiçbir şey söylemeyince devam etti. “Hastalandığım için hamile olduğumu anlayamadım, yoksa bunu zaten Doktor Grades’e söyledim. Zaten o zaman aklım başımda bile değildi. Yani böyle bir şeyin mümkün olabileceğini bile düşünmemiştim.”

“Gerçekten mi?” Mark şaşırmış görünüyordu.

Ona baktı ve vücudundaki her hücre ilk sevişmelerini hatırladı. “Evet. John’la evlendiğimiz andan itibaren çocuk sahibi olmaya çalıştık. Ama hiçbir şey olmadı. Bu nedenle tek bir korunmasız gecenin bana çok istediğim bebeği verebileceğini gerçekten hiç düşünmemiştim.”

“Yani benim çocuğumu gerçekten istiyor muydun?” O kadar şaşırılmış görünüyordu ki Maddie onu sandığından da fazla incittiğini daha iyi anladı.

“Evet.” Maddie başını salladı.

“İstedğin herhangi bir çocuk değildi yani?”

Maddie irkildi. “Hayır ama dürüst olmak gerekirse herhangi bir çocuğu da kabul ederdim.”

“Anlamıyorum Maddie, madem benim çocuğumu istiyordun, o zaman neden bana söylemedin?”

Maddie dudaklarını yaladı. Bunun kolay olmayacağını biliyordu. Her şeyi anlatıp onun dilediğini düşünmesine izin vermemeliydi. “Mark, seni seviyorum. Birlikte bir geleceğimiz olmasını hayal ediyordum. Bütün bunlar olmadan önce bizim...” Maddie duraksadı, doğru kelimeleri aradı. “Hannah babası dışında birini sevebileceğim fikrine alıştıktan sonra evlenmemizi umuyordum.”

İç çekti. “Bütün kalbim ve ruhumla istediğim buydu.” Bir rüzgâr esip güzelce taranmış saçlarından bir bukleyi havalandırdı. Mark’ın bir şeyler söylemesini diliyordu ama o tek söz bile etmiyordu. Ona bakmaya cesaret edemediğinden kendi ayaklarına baktı. “Sonra adet günümün geciktiğini fark ettim. Test yaptım ve bana bir hediye bahşedildiğini düşündüm. Başka bir çocuğum olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Başka bir çocuk mu?” diye sordu Mark.

“Evet.” Maddie dudağını ısırıldı. Artık daha kolay olması gerekiyordu. Bunu üçüncü defa anlatıyordu. “John ölmeden kısa süre önce hamile kalmıştım.”

“Ne oldu?”

“Çok mutlu olmuştum ama John’un hayatta olmayıp o çocuğun hayatını paylaşamayacak olması gerçeği bu mutluluğa gölge düşürdü.” Birisi sigara içmek için dışarı çıkarken salondan bir kahkaha sesi duyuldu.

“John gebeliği sonlandırmam için bana söz verdirdi. Bunun benim için ne kadar zor olacağını, ayrıca Hannah’yla geleceğimiz için hiç de kolay olmayacağını biliyordu. Henüz tanımadığı çocuğuna değil de tanıdıklarına odaklanmayı seçti.” Maddie derin bir nefes aldı. Ondan istediği şey için John’u ve kendisini artık affetmişti. Ağlamayacağım, dedi kendi kendine. Son zamanlarda bunu çok fazla yapıyordu. Ezilmiş çimen kokusu ona, Mark’ın artık salıncakta değil de yanında olduğunu fark ettirdi. Mark’ın ayakları onunkilerin hemen karşısındaydı.

“Yani Doktor Grades beni arayıp kullandığım güçlü antibiyotik yüzünden gebeliği derhal sonlandırmam gerektiğini söylediğinde içimde bir şeyler alevlendi.” Ellerini sıkarak devam etti. “Ben de seni, hamileliğe son vermemi isteyebileceğin böyle bir duruma düşürmeyi istemedim.”

Maddie topuklarını yere bastırdı. Tamsin’in bilge sözlerini ve bazen bazı şeyleri kaderinde olduğu için yaşaması gerektiğini kabul ediyor olmasına karşın hâlâ canı acıyordu. Hem de çok acıyordu. “Sanırım sevdiğim adamın benden kürtaj olmamı istemeyeceğinden emin olamadım. Çünkü John...” Maddie yutkundtu, kendisini devam etmeye ve her şeyi anlatmaya zorladı. “Benden bunu yapmamı isteyebileceğini düşünerek bu riski göze alamadım, aşkını kaybetmek anlamına gelse de bunu yapamadım.”

Maddie sonunda başını kaldırıp ona baktı. Aralarında birkaç santim vardı. “Sana güvenmediğim için üzgünüm. Güvenmem gerekirdi. Sen John değilsin.”

Mark çok yakındı ama aynı zamanda Maddie’nin başının üzerinden kilise kulesine bakarken çok sessizdi.

“Teşekkür ederim,” dedi sonunda.

“Sana gerçeği borçluydum. Sen aşkı hak ediyorsun. Harika bir adamsın. Bu olayı geride bırakıp sana layık bir kadın bulabilmeni umarım.” Maddie rahatlaması gerektiğini biliyordu. Ona artık her şeyi anlatmıştı.

Salıncaktan kalktı, Mark'a dokunmamak için yana çekildi. Haddini aşmış olurdu. Yüzünde zoraki bir gülümsemeyle içeriye girmekten ve İhtiyar Tom'u son yolculuğuna uğurlarken her şeyin planlandığı gibi gitmesini sağlamaktan başka bir şey gelmezdi elinden. Mark'tan özür dilemenin bu acıyı yok etmeyeceğini biliyordu ancak en azından onun için her şeyi açıklığa kavuşturabilmişti. Bir kadın onu hayal kırıklığına uğrattığında bu defa en azından sebebini biliyordu. Başını kaldırıp yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Mark.

"İşler nasıl gidiyor diye kontrol etmek için içeriye," dedi salona doğru bakarak.

"Onlar idare eder. Tamsin orada," dedi.

Maddie gülümsedi. "Doğru."

"Planların ne?" diye sordu Mark.

"Planlarım mı?"

"Başka çocuk istiyor musun?" Mark elini yavaşça koluna koyarak uzaklaşmasını engelledi.

Yanağından bir gözyaşı süzüldü. "Ah, ben bunun için şansımı kaybetmiş olabilirim ama senin çocuklarının olmasını tüm kalbimle istiyorum. Harika bir baba olacaksın."

"Anneleri sen olmadıktan sonra çocuk istemediğimi söylesem ne derdin?"

Maddie birden başını kaldırdı ve ona baktı. Mark gülümsüyordu.

"Korkarım şu anda alaya hiç hazır değilim," dedi sesi çatlayarak.

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım." Mark onun başını kaldırdı. "Seni seviyorum." Gözleri, sözlerinden daha fazlasını söylüyordu. "Evlen benimle."

"Ciddi misin?" Maddie onun birden ortadan kaybolacağını düşünerek gözlerini kırpmıştırmaya devam etti.

"Evet."

"Sana tüm bu yaşattıklarımdan sonra mı?" diye sordu.

“Elimi vicdanıma koyup yaşadıklarımın kesinlikle korkunç olduğunu söyleyebilirim. Hayatımdaki en önemli insan bana güvenmediği için neredeyse ölüyor, beni de öldürüyordu. Ama aynı zamanda, ne olursa olsun, hayatın sensiz yaşamaya değer olmayacağını da anladım.” Parmağı Maddie’nin yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. “Soruma cevap vermedin.”

“Bu eski bir Kelt cenaze ritüeli mi yoksa? Birazdan ikinizi bu çocuk parkında ölüme meydan okumak için sevişirken mi göreceğim?” Hannah birkaç metre uzakta duruyordu.

“Deneyebiliriz sanırım. Belki diğerleri de eğlenceye katılabilir. Ne dersin Hannah?” diye sordu Mark.

“Hastasın sen.” Hannah bir kalçasını dışarı çıkardı ve kollarını kavuşturdu.

“Tam olarak değil.” Maddie dik durdu ve kıyafetini düzeltti. “Eski ritüeller hakkında söylenecek çok şey var.” Maddie, Hannah’nın yüzündeki tiksinti ifadesini görünce güldü. “Bir şey mi istemiştin?”

“Hayır, senin benden istediğin bir şey olabilir diye düşünmüştüm.”

“Peki neymiş o?” Mark, Maddie’yi iyice kendine doğru çekti.

“Rüzgâr salona doğru esiyor ve ben de cevapsız kalan bir evlenme teklifi duydum.” Hannah sırtıttı. “Evlenip bir sürü velet yapmadan önce benim iznime ihtiyacın olabileceğini düşünmüştüm.”

“İzin veriyor musun?” diye sordu Mark.

“Bakıcılık yapmak zorunda kalmadığım sürece evet, evlenebilirsiniz. Ama hayır, bir dakika. Bunun çok iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” Hannah avucunun içiyle kafasına vurdu.

“Nedenmiş?” Maddie, Mark’a daha da sokuldu ve onun Hannah’ya gülümseyişini zevkle izledi.

“E sen onunla evlenirsen üvey babam olur. Bu da Will’le ilişkimi berbat eder.”

Mark bir kahkaha attı. “Sanırım öyle. Ancak artık izin verdin ve fikrini değiştiremezsin. Şimdi kalbim Maddie’nin cevabını bekliyor.”

“Evet, Maddie.” Hannah elleri belinde durdu.

“Tek bir şartla,” dedi Maddie.

“Amma yüzüsüsün,” dedi Hannah.

“Evet, öyleyim.” Maddie gülümsedi.

“Şartın neymiş bakalım?” diye sordu Mark.

“Gelip Trevenen’da yaşayacaksın,” dedi.

Mark gülümsedi. “Sanırım bunu yapabilirim ancak doğru düzgün bir ısıtma sistemi olduğunda.”

“Mükemmel. Mark bu sorunu son sürat halleder.” Hannah güldü. “Hadi artık adama cevap ver.”

“Evet.” Maddie nefes nefeseydi.

“Tamam, ben gidiyorum. Nişanınızı İhtiyar Tom’un güzel şampanyalarından biriyle kutlayacağım. Bunu kesinlikle onaylardı.” Hannah koşarak salona gitti.

“Ağlıyorsun.” Mark onu kollarıyla sardı.

“Öyle mi?” Gülümsedi.

“Evet. Neden?” diye sordu.

“Seni ve seni hissetmeyi o kadar özledim ki yeniden kollarında olmak çok acı veriyor,” dedi.

“Seni öptüğümde bu nasıl hissettirecek?” Mark başını indirdi, dudaklarının hemen üzerinde durdu.

“Çok acı verici olacak ama tekrarlanan uygulamalar sonucunda başka duyguların da hâkim olacağından eminim.”

Mark güldü. “Deneyelim mi?”

“Evet.” Dudakları birleşti. Hissettiğinin acıyla hiçbir bir ilgisi yoktu.

Bir mantar tıpanın sesi onları ayırdı. Tamsin elinde bir şişe ve kadehlerle öylece duruyordu.

“Tamsin,” dedi Mark neredeyse homurdanarak.

“Yaklaşan evliliğinizi kutlamak için sıranın en sonunda olmak gibi bir niyetim yok!”

Maddie salona baktı, herkes elinde bir kadehle dışarı çıkıyordu. Güldü ve arkadaşından bir kadeh aldı.

“Kasabada en hızlı yayılan sırrın şerefine.” Maddie, Mark’a baktı. “Seni seviyorum.”

Teşekkürler

Bu epey uzun bir teşekkür yazısı olabilir fakat hayatımın henüz çok başındayken girmiş olduğum, kitabımın yayınlanmasına giden bu yolda beni desteklemiş olan birçok harika insan var. İlk olarak uzak geçmişimden olanlara teşekkür etmek istiyorum; bunu yapabileceğime inanmış olan Patsy MacDonald'a, bana ilham vermiş olan Rahibe Mary Assumpta'ya ve hem öğrenmeyi öğrettiği için hem de benim de sıradışı bir kadın olduğuma inanmamı sağladığı için tahsil gördüğüm Mt Holyoke College'a teşekkürler.

Romantik Roman Yazarları Derneği olmasaydı bugün bu noktada olamazdım. Sadece birçok yazarın dostluğundan değil, aynı zamanda Yeni Yazarlar Programı'nda çalışmamı gözden geçirmiş olanların bilgeliğinden de yararlandım. Dernekten birkaç üye sessizce elimi tuttu, beni destekledi, çay ya da şarap ikram etti ve bu yolculuğu tamamlayabileceğime inandı. Jan Jones, Jenny Haddon, Penny Jordan, Katie Fforde, Anita Burgh ve dünyanın dört bir yanındaki tüm arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum.

İnternet olmasaydı bugün nerede olurduk? Kate Harrison, Novel Racers isimli bloguna başladıktan sonraki ilk yıl kitabımın ilk taslağını tamamladım. Novel Racers'ın teşviki ve dostluğu yol boyunca bana yardımcı oldu. Kate'e özel olarak teşekkür ederim.

Çıkışları, inişleri ve başımda dönüp duran şu korkunç endişe kargalarını anlayan tüm yazar arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum. Ancak ikisinden özel olarak bahsetmem gerek. Bu kitap konusunda umutsuzluğa düştüğümde bana her öykünün zaten

anlatılmış olduğunu ancak benim ona katacaklarımın henüz yazılmadığını hatırlatan Julie Cohen ve Brigid Coady'nin yardımı olmadan çok daha az şarap tüketmiş olurum ama bunu başarmış olamazdım!

Hayatım çok çılgın bir tempoda ilerliyor ve zamanımın çoğunu Birleşik Krallık ile Dubai arasında uçarak geçiriyorum. Bu gidiş gelişlerim esnasında ben harıl harıl çalışırken benimle ilgilenen Emirates Havayolları'nın uçuş ekiplerine teşekkür ederim.

Psikoloji alanındaki bilgi paylaşımından dolayı Jan'e teşekkürler. Julia Hayward ilk çalışmalarımı sabırla okudu ve özenle gözden geçirip düzeltti. O bir azize. Ayrıca diyetler ve bezginlikler süresince beni tatlı sözlerle kandırarak amigom olmuş olan Georgie'ye de teşekkürler.

Yine Baharlar Gelecek'i sevdiği için ve yeni bir yazarla çalışma cesareti gösterdiği için temsilcim Carole Blake'e teşekkürler. Editörüm Kate Mills'e, kitabın potansiyelini fark ettiği ve ben onu ortaya çıkarabilmek için yoğun bir şekilde çalışırken bana yardım ettiği için çok teşekkür ederim.

Aileme ve özellikle çocuklarım Dominic, Andrew ve Sasha'ya, onlara tüm dikkatimi vererek zaman ayıramadığım birçok durumu sabır ve anlayışla karşıladıkları için teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca bu listede en iyi arkadaşım Doz da var. Bana destek oldular, beni sevdiler, hatırlatmalarda bulundular ve benimle birlikte sevindiler.

Son teşekkür de eşim Chris için. Hoşgörülü, destekleyici ve inançlıydı. Cornwall'u onun sayesinde tanıdığım için o olmasaydı bu kitap da olamazdı.